

Giới thiệu Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm

Truyện Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm của tác giả Chân Lật Từ là câu chuyện xuyên không nhưng lại xảy ra trong hệ thống game mang nhiều điều bất ngờ.

Tiết Bích Đào trong khi đang chơi game thì vô tình đắc tội với NPC, nên phải nhận một nhiệm vụ đặc biệt: Xuyên qua một triều đại lạ, tiến cung làm hậu phi, dùng khả năng của mình và sự hỗ trợ của hệ thống để chiếm được sủng ái của hoàng đế.

Nhưng khi tiến cung nàng lại không được sủng ái thì nàng phải làm sao để kéo được trái tim hoàng thượng để độc sủng hậu cung và hoàn thành nhiệm vụ mời các bạn dõi theo từng chương truyện.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên qua

Giương cung, nhắm con mồi, bắn tên...

Bởi vì vừa truy đuổi xong, hơi thở còn chưa ổn định, vừa vội đem con mồi bắt lấy, khiến dây cung không kéo đủ, lực không đủ mạnh. Cho dù có đủ chính xác, nhưng chỉ sợ tốc độ chậm một chút.

Quả nhiên, vốn dĩ con hồ ly nhỏ đang ở trước mắt trong phút chốc cắm đầu nhảy phốc về bên trái, miễn cưỡng thoát được mũi tên, nghiêng ngả lao đảo mà lẩn trốn vào rừng rậm.

“Trốn mất rồi” Nhíu mày, miệng nhỏ nhắm nhĩ cái bình màu xanh treo lưng lửng, bước nhanh đuổi theo.

May mà nghề nghiệp cô chọn là cung tiễn thủ, chứ không phải Vũ giả hay nhạc công mà mấy nữ sinh thích, cái khác không nói, ít nhất tốc độ thì cũng đủ sức.

Đùa hoài, nhiệm vụ yêu cầu mười lăm cái da hồ ly, còn thiếu một cái cuối cùng, cô làm sao có thể dừng được chứ?

Nhưng khi Tiết Bích Đào một bước tiến vào rừng rậm, còn không đợi tìm được bóng dáng hồ ly, đột nhiên cảm thấy thân mình trầm xuống, đầu giống như bị vật nặng đánh tới, nháy mắt mất đi tri giác.

Trong khi tầm mắt tối sầm lại, trước mắt là một mảnh tối đen, trong đầu cô chỉ có một ý niệm: “Trời ơi! Lão nương đang làm nhiệm vụ giới hạn. a a a !!”

Tỉnh lại lần nữa, trước mắt là bảng thông báo quen thuộc của trò chơi [QUỐC SẮC] – Giới thiệu phó bản.

Tiết Bích Đào đọc qua một lượt, thấy viết là “Kịch tình phó bản”. Không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Bình thường kịch tình phó bản không xin sẽ không kích hoạt, cho tới giờ vẫn chưa thấy người nào tự mình không mong muốn bị cưỡng chế kích hoạt.

Trò chơi [Quốc sắc] là game 3d trực tuyến có tính năng khác hẳn trên thị trường. Đó là sử dụng “Kịch tình phó bản” được game thủ nữ yêu thích. Phó bản này không cần đánh quái để hoàn thành, mà là sắm vai nhân vật ở đủ loại bối cảnh, đạt được mục tiêu nhiệm vụ hệ thống tuyên bố, nhận được kinh nghiệm và vật phẩm.

Phó bản bối cảnh rất thực, hơn nữa là thiết kế với độ chân thực cao, làm cho người ta có cảm giác như xuyên qua, do vậy thời đại của tiểu thuyết xuyên không lại bùng nổ.

Thậm chí, công ty của game [QUỐC SẮC] lại mua bản quyền một lượng lớn tác phẩm, đem chúng chế thành bối cảnh của phó bản, để người chơi tiến vào chiêm đóng.

Bỏ qua việc nhiệm vụ cưỡng chế không nói, còn cả sự kiện cũng kỳ quái. Theo lý thuyết, ở năm 2055 này, kết nối giữa não và môi trường nhập vai đã gần như hoàn thiện, chẳng những không có phóng xạ gây nguy hại sức khỏe, mà ngay cả sử dụng trong giấc ngủ cũng giúp tinh thần no đủ. Không thể có đạo lý xuất hiện “Màn đen” như vừa rồi.

Tình huống này, có điểm kỳ lạ. Tiết Bích Đào nhíu mày nghĩ.

Đem tầm mắt chuyển tới kịch tình bối cảnh:

Niên đại bối cảnh là Kiền Nguyên Vương triều Nguyên Trung năm thứ ba, người xuyên qua trở thành nhị tiểu thư của Tiết phủ, con chánh thất của Lễ Bộ thượng thư, cùng với tỷ tỷ song sinh Tiết Lục Ngạc bị tuyển vào cung.

Đợi chút, bối cảnh này có chút quen thuộc.

Giống như một quyển tiểu thuyết xuyên qua gọi là [Tranh sùng, tiểu ý tứ] mà bạn cô là Tô Tiểu Nghiễn hai hôm trước đã ôm qua tìm cô, bởi vì phát hiện trong đó có một người xuyên qua thành nữ xứng ồm yếu kết cục thể thâm cũng tên là Tiết Bích Đào, cho nên vô lại đem đến cười nhạo cô.

Mục tiêu nhiệm vụ: Tấn công chiếm được hoàng đế, nâng độ thuần thực kỹ năng tranh thủ tình cảm tăng lên 100

Phần thưởng nhiệm vụ: Quay lại trò chơi, tặng một bộ trang bị huyền thoại tương đương với chức nghiệp.

Nhiệm vụ thất bại: xóa sạch sóng điện não

... Cái, cái gì, xóa sạch song điện não, chẳng phải thành người sống đời sống thực vật sao? Khi nào trò chơi lại có chuyện trừng phạt nặng như vậy?

Này đã không còn giống một trò đùa dai nữa.

“Đương nhiên không phải đùa” Một giọng nói trẻ con vang lên, “Người ta thật vất vả mới biến thành hồ ly thả lỏng một chút, nằm trên cỏ phơi nắng thật thoải mái, tên cung thủ chết tiết người lại chạy đến bắn chết ta! Khi dễ ta hóa thành động vật không có kỹ năng sao?”

“... Người là?” Không phải chứ, chẳng qua chỉ là một cái nhiệm vụ giới hạn thời mà, cô như thế nào có vẻ như đã chọc giận một nhân vật lợi hại rồi?

“Tiểu tiểu, theo ngôn ngữ của các người thì ta chính là đầu não của trò chơi (chắc là GM) này”

Tiết Bích Đào xong đời rồi 囧, nhưng cô cũng ráng giải thích:” Cái này, ta cũng không có ý, người xem ta còn không có giết người, nếu người để ta mất tích trong trò chơi này, pháp luật cũng sẽ không buông tha người và phụ thân người”

Nói như vậy, tác giả của bộ não sinh học này sẽ được gọi là phụ thân đi?

Tự xưng là đầu não đại nhân, bạn học “Tiểu Tiểu” giờ phút này hạ xuống tức giận, xấu hổ nói:”Người ta cũng là không có biện pháp, vốn chỉ định ra oai, vút người vào kịch tình phó bản, không nghĩ làm cho sóng điện não của người đi vào không gian khác, ăn khớp với sóng điện não ở nơi đó, tự động bị lực từ trường quá khứ hấp dẫn.

“Ta còn nhỏ... Lực không đủ, không kéo lại được”

“Nếu nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng và trừng phạt như thế nào?” Não Tiết Bích Đào đã muốn nổ tung, truy vấn nói “Người có chắc là ta có thể trở về không, hoàn thành nhiệm vụ là có thể sao?”

“Đương nhiên không thành vấn đề! Người phải tin tưởng ta! Ai nha, năng lực ta hiện tại chỉ có thể giữ lại người mười phút, hiện tại đã tới giờ, người phải cõ lên nha!”

... Có, có cái đầu người!

Còn không đợi cô thô bạo chửi mắng, đã bị một cỗ lực kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mở đầu

“Tiểu thư, tiểu thư, người cảm thấy thế nào?” Bị thanh âm ôn nhu bên tai làm cho tỉnh lại, mắt Tiết Bích Đào mới dần dần rõ ràng hơn.

“Còn có chút choáng váng” đáp xong, nàng mím môi, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện một tia đỏ ửng không bình thường, có vẻ có chút tức giận.

Có thể không giận sao? Bị một bộ não sinh học ném bay đến địa phương quỷ dị này...

Nàng thân là con của một cán bộ cao cấp, sắm vai tiểu thư, khí thế miễn cưỡng cũng tạm ổn. Nếu muốn bàn về mưu mô, thủ đoạn cũng đủ. Chính là có tâm tư cùng nữ nhân hậu cung đùa giỡn sao?

Nàng là một đại cô nương được nuông chiều, cũng sẽ không đánh lại những nữ nhân từ nhỏ đã lớn lên bằng việc nghe những âm mưu trong nhà, thậm chí là tự mình đấu tranh.

Có điều là...

Nàng từ trước đến nay thông minh, thời điểm rơi vào nghịch cảnh, buồn rầu cũng vô dụng. Hoặc là buông tha để bản thân tự sinh tự diệt, hoặc là, sẽ phát

sinh ý chí chiến đấu, bất luận thế nào cũng sẽ tìm ra biện pháp giải quyết.

Hoàn cảnh không nhân nhượng người, chỉ có bản thân ta phải thích ứng với nó.

Sùng ái này, nàng nhất định phải tranh, đây không phải là mở phở bản giết Boss sao? Người nào cũng đừng nghĩ ngăn nàng trở về.

Âm thầm hạ quyết tâm, Tiết Bích Đào thở ra một hơi, nhìn nha hoàn Mộ Vân bên cạnh. Trong đầu nàng đều đang bị áp đặt rất nhiều ký ức, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp thu được nhiều, nhưng tức khắc nhảy ra thông tin của nha hoàn này là có thể...

Nàng gật đầu, phân phó nói:” Mang một ít điểm tâm tới đây đi, khi này dùng nhiều khí lực, đừng để khi tiến cung vô lực đối phó.”

Mộ Vân cảm thấy có chút kỳ quái, tiểu thư nhà mình do từ nhỏ thân thể yếu ớt, nên dường thành tính nhát gan. Mới vừa rồi tật xấu đau đầu vừa tái phát, suýt nữa ngất đi, tỉnh dậy lại là bộ dạng tức giận.

Khi nào thấy qua tiểu thư như vậy?

Trong lòng mặc dù nghi hoặc, nhưng cuối cùng vẫn quan tâm nói:” Nói cho cùng cũng là do hôm qua gió thổi, xe ngựa lại xóc nảy, Sơ Hiểu kia làm việc không cẩn thận, thất áo choàng cũng làm không xong, tiểu thư người vốn có bệnh, trời lạnh thế kia nếu không bao kín, sẽ rất khó chịu”

“Nàng tính tình mau lẹ, làm việc có lúc không cẩn thận cũng bình thường” Nàng cười cười, lại nói tiếp “so với người, đương nhiên là kém nhiều”

Mộ Vân trên mặt đỏ ửng, vừa vui mừng vừa ngượng ngùng, không thèm nói lại, lời ra điểm tâm được gói kĩ, dâng lên cho nàng ăn.

Ăn vài cái, khí lực bị tiêu hao do đau đầu cũng dần hồi phục. Lau đi điểm tâm dính ở khóe miệng, hai tay nắm chặt khăn có chút ghét bỏ nghĩ:” Dùng xong như vậy sau này lại lấy ra dùng sao?”

Mộ Vân biết tiểu thư nhà mình xưa nay ưa sạch sẽ. Thấy nàng sắc mặt không vui, ngược lại mỉm cười, tiến lên tiếp nhận chiếc khăn thêu bướm đã bị bẩn một mặt kia, lấy ra một cái khăn mới tinh khác.

Tiết Bích Đào yên lặng cân nhắc, nàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng sử dụng hàng thủ công tinh xảo xa xỉ như vậy. Xem ra gấp phải phở bản này cũng không phải là không có lợi, nàng cố gắng tự an ủi mình...

Bánh xe đi trên đường lớn lộp đá hoa cương, phát ra âm thanh đều đặn, làm người ta có chút buồn ngủ.

Tiết Bích Đào dụi mắt, đang muốn hỏi khi nào đến, thì xe ngựa đột ngột dừng lại, nàng theo quán tính ngã về phía trước. Tay chống hai bên mới có thể ổn định.

Quả nhiên nghe xa phu bên ngoài nói:” Nhị tiểu thư, đã đến nơi...”

Nàng thân nhiên lên tiếng, đợi Mộ Vân vén màn, đặt ghế phía dưới, rồi mới giúp nàng xuống xe.

Mắt nhìn xung quanh. Cung điện màu vàng, mái ngói lưu ly cao thấp chằng chịt. Tường cao thấp đồ rục tựa như bị hắt lên máu loãng, nhưng vẫn uy nghiêm đứng thẳng, che dấu biết bao âm mưu nội bộ bên trong, che đầy nhiều thị phi hỗn loạn.

Đẫm máu dơ bẩn, nhưng đẹp đẽ, quý giá, trang nghiêm

Cho tới giờ, Tiết Bích Đào trong lòng không phải không loạn. Nàng tự nhiên muốn để mình cùng một đám phi tần tranh cướp đến vỡ đầu, cùng một đám nữ nhân tranh đoạt một nam nhân. Cho dù đây là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ, cho dù việc này là một phở bản.

Không gian song song?

Nghĩ đến lời nói không minh bạch của Tiểu Tiểu, lòng nàng đột nhiên trầm xuống, trên mặt cũng hiện lên ý lạnh, nếu quả thật là không gian song song, nàng chỉ sợ không làm được từng bước kia.

Vẫn là đi du ngoạn một chút đi.

Mộ Vân nhìn về mặt tiểu thư chợt lạnh, tầm mắt có chút mơ hồ rơi về phía trước.

Tiết Lục Ngạc, đại tiểu thư song sinh cùng mẹ của tiểu thư, lúc trong bụng mẹ dinh dưỡng đầy đủ, thể chất so với tiểu thư hơn rất nhiều. Tuy vậy nàng rất ít khi cười, nha hoàn trong nhà không khỏi không cấp cho nàng cái danh “Băng mỹ nhân”

Tiểu thư nhà mình hàng ngày hé ra khuôn mặt lo sợ, không nghĩ cũng lại rung động như vậy.

Hai người giống nhau một thân áo lụa màu lam, tô điểm hoa văn gọn nước, váy lụa màu trắng buông xuống. Trên người khoác một kiện áo choàng, trên cổ quấn một lớp lông tơ trắng. Mặc dù trang sức không giống nhau. Nhưng lại mặt lạnh giống nhau, có chút mê hoặc cùng mê mẩn

“Nhị muội muội” Khi cùng Tiết Bích Đào chào hỏi, sắc mặt Lục Ngạc cũng không thấy dịu đi, vẫn là bộ dạng lạnh lùng như trước, quả thực không giống tỷ muội.

Nhưng khi nàng ta nhìn lại Tiêu Bích Đào, trong lòng lại chột động.

Bây ra bộ dáng khác hẳn ngày xưa, không còn chút nào vẻ nhát gan, nhẹ nhàng vuốt cằm nói:” tỷ tỷ”. Ngữ khí cũng rất thản nhiên.

Lục Ngạc trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, không khỏi nhìn lại nàng vài lần. Mặc dù khác xưa, nhưng vẫn để lộ vài phần khiếp nhược không chịu nổi, liền có năng lực học tập diễn xuất của nàng sao?

Cũng chỉ là loại chó không đấu lại nổi hổ thôi, nàng đáy lòng cười lạnh.

Bích Đào lúc này lại nghĩ đến chuyện khác. Đề nói tỷ muội song sinh, hoặc là tình cảm tốt giống như cùng một người, hoặc là xem nhau không vừa mắt. Dù sao trên đời có hai người giống nhau như đúc, nếu đối đãi thì nhiều khi không công bằng được, trong lòng sẽ sinh ra tâm tư bất đồng.

Bằng chứng là nhìn tình huống này xem, hai tỷ muội này sợ là kiểu như vậy.

Cũng tốt, nên như vậy, thời điểm sau này trở về cũng sẽ không nhớ người, việc nơi đây. Cảm tình mờ nhạt như nước son càng dễ đối phó hơn một chút.

Tùy rằng mờ nhạt, dù sao cũng là người một nhà, bỏ hết tâm tư, hai người vẫn làm bạn cùng đến sổ đăng ký, chuẩn bị dự tuyển.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tuyển tú

“Truyền chi nữ của Lễ Bộ Thượng thư, Tiết Lục Ngạc, Tiết Bích Đào. Chi nữ của Văn Hoa Điện đại học sĩ Phó Ôn Bội, chi nữ của Lai Bộ Tả Thị Lang Bùi Duẩn Nhân, Thái thường tự Hiếu Khanh chi nữ Cố Chân Chân yết kiến”

Những tú nữ bị điểm danh đứng dậy, một hàng năm người ra khỏi sùren điện, đi vào chính điện.

Tiết Bích Đào lục trí nhớ một hồi, cuối cùng cũng biết được kiến thức về lễ nghi, vội vàng coi qua, cử chỉ không tính là quá đột ngột.

“Bình thân” Trên đầu truyền đến thanh âm trầm thấp hùng hậu, giàu từ tính.

Đây là đại điện của đế vương, càng có vẻ uy nghiêm không thể xâm phạm.

Năm người lên tiếng trả lời, lả lướt đứng dậy.

Đều là đáng người thướt tha như ngọc.

Vị trên kia tầm mắt đều dừng lại ở nhị nữ Tiết gia, có ngạc nhiên, có tò mò đánh giá.

Chỉ thấy hai người giống nhau mặc xiêm y màu lam, đều là khuôn mặt phù dung lạnh như băng, làm cho người ta không nhận được cảm thấy khác biệt.

Sao có thể không nhìn thêm vài lần?

Tiết Bích Đào cảm thấy áp lực lớn trên người mình, liền biết kế này đã thành công.

Mới gặp mặt, ấn tượng nhất là tướng mạo, cử chỉ. Phải thật đặc biệt, không bị chôn vùi giữa đám đông.

Sự khác biệt của tỷ muội Tiết gia, tin rằng hoàng đế đã chú ý tới.

Như vậy, chúng phi tử địa vị cao cũng không dám dựa vào dung mạo mà kiêu kỳ, không vào đêm tân hôn lôi ra một đồng quy cũ vô lý. [???

Nếu bị gạch tên khỏi danh sách, hoặc là thụ phong cấp độ thấp nhất, phẩm chất rất kém, hoặc là không có gì cả [Chém T^T]

Ở các triều đại, tỷ muội song sinh vào cung làm phi không phải không có, nhưng nếu không phải là hoạt bát hướng ngoại, thì chính là tính tình khác nhau.

Và lại, ở triều đại này đây là đôi đầu tiên, là lần tổng tuyển cử thứ hai sau khi hoàng đế lên ngôi.

Bởi vậy biểu tình hiện tại của hai người khiến hoàng đế cảm thấy mới mẻ.

Đầu tiên, nội thị kêu tên Lục Ngạc, nàng tiến lên, chưa đợi hành đại lễ, chỉ vừa khom người liền được miễn.

Vừa nhìn lên cũng không thấy ánh mắt dao động, lại càng không sợ hãi hay khấn trương, chính là bộ dạng lạnh nhạt vô cầu.

Hoàng hậu liền nhìn hoàng đế mỉm cười:” Thật là một người trầm ổn.”

Hoàng đế vuốt cằm”Vậy lưu lại đi”

Nội thị tuyên thánh ý, lại bảo Tiết Bích Đào bước ra khỏi hàng.

Tiết Bích Đào hành lễ nạp thái, tạm thời đem suy nghĩ áp chế.

Chậm rãi ngẩng mặt lên cười, cắn cắn môi lần nữa, rồi mới nhẹ nhàng thả lỏng, nhất thời khác với bộ dạng lạnh lùng của Lục Ngạc.

Môi đỏ mọng trên khuôn mặt tái nhợt, đáy mắt lạnh lùng biến thành dịu dàng gọn sóng, sắc thái đối lập cực hạn, làm người ta như thêm đui mù.

Hoàng hậu vẫn đoan trang hiền lành ngồi tại chỗ, còn lại vài vị phi tần cũng không thấy biểu tình gì, chỉ là kín đáo muốn bẻ đứt cả móng tay.

Tất cả đều có cùng suy nghĩ, người này nếu không phải thân mình ốm yếu. Sợ rằng không phải kẻ dễ coi thường.

Trong lòng liền nâng lên cảnh giác.

Hai tỷ muội này vào cung, phải thừa dịp hai người còn chưa đứng vững, giải quyết tốt mới được.

Hoàng đế cũng mặc kệ loạn loan nhiều nhiều xung quanh, chỉ bằng yêu thích, giọng điệu nghiền ngẫm nói:”Lưu”

Hai người này, còn chưa cần thi triển tài nghệ, đều đã được lưu

Ba người còn lại thấy thế, đều nóng lòng muốn thử, nhưng đều cắn răng kiên kị.

Tiếp đó còn lưu lại Phó Ôn Bội lịch sự nhã nhặn và Bùi Duẫn Nhân nhạy bén hoạt bát.

Năm người đều rất xuất sắc.

Cổ Chân Chân bị bỏ lại bài từ cũng là tính khiết hồn nhiên, nhưng so với Bùi Duẫn Nhân, tính cách tuy giống, nhưng nhạy bén không bằng. Cũng không phù hợp ở lại hậu cung.

Tiết Bích Đào nghĩ, như vậy cũng không tệ, nhưng chỉ là sợ vài vị trên kia đã bắt đầu không hài lòng rồi.

Nếu hoàng thượng không có ở đây, chỉ sợ kết quả sẽ khác hẳn, có thể sẽ lưu lại Cổ Chân Chân để bắt nạt kia.

Đoàn người trừ Cổ Chân Chân thất hồn lạc phách đi về bên trái điện, thì còn lại những người trúng cử đều đi về phía bên phải.

Chân mới vừa rón bước, đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng bên tai:” muội muội hôm nay cũng thật khiến tỷ tỷ nhìn với cặp mắt khác xưa”

Tuy rằng nàng đứng phía sau, không thấy được biểu hiện của Tiết Bích Đào, nhưng dựa vào giọng điệu của hoàng thượng, rõ ràng là đối với nàng nổi tâm tư.

“Tỷ tỷ là nói biểu hiện trước kia của muội đều là giả?”Tiết Bích Đào buồn cười liếc nhìn nàng dò xét, chỉnh lại cây trâm ngọc bích trên đầu, lại nói tiếp:” Chẳng lẽ nương đối với tỷ sủng ái, cũng là giả sao?”

Lục Ngạc hơi ngạc nhiên.

Tiết Bích Đào trong mắt dâng lên một màn sương mù, nhìn chăm chăm về phía nàng:”Cha mẹ không coi trọng ta, ta đều nhìn.”

Ánh mắt nàng như muốn nói: Tỷ tỷ, người nợ ta rất nhiều.

Người thực có thiện tâm sao?

Lục Ngạc không tự chủ được lui về phía sau.

Tiết Bích Đào che miệng cười, bước đi.

Ai bảo nàng hiện giờ sắm vai một tiểu băng sơn mỹ nhân đây.

Dù nàng bỏ qua cho bọn họ, họ cũng không bỏ qua cho nàng.

Nhưng song bào thai luôn bị mọi người chú ý. Nhất thời bị rất nhiều người coi là kình địch.

Tiết Bích Đào cân nhắc có nên thay đổi sách lược không. Làm như vậy có thể khiến hoàng đế chú ý, nhưng cũng khiến mọi người chú ý...

“Tiết gia tỷ tỷ” đúng lúc nghĩ đến muốn chán chết, thì bị tú nữ cùng dự tuyển là Bùi Duẩn Nhân cười mím vồ vai “Tỷ tỷ đang nghĩ gì vậy?”

Tiết Bích Đào liếc nhìn nàng, khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười coi như đáp lại, cũng không trả lời nàng.

Cũng may Bùi Duẩn Nhân cũng chỉ là muốn kiếm chuyện mở đầu, cũng không bắt nàng nhất định phải đáp.

Nàng ta rất nhạy bén, thấy Tiết Bích Đào không có vẻ là khó chịu gì, liền tiến sát lại, cười hỏi nàng: “Tỷ muội hai người bộ dáng đẹp giống nhau như vậy, cũng thật khiến người ta khó phân biệt. Không biết tỷ tỷ và vị tỷ tỷ kia, người nào lớn tuổi hơn?”

“Nàng ấy là tỷ tỷ của ta”

“Ta biết mà, vị tỷ tỷ kia có vẻ lạnh lùng hơn một chút, đúng là tỷ tỷ của tỷ tỷ”

Tiết Bích Đào nhìn cười, nhưng trong mắt cuối cùng cũng xuất hiện ý cười.

Bùi Duẩn Nhân có chút đăm chiêu, cảm thấy việc này cũng không phải không hợp tình hợp lý. Cùng nàng nói chuyện rất cao hứng.

Người hỏi ta đáp vài lần, qua một canh giờ, liền nói mấy lời kết thúc.

“Sau này trong cung, mong rằng tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn.” Đây là nói một cách hình thức.

“Ừ, được” Đây cũng là trả lời theo hình thức.

Nghe nội dung có vẻ không chút khách khí, nhưng giọng điệu của nàng dần dần mềm mại, Bùi Duẩn Nhân không hiểu sao trong lòng lại dâng lên cảm giác thỏa mãn.

Cảm giác giống như trước đây, các tỷ muội trong nhà tranh giành sủng ái của cha mẹ, cuối cùng lại bị nàng đoạt được.

Cái loại thỏa mãn này, không phải là cảm giác vui mừng khi được sủng. Chính là nghĩ: à, thành công rồi. Là loại cảm giác sự cố gắng được đền đáp.

Tiết Bích Đào không để ý trong lòng nàng nghĩ thế nào. Chỉ là cảm thấy tính tình mình hiện tại như vậy, tìm người lôi kéo làm quen là tuyệt đối không có khả năng.

Có người nói chuyện phiếm qua ngày cũng không tệ.

Huống chi, Bùi Duẩn Nhân bây giờ trong mắt vẫn chưa có sự khôn khéo, âm ngoan, lạnh lùng. Chỉ có cảm giác mới mẻ, thích thú, nóng lòng muốn thử khi mới vào cung mà thôi.

Ở hiện đại, khi nàng hai mươi tuổi vẫn chỉ là một chú dê con chưa bước chân ra đời. Khối thân thể này mới chỉ mười lăm tuổi, đã phải lập gia đình.

Nàng dù sao cũng lớn tuổi hơn các nàng, nhìn người cũng rõ hơn một chút.

Sau khi chia tay Bùi Duẩn Nhân, nàng như trước cùng tỷ tỷ một đường hồi phủ, như trước tọa trên một chiếc xe ngựa.

Thanh âm rờn rọc kéo nước phá vỡ suy nghĩ lung tung của Tiết Bích Đào, cũng đem cuộc chiến trong hậu cung của vương triều Nguyên Trung năm thứ ba mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thổ lộ tình cảm

“Nương” Tiết Bích Đào vừa bước xuống xe, liền thấy Lục Ngạc được mẫu thân là Ông Mẫn nắm tay hỏi han ân cần. Do dự một chút, vẫn tiến lên hành lễ nạp thái, kêu bà một tiếng.

“Bích nhi cũng đã trở về” Ông Mẫn ôn hòa cười với nàng, nhưng độ ấm trong mắt so với lúc nhìn tỷ tỷ lại giảm đi nhiều. “Nghe nói con cũng được giữ lại bài tử, sau này, nhà chúng ta có tới hai vị nương nương.”

Tiết Bích Đào cười nhẹ: “Là cha mẹ dạy dỗ tốt, nữ nhi cũng không dám kể công”

“Tốt tốt tốt, đi một chuyến như vậy đã không còn nhỏ nữa rồi” Ông Mẫn có chút vui mừng nhìn nàng, cảm thấy ngày xưa quá ít chú ý đến nữ nhi này.

Cũng vì nữ nhi này từ nhỏ thân thể yếu ớt, dựa vào thể chất như vậy, trong nhà khó có chỗ đứng là thứ nhất, thứ hai, nàng mảnh mai yếu kém, khó có thể đào tạo.

Vì vậy bà từ từ đem trọng tâm đặt trên người đại nữ nhi.

Hiện tại xem ra, nhị nữ nhi này cũng là không chịu thua kém.

Bà nghĩ, việc bố trí người trong cung, phải thương lượng cùng lão gia giao cho nàng một phần mới được. Dù thế nào cũng là cốt nhục thân sinh.

“Nurong, ngoài đây gió rất lớn, chúng ta vào trong thôi” Lục Ngạc thấy lực chú ý của mẫu thân chuyển dời, liền âm thầm đề ý, hiếm khi làm nũng nói.

“Nurong cũng quên mất, mau vào đi thôi, lão gia còn đang ở bên trong đợi tin tức, chúng ta vào báo tin vui cho ông ấy đi” Ông Mẫn liếc nhìn nàng một cái, vẫn là đáp lại yêu cầu, dẫn mọi người vào phủ.

Bà cũng không bắt công, mỗi tay nắm tay một nữ nhi, trong lòng có chút kiêu ngạo.

Cùng cha mẹ nói chuyện, lại dùng xong bữa tối, Tiết Bích Đào mới có thể về phòng mình nghỉ ngơi một chút.

Chỉ chờ mấy ngày nữa ban hạ thánh chỉ, sẽ có thể lĩnh chỉ tiến cung...

Trải qua một hồi như vậy, nàng hiểu rằng chuyện tranh thủ tình cảm là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Có chút hứng thú.

Được, tính kế để tâm, cũng không tệ, rất thú vị.

Dù sao ở hiện đại, học xong đại học, cha mẹ liền đem nàng để trong nhà nuôi, tiền bạc không lo, rất buồn chán. Bằng không nàng cũng sẽ không mỗi ngày chui vào trong trò chơi tìm vui đâu.

Nhìn vào gương đồng mờ mờ không thấy rõ mặt, gỡ xuống cây trâm bích ngọc trên đầu.

Nghĩ đến đây, nàng hơi hơi cười.

“Tiểu thư hôm nay... cùng bình thường không giống nhau.” Thay nàng gỡ khuyên tai xuống, Phụng Tử do dự nói.

Cô bé này thật cẩn thận và chu đáo. Tuy rằng nàng trước kia nhất gan không chịu nổi, nhưng người bên người nàng cũng không tồi. Nhìn như vô tâm, nhưng chỉ cần tiểu thư nàng thay đổi một chút, nàng liền nhìn ra.

“Sao? Khác như thế nào?” Nàng đùa nghịch cây trâm trong tay, hứng trí hỏi lại.

Sơ Hiểu vào bếp giặt nước ấm, còn lại Mộ Vân đang thay nàng trải giường động tác cũng chậm lại.

Hiển nhiên là cũng muốn nghe.

“Chẳng phải... chẳng phải người...” Nha hoàn dám nhận xét tiểu thư là điều vô cùng thất lễ. Nhất thời Phụng Tử cũng không tìm được lời thích hợp.

“Chẳng phải nhất gan đúng không?” Nàng cười.

Phụng Tử do dự gật đầu.

“Ngụy trang tự vệ mà thôi” Nàng trực tiếp nói, không dấu diếm.

Hai nha hoàn nghe xong có chút khiếp sợ.

Ngụy trang tự vệ? Cho dù lý do này không đủ thuyết phục. Nhưng trừ nó ra, cũng không có cách giải thích khác.

Mà nếu nói vậy, chẳng phải không chỉ người ngoài, mà ngay cả các nàng tiểu thư cũng đều lừa gạt, ai cũng không tin ư?

Hai người các nàng cảm thấy buồn bực khó chịu, nhưng lại vì tiểu thư mà đau lòng.

“Nếu muốn lừa gạt người khác, trước phải lừa gạt chính mình” Tiết Bích Đào khước miệng gương lên nụ cười tự giễu. “Thể chất ta yếu ớt như vậy, chỉ sợ người khác chỉ một đầu ngón tay cũng có thể bóp chết.

“Nếu không thể hiện giá trị của mình, ngay cả mẫu thân cũng sẽ có lúc không che chở ta. Vậy chỉ có nước chết.”

Trên thực tế, chủ nhân khối thân thể này cũng không phải thật sự nhu nhược không chịu nổi, nếu không cũng sẽ không thể né tránh hết mọi công kích

ngầm hay công khai trong nhà, sống tới mười lăm tuổi.

Chỉ là so sánh với mình, nàng ta không được nuông chiều, mới tạo nên lớp nguy trang, lâu ngày trở nên khó sửa đổi, khí thể yếu kém đi rất nhiều thôi.

“Tiểu thư...” Hai người nghe xong, khó chịu phai nhạt đi, trong lòng có chút chua xót.

Vậy mới nói, tỳ nữ hầu hạ từ nhỏ đến lớn quả thật dễ gạt. Tiểu thư nhà mình nói gì cũng tin.

Tiết Bích Đào trong lòng không tốt bụng nghĩ.

“Sau này vào cung, không giống ở nhà.” Nàng nghiêm mặt. “Chỉ dựa vào một mình ta tuyệt đối không đủ. Cho nên hôm nay ta ở trước mặt các người lộ ra chút manh mối, đề gợi ý các người biết”

“Cơ bản là các người cũng thông minh, có thể phát hiện điều không đúng. Nếu các người nguyện ý, sau này nhờ các người phù trợ ta. Còn nếu không muốn cũng không sao, ta sẽ nói với mẫu thân, tìm nhà nào trong sạch gả các người đi. Sau này cũng có thể yên ổn sống.”

“Nô tì hầu hạ tiểu thư từ nhỏ.” Mộ Vân nghe xong có chút kích động, mắt ngấn lệ, lên tiếng nói. “Đã sớm thế phải hầu hạ tiểu thư cả đời. Tiểu thư ngàn vạn lần đừng đuổi nô tỳ đi.”

“Nô tỳ cũng vậy. Tuy rằng nô tỳ sau này mới được phu nhân giao cho tiểu thư, không có tình cảm sâu đậm, nhưng tuyệt đối không hai lòng. Chỉ mong có thể hằng ngày hầu hạ tiểu thư, có thể hưởng chút phúc khí của tiểu thư.”

Tiết Bích Đào nghe xong thực vừa lòng. Thời đại này, những nô tài phản bội sẽ không được tái trọng dụng. Bởi vậy hai người này không cần làm gì nhiều, chỉ dùng lời đề nói cho các nàng biết sau này sẽ còn nhiều thay đổi, để các nàng không đa nghi, âm thầm phỏng đoán là tốt rồi.

Đang muốn mở miệng trấn an, Sơ Hiểu đột nhiên đẩy cửa tiến vào. Thấy tình trạng trong phòng liền hoảng sợ nói: “Chuyện gì vậy?”

“Này...” Mộ Vân muốn mở miệng nói, nhưng lại không biết ý tứ của tiểu thư, liền đem mắt quay lại nhìn. Thấy tiểu thư lắc lắc đầu, nàng biết tạm thời nên giấu Sơ Hiểu.

Cũng đúng, nha đầu kia có chút hoạt bát, làm việc không đủ trầm ổn, chỉ sợ không giữ được miệng làm hồng việc của tiểu thư.

“Chúng ta chỉ là đang chúc mừng tiểu thư. Nhịn đã nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng được đền bù. Có thể thấy được tiểu thư chắc chắn sẽ hạnh phúc đến cuối đời. Sau này luôn luôn vui vẻ, ngược lại khóc vì hạnh phúc.”

“Hi, nói rất đúng. Tiểu thư của chúng ta phúc khí còn rất nhiều nha! Nô tỳ cũng muốn sau này sẽ được theo sau tiểu thư, ra về ta đây với các nha hoàn khác. Như vậy là đủ rồi” Sơ Hiểu đùa giỡn cuối người làm lễ nịnh thái, cười hi hi.

Phụng Từ nghe xong nín khóc, cười mắng nàng: “Cáo mượn oai hùm!”

“Sao có thể là hùm được. Bộ dáng của tiểu thư chúng ta nha, chính là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!” Nói xong còn lắc đầu đọc lên một câu ca dao, tay còn bưng cái chậu đồng, nhìn có vẻ buồn cười:

“Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.”

Dịch là:

“Bắc phương có một giai nhân

Dung nhan tuyệt thế cội trần đứng riêng

Liếc nhìn, thành quách ngã nghiêng

Liếc thêm lần nữa nước liền lung lay

Thành nghiêng nước đổ mặc bay

Giai nhân há dễ gặp hoài được sao ?”

(Người dịch: không rõ)

Tiết Bích Đào buồn cười, cũng không biết trong phòng còn có nhiều nha hoàn dờ hoi như vậy. Không khí áp lực ban đầu cũng dần dần khoan khoái đi rất nhiều.

Nhưng nụ cười thanh lệ như hoa quỳnh mới nở, vẫn còn đọng lại một giọt sương run rẩy kia, làm bọn nha hoàn nháy mắt sùng sốt.

Sơ Hiểu hơn nửa ngày mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Ai nha, quên mất chính sự rồi! Tiểu thư! Mới vừa rồi đại nha hoàn Ngọc Trâm bên người phu nhân đem gặp ta, bảo ta chuyển lời rằng, phu nhân muốn tìm người nói chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phong vị

"Nương, người tìm con có việc gì?" Tiết Bích Đào tùy ý để Phụng Tử cởi áo choàng, đi thẳng vào nội thất.

Ông Mẫn nắm tay nàng, cười nói: "Đến đây, ngồi bên cạnh nương"

Tiết Bích Đào đưa tay đáp lại, tùy ý ngồi ở mép giường, xoay người lại nghe.

Ông Mẫn cười càng ôn hòa "Thật ra vốn là nên nói sớm với con, nhưng là do con thân thể không tốt, ta cuối cùng nghĩ thay vì bị tuyển vào cung, thì để nương chăm sóc con cũng tốt, dù sao cũng không ai tốt hơn người trong nhà."

"Ai ngờ con phúc trạch sâu nặng, từ đầu tới cuối trộm được ánh mắt của hoàng thượng, cuối cùng cũng bị tuyển vào cung. Nương cũng đã chuẩn bị tốt cho con rồi, trừ bỏ đem người nhà chúng ta bố trí trong cung, sau này đều là con phải tự lo cho mình."

Lòng bàn tay được nắm của Bích Đào bắt đầu đỏ mề mòi, trên mặt lộ ra vài phần lo lắng.

Ông Mẫn âm thầm gật đầu.

Thật ra lúc nghe Lục Ngạc nói, còn tưởng nữ nhân này thay đổi là có nguyên nhân nào đó, cho đến hôm nay mới biểu lộ ra.

Trong lòng có chút hờn giận không giấu diếm.

Giờ nhìn lại xem, nếu lòng dạ sâu sắc, thì con bé cũng sẽ không bày ra thần thái như thế này.

Chính mình quan sát, kết quả, bà vẫn tự tin là mình đoán đúng chính xác.

Nghĩ lại, cũng chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết, nàng lung tung học lén bộ dạng của tỷ tỷ, nhưng lại lọt vào mắt hoàng thượng.

Cũng tốt, miễn cho sau này đại nữ nhi trong cung một mình chiến đấu hăng hái, nếu được thăng lên địa vị cao thì hoàn hảo. Còn nếu như chậm chạp không được tấn thăng lại không có con nối dòng, chỉ sợ trong tộc có thể đem nữ nhân khác trong họ đem vào cung đi.

Nếu so sánh đương nhiên phải giúp đỡ thân sinh ruột thịt rồi.

Bà vỗ vỗ bàn tay nữ nhi trấn an, nói: "Con đừng sợ, tuy rằng ta khó có thể vào cung, nhưng cũng may tỷ tỷ con cũng ở trong cung, sau này hai tỷ muội con trông coi lẫn nhau, coi như cũng hơn người ngoài rất nhiều."

Tiết Bích Đào nghe xong gật gù đầu, rồi lại chần chừ nói: "Chỉ là, tỷ tỷ nàng, không thường lo chuyện bao đồng..."

Ông Mẫn buồn cười, cười nói: "Con bé này, nương còn tưởng sau chuyện này con sẽ trở nên thông minh, hiểu chuyện. Không nghĩ rằng vẫn là một đứa ngốc. Chuyện người ngoài đương nhiên không cần quan, còn chuyện của con, như thế nào có thể không quan tâm? Có gì không hiểu, cứ việc hỏi tỷ tỷ con."

"Ai, vốn dĩ tỷ tỷ con cũng không phải như vậy, con bé cũng từng là một đứa nhiệt tình. Chỉ là nương sợ tính tình như vậy vào cung không được tốt, phải dạy dỗ lại... Đều là vì sự hưng thịnh của gia tộc thôi." Bà bộ dạng bất đắc dĩ than thở.

Tiết Bích Đào nghe xong có chút dăm chiêu.

Trách không đủ là tỷ muội nhưng tình cảm vẫn không tốt. Tuy vậy trong sách có nói, thời điểm thất sủng, vẫn đứng ra vì tỷ tỷ chịu hãm hại.

Dĩ hữu tâm toán vô tâm, mà lại còn suýt nữa thành công.

Bởi vậy mới bị nữ chính xuyên không ghi hận. Cuối cùng không được chết yên lành.

Nguyên lai nghe xong mẫu thân mình nói, nghĩ đến tỷ tỷ mấy năm nay vì gia tộc hy sinh rất nhiều. Chính mình cũng không làm được gì. Có chút băn khoăn, hối tiếc.

Lúc này liều mạng là không tốt.

Dù sao khối thân thể này cũng có huyết thống tỷ muội với nàng ta. Hiện này nhiều nhất chỉ là chán ghét, còn chưa hãm hại mình. Và lại kết cục cũng không có gì hay

Nếu có thể hợp tác, cũng không có gì không tốt.

Liên nhỏ giọng nói:”Nương đừng lo, con đã biết. Có chuyện gì sẽ đi hỏi tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ nếu có phiền toái gì, con cũng sẽ giúp đỡ nàng.” Nói xong còn lộ ra một nụ cười chân thành.

Ông Mẫn khỏe mắt âm ướt, liên tục nói:”Tốt, tốt lắm... Các con dù gì cũng là thân tỷ muội, tuy rằng mấy năm nay nương bỏ qua con, nhưng vẫn mong con luôn khỏe mạnh. Tỷ muội các con đồng lòng, ở trong cung đứng vững thì nương cũng không còn nguyện vọng gì khác nữa.”

Nói xong, bà lấy từ trong ngăn bí mật lôi ra một chiếc hộp đen mạ vàng, giao cho Tiết Bích Đào.

Lại dặn dò nàng:”Người nọ đã bố trí, ám hiệu liên lạc đều viết bên trong, con đem về nhớ kỹ”

“Vâng, nữ nhi nhớ rồi”

“Còn nữa...”

Sau đó là một hồi chỉ giáo nàng cách hành xử sau khi vào cung, tuy chỉ là vài chuyện nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng biết nhiều hơn một chút. Chính mình nghe nhiều xem nhiều cũng tốt.

Lần giảng dạy này, thẳng tới giờ hội (Khoảng từ 9 đến 11 giờ đêm) mới xong.

Sau khi về phòng liền ngủ ngay, không nói năng rườm rà gì nữa.

....

Thức dậy vào bình minh ngày thứ hai, Tiết Bích Đào ôm chăn ngủ gật nửa ngày, mới nhớ ra là đang ở trong trò chơi

“Bích” một tiếng lại nằm xuống, chui thẳng vào trong chăn, chuẩn bị ngủ lại.

Bọn nha hoàn cũng sững sốt. Đây, đây, đây...

Sau khi thoát khỏi cái gọi là Ngụy trang tự vệ, thói quen của tiểu thư đại biến, làm cho người ta có chút khó phản ứng.

Chỉ có Sơ Hiểu là gan lớn nhất, tiến lên đem màn vén qua, gọi nàng nói:”Tiểu thư, nếu không dậy, lão gia và phu nhân sẽ phái người qua hỏi.”

A, đúng rồi, còn phải thỉnh an cha mẹ.

Xã hội cũ độc ác!

Nàng lúc này mới miễn miễn cưỡng cưỡng dật dật dựa dựa để bọn nha hoàn hầu hạ đứng lên, rửa mặt đánh răng, đem tính toán hôm qua nghĩ lại lần nữa.

Ở trong phủ, vẫn là nhị tiểu thư nhất gan.

Ở hoàng cung, phải tạm thời hóa trang thành một tiểu băng sơn mỹ nhân mới mẻ, thú vị. Sau này sẽ tính sau.

Nhưng tính cách này của nàng, lại là cái đảm nhân kẻ trộm đại hỗn vui lòng chủ nhân.(Nguyên văn: 又是个胆儿贼大混不吝的主儿)

Nàng lúng túng, quá nhiều biến đổi, tuyệt đối không được để lộ.

Hôm nay nàng mặc một thân áo nhung trắng thêu hoa, khoác áo choàng bằng vải lụa đà. Thanh lệ như nước giọt lăn lăn, bóng dáng thanh tú.

Ôm lò sưởi ấm áp dễ chịu, nàng tiến đến chính thất để vấn an.

Đang nói chuyện, một gã sai vặt từ bên ngoài phần khởi chạy vào bẩm báo.” Lão gia, phu nhân, trong cung cử người tới tuyên chỉ!”

Hai tỷ muội nàng vừa nghe, vội vàng đứng dậy nghênh chỉ. Còn không quên gọi người ở các phòng khác bày hương án chờ nhận lấy vật tôn kính kia.

Mọi người nhất loạt quỳ xuống nghe chỉ.

Chỉ nghe nội thị kia tuyên đọc:” Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, trưởng nữ chánh thất của Lễ bộ thượng thư, Tiết Lục Ngạc, dục tú danh môn, dung mạo xuất chúng, nay đặc biệt sắc phong lục phẩm bảo lâm. Hai mươi bảy tháng mười một vào cung. Ban ở tại Cẩm Tú các Vĩnh Hòa cung. Khâm thủ”

Chờ Lễ bộ thượng thư Tiết Thông tiến tới kính cẩn tiếp nhận, lại hé ra một đạo thánh chỉ khác. Tuyên đọc:” Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, thứ nữ chánh thất của Lễ bộ thượng thư, Tiết Bích Đào, thực lệ giáo hảo, tiến thối có độ, nay đặc biệt sắc phong vị lục phẩm bảo lâm, hai mươi bảy tháng mười một vào cung, ban ở tại Cẩm Tú các Vĩnh Hòa cung. Khâm thủ.”

“Chúng ta trước chúc mừng Tiết đại nhân.” Nội thị công công hí hai mắt cười, khách khí nói.

Tiết Thông đem tiền lì xì đưa ra, cũng cười khách khí.” Đa tạ công công. Công công hồi hã ngược xuôi chắc là mệt rồi? Không bằng vào đại sảnh ngồi uống chén trà, nghỉ ngơi chút đã.”

Nội thị kia là người tinh ý. Nghe lời này liền hiểu được, gấp hai vị thiên kim này dung mạo xuất chúng, lại được thánh thượng nhìn trúng. Chưa kể cấp độ của hai người, trừ bỏ cháu gái của thái hậu là Giang thị cùng bảo muội của hoàng hậu là Lí thị, đều là không bằng hai nàng. Hiện giờ đối xử tốt với hai người, sau này cũng có ưu đãi.

Vội vàng xua tay trả lời.” Tiết đại nhân không cần khách khí, phía trước mới chỉ có thừa tướng Giang đại nhân và Trấn quốc tướng quân Lý đại nhân, ngài là nhà thứ ba, phía sau vẫn còn vài chỗ phải đi nữa.”

“Đã như vậy, cũng không dám chậm trễ công công, công công đi thông thả.”

“Tiết đại nhân xin dừng bước, không cần tiễn.” Nội thị gạt đầu, dẫn một đoàn người tiêu sái đi.

“Lão gia, lục phẩm thế nào?” Nghe cấp độ này, cấp bậc không tính là cao. Nhưng xem bộ dáng lão gia nhà mình vui mừng, lại nghe trình tự tuyên chỉ xếp thứ ba, hình như cũng không thấp. Ông Mẫn liền vội vàng hỏi.

Tiết Thông giải thích nghi hoặc của phu nhân.” Thánh thượng không phải người trầm mê nữ sắc. Trong cung địa vị cao đều là những người cũ. Lần tuyên tú thứ nhất người cao nhất cũng chỉ là thất phẩm ngự nữ. Nữ nhi của chúng ta được sắc phong bảo lâm, đã là Thánh thượng ân đức ban tặng! bà cũng đừng suy nghĩ nhiều quá!”

“Thiếp thân cũng không phải là người không biết nặng nhẹ.” Ông Mẫn oán trách hần một câu. Vội vàng chuẩn bị cho nữ nhi tiến cung.

Ban đầu không nghĩ ba ngày sau sẽ vào cung, an bài có chút không kịp.

Tỷ muội huynh đệ các phòng, thím, thúc, cữu cũng xúm lại chúc mừng. Nịnh Tiết Bích Đào đến đầu óc choáng váng.

Nguyên lai đây cũng là một đại gia tộc.

Quả nhiên người nhiều lực lượng lớn. Mỗi người một ngum nước miếng cũng đủ cho nàng rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vào cung

Tầng tầng ngọc lan thêm son, lớp lớp song cửa đỏ thắm. Nhìn ra xa, chỉ thấy từng lớp tường cao, ngõ ngách quanh co.

Tiết Bích Đào đi theo nội thị men theo hành lang đẹp như tranh vào sâu bên trong, thật lâu không thấy đường cuối, càng vào trong càng im lặng kì bí.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới chậu hoa trong cung thời nhà Thanh, những hoàng hậu và phi tần này có phải hay không ngày ngày yên ắng nhàm chán, mới làm ra vật này để trên mặt đất thùng thùng rung động mấy cái, làm cho chính mình cảm nhận được mình vẫn còn sống?

Cũng may, nàng là người hiểu được cách tìm niềm vui giải sầu.

“Chủ tử, chỗ này là Phụng Hoa các.” Công công dẫn đường tới đây, vội xoay người giới thiệu nói. Lại dè dặt giọng, nhắc nhở:

“An tuyền thị ở Vũ Hương các kia, là tú nữ chỉ được sủng một lần. Ngài không cần để ý nhiều. Còn Trình quý tần nương nương ở chính điện kia, chính là một người được đặc sủng, ngàn vạn không thể đắc tội.”

“Đa tạ công công hảo ý nhắc nhở.” Nói xong, Tiết Bích Đào dùng ánh mắt kêu Mộ Vân lấy ra túi tiền đưa hân. Cũng không giữ hân lại uống trà, thần sắc cũng là thần nhiên.

Công công kia sau đó chặc lưỡi, chỉ cảm thấy vị chủ tử này rất biết cách đối nhân xử thế.

Chỉ là, nếu có thể có được sủng ái, thì loại nô tài dẫn đường thấp kém như hân đây, ai sẽ để vào mắt?

Vẫn là nhanh chóng tạo lập quan hệ, sớm ngày đi lên mới là đúng đắn!

Bước vào Phụng Hoa các, cung nữ vào thái giám trong sân đã muốn chinh tề đồng loạt quỳ xuống, thấy Tiết Bích Đào tiến vào, tất cả đều tiến hành lễ bái:” “Nô tài/ Nô tỳ vãn an Tiết bảo lâm. Tiết bảo lâm cát tường.”

“Miễn lễ” Tiết Bích Đào nâng nâng tay, lại hỏi:”Ai là chủ sự nữ quan? Ai là đầu lĩnh nội thị?”

“Hồi chủ tử, nô tài là đầu lĩnh nội thị, tiểu lâm tử.” Dứt lời có người đứng ra cúi đầu, giọng điệu kính cẩn.

“Hồi chủ tử, nô tỳ là chủ sự nữ quan, Vân Hương.” Lại một cung nữ thuận thế đứng ra, cũng là bộ dạng ngoan ngoãn.

“Ừ, sau này chuyện trong Phụng Hoa các ta đều giao cho hai người, nếu có chuyện gì, những người khác ta không hỏi, chỉ hỏi hai người.”

Hai người cả kinh, đồng thời quỳ xuống thưa vâng.

Tuy rằng trách nhiệm lớn, nhưng tốt xấu cũng không bị mất quyền. Nhất là Vân Hương, ban đầu còn tưởng tân chủ tử sẽ đem mình thay đổi, lo lắng không yên, không nghĩ tới còn có thể có phúc tiếp tục làm chủ sự.

Lòng người thuận đi rất nhiều, thái độ cũng càng thêm cung kính.

Tiết Bích Đào tạm thời cũng không để ý tới tâm tư bọn họ. Những nô tài này cứ chậm rãi thu phục. Chỉ nói vài câu đã có hiệu quả, tài ăn nói của nàng giờ đã vượt qua Tô Tần, Trương Nghi rồi.

*Trương Nghi (Hán tự: 張儀, ? – 309 TCN) là nhà du thuyết nổi tiếng thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

*Tô Tần (chữ Hán: 蘇秦; ? – 285 TCN[1]), tên tự là Quý Tử (季子), là một trong những đại diện tiêu biểu của phái Hợp tung thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Nhắc chân đi vào, khi đi lần váy như mây trôi uốn lượn, rất đẹp mắt.

“Sao cây trong sân lại khô như vậy?” Mọi người nhất thời đều đang suy đoán tâm tư chủ tử nên ngay người, đột nhiên nghe hỏi, mới phục hồi tinh thần lại. Tiểu lâm tử chỉ huy mọi người đi làm chuyện của mình.

Thu dọn đồ vật này nọ xong, sau đó bưng trà tới, làm việc ngay ngắn, trật tự.

Vân Hương vội đuổi theo trả lời:” Là hoàng thượng cho trồng cây bích đào này, nhưng đáng tiếc phải đợi tới tháng năm mới ra hoa.”

Tiết Bích Đào cước bộ ngừng lại một chút, kín đáo cười một tiếng, không hề hỏi nhiều.

Trên án bày một bức tranh mỹ nhân bên cây lê. Trong cung đang mùa hoa mai, cành lá xanh um, làm căn phòng trở nên sáng sủa, đầy sức sống.

Tiết Bích Đào dùng ngón tay khẽ khều một mặt, vui buồn không rõ:” Đúng là lục ngọc mai.”

“Là ai trồng?”

Một cung nữ đang cầm muống dưa bằng đồng đỏ, đẩy cây gỗ từ đàn trong lò hương chạm khắc ngà voi, nghe vậy tay run lên, phấn thom rơi xuống đất. Nàng đi tới, cúi đầu nói:” Hồi chủ tử, là nô tỳ”

“Tên gọi là gì?” Tiết Bích Đào xoay người ngồi ở vị trí chủ, tiếp nhận chén trà từ tay Phụng Tử, khẽ nhấp một ngụm”

“Nô tỳ gọi là Vân Lục”

Tiết Bích Đào nghe xong, không nhanh không chậm nói:” À? Là vì trong tên người có chữ lục nên mới trồng lục ngọc mai, hay là do tỳ tỳ của ta đây?”

Vân Lục nắm vạt áo của mình, tận lực bình thần trả lời:” hồi chủ tử, nô tỳ nghe nói chủ tử có một tỳ tỳ song sinh mang tên hoa này, liền cả gan lấy một

cảnh tới. Nghĩ rằng chủ tử mới vào cung không khỏi đối với nơi này cảm thấy xa lạ, nếu nhìn hoa mà nhớ tới bảo tỷ cũng sẽ ảm áp một chút”

Vân Hương nghe xong có điểm choáng váng. Nha đầu kia, tự ý phỏng đoán chủ ý của chủ tử thì thôi đi, lại còn lớn mật nói ra, ai có thể tha thứ đây?

“Ừ, ta tuy rằng không thích người khác suy đoán ý ta, nhưng nói chuyện thẳng thắn cũng không tồi.” Tiết Bích Đào đem yêu thích nói thẳng ra, miễn cho các nàng cứ đoán đi đoán lại ý của mình.

Lại đột nhiên nói:” biết vượn lên cung là một chuyện tốt, sau này ngươi đổi tên thành Vân Lũ đi”

Vân Lũ tránh được một kiếp, nhẹ nhàng thở ra. Nàng may mắn gặp được chủ tử làm việc dứt khoát, trong sân ngai ngay cả nói chuyện cũng lười, bởi vậy Vân Lũ mới đoán là chủ tử thích người thẳng thắn.

May mà thành công.

Vội vàng quỳ xuống khấu tạ:” Nô tỳ Vân Lũ đa tạ chủ tử ban thưởng tên”

Lúc này khi đi trên hành lang, gió thổi làm thân mình nàng rét run. Hiện giờ trong nội thất, chỉ cảm thấy ảm áp như mùa xuân, lại bùng chung trà một hồi, lòng bàn tay nàng ảm lại rất nhiều.

Tâm trạng cũng được nâng lên.

Cung nữ này nếu không phải cơ sở ngầm người ngoài sắp đặt, thì ngược lại sẽ rất được việc. Liền ra tiếng nhắc nhở nàng:” Ta thích linh lăng hương.”

Vân Lũ nghe xong vui mừng, không ngớt lời vâng dạ sẽ đi tìm linh lăng hương về xông.

Trong cung, nếu chủ tử nói cho người biết sở thích của người, thì chính là có ý coi trọng người.

Nàng nghe xong sao có thể không vui?

Kỳ thật chủ tử các cung đều ít nhiều cho rằng cung nữ các nàng đều là cơ sở ngầm người cung khác sắp xếp vào, nàng cũng vì thế mà buồn rầu. Nhưng qua chuyện hôm nay, nàng vẫn còn hy vọng cất đầu dậy.

Chỉ cần hào hào hầu hạ Tiết bảo lâm, sau này ngài nhất định sẽ tín nhiệm mình.

Cho đến khi đèn dầu thấp lên, Tiết Bích Đào mới gọi Tiểu lâm tử vào.

“Hôm nay hoàng thượng lật bài tử của ai?”

“Hồi chủ tử, hôm nay hoàng thượng lật bài tử của Tiết bảo lâm ở Vĩnh Hòa cung.” Tiểu lâm tử đáp có chút lo sợ.

Cùng là tỷ muội, ngược lại càng được sủng ái lại càng sinh ra hiềm khích. Chủ tử sẽ không tức giận chứ?

Khiến hấn kinh ngạc là, chủ tử sau khi nghe hấn bẩm báo xong khoe miệng ngược lại mơ hồ có ý cười. Không biết có phải hay không do hấn nhìn lầm.

“Chủ tử...?”

“Không có gì, người đi xuống đi.” Tiết Bích Đào phát tay bảo.

Thời điểm Sơ Hiểu giúp tiểu thư thay quần áo cũng có chút bất an. Nhìn trộm bộ dáng tâm tình rất tốt của tiểu thư mà lo lắng.

Tiểu thư không phải là giận tới mức đàn luôn chứ?

Những người trong cung không biết nhưng các nàng có thể không biết sao? Tiểu thư và đại tiểu thư ngoài mặt duy trì lấy lệ vậy thôi, cũng không phải đối đãi thật tình gì.

Tranh giành sủng ái của lão gia phu nhân thì thôi đi, ngay cả sủng ái của Thánh thượng cũng bị đại tiểu thư đoạt mất?

Tiểu thư như thế nào số lại khổ như vậy.

Sơ Hiểu không yên lòng nhủ mảy, Tiết Bích Đào lại cười quý dị:” Đoạt sủng của hai nhà phía trước kia, cuộc sống của tỷ tỷ sợ là sẽ không dễ chịu lắm”

Câu nói của nàng lại làm Sơ Hiểu càng không rõ ràng.

Chương 7: Thỉnh an

“Thiếp thân Tiết Bích Đào thỉnh an hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.” Tiết Bích Đào gập người, váy sam nhẹ nhàng chuyển động, uyển chuyển hành lễ.

Sau khi được thị tẩm mới phải hành đại lễ, đây là dấu hiệu chân chính đi lên sân khấu tranh đoạt tình cảm.

Còn những người bình thường bình thường, chỉ cần gặp người làm lễ.

Lúc hoàng hậu kêu “Miễn” thì bên kia đã có người tấn công, che miệng cười: “Ồ? Tiết thị? Chẳng phải là muội muội của Tiết bảo lâm được thị tẩm hôm qua sao? Bản cung nghe nói hai người là tỷ muội song sinh. Nhìn bộ dạng quả là tuyệt sắc. Khó trách hoàng thượng yêu thích.”

“Được rồi. Lệ tần, người lại đang nói bậy gì vậy.” Hoàng hậu không nhẹ không nặng trách một tiếng, lại đối Tiết Bích Đào ôn hòa nói: “Người đứng dậy vào ngồi đi.”

“Tạ ơn hoàng hậu nương nương ân điển.” Ngừ điệu bình thường. Không thấy ý cảm kích khi được giải vây. Cũng không bị chuyện lúc này làm tức giận.

Lệ Tần mày liễu hơi trằm xuống, thầm nghĩ: Thật bình tĩnh.

Nếu tỷ tỷ nàng ta cũng như thế, sợ là khó đối phó.

Không ai nghĩ rằng, Tiết Bích Đào đang cố gắng áp chế rục rịch trong lòng, không dám xả tới. Nếu có thể, nàng thật muốn giống tính tình trong quá khứ nói một câu: “Đẹp, muội muội, người rất đẹp!”

Đáng tiếc không thể. Nàng nghĩ có chút tiếc hận.

“Hoàng hậu nương nương của chúng ta quả nhiên khoan dung, chúng ta tài đức cái gì cũng không có. Nếu như mỗi ngày có thể theo nương nương học một chút, cũng là vô cùng may mắn.”

Tiết Bích Đào vừa ngồi vào vị trí thấp nhất, chợt nghe thấy câu này, có chút kinh ngạc. Lệ Tần này năng lực thật lớn, ngay cả hoàng hậu nương nương mặt mũi cũng không cấp.

“Lệ tần cứ nói đùa. Người nếu như không tài, sao có thể được thánh quyền hậu đãi?”

Lời này ngầm nói là, người là đang nói hoàng đế háo sắc, chỉ coi trọng dung mạo chứ không coi trọng tài hoa phẩm đức của người.

Trình quý tần hôm qua Tiết Bích Đào thỉnh an gặp qua nghe vậy, cũng cười nói thêm một câu: “Lệ tần muội muội muốn học thêm đức nghệ, sao không đi theo đức phi tỷ tỷ. Hai người ở gần, quan hệ cũng rất tốt. Không phải cũng tiện sao?” Nghe như đang lấy lòng.

Nghiên cứu kỹ, sẽ nhận ra vài phe phái.

Xem ra Lệ tần là người của Đức phi. Mà Trình quý tần, đại khái là đứng về phe hoàng hậu.

Đức phi có mang hoàng trưởng tử. Mà tam hoàng tử của hoàng hậu lại chết trẻ. Chỉ còn lại một đại công chúa.

Phi tử địa vị cao đánh cò, cũng không tới lượt các nàng nói chuyện.

Tiết Bích Đào mắt nhìn mũi, đoan chính ngồi một chỗ, giả như vô tâm.

Lệ Tần nghiêng rằng, Trình quý tần! Các nàng là cùng lúc trúng tuyển vào cung. Gia thế tương đương, sủng ái cũng không phân biệt được thắng bại. Nhưng nàng so với mình vận khí tốt hơn, vượt lên trước sanh được tam công chúa.

Tuy là con gái, nhưng tốt xấu cũng có con nói dòng. Để hậu cũng sẽ xem trọng liếc mắt một cái.

Nàng chậm chạp không có chỗ, mới bắt đầu đi đầu phục đức phi.

Nắm chặt khăn trong tay, Lệ tần môi đỏ mọng mở ra, vừa muốn phản bác, chợt nghe ngoài điện nội thị công công kêu to: “Vĩnh Hòa cung Tiết bảo lâm đến—”

Tiết Lục Ngạc chậm chậm đi vào, thướt tha lả lướt, có một cỗ khí chất lạnh nhạt, bạo dạn.

Hai gò má nàng nhiễm một màu đỏ ửng, có ý thẹn thùng sau khi được sủng.

Làm chúng phi tần ghi hận không thôi.

Vừa rồi gặp qua muội muội nàng, dung mạo tự nhiên chộc người ghen tị. Nhưng là so với khí chất băng lạnh lạnh nhạt này, quả thật kém hơn.

Trách không được có thể quyến rũ Thánh thượng lật bài tử của nàng.

Ham muốn chinh phục của nam nhân, chẳng phải chính là loại khẩu vị này sao?

Không nghĩ tới Tiết Bích Đào thế nhưng lại rụt cổ cúi đầu, cực lực học diễn xuất của các vị phi tần cấp thấp. Ở thời điểm chưa để lại ấn tượng tốt cho hoàng đế, không nên tham gia tranh đấu không nên có.

Năm đó khi ông nội còn chưa mất, cùng người các đảng phái tranh đoạt, bọn họ vài tiểu bối trong tộc cũng đánh tới loạn lên. Nàng sau đó bị sênh ca phồn hoa muôn màu muôn vẻ làm mờ mắt, sa đọa thối nát, ngay cả thuốc phiện đều dính qua.

Sau lại vào lúc đang cùng với ai đó ở KTV lêu lổng, nàng bị Tô Tiểu Nghiễn bắt gặp, tức giận lấy gạc tàn thuốc ném vào nàng, nàng né tránh, nhưng cuối cùng tỉnh ngộ.

Nàng cường bức chính mình đem thói quen này sửa lại. Ông nội từng vuốt đầu nàng giận dữ nói” Ai, vừa qua khỏi dịch chiết”(哎,刚过易折)

Kỳ thật nàng chính là có chút bướng bỉnh, cùng bộ dáng lưu manh.

So khí chất, nàng không có, so về sự kiềm nén, các nàng ai cũng đừng nghĩ thắng được!

Gặp bộ dạng diễn xuất của Tiết Lục Ngạc, hoàng hậu thâm nghĩ tình báo quả nhiên chính xác. Chỉ có Tiết gia đại nữ nhi mới là người được gia tộc đào tạo cẩn thận, đáng để mình chú ý.

Bất quá, cũng chỉ là chú ý. So về thân phận hay gia thế, Tiết Lục Ngạc kia vẫn kém xa nàng.

Hoàng hậu giọng nói khoan dung không giảm” Muội muội hôm qua hầu hạ hoàng thượng thật vất vả.”

Tiết Lục Ngạc như cũ hé ra bộ mặt lạnh, cho dù lời nói khách khí nhưng không hiểu sao vẫn làm người ta chán ghét.” Đây là bổn phận của thiếp thân.”

Hoàng hậu mặt cứng đờ. Được rồi, người là lãnh mỹ nhân, người kiêu ngạo, người đặc ý. nhưng ta cũng không có đem nhiệt mặt thiếp người lãnh mông tính toán (但我可没有把热脸贴你冷屁股的打算.)

Trong lòng so đo, nhưng ngoài mặt lại cười hiền lành, còn mang theo vui mừng nói” Tuy nói như thế, nhưng muội muội hầu hạ hoàng thượng so với người khác tốt hơn nên mới phá lệ được hoàng thượng coi trọng. Sáng hôm nay hoàng thượng có nói với ta, phải làm chủ thắng vị cho muội muội, đợi muội muội hồi cung sợ là đã nhận được thánh chỉ.”

Hoàng hậu quyết đoán bắt đầu tạo thù hận.

Hầu hạ so với người khác cẩn thận hơn? Chẳng lẽ chúng ta hầu hạ không bằng người? Chúng phi tần ánh mắt phẫn hận, bắn thẳng vào Tiết Lục Ngạc.

Dù các nàng không ngốc, nhưng ghen tị là tuyệt đối không tránh được. Huống chi đây còn là sự thật chói lọi.

Coi đó, hoàng thượng còn muốn thăng cấp cho nàng ta.

Nếu không chỉ bằng vài câu của hoàng hậu, sao có thể có hiệu quả?

Vì thế mặc kệ thấp hay cao hơn, đều nghĩ một đằng nói một nẻo chúc mừng Tiết Lục Ngạc.

Hồi lâu không khí vẫn chưa lắng xuống, liền phi liên nhân cơ hội nói” đáng tiếc đức phi tỷ tỷ phải chiếu cố đại hoàng tử không thể đi, không được cùng với bọn muội thân thân thiết thiết, nếu không cũng có thể cấp cho Tiết muội muội lời chúc mừng rồi.”

Hoàng hậu rút cuộc nhú mày, đức phi! Mẹ của đại hoàng tử lấy cớ không đến cũng không phải chỉ một hai lần.

Liếc mắt nhìn Vân phi luôn coi như thiên hạ vô hình, tức giận của hoàng hậu có chút phai nhạt, coi như bớt cái lo. Mặc dù có nhị hoàng tử, nhưng Vân phi tới nay vẫn đối với mình rất cung kính.

Không giống đức phi tùy tiện thành như vậy!

Lại nhìn hướng muội muội ruột Nghi bảo lâm đang nhả nhặn ngời, tâm tình hoàng hậu lại dịu xuống. Thời điểm sinh hoàng tử vốn khó sanh, nàng liều mạng thân mình không tốt cũng ráng sinh.

Rốt cuộc cũng không thể nuôi sống, lại liên lụy thân thể mình không tốt.

Hiện giờ nàng tính toán nâng đỡ muội muội, sau khi sinh con trai chiếm lấy danh phận con trưởng cũng tốt. Dù sao cũng cùng huyết thống, không cần làm bên ngoại phật lòng.

Tĩnh táo lại, nàng cũng không đáp lại hiền phi, thân nhiên nói:” Ta mệt mỏi, đều trở về hết đi.”

Mới vừa rồi mọi người còn huyên náo chúc mừng, thoáng chốc an tĩnh lại, khom người vâng dạ.

Có thể thấy được hoàng hậu là rất có chút uy nghiêm.

Tiết Bích Đào lúc ra tới cổng Trường Xuân cung thì nghe thấy Bùi Duẩn Nhân gọi. Nàng cũng không đáp ứng vào trong cung của nàng ta nói chuyện mà trở về thẳng Phương Hoa các.

Bàn tay trắng nõn duỗi ra, ngồi yên lặng đem tính tình cùng quan hệ của các phi tần hậu cung xem xét qua.

Bây giờ còn chưa nhìn ra nhiều việc, nhưng Mẫn bảo lâm dung mạo nhìn qua có vẻ kiêu ngạo, vậy mà không nghĩ rằng nàng ta sẽ không ý vào thái hậu mà làm loạn, điều này khiến Tiết Bích Đào có chút kinh ngạc.

Bình thường tính cách loại người này, nếu là Nghi bảo lâm địa vị tương đương nàng được sủng ái trước thì không sao, nhưng kết quả được lợi là tỷ tỷ mình, lòng dạ tất nhiên không thuận.

Chẳng lẽ là coi thường tỷ tỷ nàng? Tiết Bích Đào có chút suy nghĩ không thông.

Hậu cung quả nhiên không phải đơn thuần như vậy, vẫn nên tiếp tục quan sát thôi.

Trời chiều, phía tây mặt trời dần lặn xuống, khi nghe Tiểu lâm tử nói Tiết Lục Ngạc được thăng lên thành Tiết tài tử. Suy nghĩ đầu tiên của nàng là, hoàng thượng làm rất tốt, như vậy về sau khi người ta kêu Tiết bảo lâm thì sẽ không có hai người cùng lúc quay đầu lại a!

Quá mức buồn cười rồi 囧

Nhưng chỉ sợ người khác cũng sẽ không nghĩ vậy. Trong cung sẽ lại có thêm vài cái khăn đẹp bị xé rách. Bởi vì ba ngày liên tục, Nguyên Trung để đầu lật bài tử của Tiết Lục Ngạc.

Thế có cảm giác được đại bác đã được châm ngòi.

Ngày thứ tư rốt cuộc là lật bài tử của Nghi bảo lâm, ngày thứ năm là Mẫn bảo lâm.

Tuy vậy, nhưng tốt xấu toan khí trong hậu cung cuối cùng cũng bình ổn nhiều, cho dù đại đa số người đều dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiết tài tử.

Tiết Bích Đào là hoài nghi hoàng thượng chính là không muốn thế lực của Trần Quốc tướng quân cùng Tả thừa tướng tăng lên, nhưng tạm thời trong triều không thể động tới họ, cho nên mới đem tỷ tỷ của nàng làm tiểu vật hy sinh, làm hai người kia thêm áy náy.

Bất quá cũng chỉ là suy nghĩ thôi, nàng cũng không dám nói ra miệng.

Ngay lúc trên dưới Phương Hoa các đều lo lắng cho chủ tử của mình không được thánh sủng, thì vào ngày thứ sáu, hoàng đế phái nội thị đến Phương hoa các, kêu Tiết Bích Đào chuẩn bị thị tẩm.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thị tẩm (16+)

“Triệu Trung Tín, giờ nào rồi?” Nguyên Trung để Hàn Tử Ki đem bút lông Hồ Châu bỏ sang một bên, tiện thể cầm khăn lau tay.

“Hồi hoàng thượng, đã là canh hai.”

Hàn Tử Ki bất quá là thuận miệng hỏi, nghe xong cũng chỉ “Ừ” một tiếng, nói:” Đi, tới Phương Hoa các.”

“Vâng, hoàng thượng bãi giá Trữ tứ cung Phương hoa các.”

Lúc này, Tiết Bích Đào thay vì khăn trang lo lắng, thì lại miên man suy nghĩ.

Quy củ của triều đại này coi như đã nhân tính hóa, ít nhất lúc thị tẩm không lấy áo ngủ bằng gấm bọc lại rồi hoặc là nâng hoặc là vác đến đường tâm điện

của hoàng đế. Như vậy dọc đường sẽ rất xấu hổ.

Gió lạnh thổi vào trong, hiện tại khắp nơi đều lạnh tới phát run.

Nàng vừa nghĩ, tay vừa cầm một gáo nước, chậm rãi tưới lên thân thể trắng nõn, phát ra một tiếng thờ dài.

Thật thoải mái.

Mùa đông, nếu có thể ngâm nước ôn tuyền lại càng thêm thư thái.

Đáng tiếc trọng lượng không đủ, hoàng đế nếu có đi đến hành cung ôn tuyền, cũng sẽ không gọi nàng theo.

Ừ, nên nhất định phải cố gắng.

Nghĩ đến đây, nàng kêu một tiếng “Phụng tử”, người vừa bị nàng đuổi ra ngoài do lúc tắm không quen bị người khác nhìn chằm chằm.

Nhưng quần áo này, nàng không biết mặc. Vì thế liên giang hai cánh tay, để Phụng Tử tùy ý chà lau thân mình, mặc thêm xiêm y.

Vân Hương chỉ huy hai tiểu cung nữ đem bình phong che kín lại, chờ nàng ăn mặc thỏa đáng, mới để Phụng Tử đem khăn lau tóc.

Mộ Vân cùng Sơ Hiểu bụng đến mấy bộ trang sức chỉnh tề đưa nàng xem qua.

Nàng nhìn lướt qua, chỉ vào món trang sức bằng vàng:”Đem khuyên tai mang tới đây, mấy cái khác không cần.”

Đeo nhiều như vậy, giữa đêm lờ lờ sáng, cũng đẹp, nhưng lại có chút tổn sức và phiền toái.

Nàng đây tuyệt đối là đang vì hoàng đế suy nghĩ đó.

Những người khác không dám thăm dò ý chủ tử, cũng không dám góp lời. Về phần ba nha đầu mang đến kia cũng là hồ đồ. Trái phải đều so với chủ tử trước kia hoàn toàn khác hẳn, cũng không dám nhiều lời.

Tiết Bích Đào bảo Phụng Tử đem tóc búi thấp hai bên. Lại trang điểm đơn giản như đào phấn, khuyên tai rực rỡ màu vàng nhạt ở hai bên tai.

Bộ dạng xinh đẹp lại trong trắng thuần khiết, rất câu mắt người.

Tuy rằng đi theo đường lối tiểu băng sơn, nhưng ở tuổi mười lăm, vẫn là linh hoạt hơn một chút.

Tiết Bích Đào thực vừa lòng.

Nghĩ nghĩ, lại dặn dò Mộ Vân thêm mấy câu, rồi mới thắt nút áo choàng, ra cửa tiếp giá.

Thời điểm Hàn Từ Kỳ đến, chỉ thấy ở cửa có một ngọn đèn sáng, một nữ tử xiêm y trắng, váy hoa lục sắc bằng gấm roi xuống, trên eo nhỏ đeo một cái ngọc bội.

Im lặng, không khỏi làm người ta có cảm lạnh lưng. Bởi vì trong lòng vừa mới xử lý chính vụ, thích tĩnh lặng không thích ồn ào. Cứ thế cảm thấy yên bình.

Hắn quan sát cẩn thận, cước bộ không khỏi chậm lại.

Tiết Bích Đào hành lễ đón tiếp, thanh âm như nước suối róc rách, gió mát thổi vào đá cuội:”Thiếp thân thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường.”

Bất ngờ là, Hàn Từ Kỳ trước tiên không phải là nâng nàng lên, mà là thực tự nhiên nắm tay nàng, vuốt ve một hồi, giọng điệu cũng không thấy quan tâm, tỏ vẻ bình thường nói:”Ừ, có chút lạnh.”

Hừ, vô nghĩa!

Cô nải nải ta đứng ở cửa đợi ngưởi, có thể nóng hằm hập được sao!

Vì thế người nào đó tu luyện chưa tới nơi, khỏe mỗi mím thành một đường, đem cả son hồng trên môi đưa cả vào miệng. Sắc mặt do thể chất không tốt đã trắng quá mức lại khiến người ta thêm lạnh lẽo.

Ánh mắt không tự giác lại giương ra, có ẩn chút buống bình, rồi lại thực chuyên chú.

Nàng cái gì cũng chưa nghĩ muốn, cái gì cũng chưa tính kế, chính là nhìn ngưởi muốn ngưởi...

Hoặc là nghĩ như thế nào trở về khi dễ?

Hàn Từ Kỳ cảm thấy có chút buồn cười.

Ý niệm trong đầu xẹt qua, có chút hứng trí nói ra lời bình.” Ăn diện cũng được, nhưng so với tỷ tỷ ngươi, quả thật kém rất xa”

Giây tiếp theo tay hắn đã bị bỏ ra, tiểu nữ nhân kia đã hướng vào bên trong đi, nhìn bước chân mềm mại không giống như đang tức giận.

Kỳ thật tay bị nắm đã bắt đầu ấm lên. Tiết Bích Đào nghĩ so với máy điều hòa dùng còn tốt hơn. Nếu hắn không nói lung tung, còn có thể nắm thêm một chút. Hơn nữa phát giận như vậy, hình như không tốt lắm?

Bất quá... Nàng là băng son, nàng sợ ai?

Đây mới là thái độ bình thường a. Nam nhân không thể quá cung chiêu!

“Được rồi, rõ ràng nhìn qua mảnh mai yêu kiều, tính tình sao lại lớn như vậy?” Hoàng đế bệ hạ xấu xa đùa thỏa mãn rồi, mới đuổi kịp cước bộ nàng nắm lại.

“Trẫm giúp ngươi sưởi ấm.”

Tiết Bích Đào do dự một chút. Thế này nếu còn giãy ra thì có chút không biết điều.

Vì thế nàng bèn rút tay ra, thời điểm hoàng đế nhú mảy tức giận lại bất ngờ đưa tay kia vào” Tay này lạnh”

Nắm thật chặt tay, Hàn Từ Ki bật cười, giống như hồi còn nhỏ, cứ ăn hoài một món, nhũ mẫu thấy, liền bung tới vài món khác đến trước mặt hắn, nói:” Máy món này ăn rất ngon.”

Lòng tràn đầy mong đợi chờ đợi.

Hắn nhìn nàng mắt to như một điểm sáng, cái mũi tinh xảo khéo léo, môi anh đào đỏ thắm, cùng với cái gáy trắng nõn như sữa.

Đột nhiên cảm thấy có điểm đối bụng.

Tiết Bích Đào lúc này lại quanh quẩn đi lại, nghĩ vừa rồi hoàng đế dùng từ :” mảnh mai yêu kiều” để hình dung, có chút nản lòng. Ài, băng son mỹ nhân quả nhiên không phải chỉ một ngày có thể học thành.

Lần trước đứng xa, nhìn bộ dáng tỷ tỷ nên mới giống.

Bất quá, cũng có thể hoàng đế chính là vì nàng sinh bệnh nên mới nói nàng mảnh mai?

Bằng không, hắn là nàng phải được đánh giá là “Kiều kiều hân hân” đi? Đây mới là bản tính của nàng.

Tự an ủi một hồi, nàng lần nữa ngẩng đầu, đã bị ánh mắt thâm thúy của hoàng đế dọa.

Khụ.

Nói thế nào nhỉ, năm đó thời điểm nàng lêu lổng, nàng là cố gắng chơi đùa rất thành thạo. Mặc dù có một số việc cũng chưa làm. Nhưng ít ra ánh mắt này đại biểu cho cái gì, nàng vẫn biết.

Đang nghĩ xem nên nói cái gì thì Phụng Từ đã đem trà nóng đến, nàng nhả khí nói:” Hoàng thượng mời dùng trà cho ấm thân.”

Hàn Từ Ki phát tay kêu lui, nhìn những cung nhân liên can cũng thôi lui đem cánh cửa khép lại, mới tiến đến nói bên tai Tiết Bích Đào:” Trẫm coi, tốt hơn là trẫm giúp ngươi làm ấm cơ thể, nhỉ?”

Nói xong, còn sờ sờ hai má lạnh như băng của nàng.

Tiết Bích Đào trong thoáng chốc cảm thấy như có một vụn cây cỏ nê mã chạy rít gào: Cái gì mà “Thánh thượng không phải là người trầm mê nữ sắc”?

Không, trầm, mê, nữ, sắc?

Cha ánh mắt chắc là mù rồi.

Không trầm mê nữ sắc thế nào lại giới tán tỉnh như vậy?

Bất quá chuyện này cũng không liên quan tới nàng, nhiệm vụ của nàng không phải là thay đổi hoàng đế. Hoàng đế có hứng thú, nàng cũng có thể thả lỏng.

Huống chi loại tình thế nhỏ này, nàng cũng không phải chưa từng nghe qua.

Vì thế nàng thực bình tĩnh đối diện hoàng đế:” Hoàng thượng thân mình nếu đã ấm, thiếp thân hầu hạ ngài đi ngủ.”

Hoàng đế sừng sốt, cảm thấy có điểm thú vị.

Tiểu nữ nhân này rõ ràng lúc bị đùa giỡn sẽ giận chân, so với những nữ nhân mềm mại phục tùng khác đều thú vị hơn, hiện tại hẳn nói ra những lời khiến người ta đỏ mặt, nàng ngược lại phản ứng gì cũng không có?

Chẳng lẽ nghe không hiểu?

Tiết Bích Đào không biết ý tưởng trong lòng hoàng đế lúc này, thực ra mặt nạ tiểu băng sơn mỹ nhân của nàng đã sớm bị hoàng đế nhìn thấu vạn lần.

Không trải qua dạy dỗ của gia tộc, lại không trải qua gia đấu trạch đấu, cho dù đủ thông minh, có thủ đoạn, biết làm thế nào là tốt nhất, nhưng dù sao cũng không phải diễn viên.

Một khi xuất hiện, cái gì cũng biểu lộ ra hết. Hoàn toàn chưa đủ để hoàng đế nhìn.

“Trẫm chuẩn.” Hoàng đế cười, tay ôm ngang Tiết Bích Đào đi vào nội thất, khác với lúc bước đi vội vàng, lúc đặt nàng trên giường lại rất ôn nhu.

Nàng nửa ngồi xuống, lại học theo quy củ mẹ đã dạy, giúp hoàng đế cởi quần áo.

Hoàng đế đem thân thủ tháo đám hoa lụa trên đầu nàng xuống, Ánh trăng chiếu lên bóng dáng nàng, đem cái cảm tinh xảo của nàng phá lệ nhu hòa.

Hoàng đế có điểm thất thần nghĩ đến Tiết Lục Ngạc, băng sơn mỹ nhân chân chính, trong lòng nhất thời càng thêm nóng bức.

Khuôn mặt giống nhau, nhưng tính tình lại khác biệt.

Không biết lúc nếm thử sẽ có hương vị gì?

Hắn đột nhiên rất có hứng thú tìm tòi.

Quần áo cởi hết, hắn đem nàng đặt ngửa trên giường, chui đầu vào cổ nàng khẽ ngửi:” Thật thơm”

Tiết Bích Đào không nghĩ khối thân thể này cùng với thân thể nàng ở hiện đại giống nhau, cổ thực miễn cảm, chạm một chút liền co rúm lại.

Nàng không yên đáp:” Là do đeo túi hương, mùi Linh lăng hương vốn dĩ rất nồng.”

Hắn Từ Kỳ cảm giác được chiến ý của nàng, ha hả cười không ngừng:” Sao lại dùng mùi hương này? Ta thấy tỷ tỷ ngươi lại thích mùi thơm thoang thoảng.”

“Thiếp thân là cảm thấy khi ngửi mùi này cảm giác như được ở giữa cảnh sắc tươi đẹp, tràn ngập hương hoa đồng ruộng. Thiếp thân từ nhỏ thân cốt không tốt, bây giờ lại là con gái đã xuất giá. Cho nên dựa vào mùi hương này mà mơ tưởng một chút thôi.” Tiết Bích Đào trong lòng không được tự nhiên.

Nếu là ở hiện đại, nam nhân kia khẳng định đã bị nàng đá ra khỏi giường! Cạn bã, quả thật là cạn bã!

Nhưng ở trong này lại không thể không chịu đựng, còn có nhiệm vụ phải làm nữa.

Áp chế sự không thoải mái, trong giọng nói xuất hiện chút ủy khuất nước nỏ.

Hoàng đế nghe xong tưởng nàng trong cung lâu quá ủy khuất, liền hôn lên đôi mắt run run của nàng, dỗ dành:” Về sau trẫm mang ngươi ra ngoài.”

Ngươi lừa trẻ con à. Tiết Bích Đào trong lòng trợn trắng mắt.

Trên mặt lại là bộ dáng cảm động, có dư âm nước nỏ, làm lòng người rung động:” Hoàng thượng...”

Hoàng đế nghe xong có chút không nhận được, bàn tay to theo ý chuyển sang đặt lên hai lòng đầy đặn kia, cảm giác thật mềm mại, nhẵn nhụi. Vừa mềm vừa non nớt.

Hắn xoa nắn, thẳng đến lúc Tiết Bích Đào không cảm lòng nổi, liền cắn một ngụm lên vành tai trắng nõn tinh xảo của nàng, thanh âm trầm thấp:” Trên người có ám lên chút nào không?”

Nàng chỉ biết đem bàn tay cô sen bò lên cổ hắn, miễn cưỡng mở mắt, trước mặt là một mảnh sương mù mờ lung, gât gât đầu, lại lắc lắc đầu.

Hoàng đế cười nhẹ, làm như vừa lòng. Dời xuống đôi tiểu nữ là lướt, gặm, cắn, mút hạt đào hồng nhạt kia, thỉnh thoảng kêu lên một tiếng:” Tiết Bích Đào, Tiết Bích Đào”

Tiết Bích Đào trong mắt rợn nước, cắn môi “Ân” một tiếng, đôi bàn tay nhanh chóng đặt trên vai hắn néo vài chỗ.

Tê dại trên lưng làm hắn đột nhiên thanh tỉnh.

Lại nhìn nàng toàn thân xấu hổ đỏ bừng, như nhiễm một tầng son mỏng quyến rũ, hoàn toàn không có bộ dạng ồm yếu tái nhợt, có vẻ xinh đẹp ngon miệng.

Hắn không khỏi nuốt nước miếng, khàn khàn ra tiếng:” Quả nhiên là đóa hoa sáng chói.”

Tiết Bích Đào nghe xong lời bình như vậy, đem mũi chân co lại, vừa thẹn vừa giận hướng đôi mắt tràn ngập xuân thủy nhìn hắn.

Lại không biết làm như vậy sẽ khiến người ta càng muốn hung hăng khi dễ.

Đem hai chân trắng cân đối của nàng gác trên vai, hắn nhớ kỹ đây là lần đầu của nàng, xem như nhìn đủ lâu, hiện giờ thẳng tắp đem lửa nóng đưa vào, phút chốc không muốn ngừng lại.

Nàng đau đến mồ hôi chảy ròng ròng, ngón tay giữa lại quơ lung tung, nhất định phải lưu trên người hắn vài dấu vết mới bằng lòng bỏ qua.

Đôi chân bóng lóng trên không trung không có điểm tựa lại đạp loạn, chờ đến khi hoàn toàn không có cách nào giảm đi chỗ đau mới dừng lại, tựa như con mèo nhỏ nức nở meo meo, giống như kêu đau, lại giống như thút thút khóc.

Hắn nghe xong cũng không dừng lại, ngược lại càng tăng lên, va chạm thảo phạt càng thêm dững mãnh.

Tiết Bích Đào dĩ nhiên muốn ngắt, trước khi ngắt, trong lúc tinh thần mệt mỏi lâu bầu một câu:”Vô... vô lại! cô nãi nãi ta vẫn còn là một quả đào nhỏ ngây thơ mà.”

Hắn Từ Ki ngạc nhiên, hắn cũng không nhỏ nhen như vậy, tuy rằng khi nghe thấy xưng hô có chút không vui, nhưng cũng là khuê phòng tình thú, không ngại.

Chú ý của hắn hoàn toàn đặt vào câu:” Quả đào nhỏ ngây thơ.”

Nếu không thấy nàng đang bị ép tới thảm, hắn nhất định phải cười to.

Từ xưa đến nay, hắn chưa thấy ai đem mình so với quả đào. Nữ nhân không phải nên so với hoa sao?

Ừ, quả đào.

Hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm tiểu nữ bị che kín bởi những vết hồng nửa ngày, rốt cuộc xác định.

Quả thật là Quả đào nhỏ ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ngoại quái

Nỗ lực trợn mắt, nàng phát hiện trước mặt mình kì diệu xuất hiện một bảng quản lý trò chơi.

Nàng mặt không chút thay đổi nhấn vào nút phong thư đang lóe ở dưới.

“Đào đào thân khải Bảng quản lý này lúc vừa vào không gian đã tùy thân mang theo, chỉ là phải đến lúc lần đầu tiên sử dụng kỹ năng tranh thủ tình cảm, khiến cho long nhan vui vẻ mới đạt được điểm kỹ năng, phân bổ điểm xong mới sử dụng được. Tính năng cụ thể xin mời tự động tìm hiểu.

P/s: Nếu cảm thấy bảng quản lý gây trở ngại tầm nhìn, có thể thu nhỏ lại. (Còn thân mật dùng mũi tên đỏ chỉ vào phím thu nhỏ)”

— Tiểu Tiểu

Án X để đóng cửa sổ lại.

Tiết Bích Đào một chút cũng không thấy ngạc nhiên, đến kịch tình phở bản mà, nếu không có bàn tay vàng, chắc khó có thể lạc quan.

Nàng nhất định trở về khiêu nại!

Đừng nghĩ có thể trốn thoát.

Bắt quả ban đầu trong trò chơi, nàng thích đơn độc đánh quái phát tiết tinh lực, chưa từng chơi qua kịch tình phở bản. Hệ thống bổ sung là dạng gì cũng không biết.

Vì vậy nàng tò mò mở điểm thuộc tính, lập tức nhảy ra một cái khung

“Bạn hiện tại có 5 điểm kỹ năng tranh thủ tình cảm. Mời lựa chọn vài loại hình để tăng điểm dưới đây”

Phía dưới cùng là ba khoản chọn lựa: Thuộc tính cá tính, thuộc tính thân thể, thuộc tính tình thông.

Nàng nhấn vào thuộc tính cá tính, lập tức nhảy ra mười lựa chọn khác, phía sau còn có một ô trống nhỏ.

[Vui tươi]

[Xinh đẹp]

[Ôn nhu]

[Hoạt bát]

[Lãnh diễm]

[Cao quý]

[Khí phách]

[Không dễ bị hăm hại] (Tức, bị hăm hại hoàng đế cũng không tin)

[Dễ dàng hăm hại người] (Tức, cho dù hăm hại hoàng đế cũng tin)

[Cảnh giác] (Tức, cảnh giác với những nguy hiểm ngay từ ban đầu)

Nhắc nhở: 7 hạng mục đầu mười điểm thuộc tính là miễn cấp, ba hạng mục sau mỗi mục 30 điểm mới miễn cấp. Điểm kỹ năng tổng cộng có 100, xin cẩn thận khi lựa chọn.

Tiết Bích Đào trên đầu xuất hiện hắc tuyến, ba hạng mục sau đều rất bá đạo, đáng tiếc cần tới ba mươi điểm.

Tổng thể khác phức tạp, nhưng thời điểm hoàng đế chưa có ấn tượng với nàng rất quan trọng.

Vì thế nàng điền “1 điểm” ở ba dòng cuối.

Tiện đà lôi thuộc tính thân thể ra, như cũ xuất hiện một đồng văn tự.

[Thanh âm ngọt]

[Thanh âm thánh thót]

[Thanh âm mềm mại]

[Thanh âm khí phách]

[Thân kiều thể nhuyễn]

[Thể chất khỏe mạnh]

[Da thịt trắng nõn]

[Tóc tai đen nhánh]

[Chân dài eo nhỏ]

[Thể trọng nhẹ nhàng]

[Dễ dàng sinh dưỡn]

[Hương thơm tự nhiên] (hương thơm tự do)

Trời đất, thanh âm khí phách là thể nào, lúc này ở thuộc tính cá tính có “khí phách” là nàng đã muốn nôn rồi.

Việc cấp bách nhất là phải dưỡng thân thể cho tốt, hoàn hảo ngày hôm qua cầu hoàng đế mới đến một lần, bằng không nàng tuyệt đối đã muốn đi gặp Phật.

Vì thế cộng một điểm ở “Thẻ chất khỏe mạnh”.

Tiếp theo mang thuộc tính tình thông xem qua, cái này cũng bình thường, không ngoài cầm, kì, thi, học, vũ, võ, đàn, xướng, xạ, ngự, thuật.

Nàng nghĩ muốn tăng ở “Xạ” và “Ngự”

Cảm xúc lúc chơi cung thủ vẫn còn, hiện tại chắc cũng dễ dùng.

Bất quá hiện tại chưa cần lo lắng cái này, cùng ôn luyện hành cung giống nhau, trước tiên chiếm được một vị trí trong tim hoàng thượng đã.

Lưu lại một điểm cũng tốt.

Ấn nút “Hoàn thành”, hệ thống lại nhảy ra một khung nhỏ.” Ngài còn một điểm thuộc tính, xác nhận rồi khỏi?”

“Đồng ý”

Hôm nay kinh hi cùng kinh hạch cũng không ít, nàng nhìn lượng ánh sáng bao quanh, cảm thấy được vẫn là buổi tối tái trở mình có điều, so sánh tốt, miễn cho bên trong rỗng tuếch càng chịu kích thích. (?)

Nàng mới không tin hệ thống có thể trời giáng thần vật tặng nàng bàn tay vàng.

Có điểm thuộc tính, nàng quyến rũ hoàng đế cũng dễ hơn một chút. Hoàng đế vui vẻ nhiều lần, thuộc tính kỹ năng lại tăng thêm, hiển nhiên là rất tốt.

Đem bảng quản lý thu nhỏ lại, Tiết Bích Đào đánh giá giờ cũng xấp xỉ, chút nữa còn hầu hạ hoàng thượng lên triều, cũng lười trở lại giường ngủ tiếp.

Chỉ ngồi dậy nửa mình, nàng rảnh rỗi đánh giá dung nhan hoàng đế.

Hôm qua trời tối, đèn cổ đại cũng không đủ sáng, nàng lại thường cúi đầu, động một tí lại thất thần. Không có nhìn kĩ.

Tóc đen mây kiếm, mũi cao thẳng, cằm góc cạnh rõ ràng. Người ngủ say mà hé môi bạc, có thể tưởng tượng được là lạnh lùng vô tình thế nào.

Về phần mắt, nàng nhớ mang máng là một đôi mắt phượng hẹp dài.

Do ham muốn mà đôi lúc nheo lại, có loại cảm giác như bị tính kế.

Người này, làm hoàng đế thì coi như tùy tính, làm nam nhân cũng là rất nguy hiểm.

Nhìn đến mê mẩn, vai bị bàn tay to nắm lấy cũng không biết, thẳng đến khi nghe thấy câu: “Nhìn đã chưa?”, nàng mới giật mình kinh ngạc.

“Vâng” Nàng gật đầu, không có dư thừa tâm trạng khen ngợi gì cả, cũng không làm nũng phản bác.

Hắn cười, đem nàng ôm vào lòng ngực.

Nàng tựa như mèo con cọ cọ hắn, tiện đà ngoan ngoãn rúc vào.

“Trẫm vừa nảy nghĩ, cho người thăng lên vị tài nhân đi.” Mới ngủ dậy thanh âm có chút khàn khàn, hắn liền khụ một tiếng.

Hắn nhớ rõ thời điểm lần đầu thị tẩm, tỷ tỷ nàng cũng xin ân điển này. Chỉ là nói năng uyển chuyển hơn. Hắn cũng đã định đem nàng ra làm bia ngắm. Để vương vốn là vậy, không có gì áy náy. Nhưng dù gì hắn cũng có ý tứ muốn bồi thường, cho nên đáp ứng.

Hiện giờ thấy Bích Đào hầu hạ tốt, hắn liền chủ động nói ra.

“Vẫn là thôi đi.” Nàng vô ý thức túm túm tóc, mềm mại chọc vào má đào. “Hoàng thượng ghi tạc trong lòng, đợi tới thời điểm thiếp thân được tấn thành mỹ nhân rồi vừa vận hạ chỉ một lần được không ạ?”

Nói trực tiếp, không kiêng kị, giống như chắc chắn nàng sẽ lại được tấn phong.

“Sao?” Hàn Từ Kỳ nhướng mày, thời điểm hắn đối với nữ nhân còn hứng thú, luôn thực khoan dung. Ít nhất sẽ không lập tức tức giận mà sẽ nghe giải thích một chút.

“Nếu không thiếp cùng tỷ tỷ lại giống nhau, đều bị gọi là Tiết tài nhân. Mỗi khi có người kêu, thiếp thân cũng không biết là gọi ai. Nhất định sẽ tạo nên trò cười.” Tiết Bích Đào nhỏ giọng ti mi nói, nghĩ nghĩ, càng làm những sợi tóc xoắn tung trên lòng ngực kiên cố kia. Giọng nói mềm mại lại cất lên: “Hoàng thượng, có được không?”

Hoàng đế đem nàng ôm thật chặt, lại đem cằm đặt lên đỉnh đầu nàng, cười nhẹ: “Đưa ngốc ồn ào này.”

“Trẫm đáp ứng người.”

Tiết Bích Đào vui vẻ nhe răng cười.

“Bất quá người cũng đáp ứng với trăm một điều kiện.” Hần chậm rãi nói.

Được rồi, nàng biết mà, hoàng đế trước nay đều là gian thương!

Nửa điểm thua thiệt cũng không chịu.

“Đừng học tỷ tỷ người, trầm nhìn người kiềm chế tính tình, không để ý người khác, một muốn chết.” Hoàng đế tượng tượng thôi đã cười, nữ nhân trong hậu cung hần mặt dù không nhiều lắm, nhưng các loại tính cách cũng gần như đủ hết, ngẫu nhiên cũng có vài phi tần vì tranh thủ tình cảm mà sửa lại tính tình của mình.

Nhưng người trong lòng ngực hần đây tuyệt đối là sửa không giống.

Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Nàng lại cứ khẳng khẳng không nhận ra, vẫn vui vẻ giả làm tiểu băng sơn mời hần sủng ái. Làm hần có điểm thú vị khi xem diễn, nhưng lại không đành lòng để nàng tự gây sức ép cho mình.

Quên đi, vẫn là tính tình thật sự của nàng hợp ý hần.

Mềm mại, đáng yêu, trừu một cái lại phản ứng mãnh liệt. Làm hần có cảm giác rất thành tựu.

Không giống với những nữ nhân ôn nhu kính cẩn nghe theo, cho dù có làm bộ giận dỗi, cũng thời khắc dò xét, sợ hần vung tay áo bỏ đi, rất giả tạo.

Tiết Bích Đào nghe xong, có chút tức giận.

Tốt thôi, nàng cực cực khổ khổ thiết kế, nghiền ngẫm nhân vật, cũng không dễ dàng gì. Liên như vậy bị phủ định, làm cho người ta xấu hổ lại oan ức. Giống như những việc làm trước đây đều là hát hí khúc để người ta vui vẻ vậy.

Bất quá nghe trong lời nói hần hình như là ý cười, không có ý bức bối, nàng cũng có điểm an ủi.

Ít nhất sẽ không vì vậy mà bị ghét bỏ, nàng còn cơ hội phản đấu!

Nàng quyết định thật nhanh đem băng thuốc tính ra cộng một điểm vào mục “Thanh âm mềm mại”, cùng hoàng đế làm nũng.” Hoàng thượng, hoàng thượng khi dễ người.”

Hoàng đế nghe xong, liền cảm thấy tối hôm qua nàng uyển chuyển mềm mại đều không bằng bây giờ, mềm như sợi bông, bay bổng đảo qua tai hần, muốn bắt cũng không bắt được.

Nhất thời trầm nghĩ, khi nào đó lại dày vò nàng một hồi, chắc chắn sẽ được nghe thấy thanh âm rên rỉ thờ dài này.

Bàn tay vỗ vỗ mông nhỏ xinh đẹp của nàng, trừu đùa.” Trầm hiện tại cũng không có công phu khi dễ người, người nếu muốn trầm khi dễ, cũng phải để tới tối rồi mới nói, được chưa?”

Tiết Bích Đào lại lúng túng. Cầu hoàng đế này trong đầu cũng chỉ toàn mấy chuyện này!

“Tốt lắm, đứng dậy giúp trầm thay quần áo.” Nói xong, gọi cung nữ bên ngoài đem đồ dùng rửa mặt vào.

Nàng xem trên lưng hoàng đế có mười đạo vết cào hoặc thâm hoặc nhọt thì có điểm đỏ mặt.

Khụ, nàng rõ ràng đã cắt móng tay ngắn rồi mà.

Dù có thể thấy lúc ấy nàng hạ không ít khí lực.

Hoàng đế thấy động tác thất nút áo của nàng cũng không xong, đỏ ửng trên mặt lại không giảm, tâm tình lại sung sướng.” Người thân thể không tốt, nếu khó chịu hôm nay cũng đừng đi thỉnh an.”

“Tạ hoàng thượng ân điển.” Nàng đi qua hành lễ tạ ơn, ngoài miệng đáp lời, nhưng lại tính toán như cũ muốn đi.

Cũng không cần phân bác, phỏng chừng hoàng đế cũng là thuận tiện nhắc tới, không quan tâm nàng cuối cùng có đi hay không.

Hần Từ Ki sau khi ra khỏi cửa đem việc này dặn dò Triệu Trung Tín, người đầy nhẹ nhàng khoan khoái đi vào triều.

Chương 10: Sủng ái

Tiết Bích Đào lấy ngón tay ra đếm đếm, nàng gần đây đã gây nên rất nhiều cừu hận rồi.

Thị tẩm liên tục bốn ngày, so với tỷ tỷ nàng còn nhiều hơn. Cả bốn ngày hoàng thượng đều ở lại chỗ nàng. Trong cung đều truyền đi tin đồn Tiết gia bị muội là hồ ly dụ dỗ hoàng đế.

Đang nghĩ ngợi, nội thị công công bên ngoài giương giọng:” Hoàng thượng giá lâm—“

Được rồi, hiện tại biến thành năm ngày.

Không phải nói nàng không trông đợi hoàng đế bề hại tới, vì để miễn cấp kỳ năng nàng phải tươi cười chào đón hắn. Nhưng ngược lại với việc hoàng đế liên tục giá lâm là, điểm kỳ năng hồi đầu trực tiếp cho tới năm điểm, thế nhưng bốn ngày vừa rồi, chỉ có thêm bốn điểm!

Bốn điểm đó!

Còn không đủ nhét kê răng.

Bảng giải thích nói rõ là dựa vào sự vui vẻ của hoàng đế mà tích lũy được, có thể thấy đạo này hầu hạ hoàng đế không tốt!

Nàng lại bỏ thêm hai điểm ở “Thể chất khỏe mạnh”, nên hai ngày nay rõ ràng thoải mái hơn, sẽ không động một tí liên đau đầu ho khan, cũng sẽ không một chút liên đồ mồ hôi lạnh ròng ròng. Cũng có hưởng thụ.

Về phần hai điểm còn lại, nàng thêm vào “Thanh âm mềm mại” và “Cảnh giác”

Không có biện pháp, hoàng đế dường như đặc biệt thích vào thời điểm làm việc đó nghe được thanh âm của nàng. Còn “cảnh giác” là do nàng gần đây là cây to đón gió lớn (Ý nói người đứng mũi chịu sào), vẫn là cảm thấy nên dự phòng.

Long bào chỉ vàng thêu vuốt kim long mạnh mẽ đập vào mi mắt, Tiết Bích Đào ôm ngực ngẩng đầu.

Ánh mắt nàng ngập nước nhìn ác nhân trước mặt, cáo trạng:” Hoàng thượng, ngài đi đường vô thanh vô tức, làm sợ thiếp thân.”

Mấy ngày ở chung rõ ràng đem lá gan này dưỡng to lên không ít!

Nàng dần dần hiểu được, hoàng đế này chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt của hắn, hắn vẫn sẽ vui đùa với người, hoặc là người lấy chính mình làm hứng thú.

Hoàng đế quả nhiên bật cười, nghiêm túc trả lời:” Rõ ràng người suy nghĩ đến quên đời, trăm còn chưa trách người không đứng dậy tiếp giá, người còn ngược lại oán trách trăm.”

Tiết Bích Đào đứng dậy tiếp nhận trà Phở Nhi Phụng Từ bụng tới, đưa tới trước mặt hoàng đế, làm chó con lấy lòng:” Hoàng thượng uống trà, uống trà nào!”

Khuỷu tay cong lại, ngồi tựa vào chiếc giường làm bằng gỗ từ đàn, đệm lông ngỗng mềm mại, hoàng đế lão thần buông giọng:” Không thành ý!”

Tiết Bích Đào há hốc mồm

Nghĩ nghĩ một hồi, nàng mở nắp đậy, vớt lớp bọt trong chung trà, khẽ uống một ngụm, nước trà dính trên môi trơn bóng, hai mắt lại còn thật sự nghiêm túc:” Hoàng thượng, thiếp thân đã thử qua, độ ấm rất vừa phải.”

Nói xong, bụng trà lại gần hoàng đế.

Hoàng đế đầu tiên là sững sờ, sau đó nghiêng người gần tay nàng ném một ngụm, cười gật đầu:” Hương vị đậm đà, không tồi.”

Miệng nói “Không tồi”, nhưng lại đem chung trà kia đặt trên bàn nhỏ bên cạnh, ôm vòng eo của nàng kéo lại bên người, hương trà thoang thoang từ miệng hắn thổi qua tai Tiết Bích Đào, cùng nàng hơi thở dây dưa.

“Trăm còn chưa hỏi người, trăm cho người trồng cho người một cây bích đào ở viện, có thích không?”

Tuy rằng từ giờ các cung nữ đều cúi đầu bày ra bộ dáng không nghe không thấy, Tiết Bích Đào vẫn cảm thấy có chút mất tự nhiên, xoay xoay người xong mới cười nói:” Đường nhiên là rất thích.”

Hàn Từ Ki cúi đầu nhìn khoe miệng nàng giương lên, cảm thấy cái cười kia có chút quái đản, liền nâng cằm nàng lên đối diện với mình, hỏi:” Cười cái gì?”

Nhìn thế nào cũng không giống nàng vì hấn để tâm đến mà cười vui sướng.

Tiết Bích Đào nắm lấy tay áo hấn, ổn định thân mình, bắt đầu đọc thơ:“ Bích Đào hoa thụ hạ, đại cước mặc bà lăng, vị thuyết đồng tiền khởi, tiên phô lộ tịch sàng. Tam bôi hồn bạch tửu, kì cú thoại trung tràng. Hà thi quy cố lí, hòa tha tiểu nhất trường.”

(Tạm dịch: Dưới tán cây bích đào, chân không bó phóng túng dạo chơi, chưa nói tới đồng tiền, trước trải chiếu lau giường. Ba chén bạch tửu mơ hồ, nói mấy câu tâm sự, khi nào về quê cũ, cùng nàng cười nói một hồi.)

Cuối cùng lại lộ ra nụ cười.” Thiếp thân mỗi lần nhìn cây kia lại nhớ tới bài thơ này, cho rằng ngâm vịnh rất thú vị. Vả lại tưởng tượng thấy bọn họ vợ chồng tình cảm tốt như vậy, chính mình cũng sẽ có cảm giác hạnh phúc đó.”

Vợ chồng

Hàn Từ Ki cân nhắc hai chữ này, trong hậu cung, chỉ có hoàng hậu mới được xem là vợ hấn.

Chỉ là bọn hấn nhiều nhất là tương kính như tân (Tôn trọng nhau), cảm tình sợ là không bằng trong thơ.

Hấn nhìn kỹ tiểu nữ nhân trong lòng một lát, thấy trong mắt nàng không có dục vọng khắc sâu, nụ cười kia cũng là theo lời nàng nói, là nụ cười hạnh phúc thoải mái, liền cười theo.

Thân thủ đánh nàng một cái.” Đừng tưởng ta không biết, thơ này là từ đâu nghe được?”

Tiết Bích Đào chột dạ, nàng quên rằng đây là triều đại không có thực. Hay là nói xem trong sách?

Nhưng cầu hoàng đế nếu truy hỏi tên quyển sách thì làm sao bây giờ?

Đang đau khổ, tay phải đột nhiên có cảm giác tê rần.

Nàng giật mình, nhìn về phía tay phải.

Cảm giác có chút kỳ quái.

“Bẩm hoàng thượng, Trinh quý tần nương nương cho cung nữ tới truyền lời, tam công chúa thân mình không thoải mái, muốn mời ngài đến thăm.” Mộ Văn trầm ổn hành lễ, bẩm báo nói.

“Đã biết” Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, thu hồi tay đang nắm tay Tiết Bích Đào, nói với nàng:” Trẫm đi nhìn một cái.”

Cũng không nói có trở về hay không.

Tiết Bích Đào hiểu rõ, nàng đoán rằng hoàng đế trong lòng cũng hiểu rõ. Đây chẳng qua là một trong những thủ đoạn tranh thủ tình cảm trong hậu cung.

Bất quá, không có phụ thân nào biết nữ nhi mình sinh bệnh, lại đúng lúc đang ở gần đó, lại có tâm tình cùng nữ nhân khác nung tình mật ý.

Vậy cũng chẳng phải là người.

Về phần không thoải mái, những đứa nhỏ trong cung ai không ốm yếu nhiều bệnh? Giai nhân lâu dài không vận động, sức đề kháng cùng thể chất suy giảm. Kho thuốc của thái y viện chất đồng đều là do cái gọi là đường sinh chi đạo của nhóm chủ tử.

Cho nên bệnh hay không không biết, nhưng không thoải mái, khẳng định không phải giả.

Các nàng tùy thời đều có thể làm cho chính mình không thoải mái.

Nếu không chỉ vì tranh thủ tình cảm mà nói dối, chắc chắn phạm tội khi quân.

Tiết Bích Đào gật gật đầu đưa hoàng đế ra cửa, loại thời điểm này, giữ hấn lại cũng không có ý nghĩa. Huống chi nàng bây giờ quá nổi bật, có người đến đã kích một chút, cũng có thể làm trong lòng người khác cân bằng một chút. Sẽ không đem tất cả thủ đoạn đổ lên người nàng.

Còn có, nàng tò mò vừa nãy tay phải đột nhiên tê dại là chuyện gì xảy ra. Cảm thấy có lẽ liên quan tới hệ thống, nàng vừa lúc cũng rảnh rỗi nghiên cứu.

—

Lúc này, nhóm phi tần nguyên bản ghi hận Tiết thị tỷ muội, quả nhiên thoáng giải hận, rốt cuộc vui sướng khi người gặp họa.

Cảnh Dương Cung, Du Nhiên các, Nghi bảo lâm đem bút đặt vào giá bút hình ngọc sơn màu xanh, hay tay giờ cao bức tranh, cử chỉ cẩn thận đoan trang.

Đại cung nữ Như Châu lại gần hứng thú cười nói:” Chủ tử, bức tranh rất đẹp.”

Nghi bảo lâm diệu dàng mỉm cười:” Rốt cuộc cũng không bằng Ôn Thái nữ, thư hương thể gia dạy dỗ nữ nhi quả nhiên không tầm thường.”

“Nàng ta làm sao có thể so với chủ tử.” Như Châu không cho là đúng nói. “Bất quá là chính bát phẩm thôi, chủ tử so với nàng cao hơn ba cấp, và lại vừa vào cung là một trong hai phi tần có phong hào.”

Nghi bảo lâm thờ dài, Như Châu tùy rằng giống tỷ tỷ ruột của nàng ta là Như Ngọc, nhưng thực tế lại không được việc như Như Ngọc.

Cao hơn ba cấp thì thế nào? Nếu như hoàng thượng thích, tùy thời đều có thể lướt qua nàng.

Nàng đương nhiên không biết mình có gì không tốt, lại sợ hoàng thượng kiêng kỵ gia tộc nàng lớn, trong lòng xa cách nàng.

Nàng cũng chỉ có thể dựa vào hoàng hậu tỷ tỷ.

“Hoàng thượng hôm nay lại đến Phụng Hoa các?” Nàng hỏi Như Châu. Tiết gia tỷ muội phụ thân là lễ bộ thượng thư, vị trí kia không gây chú ý. Hai người các nàng lại có chút thủ đoạn. Hoàng thượng tự nhiên nguyện ý sủng ái vài phần.

Nàng tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không nề hà.

Ai ngờ Như Châu trong mắt hiện lên vài phần sung sướng khi người gặp họa, bày ra mười phần tươi cười:” Chủ tử không biết, hoàng thượng nguyên là muốn nghỉ tạm ở Phụng Hoa Các, ai ngờ vừa vào, lại bị Trình quý tần phái người qua phá. Tiết Bảo Lâm kia được hoàng thượng sủng ái, sợ cũng chỉ là vận khí nhất thời mà thôi.”

Nghi Bảo Lâm mày nheo lại, nghiêm nghị nói:” Ăn nói cẩn thận.” Lại đâm chiêu. Tiết Bảo Lâm kia quả thật là giống như lời Như Châu nói, bằng vận khí mới được sủng ái sao?

Cùng lúc đó, tại Cảnh Dương Cung Nghệ Thuật các cũng nắm được tin tức, Bùi dẫn nhân ngồi trước cửa sổ, nâng cằm. Màn đêm dày đặc trong mắt đã không còn linh động trong suốt như trước kia.

Suốt mười ngày, nàng vẫn chưa gặp qua Thiên nhan.

Tiết gia tỷ tỷ, ha.

Nàng trào phúng cười. Nàng ngay cả mặt thánh thượng còn chưa nhìn thấy. Dựa vào cái gì các nàng có thể độc chiếm hoàng thượng?

Bởi vì gia thế? Bởi vì dung mạo?

Xi, trong cung đấu không chấp nhận được nhất chính là chuyên sủng, nếu không, sẽ có người nhảy ra xử lý.

traị cò đánh nhau, vậy nàng làm ngư ông đắc lợi,

Khác với sự yên lặng của các phi tần cấp thấp, Hàm phúc cung dĩ nhiên các, Lệ tần đã sớm tức giận tới quăng nát vài bộ tách trà, hận đến cắn răng.

Trước khi Tiết gia tỷ muội tiến cung, nàng rất nở mày nở mặt. Hoàng thượng liên tiếp nhiều ngày đều nghỉ ở chỗ nàng. Mắt thấy có thể mang thai, lại cố tình có người mới vào cung!

Cố tình còn là Tiết gia tỷ muội, còn có bản lĩnh cướp hết nổi bật của cháu gái thái hậu và muội muội hoàng hậu.

Nghe xong nội thị truyền tin tức, nàng không biết nên cười hay nên khóc.

Tiết gia tỷ muội là hồ ly dụ dỗ, Trình quý tần kia cũng chẳng phải thứ tốt lành.

Thời điểm các nàng tiến cung sợ thế lực đơn bạc nên kết đồng minh, sau nàng ta lại mang thai được hoàng tử, được tấn phong, đứng trên đầu nàng, không coi nàng vào mắt.

Người ngoài đều nói cô ta tốt, ngay cả hoàng thượng cũng bị lừa ban thưởng nàng chữ “Trình” làm phong hào.

Chỉ có nàng biết được bộ dạng thật dưới mặt nạ của cô ta. Loại tiểu nhân dối trá này làm người ta ghê tởm.

Nhưng là con nỏ dòng...

Lệ Tần ánh mắt buồn bã, không có điều này, có lẽ cũng không biết được.

Các cung nữ thấy tâm tình chủ tử không tốt, làm việc cũng thực không yên, ngẫu nhiên liếc mắt dò xét chủ tử một cái, chỉ sợ nàng đột nhiên phát giận lên người mình. Thấy chủ tử bộ dạng mất mát, liền biết là vì chuyện con cái.

Hải, chủ tử bộ dáng vô cùng đẹp, dung nhan điểm lệ, đáng người uyển chuyển.

Chỉ kém một công chúa hoàng tử bên mình mà thôi.

Bên này có người buồn, có người vui sướng, có người ngư ông đắc lợi, tự nhiên cũng có người vì kẻ của Trình quý tằm thành mà rục rịch.

Trình Quý Tằm thành công, có thể nhìn thấy lòng hoàng thượng, phân lượng của Tiết gia tỷ chưa đủ nặng.

Đương nhiên phải xuống tay trước cho thỏa đáng.

Trong hoàng cung tràn ngập mùi vị âm mưu. Mà Ngày lễ truyền thống mừng tám tháng chạp cũng không vì vậy mà bị ảnh hưởng, từ từ tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mừng tám tháng chạp (Thượng)

Sáng sớm ngày thứ hai, thánh chỉ của hoàng thượng phong nàng làm ngũ phẩm Mỹ Nhân vừa xong, hoàng hậu đã mời đến tiệc thưởng mai. Ý chỉ mời chúng phi tần cùng ăn cháo mừng tám tháng chạp cũng theo đó mà đến.

Tiết Bích Đào vội đến chân không chạm đất. Trên dưới Phương Hoa các cũng vui sướng theo.

Mộ Vân từ trước tới nay trầm ổn cũng lấy khăn lau lau khóe mắt. Vui đến chảy nước mắt.” Nhịn nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có hy vọng. Nô tỳ không nghĩ chủ tử sẽ có ngày được đắc sủng hơn cả đại tiểu thư.”

“Nói đúng hơn, đại tiểu thư trước đây thị tẩm lần đầu tiên đã được tấn vị. Hoàng thượng rõ ràng đến chỗ chúng ta nhiều hơn, nô tỳ còn nghĩ tại sao tiểu thư còn chưa được tấn chức. Không ngờ hoàng thượng lại để chủ tử bỏ qua một bậc, thăng lên tới ngũ phẩm. Thật là tốt quá, những ngày tháng tươi đẹp của chủ tử mở ra rồi!” Sở Hiếu cũng cực kỳ cao hứng, bùm bùm nói một tràng.

Do ở trong nội thất thương lượng chuyện ăn mặc, Tiết Bích Đào lại kêu Vân Hương ra ngoài, chỉ chừa lại ba nha đầu trước mặt, nên không hạn chế các nàng nói nầy nọ.

Nếu buồn bực mà lo sợ không dám nói, vậy còn gì thú vị nữa.

Đang vui vẻ thì cứ vui vẻ đi.

Tiết Bích Đào cũng thật cao hứng. Không ngăn hoàng thượng đi, thế nhưng lại đạt được thu hoạch như vậy.

Chẳng trách mọi người đều yêu thích tranh thủ tình cảm. Liền chỉ cần người chiếm được một góc nhỏ trong lòng hoàng thượng, khi hân nhở tới sẽ tận lực thỏa mãn tâm ý của người.

“Chủ tử, hôm nay chuẩn bị trang phục như thế nào?” Từ lúc Tiết Bích Đào liên tục bốn ngày kéo hoàng thượng tới chỗ nàng, bọn nha hoàn liền không tự giác mù quáng tín nhiệm chủ tử mình.

“Tùy ý đi.” Có trường hợp mọi người đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, nhưng hoàng đế không tới, nên ăn mặc như vậy cũng vô ích. Còn nếu hoàng đế tới, còn phải coi tâm tình của hắn. Thời điểm tâm trạng tốt thì thích xinh đẹp một chút, lúc tâm trạng xấu thì tự nhiên thích trắng thuần một chút.

Loại xác suất gặp mặt này, nàng cũng lười tính toán.

Mộ Vân ba người lên tiếng trả lời.

Qua không lâu sau, Tiết Bích Đào một thân áo tùng hoa đính ngọc, váy đào phấn kiều diễm, bên hông đeo một túi hương màu tím thêu bướm nổi bật. Sắc mặt xinh đẹp, môi cánh hoa mềm mại, đứng giữa băng tuyết quả thật có thể khiến băng tuyết tan chảy.

“Cũng không biết tại sao. Phương thuốc vẫn là phương thuốc lúc đầu, nhưng sắc mặt chủ tử lại hồng nhuận hơn, bệnh tình cũng tốt hơn rất nhiều.” Mọi người nhìn thấy đều giật mình, vẫn là Sở Hiếu lên tiếng trước tiên.

“Ai bảo ta dạo gần đây tâm tình rất tốt chứ.” Tiết Bích Đào sóng mắt ướt át, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

Mọi người lại sững sờ.

“Vân Hương, thời điểm ta không có ở đây, Phương Hoa các giao cho người và Sơ Hiểu. Nàng tuy rằng làm việc dễ xúc động, nhưng tính tình cũng thông minh, có thể giúp người một phen.” Lúc này Tiết Bích Đào chuẩn bị dẫn theo Mộ Vân và Phụng Tử đi. Cháo mồng tám tháng chạp cũng không tính là ngày hội đứng đắn gì. Ai biết được trong lòng hoàng hậu nghĩ gì? Chọn cái ngày mang danh là tỷ muội tề tựu, thật sự chỉ là để thưởng mai xây dựng tình cảm? Nàng không tin.

Hiện giờ nàng ở trên đầu sóng. Nhiều ánh mắt dòm ngó. Mộ Vân trầm ổn, Phụng Tử cẩn thận, nếu gặp chuyện cũng có thể giúp ích.

“Vâng, chủ tử cứ yên tâm đi dự yến, nếu có gì không tốt, nô tỳ xin chịu trách nhiệm.” Vân Hương biết mình không phải tâm phúc của chủ tử. Nếu chỉ sống an phận thủ thường, nhất định sẽ bị người khác thay thế. Có lẽ nên làm ra thành tích gì đó, để chủ tử thấy rõ mình là người hữu dụng.

Tiết Bích Đào vừa lòng gật đầu. Nhìn Vân Lũ liếc mắt một cái, lúc này mới xuất phát.

Tìm Vân Lũ đập thịch một cái. Chủ tử từng cho Mộ Vân tìm riêng nàng, bảo nàng quan sát Vân Hương. Nếu nàng có thể tìm được lỗi của Vân Hương hoặc phát giác ra Vân Hương là người phi tần khác an bài, sẽ đem nàng lên làm nhất đẳng cung nữ.

Trong mắt nháy lên lửa nóng, Vân Lũ trầm hạ quyết tâm hảo hảo quan sát.

Kì thực Bích Đào không chỉ nói riêng với Vân Lũ điều này, mà cũng từng kêu Vân Hương chú ý động tĩnh bọn cung nữ thái giám bên dưới, nhận lấy trọng trách.

Vân Hương không đáng tin, bình thường còn có Mộ Vân nắm lấy toàn cục.

Hôm nay nhân chỉ chưa lại Sơ hiểu làm việc tùy tiện, mới bảo Vân Lũ chú ý. Các nàng dò xét lẫn nhau, nàng mới có thể bớt việc.

Đội đến được mai uyển, quả nhiên gặp bách hoa đua tranh, chúng phi tần tranh kì khoe sắc.

Bàn ghế kia sớm đã được bài trí, có ba cái được bao quanh bởi ba bình phong thủy tinh, hiện rõ cảnh sắc bên ngoài, cũng làm bớt gió trời hôm nay. Nếu không không cần ăn cháo, chỉ cần gió thổi qua, không chừng há mồm ra là miệng đầy tuyết.

Ăn tuyết roi có thể no bụng.

Nàng đi tới các phi tần địa vị cao thình an. Mọi người trước đó vài ngày đều biết nàng không phải người mặt lạnh. Hôm nay lại thấy nàng ăn mặc tươi sáng xinh đẹp, cũng không có gì lo lắng, chỉ liếc qua một cái, vì chuyện Trinh quý tần cướp người hôm qua mà nói móc vài câu mà thôi.

Dù sao hôm nay, ngoài trừ tỷ tỷ của nàng trước sau một bộ dạng lãnh diễm, như muốn hòa chung với băng tuyết bên ngoài. Còn nàng vì quá nổi trội, thậm chí còn phát ra sắc màu âm. Nàng nếu là muốn đòi ân huệ, e là cũng không dễ dàng (?)

Nàng khó khăn cởi quần áo, thuận theo cung nhân chỉ dẫn, dựa vào cấp độ, phẩm chất mà ngồi.

Bên phải nàng là tỷ tỷ Tiết tài nhân, bên trái không có ai. Tính đến hiện tại ngũ phẩm quý nhân trong cung chỉ có một người, là Mật quý nhân, đây đại khái là vị trí của nàng.

Nghe nói Mật quý nhân kia ban đầu cũng là cực kỳ được sủng ái. So với nàng hiện tại còn hơn nhiều, thậm chí còn mang long thai. Mãi cho đến lúc không không hiểu sao lại sảy thai, vì bảo hộ Long thai bất lực, nàng lo lắng quá độ không thể chuyên tâm hầu hạ hoàng thượng, mới bị hoàng thượng từ bỏ lạnh nhạt.

Lúc này tỷ tỷ nàng đột ngột ho một tiếng, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái rồi coi như không có gì.

Xem ra trừ bỏ cầu hoàng đế, ai cũng đều rất lạnh,

Tiết Bích Đào sau khi trải qua nhiều kinh nghiệm cuối cùng đưa ra kết luận.

“Đức phi nương nương đến--” Âm thanh chói tai của thái giám vang lên.

“Nhiều ngày không thấy Đức phi muội muội, còn tưởng rằng hôm nay muội không đến.” Hoàng hậu nhận lễ của Đức phi, cười đầy nhiệt tình, nói không chút khách khí.

Còn không phải do nghe nói hoàng thượng hôm nay có lẽ sẽ tới, nên mới đây đã chạy tới? Ngày thường còn không để hoàng hậu nàng vào mắt.

“Thiếp thân đương nhiên là muốn tăng tình cảm với tỷ tỷ, thế nhưng đại hoàng tử lại dính mẹ quá. Tỷ tỷ cũng biết chờ thêm một năm nữa nó sẽ phải đi học, thiếp thân vì chuyện này nên vội đến choáng váng đầu. Mong rằng tỷ tỷ tha thứ.” Đức phi cười, cười rất đắc ý.

“Xem ra bên người muội muội không ít nô tài rảnh rỗi, mọi chuyện đều phải để muội muội quan tâm. Ta xem sắc mặt muội muội cũng không tốt như trước. Như vậy đi, không bằng ta sai vài nô tài hữu dụng cấp cho muội muội sai sử. Hoàng tử đến trường là đại sự đứng đầu, với lại đây cũng là hoàng tử đầu tiên đi học nữa.” Không đợi Đức phi phản bác, lại mỉm cười ôn thanh:” Ta thân là thừa vận mẫu hậu, càng phải coi chừng nó nhiều hơn. Ban đầu suy nghĩ không chu đáo, làm cho muội muội thật vất vả.”

Đức phi nhất thời ngậm miệng, lại nói tiếp, hoàng hậu đích thực là mẫu thân chính thức của tất cả hoàng tử. Nàng ta muốn xen vào, mình không có lý do

không đồng ý.

“Vây thiếp thân xin tiếp nhận, tạ ơn tỷ tỷ.” Đức phi thỏa hiệp.

Bất quá là mượn nàng để cảnh báo người mới nhập cung. Nàng không đi thỉnh an, làm ảnh hưởng mặt mũi hoàng hậu, hoàng hậu thừa cơ lập uy thôi. Bên ngoài không bắt bẻ được, đám người đó tới chỗ nàng, nàng không thể giải quyết được sao?

Làm sớm để đầu óc được thoải mái.

Nghĩ nghĩ, tươi cười rồi tự nhiên đứng lên.

Tiết Bích Đào ngồi xem kịch vui thực sung sướng. Phi tần địa vị cao đấu nhau không phải dễ dàng gặp như vậy. Bình thường các nàng đều đem những phi tần cấp thấp sai bảo đến đáng thương, mình ở phía sau giả bộ cao thâm. Ngoài lần đầu tiên nàng phải thỉnh an Lệ Tần, mấy ngày sau Bích Đào cũng không thấy mặt mũi nàng ta nữa.

Nàng hợp một ngụm trà, nếu đây là một cái sân khấu kịch, nàng chỉ sợ lúc này đã quơ đầu theo lời bài hát rồi.

Thoải mái, thực là thoải mái.

Bất quá bộ dạng thư thái này sau khi cháo mỏng tám tháng chạp đựng trong chiếc chén hoa hồng được bung lên liền biến mất không tăm hơi.

Mất phải nhẹ nhàng giựt, khiến nàng giựt mình, nhưng trừ lần đó ra không còn dấu hiệu nào khác.

Là tác dụng của “cảnh giác” hay do nàng nghĩ nhiều?

Thỉnh thoảng mí mắt cũng giựt khó hiểu, và lại lần trước “cảnh giác” nhắc nhở là tay phải tê dại. Nếu không phải nàng đề phòng yến hội hôm nay, cũng sẽ không nghĩ sâu như vậy.

“Chủ tử, không thoải mái sao?” Khi Mộ Vân bung khay từ tay cung nhân, lấy ra một cái khay chứa cháo cùng bát và muỗng đặt trước mặt Tiết Bích Đào, phát hiện sắc mặt nàng kì quái, đề thấp giọng hỏi.

“Không sao.” Nàng do dự một khắc, liền bảo Mộ Vân quay lại vị trí cũ.

Hiện tại nàng không thể đọc ra miệng Bảng điều khiển trò chơi, chỉ có thể tự mình suy nghĩ.

Dù sao mí mắt kia chính là vào thời điểm bung cháo lên mà giựt, nếu có gì thì đại khái là sẽ xuất hiện trong cháo, nàng tạm thời án binh bất động là được.

Huống chi chén cháo kia là phân cho các phi tần, nếu là có khác thường, ai có thể to gan xuống tay với tất cả mọi người?

Đó là điều nàng suy nghĩ mãi không ra.

Giải thích duy nhất là, mí mắt giựt là hiện tượng bình thường, không phải hiệu ứng của “Cảnh giác”

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Mồng tám tháng chạp (Trung)

Tiết Bích Đào vẫn chú ý, nhưng thẳng đến lúc cung nữ múc cháo vào bát, thân thể cũng không có dị trạng gì.

Nàng lấy muỗng khuấy cháo, bên trong mơ hồ có thể thấy được gạo tẻ, bạch quả, hạch đào nhân, hạt dẻ, gừng gừng, còn người thấy mùi táo nghiền ngâm nước nóng.

Cháo vừa mềm vừa đặc, phối hợp màu sắc hài hòa, làm cho người ta thêm thưởng.

Nàng nhìn hướng mọi người. Tỷ tỷ đã bỏ cháo vào miệng, còn lại mọi người hoặc nếm hoặc múc, trên mặt đều không có dị sắc.

Tuy vậy, nhưng trong cung thâm sâu khó lường, nàng vẫn không dám ăn.

Trong lúc vô tình đem tầm mắt đưa lên hoa mai Ngao sương phía trên, mồng mồng đơn độc kéo dài trên thân cây, vài điểm hồng tóe điểm, mà tầng tuyết hôm qua cũng tan đi mất, chỉ còn lại những giọt sương trong suốt theo cánh hoa nhỏ bé rơi xuống.

Nàng nhìn đến nhập thần.

“Tiết gia tỷ tỷ, tỷ như thế nào không ăn cháo?” giọng nói thanh thúy của Bùi Duẩn Nhân vang lên, đem suy nghĩ nàng quay trở về.

Nàng thu tầm mắt, quay đầu cười.” Hoàng hậu nương nương thiết yến mời chúng ta ăn cháo thưởng mai, mọi người đều đã ăn cháo, ta liền đành phải nhận phần thưởng mai.”

Mọi người còn chưa ra tiếng, Hiền phi trước đã đáp lời:” Ý nói chúng ta đều là tục nhân, còn muội là người văn nhã sao?” Mọi người đều bật cười, ý nhị mườì phần.

Lời này người khác nói là khiêu khích, từ miệng nàng nói ra, nghe vào tai giống như chỉ là đùa vui, không nửa phần thâm ý.

Phó ngự nữ Phó Ôn Bội cũng uyển chuyển hàm xúc như Hiền phi, nhưng so ra lại kém hơn. Đại khái đây là sự khác biệt giữa nữ nhân đã sinh con và nữ nhân chưa sinh con đi.

Nàng bộ dạng phục tùng mềm mại cười, giả bộ ngượng ngùng, chưa nói tiếp.

Ai biết hôm nay Hiền phi mắc phải cái gì, tự dưng đáp lời của nàng. Theo nàng nghĩ, cũng có thể là do Bùi Duẩn nhân.

Bất quá mặc kệ mắc cái gì, nàng cũng không có hứng quan tâm.

Hăm hại trong cung, nàng đề phòng, trong cung kết minh, nàng cũng không muốn dính vào.

Đồng minh là người có khả năng đâm sau lưng người một dao nhát.

Nàng không muốn dễ dàng đặt cược.

Lúc này lại có một thanh âm thanh an vang lên:” Thiếp thân thỉnh an hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường. Thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội, thiếp thân trên đường tới đây vấy bị ướt, trở về thay quần áo nên tới trễ.” Là Mật quý nhân.

Nàng hoảng loạn quỳ xuống hành đại lễ, giống như nai con đang hoảng sợ.

Tiết Bích Đào rốt cuộc biết được nàng vì sao ở lần tuyển tú thứ nhất được sủng ái. Hàn Từ Kỳ thích nữ nhân khí tức sạch sẽ, đồng thời không quá ngu ngốc.

Thoạt nhìn động tác khiếp đảm từ người Mật quý nhân lại tạo cho người ta cảm giác thương tiếc. Mà trong lời thỉnh tội kia lại rất có trật tự rõ ràng, nếu hoàng hậu thật sự trách phạt, quả thật là không rộng lượng.

Mặc kệ nàng bởi vì cái gì mà đến trễ, hoàng hậu nương nương rộng lượng khoan dung nghe xong sẽ không phạt nàng.

Đương nhiên là còn nắm bắt thời cơ rất tốt. Nếu như lúc này các nàng cười nói vui vẻ, không khí tăng vọt, nàng đến phá hủy không khí, hoàng hậu tâm sinh hờn giận, dù không phạt, cũng sẽ cảm thấy ghét.

Nếu không phải sau khi mất đi long thai không điều chỉnh lại cảm xúc, mất đi thánh sủng. Có nàng làm rào cản, các tỷ muội kia làm gì có cơ hội, nỗi bất không kể hết.

Bất quá chờ nàng điều tiết xong, liền khó nói.

Đó là một kẻ địch mạnh.

Hoàng hậu quả nhiên ôn hòa miễn trừng phạt nàng, nói:” Lần sau cẩn thận là được, nhập tọa đi.”

Mật quý nhân cảm kích tạ ơn, khi thu váy ngồi xuống đột nhiên mất cân bằng, quệt qua bên phải.

Tiếng “Xoảng” từ chiếc bát rót xuống đất vang lên phá lệ bất mắt.

Không người nào thấy Tiết Bích Đào lặng lẽ thu hồi giày thêu, đàng hoàng như cũ ngồi đó.

Ha, may là hôm nay thời tiết khá tốt, nàng lại ra lực đạo vừa đủ. Sẽ không lưu lại “Chứng cứ” trên mép váy.

Mật quý nhân quá sợ hãi. Cung nữ bên người dĩ nhiên đem nàng nâng lên. Thấy ánh mắt của những người xung quanh đều tụ trên người mình liền không thể đứng được, lưng lay sắp đổ.

Kỳ thật nàng tính toán nhỏ đi những người mới vào cung. Thấy các nàng dung nhan như hoa nở rộ trước mặt đế vương, nàng rất hồi hận. Cũng lần nữa đem dã tâm và được được dục thí (nóng lòng muốn thử) khi mới vào cung của nàng đánh thức dậy.

Nỗi đau mất con căn bản không đủ để khiến đế vương thương tiếc. Nam nhân kia ngồi trên thiên hạ, không có gì không chiếm được. Mà việc nàng có

thể làm, chính là bằng tính tình tư thái mà hắn thích nhất, chiếm lấy sủng ái.

Tiệc thưởng mai lần này là một cơ hội tốt. Chi là nàng thiên tính vạn tính, rốt cuộc để lộ tin nàng đã thất sủng từ lâu. Tài đi nhân tình đi, lại nhận được tình báo không đáng tin. Nguyên bản, nàng là đang chuẩn bị đoạt lấy chú ý của hoàng thượng, khiến hắn nhớ lại nàng.

Nếu Tiết Bích Đào biết được ý tưởng trong lòng nàng ta, nhất định sẽ cảm thán.

Hoàng hậu thấy tình cảnh này rất tức giận, Mật quý nhân này thật sự càng sống càng thụt lùi, làm việc tại sao lại lỗ mãng như thế.

Đang nhủ mảy định xử trí, liền nghe thấy tiếng cười lạnh vang vào tai? “Đây là làm sao vậy? Từ khi nào Mai Uyển lại có nhiều cộc gỗ như vậy, sao một đám không ai lên tiếng?”

Được, hoàng đế là nhất, ai còn bám víu việc này không tha, ra về mình bụng dạ hẹp hòi? Cung nữ lập tức nhận được lệnh, âm thầm dọn dẹp mảnh vỡ, đi lấy cái mới.

Hôm nay thật đúng là một vòng rồi lại một vòng, một người tiếp một người nha. Tiết Bích Đào cười thật thoải mái.

Không cần ăn cháo có rình rập bấy độc, vừa mới rối loạn như vậy, hoàng đế lại tới, phỏng chừng tầm mắt mọi người đều nhìn chăm chăm hoàng đế rồi. Nếu tại thời điểm mấu chốt này mà còn có người khuyên nàng ăn cháo, vậy cháo kia xác thực có vấn đề. Chủ mưu cũng sẽ không ngốc tự bại lộ chính mình.

Đồng thời trả lại cho Mật quý nhân một cái ngáng chân nhỏ. Chi cần không phải sự tình liên quan tới tánh mạng, trình độ ác liệt của nàng đại khái cũng hợp với hoàng đế đi.

Thường xem tranh đấu, nhưng chưa từng chính mình xuống tay. Tai nghe ngàn lần, không bằng làm qua một lần. Hôm nay thử lại còn thành công, đương nhiên tâm tình vui sướng.

Cái miệng nhỏ uống trà, bộ dáng vừa ý hiển nhiên không để hoàng thượng vào tầm mắt.

Thời điểm hoàng đế nhìn thấy, cảm thấy tâm tình thật sự không vui.

Nữ nhân này qua cầu rút ván, buổi sáng mới cho nàng tấn vị, lập tức quay đầu không để ý tới mình. Nhìn xem những phi tần đang ra sức lấy lòng này, quả thật thông minh. Nàng thì sao! Cứ nhiên uống trà, còn uống rất vui vẻ thoải mái, khéo mắt, đuôi lông mày đều là cười như xuân phong. Hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt hắn.

Nợ này hắn nhớ kỹ! Xem đêm nay hắn trừng phạt nàng như thế nào.

Hoàng hậu biểu tình giãn ra, ngay cả thấy hoàng thượng, cũng là ung dung đoan trang, mỉm cười? “Hoàng thượng tới. Nô tỳ cùng bọn muội muội đang thưởng mai, đương nhiên phải nói nhỏ, không thể phá hủy hứng thú được.”

“Hoàng hậu nương nương nói đúng, hoàng thượng ngài lại chế giễu, nói chúng ta là cây gỗ, chúng ta sau này còn gì phong nhã nữa.” Trình quý tần vội vàng không ngừng thuận theo lời nói của hoàng hậu, hòng đổi một câu.

Không khí không hề đông lại, ngay cả gió mang hơi thở cũng từ từ nổi lên.

“Hử? Nếu như vậy, là trẫm không đúng. Trẫm tự phạt mình một chén, bồi tội với các ái phi được không?” Hoàng đế nhướn mày cười, không muốn nói tiếp chuyện vừa phát sinh. Cứ vậy bỏ đi.

Trình quý tần tự mình bung ly rượu, hai tay dâng lên hoàng đế, nói cười yến yến? “Nào dám để hoàng thượng bồi tội đâu, vậy để thiếp thân kính hoàng thượng một ly, hoàng thượng cũng không thể không uống.”

Hoàng đế cũng cười theo, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, tất cả chúng phi tần sử dụng mọi bản lĩnh thủ đoạn để gây chú ý, thẳng đến khi Tiết Bích Đào nhìn không hết. Đúng là chơi hội là chuyện nhỏ, tranh thủ tình cảm mới là chuyện lớn.

Có hoàng đế ở đây, mỗi ngày đều có tiếng pháo vang. Quả thực so với lễ còn náo nhiệt hơn.

Mà Mật quý nhân, trải qua chuyện vừa rồi liền vắng lời ngồi nguyên tại vị trí. Tạm thời không dám mặt quá nổi bật vì sợ đắc tội hoàng hậu.

Tới khi ngọn đèn dầu suy yếu, bữa tiệc mới tàn.

Đôi mắt trông mong của chúng phi nhìn chăm chăm hoàng đế. Hoàng thượng cuối cùng cứ nhiên mơ hồ không nói câu nào, vui vẻ uống trà thưởng mai rồi theo Tiết mỹ nhân trở về Phương Hoa các.

Không chỉ phi tần đau tim, ngay cả hoàng hậu đều muốn đau.

Cho dù không phải vì quốc gia đại sự, bình thường hoàng đế vì để thể diện cho vợ cả, đều sẽ ở lại trong cung hoàng hậu.

Khi hoàng thượng muốn đến lại bị Trình quý tần kéo đi, hôm sau lại khiến Tiết Bích Đào tăng lên hai cấp. Mọi người đều hồ đồ. Đây rốt cuộc là sủng ái hay không sủng ái? Tiết mỹ nhân này thật đúng là chuyện cần phải xử lý!

Đèn lồng trong vườn được thắp lên, làm cho một góc hoa viên trong vườn sáng ngời như ban ngày.

Nhưng hiển nhiên, không thể xua tan được lo lắng trong lòng đám phi tần.

Trương Xuân cung

“Kim ma ma, người nói Tiết mỹ nhân kia đã biết, hay là gặp may?” Hoàng hậu nghiêng người dựa trên tháp mỹ nhân, lật bàn tay mịn màng, không chút để ý hỏi.

“Nô tỳ mặc dù không nhìn ra nàng có biết hay không, nhưng nương nương đem sáu cục nắm chặt chẽ trong lòng bàn tay. Nếu là Đức phi, hiền phi thì còn có thể. Nhưng bằng một mỹ nhân nhỏ nhỏ như nàng, chỉ sợ không thu mua được người có chức vị trọng yếu.” Kim ma ma suy tư một phen, cúi người đáp.

“Người nói đúng” Buồng tay, ôm lò sưởi, hoàng hậu nghĩ nghĩ: “Không nóng vội, ra tay lúc này chẳng qua chỉ là cảnh cáo. Tỷ muội các nàng gần đây náo nhiệt vô hạn, bốn cung vì cân bằng hậu cung phải chèn ép. Kết quả tự nhiên là tốt nhất, sau này cũng tất không phải lo lắng. Dù không thành, bốn cung còn có chuẩn bị khác.”

Ánh nến chập chờn lay động, soi khuôn mặt bí hiểm của hoàng hậu.

“Nương nương sáng suốt.” Kim ma ma coi hoàng hậu như con gái mình, cười hòa ái dễ gần. Lại nói: “Vấn đề này cuối cùng cũng không phải vô ích, vẫn có con cá lọt lưới. Đó mới là mục đích chính. Nương nương trong lòng cũng có thể kiên định một chút.

“Ai, đáng tiếc. Nếu không phải chỗ của đại hoàng tử có hoàng thượng bảo hộ, không dễ xuống tay, thuốc này hạ Đức phi cũng vô dụng. Bốn cung thật muốn đem nàng giải quyết luôn.” Trong mắt hoàng hậu một tia âm ngoan xẹt qua. Đức phi chức cao, xảy ra chuyện gì nàng cũng không tránh khỏi quan hệ. Nàng phải từ từ nghĩ cách, tìm biện pháp để chính mình phủ sạch sẽ mọi tội trạng.

“Nương nương không cần nóng vội. Đã trừ nàng một tay, bản thân nàng tự nhiên ngày một ngày hai sẽ xong.” Kim ma ma biết trong lòng hoàng hậu hiểu được, nhưng không đành lòng thấy nàng tâm tình mất mát, nói lời an ủi.

Hoàng hậu vuốt cằm, tự mình tắt đèn đi ngủ.

Trừ tứ cung, chính điện

Trình quý tần thề xác và tinh thần khoan khoái nghe nữ nhạc công gảy đàn.

Cung nữ Tố Nga đem tuyết lê cắt thành từng miếng đặt lên khay mạ vàng trên chiếc bàn trúc bốn cạnh.

“Tố Nga, người có thấy không? Hôm nay chúng ta xem biểu tình của Mật quý nhân cũng thực cực kỳ phấn khích.” Trình quý tần kêu nữ nhạc công lui, tâm tình vô cùng tốt nghiêng đầu, cười dài hướng nàng nói.

“Đương nhiên nhìn thấy. Nhớ ngày đó Mật quý nhân không biết nghe tin ở đâu biết nương nương cũng mang Long thai, liền trước mặt hoàng thượng nhỏ mắt, muốn mượn tay hoàng thượng làm nương nương sảy thai. Tâm tư quả thật rất sâu độc. May mà hoàng thượng chúng ta là minh chủ, hiện giờ nàng cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy. “ Tố Nga thấy chủ tử tâm tình tốt, liền cùng nói chuyện.

“Xi, Nàng ở trước mặt hoàng thượng giả vờ giả vịt. Hoàng thượng nào biết tâm tư nàng. Hoàng thượng vắng vẻ nàng chẳng qua là hộ thai bất lực mà thôi. Người không phạm mình mình không phạm người. Nàng nếu không đụng tới đứa nhỏ của bốn cung, bốn cung cũng sẽ không tiên hạ thủ vi cường. May mà bốn cung bản lĩnh cao hơn một bậc. Nếu không hiện tại mất đi đứa nhỏ, không được ân sủng sẽ là ai đây.”

“Nương nương anh minh. Mật quý nhân kia còn tưởng mình đang ở thời điểm được sủng ái ai thấy cũng nịnh bợ sao? Tìm vài cái hối lộ liền mua được tình báo của hoàng thượng? Tranh giành không bằng nằm mơ giữa ban ngày.”

Trình quý tần nghe xong che miệng cười không ngừng. Mật mảy lộ về đặc ý: “Nếu bốn cung không thiện tâm cho nàng một chút tin tức giả để nàng hy vọng, chỉ sợ nàng còn đang mảy chau mặt ủ đó. Còn không bằng vứt cái xấu đi, học ngoan ngoãn tuân thủ bốn phận, bốn cung sẽ không đuổi cùng diệt tận.”

Đều nhờ tiệc thưởng mai này mà kế hoạch thành công, mật mảy hơn hờ.

Mà không khí tại Phương hoa các lúc này, lại từ lúc hoàng đế dạo bước tới, liền có vẻ giương cung bạt kiếm

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Mông tám tháng chạp (Hạ)

Tiết Bích Đào trộm nhìn ánh mắt u ám và vẻ mặt âm trầm của Hàn Tử Kỳ, lặng lẽ liếc Mộ Vân một cái. Mộ Vân hiểu ý, dẫn toàn bộ cung nhân không liên can ra ngoài.

Hoàng đế không nói lời nào, Tiết Bích Đào cũng im lặng.

Tiết Bích Đào đứng yên một chỗ, ánh mắt xoay chuyển, chân bó cọ cọ. nàng hoàn toàn không bị sự tức giận của hắn gây ảnh hưởng. Hoàng đế tuy bất mãn nhưng lại tò mò, một tiểu thư nuôi dưỡng ở khuê phòng như nàng, vậy mà hoàn toàn không vì khí thế tàn sát ra từ hắn mà hoảng sợ. Hoàng đế hẳn ngay cả khi cùng các đại thần” Thiên ma vạn kích hoàn kiên kính, nhâm nhi đông tây nam bắc phong*” thảo luận chính sự, họ nếu nhìn đến vẻ giận dữ của hắn cũng sẽ nơm nớp lo sợ không dám làm càn.

*Va đập ngàn muôn vẫn cứng chắc/ Bốn bề gió cuộn mặc thổi qua.

(Dịch: Thiên Thanh – Bài thơ Trúc thạch)

Tiểu nữ nhân này, có điểm kỳ lạ.

Kỳ thật tổ tiên của Tiết Bích Đào ở hiện đại từng là một trong những nguyên lão khai quốc. Gia đình nàng là một đại gia tộc, đào tạo con cái trong nhà đều thành người trong giới chính trị hay quân đội. Tiết Bích Đào từ khi còn nhỏ đã la lối om sòm lớn lên trước các trưởng bối trong nhà. Hoàng đế muốn “Lấy áp lực đè người”, nhưng hắn không biết gia thế của hắn cùng nàng cũng coi như bình đẳng.

Ở trong gia tộc nhiều nam ít nữ, Tiết Bích Đào chính là bảo bối phiền phức của ông nội. Nàng vô tri vô giác đã miễn dịch với thứ “Áp lực” này.

Ngay cả nàng cũng mang dáng vẻ là người đã học được một hai phần.

Hoàng đế đang suy nghĩ đề tài khó giải thích này, Tiết Bích Đào đã muốn bay vào cõi thần tiên, bay đến cánh giới mỹ thực.

Bởi vì chuyện ăn cháo, trong yến tiệc nàng hầu như không ăn gì. Hiện tại bụng đói muốn chết. Trong mơ giải khát*, trong lòng đang lăm lăm tên món ăn.” Trứng cuộn rán, quai tán đàn, quai tán yến nhân, quai ngân tỉ, quai bạch tạp toái, ... Ừc, Đói quá!”

* Ý nói ăn trong mơ ý

Đang muốn dùng khăn lau nước miếng chảy xuống, chợt một trận hoa mắt truyền đến, nàng theo phản xạ ngã vào bả vai hoàng đế, ôm cổ hắn, đem mình cố định chặt chẽ trên người hoàng đế.

“Hoàng thượng ~ Sao vậy?” Âm thanh mềm nhũn rơi vào tai hoàng đế, thời khắc đó xương cốt đột nhiên ngứa ngáy.

Môi mòng nhếch lên, thần sắc cũng không thay đổi nhiều.

Hoàng đế ngồi cạnh nhyễn thấp, đem Tiết Bích Đào trong ngực lật lại, mặt hướng xuống cười.

Tư thế này, thế nào lại cảm giác giống như trước đây lúc không ngoan, bị ba mẹ đánh đòn.

Nghĩ vậy, Tiết Bích Đào nhắm mắt đen mặt.

Càng làm nàng phát điên là, hoàng đế quả nhiên theo đúng kịch bản hỏi:

”Biết sai chưa?”

Sai, sai cái đầu nguoi!

Tiết Bích Đào cắn răng, đầu óc suy tính thật nhanh.

Trải qua một khắc, hoàng đế thiếu chút nữa còn cho rằng nàng đã ngủ, thì nàng bắt đầu dùng sức vung vẩy người, vừa động vừa thờ phỉ phỉ.” Hoàng thượng, Ngài có biết sai chưa?”

Hoàng đế một bên áp chế nàng, đánh hai cái vào mông nhỏ nàng ý bảo im lặng, một bên vừa vui vừa tức hỏi:” Trẫm sai cái gì?”

Nghe vậy Tiết Bích Đào không giãy nữa, bắt đầu lắc lắc thân mình quay lại, miệng nghẹn ngào bi bi ai ai, tư thế kia tuyệt đối có thể so mới Mạnh Khương Nữ khóc đồ tường thành*:” Hoàng thượng biết rằng chính mình phong độ, khí vũ bất phạm, mặt mũi sáng sủa như vua Thuần, đáng vẻ đường đường, thân hình khôi vĩ, hình dáng muôn vẻ, tao nhã, hiên ngang độ lượng, tài đức vẹn toàn, bụng đầy kinh luân, tài trí mưu lược, là anh hùng cái thế, khự-“

* Thuyết về Mạnh Khương Nữ

Nàng ợ một cái, xác định mấy từ miêu tả người trong đầu đã xài hết, tiếp tục khóc:” vừa đến Lộng Mai Uyển tất nhiên khiến hết lớp phi tần này tới lớp phi tần khác chạy tới hầu hạ, thiếp thân thân kiều thể yếu, mặt mông tâm sợ sệt, thật sự không thể chen chúc đến hầu hạ trước mặt hoàng thượng, đành phải ủy ủy khuất khuất ngồi một góc uống trà ấm người. Hoàng thượng không thương tiếc thiếp thân thì thôi, đã vậy còn đánh cái mông mềm mại của thiếp thân ô ô ô. Hiện tại chắc là sưng lên rồi, thiếp thân không còn mặt mũi nhìn người ô ô ô...”

Hoàng đế lúng túng buông tay, liền thấy Bích Đào như con rùa lẩn lẩn, rút cuộc bay phịch qua người. Hắn muốn cười, nhưng nhìn thấy nước mắt nàng vẫn còn đọng trên gò má hồng, nhẹ nhàng như cánh hoa lọt vào khe suối, lại cảm thấy đối bụng.

Muốn ăn liền ăn đi.

Hoàng đế không nhiều lời, hạ mệnh căn một ngụm vào quai hàm của Tiết Bích Đàm, liếm liếm.

Mặn mặn, bắt quả mùi vị không tệ, hoàng đế thực vừa lòng.

Tiết Bích Đào ôm mông nhỏ trốn tránh, than thở:” Không cho hôn, không cho hôn. Đánh người ta còn muốn thưởng ngon ngọt. Hừ!”

Xuyên qua đến bây giờ, nàng vẫn một bụng kiêu ngạo, chơi đùa rất vui vẻ.

Hoàng đế lại một phen ôm nàng vào ngực, tay hướng xuống:” trông bộ dạng người bụng dạ hẹp hòi kia. Trẫm cũng không trách tội người, người còn không đem trà ngon trái cây ngon bụng lên cho trẫm nếm thử? Trốn cái gì.”

Nhẹ nhàng thăm dò, miệng nhỏ của Tiết Bích Đào thờ mệnh:” Trà quả không có, đào nhỏ có một.”

Hoàng đế thay nàng chậm rãi vân vê, cảm thán:” Thật là một bảo bối xinh đẹp.” xoa xoa một hồi, nhìn không được cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, nhẹ nhàng mút liếm, giây lát đã để lại khoé miệng nàng một tia chỉ bạc, cúi đầu cười:” Không phải nói không cho trẫm thưởng ngon ngọt? Trái đào nhỏ ngon ngọt này có thể sánh với trà quả ngon nha.”

Tiết Bích Đào nhìn không được muốn che mặt, trúng kế.

Thật ra nàng vốn là muốn nói:” Muốn ăn không có, muốn đầu có một.”, nhưng nghe có vẻ đẫm máu quá, nàng sợ phải chịu trách nhiệm, vì thế mới đổi từ mới, kết quả thành tự đào hố hại mình!

Cho nên mặt nàng “Bụp” một cái đỏ bừng.

Từ một quả đào nhỏ ngày ngày dần trở thành một quả đào lớn ngọt ngào mọng nước.

Ánh mắt Hàn Từ Kỳ cũng chậm rãi tối lại, lúc đầu như núi lửa bùng nổ, sau lại nhanh chóng lạnh như Hắc Diệu Thạch, khiến Tiết Bích Đào rung mình một cái.

Nàng đang lo lắng không biết có nên thông báo cho nữ quan ghi chép đang đứng bên ngoài hay không.

Nhưng Hàn Từ Kỳ cũng không cho nàng chút xíu thời gian nào, liền đem nàng đặt ở nhuyễn tháp, thân thể cường tráng cao bảy thước cứ thế đè lên nàng.

Tiết Bích Đào “Um” một tiếng, tận lúc đẩy hắn ra một chút:” Nặng quá.”

Sức nặng lại càng tăng thêm. Tay hoàng đế lạng lẽ luồn vào trong vạt áo, nơi da thịt trắng mịn mềm mại, xương cốt non nớt, giống như chi cần gấp lại là đứt. Hắn cúi đầu chạm trán nàng, mập mờ nói:” Ngoan, lấy tay ra. Trẫm sẽ nhẹ nhàng hơn lần trước. Chúng ta thử xem... Thế nào?”

Lời nói cực nhẹ, giống như một làn khí nóng thổi qua tai nàng. Tay nàng run lên, cuối cùng lại tháo chạy, quân lính tan rã.

“Không, không được...” Nàng ngẩng đầu lộ ra cái cổ mảnh khảnh trắng như tuyết, mềm mại như nước, đáng thương nhìn hắn.

Nàng hôm qua cộng một điểm vào mục “Thân thể mềm mại” có phải hay không là tự làm tự chịu?

Nếu không phải do thân thể quá mềm yếu, mông nhỏ của nàng cũng không đau tới giờ. Nếu không phải mềm, cầu hoàng đế độc ác cũng không đưa ra yêu cầu này! Hu hu hu.

Hoàng đế cuối cùng cũng có chút lương tâm. Đại khái là thấy nàng vừa nãy phải chịu qua “hình phạt”, không thể quá miễn cưỡng. Hôn hôn trán nàng coi như đáp ứng, rồi tươi cười nói:” Tạm thời bỏ qua cho người, lần tới cho dù có dùng chiêu này cũng không thoát đâu.”

Ở trên tháp nhỏ này thật sự không đủ làm việc. Tạm thời cho tiểu nữ nhân này nợ, ngày khác thanh toán đi.

Hoàng đế tính toán xong, sự đắc ý dâng lên, bắt đầu hưng hăng chà đạp thiếu nữ xinh đẹp dưới thân, đem giận dữ lúc trước đều quăng đi hết.

Tiết Bích Đào toàn thân nóng bừng, thân thể mềm nhũn. Nàng chủ động hôn Hàn Từ Kỳ, dùng lưỡi thom nhẹ nhàng liếm khoé môi hắn. Đầu lưỡi nàng

liếm liếm giống mèo khi tắm, dùng chính mình trả thù hấn.

Bên dưới đột nhiên có một vật nóng đi vào, nàng cong người run rẩy tiếp nhận lửa nóng bùng bùng của hấn. Động tác mãnh liệt đóng đưa như nàng là một con thuyền nhỏ trên mặt sông, thân thuyền đi trong nước làm xao động tầng tầng gợn sóng. Trán đã ướt nhẹp mồ hôi. Vòng eo mềm mại rõ ràng là đang phối hợp với hấn, nhưng khuôn mặt lại lộ ra vẻ buồn ngủ cùng mê muội, tỏ ra đặc biệt mê hoặc lòng người, khiến hấn muốn ngừng cũng không được.

“Rất ngoan.” Hoàng đế trong lòng nóng lên, cúi người xuống cọ xát cái cổ mẫn cảm của nàng.

“Ng ngoan...” Nàng nghiêng đầu lưỡng lự đọc nhận từng chữ, vẻ mặt lại như sắp khóc “Không, không cần ngoan mà, không được...”

Mỗi một chữ phun ra quả thực so với trực tiếp thúc giục còn mãnh liệt hơn. Hoàng đế nghe xong, mạch máu liên sôi sục, nhìn không được dùng sức đâm vào, muốn nàng khóc nhiều hơn một chút, nhiều hơn nữa. Đem toàn bộ nước mắt cao thấp trên người nàng đều lấy đi mới bằng lòng bỏ qua.

Nghĩ như vậy, vành mắt hấn lại đỏ lên, tấn công càng mãnh liệt. Khí lực hạ xuống đánh tan thuyền lá của Bích Đào. Làm nàng như đang đứng giữa dòng sông lớn lắc lắc đến hoa mắt.

Bất kể Tiết Bích Đào khóc thảm thiết thế nào, cong lưng thẳng cẳng ra sao, cũng coi như không thấy.

Thẳng đến khi lên đỉnh, trời quang mây tạnh, hoàng đế mới lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

“Mề nhân, mề nhân bắt chừ, bắt thành phạm. Chi ma bắt áp, bắt xuất du.” Thân mình Tiết Bích Đào xụi lơ như bột mì nhào với nước. Nàng tức quá thành mết, chờ hơi thở ổn định rồi, mới lo lắng cất giọng nói yếu ớt. “Hấn là phải đổi thành mề nhân bắt chừ bắt thành phạm, mặt đào bắt trá bắt xuất thủy mới đúng nha, đúng không hoàng thượng?”

Câu đầu: Gạo không nấu không thành cơm, vùng không ép không thành mớ

Câu sau: Gạo không nấu không thành cơm, đào không ép không ra nước.

Nói xong làm nũng liếc hấn một cái, tay vuốt vuốt mồ hôi trên trán, hoàn toàn là bộ dạng “Ngài đã làm chuyện xấu!”.

Hoàng đế vui vẻ.

Hấn phát hiện thời điểm tiểu đào tử của hấn bị ăn sạch sẽ, chỉ còn lại hột, sẽ lộ ra bộ mặt chân thật nhất, không kiêng kị, lời nói ra rất dọa người.

Hấn đem bảo bối ôm lên giường, lấy chăn quấn kín. Sau đó mới phân phó cung nhân đem nước ấm đưa vào. Vỗ vỗ đầu nàng, hấn cười thâm thúy: “Ng ngoan nào, trẫm đem nước đến bổ sung cho ngươi.”

“Ta muốn uống nước gừng ngọt.” Nàng giữa đầu làm nũng.

“Ai đã nuông chiều ngươi thành tính tình như vậy cơ chứ.” Hoàng đế bắt đắc dĩ, nhéo chóp mũi nàng một cái “Đợi đến hè ngươi muốn uống bao nhiêu cũng không sao. Hôm nay không được.”

Một đôi mắt nhỏ sáng rực như rửa qua nước trắng tấp nhìn hấn.

Trong khoảnh khắc đó, hấn mê muội. Hấn muốn nàng! Rất muốn!

“Không được.” Hấn phủ quyết, sau lại cúi người nói: “Nói cho trẫm một yêu cầu đi, chỉ cần không có hại, trẫm nhất định đáp ứng ngươi. Được không?”

Tiết Bích Đào nghĩ thầm, rằng nếu ta nói muốn làm sủng phi, ngươi phải giúp ta miễn cấp kỹ năng, ngươi có đáp ứng không hả?

Đương nhiên, nàng cũng không ngu ngốc như vậy mà nói ra.

Nàng chỉ là kiêu ngạo “Hừ” một tiếng, chui vào ngực hấn, nói một câu: “Hiện tại không có yêu cầu gì, nhưng sau này sẽ có.”

Ngữ khí còn rất nghiêm túc.

“Được.”

Hoàng đế nở nụ cười, yêu thương hôn nhẹ nàng một cái, cách tắm chăn ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chỉnh đốn

Hôm sau khi Tiết Bích Đào tỉnh dậy, sờ sờ giường cảm thấy lạnh lẽo, hiển nhiên là người bên cạnh đã đi từ lúc nào rồi.

Nàng giương giọng gọi:” Phụng Tử.”

Phụng Tử cúi đầu vào, chỉ hơi hơi giương mắt nhìn nàng, bởi vì quy củ trong cung không cho phép hạ nhân đối mặt với chủ tử. “Nô tỳ ở đây, chủ tử có gì phân phó?”

“Giờ nào rồi? Hoàng thượng đâu?”

“Hỏi chủ tử, bây giờ là đã là giờ Tỵ. Hoàng thượng giờ Thìn đã rời khỏi. Trước khi đi có nói ngài hôm qua mệt muốn chết rồi, cho nên bảo chúng nô tỳ chớ đánh thức ngài. Chỗ của hoàng hậu nương nương cũng đã kêu Triệu công công đi thông báo qua, ngài không cần lo lắng.” Phụng Tử thoáng nhin cười, vì chủ tử nhà mình được sủng ái mà vui vẻ.

“Dù sao bây giờ đi cũng không kịp, kệ đi.” Nàng lầu bầu. “Dù sao đùa giỡn với cấp trên luôn là đặc quyền của sủng phi, ta hiện giờ coi như đang trong ‘giai đoạn sủng phi’ đi.”

Bất quá cho dù hiện không ai vì vậy mà nắm lấy điểm yếu nàng, mà hoàng thượng lại tạm thời không động thủ, nhưng sớm hay muộn cũng có ngày sẽ đáp lại. Nàng vẫn là sớm an bài tốt đi.

“Người đi bảo Mộ Vân gọi hết nhóm cung nhân lại tập trung ở đại sảnh đi, đợi ta rửa mặt xong sẽ nói chuyện.”

“Vâng, nô tỳ đi ngay.” Phụng Tử trước phân phó cung nhân đem chậu rửa mặt, nước muối để súc miệng, khăn lau cùng vài thứ khác đến, mới an tâm rời đi.

Đây vốn là việc của nàng, hiện giờ tuy bận nhưng cũng không dám buông lỏng. Rất sợ người bên ngoài không hiểu được ý tiểu thư.

Phụng Tử trước sau vẫn rất cẩn thận.

Tiết Bích Đào cười cười, hai tay lấy nước ấm hắt vào mặt. Đến khi cả lỗ chân lông trên mặt cũng đã thoải mái, lại lau cẩn thận, cuối cùng còn dùng nước lạnh rửa lại lần nữa.

Không còn cách nào khác. Sản phẩm của cổ đại tuy là tự nhiên thuần khiết, nhưng hiệu quả thật sự là không dám nói tới.

Nàng vì muốn bảo dưỡng thật tốt mới dùng biện pháp này, bằng không ai lại thích mùa đông lại dùng nước lạnh rửa mặt chứ? Thật đúng là tự đòi tự chịu tội mà.

Đợi đến khi cung nhân cầm dụng cụ lui ra, nàng theo thói quen “ding” một tiếng, mở bảng quản lý trò chơi.

Hôm qua cứ vậy mà tăng những năm điểm, so với số điểm ít ỏi mấy hôm trước thì đây coi như may mắn trên trời rớt xuống, tạo phúc cho nhân dân nha. Chẳng lẽ hoàng đế lại là một tên S, chỉ có trừng phạt nàng mới sinh ra nhiều thỏa mãn?

Nàng quẫn bách.

Không. Chắc chắn là không thể nào.

Đem ý nghĩ vớ vẩn kia bỏ qua, nàng đem luôn cả năm điểm kia cộng vào mục “Cảnh giác”. Cái khác không nói, nếu mạng cũng mất, sao có thể tiếp tục tranh thủ tình cảm chứ?

Nàng đoán rằng hai lần phản ứng khác nhau hẳn là do trình độ ám hại khác nhau.

Lần bị Trình quý tần cắt ngang, vì không liên quan tới sinh mệnh hay sức khỏe của nàng, cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, chỉ là chuyện nhỏ, vậy nên tuy rằng cảnh giác lúc đó chỉ mới một điểm lại nhưng phản ứng rất rõ ràng. Nhưng hôm qua sự tình bất chao kia, sợ rằng là rất nguy hại đối với nàng, cấp bậc cảnh giác lại quá thấp, nên dấu hiệu cũng mập mờ, thậm chí còn giống như phản ứng bình thường của cơ thể, rất khó chú ý tới.

Về chuyện phỏng đoán có hợp lý không, đợi đến khi gặp chuyện khác biết.

Nàng cũng từng nghĩ qua, người hao hết tâm tư an bày tất cả việc kia, chắc hẳn không chỉ nhắm vào nàng. Nàng dù được sủng ái nhưng chỉ mới là tân sủng, trong cung cũng còn rất nhiều người. Cho nên người nọ dù để ý nàng, thì cũng không cần quá hao tâm tổn sức.

Khăng định còn một hay hai vai chính khác.

Hôm qua nàng đã quan sát rất kỹ, trừ bỏ nàng, mọi người đều ăn qua cháo. Tuy rằng không loại trừ những người giả bộ nếm thử để che dấu, nhưng sự thật về người sắp đặt kia nàng vẫn rất tin tưởng.

Đề cháo trong chén lớn, lại phân phát cho từng người trước mặt chúng phi tần, thật dễ dàng khiến người ta giảm bớt cảnh giác. Huống chi mọi người đều nghĩ rằng, ai có thể trong yến tiệc của hoàng hậu lại dám ra tay? Mà hoàng hậu, làm sao có thể ra tay trong chính bữa tiệc của mình? Chẳng phải là tự mình nhận tội sao?

Chính vì nghĩ vậy ngược lại mới sập bẫy.

Cho dù là mạn tính được (Thuốc tác dụng chậm) cũng sẽ không hoàn toàn không phát tác. Chỉ cần trong thời gian này nhìn thấy vị phi tử nào có cử chỉ kì quái, có thể ở mức độ nào đó chứng minh kết luận của nàng là chính xác

Đề rõ ràng hơn, còn phải xem người nọ cuối cùng phản ứng ra sao đã.

Tiết Bích Đào mặc y phục bằng tơ lụa thêu nghìn cây hồng đỏ rực, trên tóc đeo một cây trâm bằng vàng nạm ngọc, một thân mềm mại ngồi ở ghế chính vị trong phòng.

Nhìn ba hàng người quỳ bên dưới, nàng cười thật hiền lành: "Vân Hương, trước đem những điều ngươi biết nói ra đi."

"Vâng" Vân Hương cung kính lễ bái, ngữ điệu nhẹ nhàng đem những việc quan sát được gần đây nhất nhất bẩm báo: "Nô tỳ cùng Tiểu Lâm tử phát hiện ra, Vân Uyển từng lặng lẽ tiếp xúc với người của Vĩnh Thọ cung, Vân Lan lúc đang làm việc lại chuồn ra ngoài liên lạc với người của Hàm Phúc cung, Vân Thanh cũng từng ra ám hiệu với người của Vĩnh Hòa cung... Còn có Tiểu Thuật Tử..." Vân Hương dừng một chút, lại nói: "Nếu nô tỳ không nhìn nhầm, hẳn từng cùng với người của Cảnh Dương cung Nghê Thường các gặp mặt."

Dù không nói rõ là ai, chỉ nói ra là cung điện nào, thì vẫn có thể biết chắc chắn là các nương nương chủ tử chính điện. Cũng chỉ có các nàng mới có đại bút tích như vậy.

Còn việc cuối câu Vân Hương lại do dự là vì, Bùi Tuyền thị của Nghê Thường các có giao hảo với chủ tử. Nhưng nàng ta cũng mới nhập cung, bình thường cho dù trong cung thường còn lưu lại thể lực của trường bối trước đây, cũng không nên cứ vậy mà sử dụng, miễn cho bị người khác phát hiện, khiến thánh thượng nghi kỵ.

Cho nên nàng sợ phiền phức, muốn cho chủ tử cách xa Bùi tuyền thị một chút.

"Thật sự là miếu tiểu yêu lại có gió lớn." Tiết Bích Đào nghe thấy Bùi Duẩn Nhân cũng có tham gia vào, có chút kinh ngạc. Chốc lát lại hiểu rõ, khoe miệng khẽ cười, nhưng đáy mắt lại không cười. "Không phải là thấy ta dễ bắt nạt, mới đem hết ranh ma quỷ quái nhét vào cung của ta?"

Những cung nhân bị nêu tên sớm lạnh run quỳ trên mặt đất không dám thanh minh. Trong cung nếu chủ tử nương nương định tội người bất quá là chỉ là chuyện nhỏ, nhưng người dám nói nhiều làm nàng bức bối, thì không có tội cũng thành tội.

Huống chi các nàng đúng là... người các cung phái tới, có ngay thẳng gì đâu.

Cách tay Tiết Bích Đào nhàn nhạt khoác lên ghế, ngón tay gõ gõ. Những tiếng "Cộp cộp" từng chút từng chút đập vào lòng những người này, làm bọn họ kinh hãi.

Có đôi khi không có kết quả so ra còn kinh khủng hơn đã có kết quả.

Thời điểm đao trên cổ, không ai gặp may cả.

Không nghĩ rằng nhưng người đó phòng bị quả là cẩn thận, Tiết Bích Đào nghĩ. Ước chừng là sau khi tuyển chọn đã bắt đầu an bài người. Không chừng chỗ tỳ tử nàng cũng không ít đâu. Song đây cũng không phải vấn đề cần lo lắng. Một gia tộc đào tạo ra nữ nhi, sẽ không có việc ngay cả chút bản lĩnh cũng không có, nàng không tội gì xen vào chuyện người khác.

"Ta mặc dù không có cách nào trực tiếp trừng phạt các ngươi, vì còn phải xin chỉ thị của hoàng hậu nương nương. Nhưng nếu hoàng thượng biết ta chịu ủy khuất, thì người làm ta không thoải mái, chỉ sợ so với ta còn khó chịu hơn, còn có..." Ý cười trên mặt nàng không giảm. "Ta thích xử tội liên đới. Cho dù là một người làm sai, cũng muốn cả nhà hắn cũng phải chịu trách nhiệm."

Người bên dưới nghe vậy vẻ mặt lúc xanh lúc trắng. Nghĩ lại mình từ nhỏ đã vào cung chỉ vì muốn kiếm tiền cho người nhà sống tốt. Nếu vì vậy mà để cả nhà chịu liên lụy, thì còn ý nghĩa gì nữa?

Lại nhìn người trước mặt. Đúng vậy, chủ tử bây giờ mới là người hoàng thượng sủng ái nhất. Hoàng thượng là ai? Là con trời, là vị chủ nhân đã nói là làm. Chủ tử chỉ cần thi thắm bên gối, phải phạt gì đó, thì chẳng phải xong chuyện rồi sao?

Thấy trong lòng bọn họ gần như hạ quyết tâm, nàng lại nói: "Muốn ta bỏ qua cho các ngươi cũng không phải không thể..." Nàng dừng lại một chút, tiện đà nói ra một câu không liên quan: "Có biết ngày xưa nhóm nam tử muốn gia nhập Lục Lâm đã làm gì không?"

Các nữ nhân bị giam lâu trong cung đều làm một bộ dạng mù tịt không biết.

"Vâng, có phải là trước hết phải giao nộp một 'đầu danh trạng'?" Tiểu Thuận Tử thấy những người khác đều không lên tiếng, biết cơ hội đã tới. Nôm nóp lo sợ giờ tay lên đáp, nhìn Tiết Bích Đào ngượng ngùng cười cười: "Nô tài từng nghe sư phó kể qua chuyện xưa này, trong đó có nhắc tới."

Tiết Bích Đào vuốt cằm, cười với hắn.” Không tệ”

Tiểu Thuận từ đầu tiên là vui mừng, có thể trả lời được là tốt rồi. Làm nô tài quan trọng nhất là hữu dụng, nói không chừng chủ tử thấy hắn thông minh sẽ không trừng phạt?

Nhưng đến khi nghĩ lại, mồ hôi lạnh đều tuôn xuống.

Đầu danh trạng!

Chủ tử không phải là muốn bọn họ noi gương những anh hùng hảo hán này, muốn không bị phạt, phải giết chủ cũ? Cha mẹ ơi, hắn... hắn... hắn... hắn... có giết hắn hắn cũng không dám!

Nghĩ nghĩ, lông mi hắn sụp xuống, không bằng phân nửa đáng về tui cười khi này.

Tiết Bích Đào cho dù xem người khá chuẩn, cũng chắc chắn đoán không ra tâm tư quỷ dị của tiểu thái giám này. Chỉ là nàng thấy tiểu thái giám quả thật thông minh, nếu sau này hữu dụng với mình thì tốt.

Nàng để Tiểu Thuật Tử đem câu chuyện ‘đầu danh trạng’ này kể cho mọi người nghe, mới nói tiếp.

“Cũng không bảo các ngươi làm chuyện gì khó khăn. Ta biết các ngươi phạm là người bị phải tới đây, thì bên kia hắn là không được trọng dụng.” Nàng chậm rãi mở miệng “Chỉ cần nói cho ta biết tình hình gần đây của chủ tử các ngươi là được rồi.”

Đám cung nhân kia vội không ngừng dập đầu, miệng nói “Không dám”

Tiết Bích Đào biết cái xưng hô kia làm các nàng sợ hãi, liền biết phục thiện sửa miệng.” Vậy nói cho ta biết, thời gian gần đây chủ cũ của các ngươi có chuyện gì?”

“Chuyện này, không phải nô tỳ không muốn nói với chủ tử, mà thật ra là, ban đầu chủ tử chưa từng phân phó, cho nên nô tỳ... nô tỳ cũng không chú ý...” Vân Thanh to gan nhìn Tiết Bích Đào một cái, lại vội vàng cúi người, giọng tựa như con muỗi.

“Ta đây đương nhiên biết. Ta không nói trước đây, mà là sau này. Từ hôm nay, từ giờ phút này.” Tiết Bích Đào cười tươi như hoa “Sau này mọi việc...”

Nàng nghiêng người nói từng chữ: “Ta đều phải biết!”

Đội bọn hắn rụt rè đồng ý, nàng tiếp tục nói:” Chuyện trong cung ta, các ngươi kiểm chút việc nhỏ nói với họ cũng không sao. Nếu bọn họ phát hiện cái gì, các ngươi cứ báo cho ta, không cần lại đối mặt tiếp xúc. Người trong cung ta, chỉ cần có lòng, ta tự nhiên che chở.”

“Nếu về sau còn để ta phát hiện lên lúc làm gì đó... Thuận ta thì sống, còn kẻ nghịch ta thì...” Trong thoáng chốc cả người nàng lộ ra một cỗ khí thế không người nào sánh bằng, giống như toàn bộ mọi người dưới chân đều là kiến nhỏ. Cao cao tại thượng, hờ hững nhấn rõ từng chữ “Chết!”

Mọi người hoảng sợ, không chỉ vì chữ ‘chết’ của nàng, mà còn là vì cỗ khí thế kia, đại khái chỉ có đương kim Thánh thượng mới có thể có đi?

Kỳ thật nói ra câu then chốt kia, trừ bỏ việc Tiết Bích Đào cảm thấy nó đủ lực uy hiếp, còn là một kỳ thăm dò nhỏ.

Nếu có người còn muốn gây bất lợi cho nàng, những lời này nhất định sẽ lộ ra!

Nếu quả thực như vậy, nàng sẽ không tiếc tẩy trừ Phương Hoa các, đem toàn bộ sâu mọt rút ra. Chỉ vì lúc này thời cơ đã tới.

Có tốt nhất là chuyện tuổi tác vào cung, nhưng con át chủ bài lớn nhất lại chính là sủng ái!

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Quân cò

“Ôi trời, Tiết tỷ tỷ hôm nay đến thật sớm” Châu gái của thái hậu: Mẫn bảo lâm từ sao khi được phong làm tài nhân, lời nói ra ngày càng không kiêng kị, khác hẳn lúc mới tiến cung. Mặc dù nàng không được sủng ái, nhưng dựa vào quan hệ với thái hậu, hành vi của nàng rất kiêu căng bừa bãi, đặc tội không ít người.

Tiết Bích Đào rất ngạc nhiên, nàng ta tính cách như vậy sao có thể nhịn được những một tháng?

Trừ nàng ta ra, Nghi bảo lâm cũng được phong làm Tài nhân, có lẽ là do có quan hệ với Cảnh Dương cung. Bùi tuyển thị cùng Phó ngự nữ cũng lần lượt được sủng ái, rốt cuộc cũng lên được tới bảo lâm. Không thể không nói, Bùi Duẩn Nhân này cũng rất có thủ đoạn.

Ôn thái nữ ở Thừa Kiến cung Ba Tiêu các cũng được phong làm tuyển thị. Mặc dù phân vị không cao, nhưng hoàng thượng từng khen nàng có tri thức hiểu lễ nghĩa, tao nhã cho nên đám cung nhân cũng không dám sơ suất.

“Ha ha, quả thật hiếm thấy. Từ nửa tháng trước lúc hoàng thượng miễn thỉnh an cho Tiết tỷ tỷ, mới chỉ được sủng ái ngày thứ hai, tỷ tỷ đều yếu ớt đến nỗi không rời giường được. Chúng ta đều rất lo lắng. Nhưng rõ ràng hôm qua hoàng thượng lại lật bài từ của tỷ tỷ, vậy mà không ngờ hôm nay có thể gặp tỷ tỷ. Thật sự quá ngạc nhiên vui mừng nha!” Bên này Mẫn tài nhân vừa nói xong, chỗ bên kia đã có người phối hợp hòa theo.

Đó là Ngô Canh Y cùng vào cung với các nàng. Là tú nữ ở Giang Nam đưa đến, diện mạo tiểu gia bích ngọc, rất hợp với nhận định nữ tử Giang Nam ôn nhu phong tình.

Nhưng sau khi vào cung nàng không được sủng. Một quân cờ vô ích, nhóm phi tần địa vị cao cũng không chú ý tới. Nàng ta dưới tình thế cấp bách liền đầu phục Mẫn tài nhân, là tùy tùng nhỏ của Mẫn tài nhân.

Tuy rằng do tâm tình khẩn trương nên cái ôn nhu của nàng bị hủy không còn một mảnh, nhưng trình độ nói so với Mẫn tài nhân tốt hơn nhiều. Tiết Bích Đào rảnh rỗi nghe một chút, cảm thấy dùng để giết thời gian cũng không tệ lắm.

Nàng thông thả thổi trà, như thể cân nhắc gì đó, lát sau mới quay lại Mẫn tài nhân cười nói:” Mẫn tài nhân vẫn là trước là nên hướng hoàng hậu hành lễ nạp thái rồi hẳn lại đây quan tâm tới thân thể ta. Nếu không, khiến hoàng hậu nương nương hiểu lầm tâm lòng của Mẫn tài nhân, nói thiếp thân so với hoàng hậu còn quan trọng hơn thì không tốt lắm.”

Hoàng hậu nguyên bản còn đang nghe đến vui vẻ, đột nhiên sắc mặt bối rối đứng lên, lớn tiếng nói:” Mẫn tài nhân!”, nhưng ánh mắt lại như cây đuốc thẳng tắp nhìn chòng chọc Tiết Bích Đào.

Lời này quả thực như xát muối vào lòng hoàng hậu.

Nàng sợ nhất là gì?

Thân là hoàng hậu, sự sủng ái của hoàng thượng đối với nàng mà nói không phải quan trọng nhất. Dù sao sủng hay không sủng, nàng vẫn là hoàng hậu tôn quý đẹp đẽ nhất. Sau khi qua đời vẫn được hưởng thái miếu. Nhưng nếu có người tồn tại gây ảnh hưởng đến hậu vị của nàng...

Lòng của nàng căng thẳng. Tiết mỹ nhân tại sao ngay lúc này lại nói như vậy?

Hay là nàng căn bản vô tâm, chỉ muốn định tội Mẫn tài nhân?

Tiết Bích Đào vẫn cười vui vẻ ngồi một bên, giống như hoàn toàn không biết câu nói kia khiến trong lòng hoàng hậu gợn sóng như thế nào.

Đám nhiều lần tính kế nàng, cho dù nàng không định làm hoàng hậu, cũng không muốn để nàng ta sống tốt!

Hoàng hậu liếc nhìn nàng một cái thật sâu. Sau đó thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nghe Mẫn tài nhân hành lễ rồi vội vàng biện giải.

Lại nhíu mày, lời nói vẫn ôn hòa như trước:” Sau khi trở về chép cung quy mười lần, nhớ không được tái phạm.”

Mẫn tài nhân đáp ứng một tiếng, không cam lòng trừng mắt nhìn Tiết Bích Đào một cái, miệng nói thầm:” Tự mình đa tình. Ai lo lắng cho thân thể người chứ, cũng không phải do ta nói à. Hừ!” Nhưng vừa mới bị phạt, ở trước mặt hoàng hậu nàng cũng không dám khác người, chưa hề lớn tiếng ồn ào.

Bác hiện giờ đang thành tâm lễ phạt, ngay cả mọi người đến thỉnh an cũng miễn. Tuyệt đối sẽ không vì chuyện nhỏ này mà nói thay nàng.

Nàng cũng không phải ngu ngốc như vậy. Chỉ là đôi khi không kiềm chế được tính tình thôi. Nhưng vẫn thua kém cái miệng lợi hại này! Nàng oán hận nghĩ. Trừ bỏ nàng ta, sủng ái của biểu ca đều là dẫu dễ.

Không biết khi nào biểu ca mới tới gặp nàng.

Còn nhớ rõ trước đây vào cung, biểu ca từng khen nàng tính tình thẳng thắn. Vì một câu đó, thời điểm nương báo nàng tính tình nên mềm mại một chút, nàng đều đúng lý hợp tình bác bỏ. Chính là hiện tại thì sao?

Biểu ca đã không còn thích một cô nương như vậy nữa sao?

Nàng lúc tức giận lúc cao hứng, trong chớp lát lại thành mất mát. Biến hóa trên khuôn mặt đều bị Tiết Bích Đào thu vào mắt.

Tiết Bích Đào nghĩ, người tính tình thẳng thắn như vậy, nếu không phải ở trong hậu cung, có lẽ còn có thể kết giao bằng hữu.

Bên kia, Vân phi, Hiền phi, Nghi tài nhân đang cùng hoàng hậu tán gẫu. Ngày mai phải đón giao thừa, mọi người trong cung đều náo nhiệt hẳn lên, nói tới nói lui cũng là vui vẻ chờ đợi.

Không khí đúng là hòa thuận khó nói được.

Bỗng dung một tiếng thét kinh hãi vang lên

“Chủ tử!”

Mọi người giật mình, đều quay lại phía Lệ tần, đã thấy nàng ôm bụng, sắc mặt cực bối rối.

“Chuyện gì vậy?” Hoàng hậu kinh ngạc ngồi thẳng người, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại, phân phó cung nhân: “Đĩnh Lan, nhanh đi gọi thái y! Ngạn Chi, dọn dẹp Noãn các. Uyển Hê! Đỡ chủ tử nhà ngươi đến Noãn các đi.”

“Không cần.” Lệ tần cố gắng cười, “Hai ngày nay thiếp thân sống tạm bợ, cho nên bụng mới đau. Không phải bệnh nặng gì, không dám làm bận các từ của nương nương.”

Nữ tử trước giờ luôn xinh đẹp động lòng người, hiếm khi lộ ra yếu đuối khiến người ta thương tiếc.

Hoàng hậu cũng không miễn cưỡng. Ngày thường Lệ Tần thường giúp đỡ Đức phi đối phó nàng, mọi người đều thấy. Nàng biểu hiện là một hoàng hậu rộng lượng, có thể, nhưng làm quá thì lại có vẻ giả dối. Liền mang theo ý quan tâm nói: “Vậy ngươi hôm nay về trước nghỉ ngơi đi. Bồn cung bảo thái y đến cung ngươi xem một chút. Để coi có phải do ăn nhầm gì đó mới đau đến vậy không.”

Lần này Lệ Tần không cự tuyệt, dù sao nàng cũng biết là có điềm kỳ quái. Được Uyển Hê trợ giúp, nàng làm lễ cáo lui.” Đạ tạ hoàng hậu nương nương, thân thiếp xin cáo lui trước.”

Một trận ồn ào như vậy, mọi người sau đó đều thì thầm bàn tán chuyện Lệ tần, có nhiều người quen thuộc Lệ Tần cũng cảm thấy kỳ quặc. Hoàng hậu nghe đến bực mình, liền để các nàng hỏi cung.

Lúc Tiết Bích Đào ra khỏi Trường Xuân cung, bị tuyết trắng mịn mừng phản xạ ánh sáng làm nhất thời hoa mắt. Phụng Tử lấy dù che đầu nàng xong, vội hỏi: “Chủ tử?”

Nàng lúc này mới chậm rãi lấy lại tinh thần, cũng không trả lời Phụng Tử, mà là một mình đi tới chỗ Tiết Lục Ngạc, cười gọi nàng: “Tỷ tỷ”

Lục Ngạc tăng thêm một tầng áo choàng, quay đầu nhìn Bích Đào, sắc mặt lạnh lùng.

Tỷ muội từ khi vào cung không nói được mấy câu với nhau, nàng cũng chưa bao giờ nhớ có người muội muội này. Làm gì có chuyện để nói.

Tiết Bích Đào đến gần một chút, bởi Lục Ngạc so với nàng cao hơn. Mặt nữa mang thêm chút bí ẩn, đề thấp giọng, đột nhiên cười dị thường: “Hoàng thượng đã lâu không tới chỗ tỷ?”

“Chuyện của ta, không tới phiên ngươi trông nom.” Không nghĩ tới nàng lại nói ra một câu gần như châm biếm như vậy. Ngờ ngời của Lục Ngạc lúc này đã lạnh như băng, cắn cắn môi, từng chữ đều cô cùng dứt khoát, kiên quyết.

“Đương nhiên rồi.” Tiết Bích Đào cong mi, bày ra khuôn mặt như trăng rằm” Chỉ là nương từng nói qua với muội, tỷ muội chúng ta phải trông coi nhau. Tỷ tỷ chỉ bằng rảnh rỗi đến chỗ muội nhiều một chút...”

“Hoàng thượng, cũng là thường hay đến.” Nàng một chút cũng không đem biểu tình của Lục Ngạc để trong lòng, vẫn tươi cười đầm ấm như trước nói hết câu.

Mặt mày Lục Ngạc lúc này lạnh lùng nghiêm nghị, quả thực tựa như băng tuyết. Nếu không phải có quy củ gia tộc chỉ dạy, nàng đã sớm tát trên mặt “muội muội tốt” của mình một cái.

Kiểm chế lửa nóng trong người, nàng gằn từng tiếng, chậm rãi phun ra mấy chữ: “BIẾT RỒI!” sau đó lập tức xoay người bỏ đi.

Nàng sợ cứ tiếp tục ở đây, sẽ không khống chế được mình.

Nàng cho tới giờ vẫn không thích nổi người có khuôn mặt giống mình như đúc này. Đây gần như là chán ghét bẩm sinh.

Tiết Bích Đào cũng mặc nàng rời đi, cũng không nhìn theo bóng dáng của Lục Ngạc. Ánh mắt nàng thâm thúy nhìn về hướng Hàm Phúc Cung, lộ ra nụ cười thân nhiên, đối với Phụng Tử phía sau nói: “Quay về thôi.”

“Nương nương...” Uyển Hê sắc mặt ngưng trọng nhìn chủ tử nhà mình.

Lệ Tần nằm trong chăn đệm, đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Phút chốc lại cầm tay Uyển Hê, bắt chắp ánh sáng ngọc loát mắt từ hộ giáp trên tay nàng, mặt tái nhợt: “Uyển Hê! Sao lại thế này? Sao lại thế này? Ta chưa bao giờ đau bụng, sao giờ lại đau tới vậy. Uyển Hê, ngươi nói xem, có phải chúng ta bị người khác tính kế không!”

Uyển Hê A một tiếng, hít một ngụm khí, miễn cưỡng chịu đựng cơn đau trên tay. Ban đầu nàng còn muốn thương lượng với chủ tử một chút chuyện vừa mới xảy ra, hiện giờ thấy chủ tử đang náo loạn cũng không dám nói lung tung. Đều cũng do quý thủy này liên quan tới việc con cái, mà việc này lại chính là tâm bệnh lâu nay của chủ tử.

Nàng cực lực an ủi khuyên giải chủ tử. Muốn chủ tử trước tiên bình tĩnh: “Nương nương xưa nay cẩn thận, chắc là do mùa đông lại dùng nước lạnh nên mới thành như vậy. Người quên rồi sao? Vân Lâm từng bẩm báo nói Tiết mỹ nhân hằng ngày dùng nước nóng rửa mặt, sau đó còn dùng nước lạnh đắp qua một lần, nói là rất tốt cho da. Ngài nghe xong cũng làm theo, da thịt quả thật càng nhắn nhủ. Nhưng lúc có quý thủy phải kiêng lạnh. Nô tỳ đoán, hẳn là do nguyên nhân này.”

“Người nói đúng, rất đúng.” Lệ Tần nghe như vậy, lực đạo trên tay cũng nhẹ đi rất nhiều.

“Nô tỳ mặc dù chỉ là là phỏng đoán, nhưng nương nương cũng đừng nóng vội. Cứ đợi thái y chẩn mạch xong, cho phương thuốc cùng ăn uống từ từ là tốt rồi. Không phải nô tỳ nói vậy, nương nương có từng gặp qua loại thuốc nào khiến người ta đau bụng không thôi, cuối cùng lại không sao không? Đại đa số là vừa vào tới cổ họng thì tới mệnh cũng không còn. Nương nương hiện giờ lại hoàn hảo, có thể thấy được cái này chỉ là do quý thủy nên mới đau.” Uyển Hề không ngừng cố gắng, nửa thật nửa giả nói cho Lệ Tần nghe.

Thật ra thuốc tác dụng chậm cũng có, tuy nhiên rất hiếm thấy.

Lệ Tần làm sao không biết? Nhưng nàng ta trong lòng đang hoảng sợ, lúc thì cảm thấy Uyển Hề nói có đạo lý, lúc lại nghĩ có người ám toán mình. Nghe Uyển Hề nói như vậy, vẻ mặt cũng thả lỏng một chút.

Chủ tớ hai người nói một cho đến khi miệng lưỡi đều khô. Thẳng đến khi cung nhân bẩm báo Trần thái y đến, vẻ mặt mới hơi trở lại bình thường.

Uyển Hề nhẹ nhàng thở ra, vội vàng kéo sa trướng xuống, đi ra ngoài nghênh tiếp thái y: “Trần thái y, mời ngài vào mau, nương nương đang chờ.”

Trần thái y không dám chậm trễ, đi vào nội thị. Thái y ngồi trên một cái ghế mạ vàng, lập tức lấy khăn để lên cổ tay rồi bắt mạch. Trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Lão thần cả gan hỏi một câu, trên lưỡi nương nương có một màn trắng mỏng, nhiều nước bọt trong miệng?”

Không đợi Lệ Tần lên tiếng, Uyển Hề liền hỏi đáp: “Đúng như lời thái y nói, quả thật vậy.”

“Thân thể nương nương đã không còn trở ngại, đợi lão thần kê một đơn thuốc, uống thuốc đầy đủ, kiêng ăn đồ nguội lạnh nhiều dầu mỡ. Đồng thời phải tránh buồn bực, lao lực.”

“Mời Trần thái y theo nô tỳ ra ngoài kê thuốc.” Chủ tử trong sa trướng không nhìn thấy, nhưng Uyển Hề lại quan sát rất cẩn thận. Nhìn biểu tình Trần thái y ngưng trọng, chỉ sợ không phải “không trở ngại” như lời hắn nói.

Uyển Hề có chút lo lắng, chẳng lẽ thật sự bị người khác tính kế? Nhưng chủ tử trong ngoài cẩn thận, ngay cả ăn uống cũng rất chú ý mà.

Lúc sau, nàng không nhận được hỏi: “Trần thái y, không biết thân mình chủ tử...?”

Trần thái y liếc mắt nhìn cung nữ lạnh lẽo kia một cái, thờ dài, bày ra bộ dạng không muốn nhiều lời.

Uyển Hề nóng nảy, liên thanh hỏi: “Chẳng lẽ chủ tử, chẳng lẽ chủ tử người...”

Trần thái y thấy nàng hiểu lầm, lúc này mới không nhận được lên tiếng nhắc nhở: “Mạch tượng rất nhanh, lưỡi đóng lớp trắng mỏng, là cung hàn. Chỉ sợ sau này việc mang thai cũng...”

Thái y nói tới đó ngừng lại, nhưng nàng cũng hiểu được, hoàn toàn hiểu được.

Nàng như bị sét đánh, thật lâu không cử động.

Nhi tử, cuối cùng cũng là nhi tử.

Nàng vô tri vô giác bàn giao cho một tiểu cung nữ đi tiễn thái y. Lúc quay về nội thất bước chân đột nhiên chậm lại, chậm rãi nhắm mắt.

Một giọt lệ trong suốt từ khóe miệng chảy ra. Chủ tử trông đợi lâu như vậy, nàng phải nói thế nào mới khiến người không thương tâm.

Sau khi mọi người đi hết, chính sảnh Trương Xuân cung trở nên quang đãng. Hoàng hậu vẫn ngồi ở vị trí chủ thượng, thần sắc khó hiểu. Sau một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng gọi: “Ma ma”

Kim ma ma là người hiểu rõ tâm tư hoàng hậu nhất, bà tiếng lên đứng bên cạnh hoàng hậu, không đợi hỏi đã mở miệng an ủi: “Nương nương yên tâm, Thuận Hi nhi ở Thục thực cực rất lạnh lợi, việc vị ở Hàm Phúc Cung kia ăn qua thìa canh đã sớm xử lý sạch sẽ, thừa dịp không ai để ý đã thay đổi tốt, sẽ không ai biết.”

“Và lại, từ mỏng tám thángchap tới giờ cũng đã qua non nửa tháng, ai sẽ nghĩ tới thuốc này là vào lúc kinh nguyệt tới sẽ phát tác thành cung hàn? Nô tỳ đã nhìn qua, vị Lệ Tần kia đau tới ứa mồ hôi lạnh, tất nhiên không phải làm bộ.”

“Vậy là tốt rồi” Hoàng hậu biết một ván này là tuyệt đối không có sai sót, chỉ là trong lòng có chút bất an. Kim ma ma nói một phen cũng khiến nàng yên tâm nhiều.

Nhưng lúc này ở chính điện Vĩnh Thọ cung, Đức phi cũng đang nghe cung nhân bẩm báo chuyện này.

“Ngươi không nghe lầm chứ? Một tên tiểu tốt ở Thượng cung cục làm sao biết được việc này?”

Cung nhân tên Tiểu Lục Tử kia về mặt lấy lòng, thấy Đức phi có hứng thú, cẩn thận nói:” Nương nương không biết, người kia cùng nô tài là đồng hương, lúc tiến cung nô tài cũng đồng ý quan tâm nàng, nàng cũng thường xuyên đến chỗ nô tài nói chuyện phiếm. Lần đó đúng dịp Thuận Hi Nhi công công đi báo chi tiêu đồ đạc, vừa vận nàng lại đứng một bên hầu hạ, lúc nói chuyện phiếm lỡ đãng nói ra. Nô tài hồi đầu cũng không để ý. Vì một lần yêu cầu hai bộ dụng cụ giống nhau cũng khá lạ, nhưng chỉ là mới mẻ một chút thôi, cũng không dám cùng nương nương nói lung tung. Chỉ là hôm qua nghe Tương Ngọc tỷ tỷ bên cạnh nương nương nói Thuận Hi Nhi là người bên cạnh hoàng hậu nương nương, nô tài mới nhớ tới việc này, nên nói cho Tương Ngọc tỷ tỷ.”

Đức phi nghe xong trầm tư một chút, kêu Tương Ngọc đưa phần thưởng cho Tiểu Lục tử. Tiểu lục tử có thưởng liền thiên ân vạn tạ. Dù không biết có được thăng chức hay không, dù sao hôm nay cũng gây được ấn tượng trong lòng nương nương. Sau này có chuyện gì cũng sẽ nhớ tới hắn, liền biết điều cáo lui.

“Tương Ngọc, ngươi thấy thế nào?” Đức phi nâng cằm, bộ dạng nhàn nhã thật khiến người ta nhìn không ra là người của nàng vừa xảy ra chuyện.

Tương Ngọc bảo tiểu cung nữ bưng trà đặt lên bàn, mặt mày thanh tú, mỉm cười lộ ra vẻ ôn nhu.” Lần này quả thật rất khéo léo, vị kia thiết kế tình diệu như vậy. Lần này nếu không phải Mật quý nhân làm vỡ chén, cung nhân sợ người phát hiện nên lập tức tới Thượng Cung cục đổi hai cái mới, để lộ chân tướng thì chúng ta cũng không thể chỉ dựa vào chuyện của Lệ Tần mà nghi ngờ phía trên.”

“Đúng vậy, quan trọng hơn là, ngày cả ông trời hình như cũng không phù hộ hoàng hậu.” Đức phi cười vui sướng khi người gặp họa. Lại nói:” Chúng ta đã biết, có thể hiểu rõ mục đích của hoàng hậu. Mặc dù không biết nàng ta đã hạ được gì cho Lệ Tần, có quan hệ gì với quý thủy, sợ là liên quan tới việc có con. Nhưng bốn cung cũng không ngại.”

“Nếu hủy đi dung mạo hoặc giọng nói, bốn cung mới đau đầu. Còn nếu là không thể có thai...”

“Thì thật đúng là hợp ý ta.” Đức phi nghiêng đầu, cười với Tương Ngọc, cười đến hồng mai cũng thất sắc. Nhìn kỹ lại, Lệ tần thường ngày cười xinh đẹp đúng là cùng với Đức phi giống tới bảy phần.

Có thể thấy Đức Phi thu phục được Lệ Tần, rồi hao hết tâm tư cân nhắc, chính là để thời điểm nàng chiếu cố hoàng nhi, có thể lợi dụng Lệ Tần khiến hoàng đế nhớ tới mình.

Mà quân cờ không thể có con, ngược lại dễ dàng điều khiển hơn.

*quý thủy: Kinh nguyệt

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Có thai

Tiết Bích Đào để Phụng Tử và Vân Lũ hầu hạ mặc nắng y hồ lô, hồ lô cát tường thêu bằng tơ lụa, thoát nhìn rất vui vẻ.

Nàng cúi đầu xem xét nửa ngày, xem đến đâu choáng váng, mới giật mình.” Thì ra hồ lô nhỏ thêu chữ “vạn”, trên hồ lô lớn là chữ “thọ”.”

Hoàng đế một bên đang được cung nhân hầu hạ, nghe vậy cười to:” Trẫm thấy ngươi nhìn lâu như vậy, còn tưởng ngươi muốn nhìn hồ lô thành hoa luôn, không nghĩ lại để ý tới cái này.”

Tiết Bích Đào chu chu miệng:” Rõ ràng tú nương kia tay nghề không tốt, chữ thọ với chữ vạn chồng lên nhau biến dạng mới khiến thiếp thân khó nhận ra, hoàng thượng, người còn cười!”

“Trẫm có cười sao, hử?”

Mèo nhỏ giận dữ, liền dài dòng ngụy biện:” Hoàng thượng, người sao có thể cười một nhân sĩ tràn đầy lòng tìm hiểu nghiên cứu văn hóa quốc gia như vậy! Nếu hàn vi sĩ tử cả nước biết được, sẽ rất đau khổ thất vọng đó!”

Nói như đúng rồi.

Hoàng đế nhũ mày, nàng giọng điệu thật khó phách, cứ chỉ lại lớn mật:” Nói bậy, trẫm cho tới giờ chỉ cười ngươi. Bọn họ không có phúc hưởng sự ban ân này!”

Mèo nhỏ tròn tròn mắt, như quả khí cầu phồng lên, một luồng khí lạnh thổi qua.

Khoát tay một cái, nàng tiêu sái bỏ đi rửa mặt trước, bày ra bộ dạng “Ta không cùng người so đo.”

Không còn cách nào, địa vị quyết định thắng thua. Nàng hiện giờ địa vị còn thấp.

Hoàng đế cười lắc đầu, mình tại sao lại cung chiều nữ nhân này thành bộ dạng không quy củ như bây giờ rồi. Nhưng mỗi khi mặt mũi, nhìn nàng bày ra bộ dạng giận dữ yêu kiều, lại ngẫu nhiên lộ ra chút tình quái trong lời nói, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù hần vẫn nghi ngờ tiểu nữ nhân này đối với hần không có sự cung kính, sùng kính giống như những hậu phi ôn nhu xinh đẹp khác. Dù sao hần là thiên tử, được vạn người kính ngưỡng, nhưng tiểu mặt đào này lại chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt như vậy, cứ như nàng cho rằng hai người họ là ngang hàng bình đẳng.

Đem ý nghĩ phức tạp trong đầu kia vứt bỏ, bàn tay to của hần vung lên, quyết định tiếp tục sủng ái nàng. Chỉ cần nàng có chừng mực, mặc kệ nàng có chút vượt quy củ, hay được sủng sinh kiêu, hần cũng vẫn vui vẻ đối tốt với nàng.

Sau khi quyết định, hần liền tình khí mурi phân bãi giá vào triều sớm

Tiết Bích Đào thấy hoàng đế vừa đi, sắc mặt liền hạ xuống, nàng phân phó:” Vân Lũ, gọi Vân Lan lại đây.”

Nha đầu kia tuy không tìm được lỗi của Vân Hương, nhưng cũng giúp đỡ Vân Hương tiếp cận nhiều người. Tiết Bích Đào hỏi qua Mộ Vân, nói nàng làm việc chịu khó, cũng không nói nhiều, can đảm cẩn trọng, rất tốt.

Nàng đối với Phụng Từ bình thường đi theo nàng hầu hạ cũng có ý tứ trọng dụng.

Chỉ có Vân Hương kia khiến nàng có cảm giác kỳ quái, dù rằng “Cảnh giác” không phát tác, cũng không bắt gặp nàng có hành động bất thường nào, nhưng Bích Đào cứ cảm thấy nhất cử nhất động của mình đều bị theo dõi, khiến nàng không thoải mái. Bình thường vẫn để nàng ta trông nom tiểu cung nữ, không để nàng bên người. Với cả do lần trước nàng bắt được không ít nội tặc, tiền lương cũng tăng lên hai phần.

Dù sao tặng phẩm hoàng thượng ban cho như nước tràn vào Phụng Hoa Các, nàng rất vui vẻ mừng hoa hiển Phật.

Lúc này Vân Lan bước vào, cung kính dập đầu vấn an:” Nô tỳ thỉnh an mỹ nhân chủ tử, chủ tử cát tường.”

Tiết Bích Đào muốn cười.

Mỹ nhân chủ tử.

Nàng nâng má, nghĩ nghĩ, xưng hô này cũng không tồi.

“Ừ, chuyện người hỏi thăm thế nào rồi?” Nàng nhanh chóng khôi phục bộ dạng đứng đắn.

Vân Lan đang cúi đầu dĩ nhiên không phát hiện, nhưng Vân Lũ lại kỳ quái liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình một cái, lại nhìn Phụng từ một cái, cúi cùng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám nhìn loạn nữa. Chỉ nghe thấy thanh âm trong trẻo của Vân Lan:” Hồi chủ tử, nô tỳ nhờ Thủy Liên bên Hàm Phúc cung nghe ngóng được tin tức.”

Vân Lan hỏi tường lại ngày hôm qua, đầu tiên nàng nghe Mộ Vân tỷ tỷ kể, nói chuyện chủ tử mùa đông dùng nước lạnh rửa mặt để Lệ tần nương nương nghe được, sau đó lại nghe nói nương nương đau bụng, nàng khẩn trương bất an tỏ vẻ mình không nói sai, không biết nương nương có phải vì chuyện nước lạnh mới bị như vậy không, nếu thật, nàng thật sự đáng chết.

Thủy Liên thấy sắc mặt nàng không yên, liền an ủi nàng, đem lời thái y nói lại cho nàng. Nàng ta sau khi bớt lo lại tiếp tục nói...

“Thái y nói là không có trở ngại gì. Nhưng Thủy Liên lại nói rằng, Uyển Hề tỷ...” nàng giật môi, hai tiếng “tỷ tỷ” kia bị nuốt trở lại. Nàng hiện giờ lúc nào cũng nhớ kỹ mình là người của Phụng Hoa Các. “Sau đó Uyển Hề hầu hạ thái y viết xong phương thuốc, ngược lại bảo Thủy Liên đưa thái y ra cửa, sắc mặt nàng ấy lúc đó cũng không tốt.”

Cho nên Thủy Liên bảo nàng nên chuẩn bị trước, vạn nhất thái y che giấu không nói ra sự thật, về sau mọi chuyện vỡ lở nương nương lại phát lửa giận với các nàng.

Nàng liền tục nói cảm ơn rồi trở về Phụng Hoa các. Nhưng về tới nơi lại thấy long liễn (xe vua) đứng chờ bên ngoài thì biết rằng tới nay hoàng thượng lại lật bài từ của chủ tử cho nên báo cho Mộ Vân tỷ một câu, đến sáng hôm sau chủ tử mới gọi nàng vào.

Tiết Bích Đào nghe xong có chút hứng trí “Ồ? Thái y chủ chốt trong cung đều thất trách như vậy sao?”

Vân Lan giật giật gót chân, có chút mất tự nhiên, nhất thời không biết làm sao trả lời. Vẫn là Vân Lũ thay nàng giải vây. Nàng ta khụ khụ hai tiếng mới cười nói “Nô tỳ nghe nói, lão thái y có chút lai lịch muốn giữ lại trong sạch đều từ quan hồi hương, vì không nghĩ muốn cuốn vào thị phi ở hậu cung, để rồi vì vậy mà mất đi tính mạng... Bệnh tình tuy hiểu rõ nhưng cũng giả bộ hồ đồ. Thái y trẻ tuổi một chút cũng trái lại cũng nhìn trước ngó sau, nhưng y thuật so ra cũng không bằng những lão thái y. Cho nên chủ tử các cung vẫn thích để lão thái y khám chữa bệnh hơn.”

Nàng trước giờ vẫn cảm thấy chủ tử khác với người thường. Đang lúc được sủng ái lại không bị các phi tần khác hãm hại té ngã, có thể thấy người cực kỳ thông tuệ. Nhưng ngẫu nhiên lại nói ra những lời khiến người ta không hiểu được ý nghĩa. Tựa như vừa rồi, nếu Vân Lũ nàng là hậu phi, chỉ sợ sẽ muốn biết Lệ Tần rốt cuộc bị làm sao.

Vậy mà chủ tử lại quan tâm tới những thái y bo bo giữ mình?

Tiết Bích Đào hiểu.” Thì ra là thế.” Nàng chung quy là người hiện đại, chưa từng hiểu biết về mấy thứ này trong hoàng cung cổ đại. Bất quá chỉ cần có người chỉ điểm một chút, đầu óc nàng liền thông, thậm chí có thể suy một ra ba.

“Tốt lắm, Vân Lan đi xuống trước đi.” Nàng chờ Vân Lan dập đầu xác nhận, chậm rãi rút lui, đóng chặt cửa xong mới gật gật đầu. Đem mấy cung nhân chinh đốn lại quả thật có lợi, ít nhất là rất biết nghe lời.

Tiền đà nghiêng người nói với Vân Lũ” Ta nghe người phân tích không tệ. Tiếp tục nói đi, Lệ Tần rốt cuộc là bị sao?”

Nàng ta trầm tư trong chốc lát, lắc đầu “Nô tỳ không biết.” Lúc Tiết Bích Đào đang thất vọng thì nàng lại nói tiếp “Nếu phải phân tích một chuyện, quan trọng nhất là phải đem mọi dấu vết tập hợp lại. Nhưng nô tỳ cũng không thể suy đoán ra Lệ tần lần này gặp chuyện không may gì. Nếu suy luận vô căn cứ, sợ là khó mà tin tưởng được.”

Tiết Bích Đào như có điều suy nghĩ. Nha đầu kia quả thật gan lớn, nàng ta nhìn ra mình có ý định dùng manh mối của nàng để thuận lợi đi tiếp. Nàng gián tiếp nói như vậy chính là muốn được trọng dụng, chỉ có ở bên nàng mới có thể biết càng nhiều tin tức, mới có thể giúp mình bày mưu tính kế.

Tiết Bích Đào không vội. Chuyện của Lệ Tần thì Lệ Tần phải nóng vội. Còn nàng, nàng đã biết được trước đây nàng nghi ngờ cháo có hạ độc là đúng rồi. Điều này nói rõ phỏng đoán của nàng về “Cánh gác” là chính xác.

Về phần là thuốc gì, sau này Lệ Tần sẽ cho nàng biết.

Nàng cười.

Nhìn hoàng hậu làm gương, được phải hạ như vậy mới đúng. Hoàng hậu làm vô cùng tàn nhẫn, nhắm ngay tim Lệ Tần, Lệ tần sau khi bị cắn mới điên loạn cắn ngược trở lại.

Vở diễn này, quả thật phần khích nha.

Vân Lũ thấy nàng hiện lên một nụ cười như có như không, có chút nghi hoặc, lại có chút bất an.

Hy vọng chủ tử thật sự muốn trọng dụng nàng.

Đúng lúc này, thanh âm lo lắng nhanh nhẹn của Sở Hiểu truyền vào “Chủ tử, chủ tử!”

“Vào đi.” Tiết Bích Đào mở miệng. Chờ nàng ta đẩy cửa vào, nàng hỏi “Làm sao vậy?”

Tiết Bích Đào cũng không trách cứ Sở Hiểu. Kỳ thật trong ba nha hoàn, nàng thích nhất Sở Hiểu. Tuy rằng nhìn qua cầu thả, nhưng lại có trực giác động vật trời sinh. Không nên hỏi sẽ không hỏi, không nên chạm cũng không chạm, chỉ là làm việc hơi xúc động một chút, nhưng cũng sáng sủa hoạt bát.

Sở Hiểu cũng không hành lễ, vội vàng đem tin vừa truyền đến bẩm báo “Nô tỳ nghe nói, An tuyển thị của Vũ Hương các có thai!”

Tiết Bích Đào ngẩng ra.

An tuyển thị? Chính là người sống cùng cung với nàng nhưng giống như không tồn tại kia? Là người thậm chí tiểu thái giám dẫn đường trước kia cũng dám nói thẳng “Không cần để ý tới”, An Tuyển thị sao?

Nàng kinh ngạc “Ta cũng chưa từng thấy hoàng thượng đi qua đó mà?”

Sở Hiểu miệng thở hổn hển, sau đó mới giải thích cho chủ tử “Nghe nói đứa nhỏ đã ba tháng, là thời điểm trước khi chủ tử vào cung. Nghe nói nàng ta tuy không được sủng ái, nhưng Trình quý tần tâm địa tốt, lúc hoàng thượng ngẫu nhiên đến Trữ Tử cung sẽ khuyên người qua đó một hai lần.”

“Vận khí nàng ta cũng thật tốt.” Tiết Bích Đào chuyển mắt đến lư hương hình hoa hải đường đang lượn lờ khói, lại nghĩ tới bốn góc sa trường đều phủ linh lăng hương, liền cười cười nói. Trong mắt nàng không có vẻ tức giận, cung nhân xung quanh thấy vậy cũng thờ một hơi.

Chỉ sợ chủ tử được sủng sinh kiều đi gây chuyện, nước lấy sự tức giận của hoàng thượng.

.....

Triệu Trung Tín đi theo hoàng thượng tới Dưỡng Tâm điện, dò xét sắc mặt của hoàng thượng xong, hần do dự một chút rồi đem tin tức thái giám vừa báo bẩm lên “Hoàng thượng, Trữ Tử cung truyền đến tin tức, nói An tuyển thị của Vũ Hương các có hỉ mạch, đã mang bầu ba tháng.”

Bước chân hoàng đế chậm lại, nét mặt không chút thay đổi, không hề thấy một tia vui mừng. Lúc lâu sau, chuyển hướng tới Trữ Tử cung, hần hỏi “Cũng ở Trữ Tử Cung?”

“Hồi hoàng thượng, đúng là ở Trữ Tử cung cùng Tiết mỹ nhân.” Triệu Trung Tín vừa nghe liền biết hoàng thượng không có chút ấn tượng gì với An Tuyền thị này, liền lấy Tiết Bích Đào đang được sủng ái ra báo cáo.

“Ba tháng...” Hoàng đế nghĩ nghĩ, có chút ngẫm ngẫm chậm rãi nói “Vậy ban thường theo lệ thường, bảo thái y phụ trách coi chừng cho tốt.”

“Nô tài lĩnh mệnh.” Triệu Trung Tín đáp ứng một tiếng.

“Từ từ...” Hần quay lại, hướng về phía Càn Thanh cung rồi nói.” Truyền ý chỉ của trẫm, Tiết mỹ nhân từ khi vào cung thận trọng đức độ, tiến thoái có độ, khéo léo với cấp trên, làm trẫm rất hài lòng. Đặc biệt đề bạt lên thành quý nhân. Hai đạo thánh chỉ này thông báo luôn một lượt, đỡ cho người phải đi nhiều chuyến.” Hần Từ Kỳ nhướng mày, không chút để ý cười.

Triệu Trung Tín cả kinh, dập đầu tạ ơn “Nô tài tạ ơn hoàng thượng quan tâm”

Chờ hoàng thượng khoát tay hồi cung, hần mới nhanh chóng đuổi theo.

Hần đột nhiên do dự, hoàng thượng vừa rồi muốn đến Trữ Tử cung, rốt cuộc là thăm An Tuyền thị đang mang long thai, hay là lo lắng Tiết mỹ nhân ở cùng cung cũng có thai mà không biết?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chân tướng

Chuyện An Tuyền thị của Trữ Tử Cung mang thai, được Triệu Trung Tín tuyên thánh chỉ của hoàng thượng như mọc cánh, thoáng chốc truyền khắp hậu cung.

Cùng lúc được mọi người chú ý là, vị muội muội Tiết gia kia cũng được thăng làm quý nhân.

Cái gì vậy trời, người mang thai kia một cấp cũng không được tăng, nàng ta ngược lại được tấn vị. Mọi người đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ, nếu là mình, hẳn là sẽ rất nghi ngờ.

Sợ là ngay cả ý muốn cắn chết Tiết quý nhân cũng có đi?

Hướng gió của hậu cung cũng vì một đạo thánh chỉ này mà thay đổi.

Ban đầu mọi người thấy Đại tiểu thư của Tiết gia được sủng ái, náo nhiệt trong chốc lát. Cuối cùng hoàng đế để lại mù quáng sủng Tiết gia muội muội, quăng người tỷ tỷ kia đi mất.

Mọi người đã nghĩ, vị muội muội này có thể hay không sau này cũng bị như thế?

Không nghĩ tới hơn nửa tháng sau, hoàng thượng vẫn sủng ái nàng ta như trước không nói, ngay cả phi tần mang thai cũng thua kém nàng. Tuy rằng chỉ là một tuyền thị nhỏ nhỏ, lại không được sủng ái, nhưng trong bụng người ta là huyết mạch thiên gia đó! Dù có thể thấy địa vị của Tiết quý nhân trong lòng hoàng thượng.

Vì thế, cung nhân, phi tần tranh nhau nịnh hót, khách khứa nhất thời như mây bay, người tới ào ào như nước chảy, thiếu chút nữa còn đem cả cửa Phương Hoa Các đập nát.

Đổi lại, Tiết Bích Đào đều để Vân Hương và Mộ Vân ra mặt, chỉ có những phi tần cấp độ cao nàng mới tự mình tiếp đãi. Nhưng là nghe nhiều giả ngu nhiều, khiến cho các phi tần đến yêu cầu kết minh, giao hảo gì đây đều chỉ có thể trở về.

Vẫn là câu nói kia, đồng minh, là người hoàn toàn có khả năng đâm người một dao nhất.

Về phần giao hảo, nàng phải chống lại mấy nụ cười giả bộ, vờ vĩnh. Thật sự không có tình thân mà, có diễn cũng diễn thực một chút chứ.

Nhưng người thông minh cũng biết dệt hoa trên gấm, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi,

Diễn thật hay. Chắc các nàng không biết vào lúc này mà tìm nàng, thì lợi ích chưa chắc có mà ngược lại còn tự hạ thấp bản thân mình.

Chỉ có khi Bùi Duẩn Nhân, nàng im lặng một khắc, mới thôi không chịu gặp mặt nữa.

Các nàng vốn cũng không có giao hảo gì. Nàng chẳng qua chỉ có chút tiếc cho nữ tử hiếu thắng trước kia, luôn mang tinh thần trông đợi hướng về phía hậu cung.

Nhưng là lúc nàng không để ý, con người đã âm thầm thay đổi.

Hoàng hậu sau khi biết An tuyền thị mang thai cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Theo hoàng đế phân phó ban thưởng đồ vật này nọ cho nàng ta, đặc biệt được liệu là chính. Nhưng sau khi biết Tiết nữ nhân được tấn phong quý nhân, ấn đường dựng lên “Lại nữa.”

Đĩnh Lan đang dùng gậy mỹ nhân đâm chân cho hoàng hậu bị hù sợ đâm mạnh một cái, sau đó thấy hoàng hậu cũng không trách cứ, nàng ta mới nhẹ tay lại, từng chút từng chút nhẹ nhàng đâm bóp.

Vừa vặn gây khó dễ.

Nhưng hoàng hậu đang không cảm thấy thoải mái, mảy cũng nhăn lại. Nàng rất không yên ổn nói “Thôi, người lui xuống đi.”

Nàng xoa xoa lông mày, sắc mặt trầm tĩnh như nước. Đối với Thanh Thanh vừa bẩm báo nói “Đem trà hoa cúc thưởng cho Tiết quý nhân, chúc mừng nàng ta được tấn vị.”

Thanh Thanh khom người trả lời “Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

Hàm Phúc Cung.

Uyển Hề thấy Thủy Liên đang lật vỏ quạt cho chủ tử, ngăn cản một câu” Nương nương, người không thể ăn cái này, sẽ lạnh bụng, bụng người vừa mới bắt đầu.”

“Không sao, bồn cung hôm nay tốt hơn rồi.” Lệ Tần ôm lò sưởi ấm cười đẹp, thấy bộ dạng không đồng ý của Uyển Hề, bèn giải thích” Vẫn là người nhiều chuyện. Bồn cung chẳng qua ngửi thấy mùi máu trên người nên kêu nàng ta lật quạt để khử mùi thôi.”

Uyển Hề lúc này mới yên lòng lại, mỉm cười “Nếu thật vậy thì nô tỳ lắm miệng rồi.” Vẫn nên kêu cung nữ pha trà, chủ tử nếu uống trà nóng chắc sẽ dễ chịu hơn.

“Nương nương, nô tỳ nghe nói, An tuyền thị của Trữ tú cung Vũ Hương các có hi mạch.” Thủy Liên tay cầm đồ lật quạt bằng bạc, lo sợ liếc mắt dò xét một cái, lúc này mới đem tin tức nói ra miệng.

“An tuyền thị?” Lệ Tần quả thực trầm mặt. Sau đó như nhớ ra chuyện gì đó, cười nhạt một tiếng “Hắn là lễ vật của tiện nhân Ngô Tâm Di đây mà. Theo kế hoạch của nàng ta thì cái thai của An tuyền thị này chắc sẽ an ổn thôi.”

Nghe như khen ngợi, nhưng lại có ý tứ châm chọc.

Trong lòng Thủy Liên tò mò. Ngôn Tâm Di là ý nói Trinh quý tần, cái này nàng biết. Dù sao năm đó nương nương cũng rất thân với Trinh quý tần.

Một quý tần lại mang ân huệ của một tuyền thị bé nhỏ, cũng không biết bên trong có nguyên nhân gì.

Dù tò mò nhưng nàng cũng biết đạo lý tò mò hại chết mèo. Nàng cũng không có tới chín cái mạng để mà thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình.

Uyển Hề đang nhận lấy trà từ tay cung nữ đưa tới, nghe Lệ Tần nói xong thì tay run lên, nước trà nhất thời rơi vào tay áo Lệ Tần, lát sau dính vào cổ tay. Lệ tần vùng cánh tay áo bị dính nước, Uyển Hề vội vàng đặt chén trà lên bàn, quỳ xuống

“Nô tỳ đáng chết.” Giọng nói nàng có chút kích động.

Lệ tần nhìn nàng bối rối dưới đất, lại thấy chén trà lập úp, ở trên khắc hình uyên ương nghịch nước, vẫn còn đang nằm trong vũng tà. Quả thật là nghịch nước. Lông mày nàng khẽ nhăn lại, khó hiểu nói “Uyển Hề, người sao hôm nay lại mất hồn mất vía như vậy?”

Uyển Hề khom người luống cuống run rẩy, trong đầu lộn xộn, lại sợ chậm chạp khiến chủ tử sinh nghi, liền miễn cưỡng nói” Là nô tỳ nghe thấy An tuyền thị mang thai nên tay có chút không cẩn thận. ... Nguyên nhân là trong lòng cảm thấy... Cảm thấy...” Nàng xưa nay lạnh lợi thông minh, nhưng hiện tại chỉ thấy được rằng có mười cái đầu cũng không đủ dùng.

Cho dù không đem chuyện kia nói ra, nhưng chuyện phi tần khác mang thai mà nói, vẫn là khiến chủ tử đau buồn.

Câu chữ rời rạc, ngược lại thành loạn.

Lệ tần nghe xong cảm thấy giọng điệu và cử chỉ của Uyển Hề có chút căng thẳng, độ cung trên khóe môi nàng rơi xuống, dùng khí thế của một phi tử vị Tần áp chế Uyển Hề “Nói rõ ràng.”

“Nô tỳ cảm thấy nương nương nghe xong chuyện nàng mang thai, mang thai. ...” Uyển Hề run run miệng cũng không nói ra lời được.

Tâm giống như bị người bóp nát, đau đến không thể hít thở.

Nước mắt của nàng không không chế được rơi ra, nhỏ xuống nền nhà lạnh lẽo, từng giọt, từng giọt.

Lệ Tàn thấy bộ dạng nàng ta như vậy, trong lòng bất an. Nàng xê dịch thân mình, mắt phượng híp lại, giọng điệu đã mang theo tia uy hiếp “Uyển Hề...”

Uyển Hề ngẩng đầu một cái, nước mắt trên mặt óng ánh, lung lay sắp rơi. Nàng nắm chặt cổ tay áo, tâm tình phức tạp đan xen, bóp nghẹn lòng nàng. Nàng gọi hai tiếng “Nương nương...” như đang cầu xin.

Cầu xin chủ tử đừng hời hợt nữa mà.

Giờ phút này nàng hận, hận chính mình không đủ nhạy bén, không đem những lời kia trở thành quá khứ, cũng có oán, oán chính mình không đủ cẩn thận, không thể bảo vệ chủ tử chu toàn.

Nàng từ nhỏ đã theo chủ tử, chủ tử đau, nàng cũng đau.

Chủ tử nếu quá thương tâm, trong lòng nàng cũng như bị ai xẻo mất miếng thịt, máu tươi chảy đầm đìa.

Lệ Tàn không kiên nhẫn đập một cái vào chiếc bàn sơn khắc, nhìn về phía Thủy Liên đang bị dọa sợ lớn tiếng nói “Cút đi!”

Thủy Liên lúc này nào dám chọc giận Lệ Tàn, vội vàng hành lễ rồi lui xuống.

“Nói!”

Uyển Hề biết chủ tử xưa nay là người không kiên nhẫn. Nếu lúc này người quỳ dưới đây không phải là mình, không phải nể tình mình cùng chủ tử lớn lên thì người đã sớm kéo xuống dùng thủ đoạn độc ác tra tấn đến khi nói mới thôi.

Nàng đập trán xuống nền gạch men cẩm thạch, cảm giác lạnh như băng truyền tới. Còn chưa đủ, nàng nghĩ.

Nàng buông lỏng cánh tay áo, để nói tùy ý nằm trên đất, bên trên lộ ra những vết nhằn.

Hai người một ngồi một quỳ, cứ như vậy giằng co rất lâu. Trong cung điện là một mảnh im lặng.

Lệ Tàn đợi mãi không nhận được câu trả lời, tính tình vốn đang áp chế rốt cuộc không nhịn được phát tác. Nàng một phen cảm chén trà ném đi, sượt qua thái dương của Uyển Hề rồi “xoảng” một tiếng rơi xuống đất, vỡ tan, trà văng tung tóe. Trên cổ Uyển Hề xuất hiện một vết thương nhỏ, chảy ra một đường máu. Nàng bưng tỉnh.

Lệ Tàn lửa giận ngút trời “Người có chuyện gì gạt bôn cung không thể nói!? Bôn cung bảo người nói!!”

Móng tay Lệ Tàn đâm sâu vào bàn gỗ, lưu lại dấu vết, hoa văn hoa mỹ vì vậy cũng bị phát nát. Nhưng nàng một chút cũng không cảm thấy đau.

Nàng ban đầu thậm chí nghĩ rằng Uyển Hề sau lưng nàng làm chuyện có lỗi bị nàng phát hiện ra, mới có thể bối rối luống cuống như vậy. Thẳng đến khi Uyển Hề gọi một tiếng “Nương nương”, nàng mới đột nhiên nhận ra, đây là Uyển Hề, là người tâm phúc của nàng, là Uyển Hề cùng nàng lớn lên. AI cũng có thể phản bội nàng, chỉ có Uyển Hề là chắc chắn không.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Lòng nàng cũng không vì nghĩ thông suốt mà dễ chịu hơn, ngược lại thấy nàng ta rơi nước mắt lại càng bất an.

Uyển Hề bao lâu rồi chưa khóc?

Uyển Hề nàng cho tới giờ vẫn chưa bao giờ khóc cho chính mình.

“Nói đi, bôn cung không sao.” Nàng giống như nhận ra cái gì, lại giống như cái gì cũng không biết. Giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, bên trong là sự sợ hãi một mối.

Uyển Hề biết, mình nên mở miệng.

Nước mắt trên mặt đã muốn khô, cùng với thanh âm khô khốc của nàng, cố gắng không mang theo sự thương tâm, bình tĩnh nói “Nương nương, hôm trước Trần thái y nói người không có việc gì, nhưng nô tỳ lại thấy thần sắc của ông ta không tốt, liền cố gắng dò hỏi. Ông ta rốt cuộc nói cho nô tỳ, bệnh của người kỳ thật giống cung hân, về sau chuyện có con nối dòng chỉ sợ có chút... khó khăn.”

Hai chữ kia từ miệng nàng nói ra cũng rất gian nan.

Lúc lâu sau, Lệ Tàn phía trên cũng không có động tĩnh gì.

Uyển Hề ngẩng đầu, thấy chủ tử ngồi chết lặng ở đằng kia, tựa hồ muốn cố gắng nói gì làm gì đó, đầu ngón tay giật giật, lại giống như đã dùng hết sức lực, trong mắt lại không hề có sinh khí.

Nàng nhớ tới khi vừa bước vào, chủ tử đang cầm lọ sủi tươi cười giống một đóa hướng dương, hiện giờ lại bị người ta tàn nhẫn nhổ đi, vì quá đau xót,

nhanh chóng héo xuống.

Tim Uyên Hề đập nhanh, nàng nghĩ, cứ như vậy mãi không được.

Nàng phải nghĩ biện pháp.

Đúng, nàng phải làm chủ từ vùng lên lại, đúng...

“Linh lạc thành nê niễn tác trần*.” Uyên Hề bỗng nhiên mở miệng, từng câu từng chữ đều run rẩy vô cùng. Nàng không chắc có thể khiến chủ tử hồi phục lại, nàng chỉ có thể thử một lần “Chỉ hữu hương như cố*. Chủ tử, thời điểm người chợt nghe thấy câu thơ này, liền cười Tiết mỹ nhân kia giả mồm cái lão ra vẻ. Người nói, đã bị nghiền thành bụi thì làm sao còn giữ được hương? Người muốn chính là trở thành bông hoa trên cao sáng rực, người người tranh đoạt, ai cũng không thể cướp đi phong thái của người. Người còn nhớ rõ không?”

*Linh lạc thành nê niễn tác trần/ Chỉ hữu hương như cố: Khi rụng thành bùn hóa bụi bay/ Vẫn có hương như cũ – Bức Toán Tử (Bài thơ Hoa mai – Người dịch Nguyễn Xuân Tào)

Môi Lệ tần mấp máy. Hồi lâu, giọng nói khàn khàn truyền đến, vẫn là câu nói kia “Ta nói rồi, ta không sao.”

.....

Tiết Bích Đào lúc này không biết đôi chủ tớ ở Hàm Phúc Cung đã lấy bài thơ “Hoa mai” nàng từng lấy ra để nguy trang khi bị hoàng đế cưỡng bức dụ dỗ để tham khảo một phen.

Nàng từ khi nhận được cây Trâm hoa cúc hoàng hậu ban thưởng xuống liền lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Mùa đông lại tặng trâm hoa cúc, thật sự kỳ lạ. Hoàng hậu chẳng lẽ đang hoài niệm thời điểm được sủng ái vào mùa thu trước khi Tiết quý nhân nàng vào cung sao? Quá, quá gượng ép đi!

Nàng nâng tay áo vẫn nhả che miệng ách xì một cái.

Quên đi, không nghĩ nữa.

Dù sao tối này là tiệc giao thừa, nàng mang theo là được. Lão bà của hoàng đế ra vấn đề khó khăn này, vậy tìm hán giải quyết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cung yến

Buổi tối là tiệc giao thừa. Tiết Bích Đào vẫn một thân măng y hồ lô như ban sáng, chỉ thay đổi cách trang điểm một chút thôi. Dù sao cũng là yến hội hoàng gia, những trường hợp như vậy nàng cần cực lực đem cách ăn mặc quyền rũ của mình thu lại mới có thể phụ trợ khí thế ung dung của hoàng hậu chứ.

Được rồi, đùa chút thôi.

Nhưng cũng không thể từ trên xuống dưới một màu thanh thanh tú tú được nha, Người ta nhìn vào không thấy ngươi khí chất siêu nhiên gì hết, chỉ cảm thấy ngươi không đem hoàng gia yến hội đặt trong lòng. Nhưng nàng lại không thể quá đẹp để sang trọng lấn áp sự nổi bật của hoàng hậu được, vì thế nàng để Phụng Tử làm một búi tóc đọa mã quyền rũ mềm mại, phủ lớp phấn hồng lên đôi mắt, tia lông mày thành hình trăng lưỡi liềm.

Thực sự trở thành một gốc hoa đào trong veo phấn nộn như nước, gió lạnh trong đêm thổi tới, khiến hoa đào run rẩy theo.

Thần linh phù hộ. Phấn mắt hồng nhạt kia là từ túi đồ của hệ thống lấy ra.

Kết cấu trong túi đồ rất kỳ lạ, chỉ có một nền đen, vật phẩm gì cũng không có. Mới Đầu Tiết Bích Đào còn tưởng hệ thống đùa giỡn nàng, thẳng đến khi nàng Click click click liên tục, lại hết lên “Không hiện ra vật gì thì đi chết đi!” thì mới hé ra một bức hình và một hàng chữ. Bức ảnh nhìn không rõ, còn bốn chữ kia thì viết là “Từ điển Khang Hy.”

Tiết Bích Đào xiu.

Nàng không phải lấy được hộp nữ trang chứ?

Vì thế nàng lại thử nghiệm lần nữa “Cho ta một trăm vạn?”

Màu đen

Màu đen

Đen...

Ba giây trôi qua, màn hình vẫn đen, cái gì cũng không xuất hiện.

Vì thế nàng hiểu ra, cái này là do vận khí. Đúng lúc nàng làm gì đó thì trong túi mới có.

Sau đó, khi nàng nhàm chán liền làm thử, thật sự là nàng lấy ra được một bộ pháo mười hai màu, một bộ bài, một lọ mật đào và một chinh cổ thiếp.

Vật tên chinh cổ thiếp kia tới năm 2030 mới phát minh ra. Do một bộ phim điện ảnh trong tương lai gọi là “Thiên linh linh, địa linh linh” mới xuất hiện. Hồi phim mới chiếu, mọi người nghĩ sẽ chiếu về bà đồng bà cốt gì đó thời cổ đại, cho nên cực kỳ hứng trí mua vé 3D gia đình, lúc xem thấy nội dung không phải vậy liền mắng đạo diễn sản xuất.

Bộ phim này kỳ thực thất bại. Cảnh tượng kỳ cục, diễn viên bình thường, công nghệ kỹ xảo hoàn toàn không thể truyền cảm giác cho người xem. Nhưng kỳ diệu là, món đạo cụ chinh cổ học sinh trong phim chơi đùa lại ngoài ý muốn hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Sau đó trào lưu chinh cổ thịnh hành toàn cầu.

Bởi vì sự âm u trong các loại cung đấu, xã hội đen, gián điệp bắn giết nhau gì đó, cho nên loại chinh đồ này được mọi người cực yêu thích.

Thẳng đến khi nhà buôn cạnh tranh gay gắt, các loại đạo cụ chinh cổ ác liệt ngày càng xuất hiện nhiều, khiến cuộc sống của người dân ngày càng phức tạp, chính phủ mới bắt đầu ra luật, không chế sản xuất đạo cụ chinh cổ.

Kỳ thật lúc Tiết Bích Đào sinh ra cũng chơi nhiều không kém, ai bảo nàng sinh ra ở gia đình cách mạng chứ. Lúc nàng còn nhỏ, anh trai nàng thường không biết đem đạo cụ chinh cổ gì đó đến chọc nàng. Nàng đối với mấy thứ này biết rất sâu.

Sau đó, nàng phần nộ giờ nắm đầm nhỏ lên tuyên bố sẽ khiến họ đẹp mặt, ông nội rất thích nên tìm cho nàng một đồng chinh cổ. Thậm chí có nhiều món hiếm các anh trai khác không có. Nàng thực sung sướng lặng lẽ dùng trên người các anh trai.

Từ đó về sau, các anh trai mỗi lần thấy nàng đều rất quy củ, còn thiếu chút nữa quỳ gối trên đất, trung thành nói “Vị nữ vương phục vụ, chúng thần vạn tử bất từ!”

Hồi ức kết thúc.

Tiết Bích Đào thu hồi một chút tưởng niệm trong lòng, đem nó cất đằng hoàng trong tim. Tay nàng ngứa ngáy mở chinh cổ thiếp ra, rất muốn dùng thử. Ài, đáng tiếc gần đây đều không có phi tần đến tìm nàng gây phiền toái, đều là hướng tới đứa bé trong bụng người cách vách kia. Nàng cũng không có cơ hội xuống tay.

Đó là một mảnh thiếp nhỏ bằng đầu ngón cái, Tiết Bích Đào nhẹ nhàng nhất lên, trơn bóng óng ánh nở rộ như hồng mai, đẹp cực kỳ.

Ở hiện đại, thương già làm ra đủ loại hình dáng, đủ loại màu sắc để dễ phân biệt. Vì mọi người đều thích đồ đẹp, cho nên rõ ràng là đạo cụ để chinh người, lại làm vô cùng tinh xảo. Tất cả đều bị bề ngoài hoa lệ của nó lừa, xác suất chinh người thành công cũng tăng vọt.

Nhưng đối với cổ đại thôi.

Tiết Bích Đào hiền lành nháy mắt mấy cái, ai biết được được một món đồ to bằng lòng tay như vậy lại kích thích đầu óc vô cùng, khiến người ta nảy sinh dục vọng, khiến bản thân làm ra chuyện mình rất muốn làm chứ?

Mai, đồng âm với “Môi”, trên tấm thiếp này, người bị chinh cổ đều là số con rệp.

Dục vọng sâu thẳm nhất trong lòng mỗi người bị vạch ra trần trụi trước mắt công chúng, không phải xấu hổ chết sao.

Đương nhiên, bởi vì pin dự trữ không đủ, nên nếu không dán lên đầu, cách đầu quá xa sẽ tạo ra một cảm giác rất nhỏ, hiệu lực sẽ mất sau một phút.

“Chủ tử, tới giờ rồi, chúng ta không thể đến sau hoàng thượng và hoàng hậu.” Mộ Văn thấy nàng dưới đèn xem ‘hoa’ rất nghiêm túc, không nhịn được nhắc nhở.

Nàng tuy rằng cũng ngạc nhiên sao tiểu thư lại dán giấy trên đầu (Triều đại này ngách hoàng* còn chưa xuất hiện), phần kia chế tạo ra sao, nhưng quan trọng là, nàng cảm thấy tiểu thư ăn mặc như vậy rất tỏa sáng, tâm đều bị tác động, nên cũng quên hỏi thăm.

Tiết Bích Đào lẩm bầm “Mai mốt ta cũng muốn chơi bài.”

Ở chỗ này đã lâu nên nàng cũng tùy hứng hơn một chút, thỉnh thoảng sẽ không tự giác nói ra mấy lời kỳ quặc. Cũng may mấy nha hoàn này năng lực thích ứng rất mạnh, các nàng đều thủy chung cho rằng, tiểu thư là thường xuyên đọc sách trong phòng nên trí thức sâu, các nàng không hiểu là do quá ngốc.

Kỳ thật nào biết rằng, Bích Đào là đang đùa giỡn “Túi thần kỳ của Doremon” không biết mệt.

Tuy thế, nhưng nàng vẫn phối hợp với Mộ Vân nâng tay nàng lên, sau đó nói “Hôm nay kêu Vân Lũ theo chúng ta đi.”

“Chủ tử?” Mộ Vân ngạc nhiên.

Một bên Vân Lũ đang cúi đầu vui không kiềm được, bước lên phía trước giúp Mộ Vân đỡ tay kia của Tiết Bích Đào, cười nói “Nô tỳ chắc chắn tận tâm hầu hạ chủ tử, không khiến Mộ Vân tỳ tỳ thất vọng.”

Mộ Vân nghĩ cũng nên để nàng rèn luyện, liền gạt đầu dặn dò “Nhưng vạn lần không được để chủ tử ăn gì đồ gì đó cay độc, chớ có lấy tởi.”

“Nô tỳ đã hiểu.” Vân Lũ như gà con mổ thóc gạt đầu, cười sáng lạn.

Vào cung nhiều năm như vậy, nàng cuối cùng cũng đợi được.

Tiết Bích Đào cũng cười. Vân Lũ cho tới giờ hoặc là cẩn thận như Phụng Tử, hoặc là trầm ổn như Mộ Vân, rất ít thấy nàng ấy cười thanh xuân hoạt bát như vậy. Xưa nay nàng nhìn người khác chuẩn, nhưng cũng âm thầm vận dụng thể lực trong cung của mình điều tra qua Vân Lũ. Nha đầu kia kỳ ngộ không tốt, toàn gặp phải những phi tần đã có tâm phúc và thể lực, chỉ có thể làm tam đẳng cung nữ, làm việc vất vả từ xa.

Sau lại biết có tân chủ tử vào cung, cảm thấy đây là cơ hội, giương lên khuôn mặt tươi cười lấy lòng, được phân phó tới Phương Hoa Các.

Tiết Bích Đào thích dùng những nha hoàn hiểu chuyện. Nàng cảm thấy bằng năng lực tranh thủ của mình, cuộc sống sẽ rất tốt. Cứ như vậy, Vân Lũ có ngày sẽ nổi danh.

Bước vào Lân Đức điện chuyên dùng để tổ chức cung yến, liền nghe thấy tiếng xướng của thái giám bên tai “Tiết quý nhân của Trữ Tú Cung tới---“

Thanh âm cực lớn, hoàn toàn không giống ứng phó tùy tiện đối với những phi tần tầm thường.

Nhất thời tất cả mọi người vốn đang nói nói cười cười đều quay đầu, ánh mắt tụ lại, áp lực tăng lên. Nếu không phải Tiết Bích Đào xuất thân từ thế gia vọng tộc, sớm đã bị dọa đến mềm nhũn chân.

Nàng thấy thế quay lại cười thật kiêu diễm với mọi người, một đường tiến thẳng, tựa như đang dạo ở sân vắng, tự nhiên tùy tiện.

Chung phi tần đầu tiên là bị trang phục của nàng làm ngạc nhiên, tiếp đó rất nhanh tức giận, lòng đỏ kỳ trong mắt dâng lên.

Chính là Tiết Lục Ngạc, không thừa nhận cũng không được. Muội muội này của nàng thật không giống xưa, vốn dĩ là kẻ nhút nhát chỉ biết theo sau nàng, bây giờ lại vô cùng đặc ý phi phạm.

Xà nhà treo một loạt đèn cung đình rực rỡ, kết cấu bằng gỗ thống nhất, đồ đạc quý hiếm vô cùng, ánh nến sáng ngời chiếu vào nhan sắc cùng da thịt trắng trẻo nhẵn nhụi của Tiết Bích Đào, nụ cười như đào hoa tiên tử trong tranh lọt xuống thế gian, răng trắng tinh tỏa sáng như sao, vô cùng động lòng người.

Ngay cả tông thân vương thất cũng nhìn đến sững sờ, đều nghĩ rằng, thì ra đây là vị quý nhân gần đây được hoàng thượng sủng ái, quả nhiên dung mạo xuất chúng.

Cung nhân phía dưới cũng châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ “Không phải nói Tiết quý nhân khí chất không xuất chúng bằng Tiết tài tử sao, tự nhiên hào phóng gì đó? Ta nhìn không thấy vậy nha.”

“Hừ, người nghe tin đó từ hồi nào rồi, thánh thượng sủng ái chủ nhân nào, người đó có thể không tốt sao? Tiết tài tử lạnh như băng, thoảng nhìn còn thấy không giống người thường. Nếu mỗi ngày đều nhìn khuôn mặt như vậy tâm cũng không nóng nổi nữa. Hoàng thượng đứng lúc lại thấy khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào của Tiết quý nhân, cho nên yêu thích không buông tay. Ta đã nói Tiết quý nhân nhất định có thể đẹp hơn cả hoa thơm cỏ lạ, người còn không tin.”

Cung nhân kia trợn mắt nói “Người nói bao giờ, nói dối không chớp mắt.”

Còn có một cung nữ bên người phi tần nào đó rụt rè không chịu can thiệp đánh giá Tiết Bích Đào, bầm báo nói “Nương nương, Tiết quý nhân trên trán không biết dán cái gì, phấn trên mặt cũng như hoa đào đầu mùa, quả thật là muốn người ta chú ý mà.”

Phi tần kia nhìn không được đảo mắt qua, quả nhiên cảm thấy rất đẹp. Nghĩ nghĩ không lẽ đây là chiêu thức Tiết quý nhân dùng để giữ lại hoàng thượng sao? Ngày khác nàng cũng thử xem, chỉ là không biết miếng giấy kia làm từ thứ gì.

Cung nhân đã sớm luyện được kỹ xảo nói chuyện, sẽ không để người khác nghe thấy, mới có thể can đảm bình luận phi tần như vậy. Nhưng cuối cùng cũng không dám quá nhiều lời, vì thế lát sau đều bình ổn lại.

Lúc này, Tiết Bích Đào đã ngồi xuống. Nàng nhìn thấy trên bàn có ít điểm tâm, ngạc nhiên chỉ một món trong mâm hỏi Vân Lũ “Đây là mai tử nhục?”

“Hồi chủ tử, đây là lấy hàm đào để làm, bên trong trộn lẫn cánh hoa hồng, hương vị không tệ, chủ tử muốn nếm thử chút không?”

Thấy Tiết Bích Đào gật đầu, Vân Lũ liền đem đĩa kia đến gần một chút.

Kỳ thật các cung phi vì bảo trì cử chỉ duyên dáng của mình, tuyệt đối không thể kéo người chồm đi lấy đĩa trước mặt, nhìn có vẻ tham ăn thô lỗ. Vì thế chuyện này giao cho các cung nữ.

Tiết Bích Đào tuy rằng cảm thấy không cần thiết, nhưng nhập gia tùy tục, thời điểm trong cung, nàng cũng không muốn làm ra hành vi dị thường.

Nàng lăm bằm cảm đưa bỏ thức ăn vào miệng, hương vị tươi mát tự nhiên, dư hương trong cổ không tan, không tẻ.

Nàng cuối cũng cũng biết hàm đào là gì, thì ra là anh đào.

Bất quá nàng vẫn thích món anh đào mới mẻ này.

Nàng ăn rất ngon lành, cùng lúc hoàng đế và hoàng hậu rốt cuộc giá lâm, từ từ tiến đến.

Mọi người nghe nội thị truyền báo, tất cả đều dừng nói chuyện, đứng dậy cung kính địa bái thỉnh an.

Ngày vui, cho nên hoàng đế trước nay thánh tâm khó dò rốt cuộc lộ ra vẻ mặt tươi cười hợp với hoàn cảnh, đưa tay nói “Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Chờ Đế hậu đi lên bậc thang trái thảm vàng nhập tọa xong, mọi người mới trở về vị trí cũ.

Hàn Từ Kỳ theo thường lệ quét mắt qua một lần, đang định thu mắt lại, đột nhiên ngừng lại trên cơ thể một người, trong mắt tràn đầy kinh diễm.

Tuy rằng hôm nay tông thân hoàng thất nhiều, chỗ ngồi của Tiết Bích Đào cũng không gần, nhưng lại mông mông lung lung, khiến nàng tăng thêm một phần thần bí, làm cho Hàn Từ Kỳ muốn đui mù.

Cho tới giờ chưa thấy nàng ăn mặc như vậy bao giờ. Hần nghĩ nghĩ, tiện thể cắn răng,

Vật nhỏ này rõ ràng tâm tư khéo léo, cố tình không cần lấy lòng hấn, cả ngày bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết cho hấn xem.

Đều nói là nữ nhân vì bản thân mà trang điểm.

Nàng sao có thể không vì hấn?

Cung yến bắt đầu, vũ cơ quyền rũ nối đuôi nhau mà vào. Rượu ngon món ngon cũng lần lượt cung nhân bưng lên trên bàn mỗi người, dựa theo phẩm vị mà sắp xếp.

Tiết Bích Đào chu miệng, nàng muốn mắng khô trên bàn Lệ Tàn. Mãng mùa đông đó, nàng thích ăn măng nhất, thềm quá thềm quá thềm quá, muốn ăn muốn ăn muốn ăn muốn ăn.

Giờ phút này, trong lòng nàng chỉ có măng mùa đông.

Hàn Từ Kỳ thấy ánh mắt mọi người đều bị màn nhảy múa đẹp mắt hấp dẫn, liền khẽ phân phó với Triệu Trung Tín bên cạnh: “Đặt thêm một cái bàn bên cạnh trẩm, bảo Tiết quý nhân lại đây ngồi.”

Triệu Trung Tín nhìn thoáng qua con mắt tham lam của Tiết Bích Đào nhìn vào bàn Lệ Tàn, nhất thời kinh hãi, vội vàng lĩnh mệnh.

Tiết Bích Đào nghe thấy tiểu thái giám thông báo ý tứ của hoàng thượng, rốt cuộc dời mắt, liếc nhìn vị trên kia một cái, gật gật đầu nói “Biết rồi, đa tạ công công.”

Sau đó nàng vịn tay Vân Lũ, theo nội thị kia lên bậc thang.

Những người ngẫu nhiên không chú ý đến vũ cơ, thấy tình cảnh này thì chấn động. Hoàng thượng cho tới giờ vẫn chưa cưng chiều nữ nhân nào như vậy, hiện giờ đối với Tiết quý nhân thật sự quá sùng ái đúng không? Ngay cả yến hội cũng muốn nàng ngồi gần.

Không khỏi bắt đầu âm thầm lo lắng, có phải hay không bây giờ nên lập quan hệ với Tiết gia, về sau cũng có lợi.

Tiết Bích Đào mới mặc kệ nhiều như vậy, nàng đột nhiên đối với hoàng đế này sinh hảo cảm.

Ừ, tuy rằng chiêu thức này kéo cho nàng không ít cừu hận.

Chỉ là nàng từng nghe nói trong tiểu thuyết tình yêu hoàng đế hay vương gia gì đó sẽ vì nữ nhân mình thích dựng lên một lá chắn, thay chân ái đỡ hết thảy công kích. Nàng đã cảm thấy cách này vô cùng đáng ghét, công kích lớn nhất hấn là do nam nhân đó đi, vĩnh viễn muốn bắt người ta ẩn thân trong tối, nàng còn nghi ngờ hấn có thật là thích người kia không. Cuối cùng là hiểu lầm quá sâu, tâm lực lao lực quá độ, thật sự là...

Nàng chống lại ánh mắt Hàn Từ Ki, cười cười, ừ, thích thì cứ sùng, nàng thích người thẳng thắn.

Có tình nhân là hoàng đế, coi như không tệ.

*Ngạch hoàng: Là đồ trang trí trên trán phi tần hồi xưa

*Về chỉnh cổ thiếp gì đấy trong chương này, theo mình hiểu là một món đồ gì đấy để chọc người ta, dán trên trán như ngạch hoàng. Cũng không rõ lắm, ai hiểu thỉnh giúp đỡ TvT

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cung yến (Trung)

Một khúc “Đương Xuân bạch tuyết” giai điệu tươi mát trôi chảy, tiết tấu hoạt bát nhẹ nhàng, làm mọi người trong điện như đặt mình trong khung cảnh đông đi xuân đến, đất đai sống dậy, cảnh tượng mùa xuân bừng bừng sức sống.

Nàng từng bước từng bước hướng hẳn đi tới, cười như hoa đào đầu xuân, xán lạn rực rỡ.

Tình cảnh này, không ai không bất động. Hoàng đế kim lòng không đậu mèm chút vươn tay đến đón nàng, trong phút chốc tỉnh lại. Hẳn xưa nay là người tự chủ vô cùng tốt, nên lại ý niệm nhất thời này, sắc mặt khôi phục như thường.

Tiết Bích Đào một chút cũng không đem ánh mắt người khác để trong lòng. Đối với vũ khí “Cảnh giác” vô cùng lợi hại mà nói, trừ phi có người cầm đao cảm thương trực tiếp đối đầu với nàng, thì còn lại nàng đều có thể tránh được, chưa kể còn có thể phản đòn hãm hại lại một phen, hỏi thăm sức khỏe bọn họ.

Ồ, nhưng đương nhiên, nếu như là đánh nhau, các nàng chỉ cần biết thua càng thảm hơn là được.

Nàng tuy rằng không học qua quyền đạo Judo, nhưng từng học qua kỹ thuật đánh nhau trong quân đội. Chỉ là ông nội không nỡ đem nàng ra ngoài rèn luyện như các anh trai, nên không thể từ nguy hiểm mà tiến bộ, lực đánh cũng không phát huy uy lực đủ mười phần.

Nhưng đối với nhóm búp bê mềm mai trong hậu cung này, công phu mèo quào của nàng cũng đủ xài.

Xem ra sau này có cơ hội nhất định phải rèn luyện. Tiết Bích Đào nhớ tới ngọn nguồn thân thể này, thậm hạ quyết tâm. Ánh mắt nàng nhìn về phía hoàng đế cũng phát sáng, yêu tinh đánh nhau cũng là đánh nhau, hẳn hẳn sẽ không ngại giúp mình luyện tập đi?

Hoàng đế chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh, giống như bị ai đó theo dõi.

Hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa, đã thấy Tiết Bích Đào nhẹ nhàng hành lễ, liền ban thưởng tọa cho nàng. Khi thấy nàng khăn cấp gấp mớng khô bỏ vào miệng, bộ dạng thỏa mãn, độ cung khố miệng cũng cong lên, tâm tình hẳn đột nhiên rất tốt.

Thật sự là mèo con tham ăn.

Vũ cơ bên dưới váy dài khẽ nhấc, mũi chân điểm nhẹ, lẳng lẳng như đang bay. Người đi đầu khuôn mặt xuất chúng, lông mi như cây rừng trùng điệp xanh mướt, lông mày khẽ nhếch, môi như cánh hoa anh đào, kiều diễm ướt át. Khom lưng một khúc, đều khiến mọi người vui vẻ.

Hoàng hậu coi như có hứng thú với ca múa, lúc Tiết Bích Đào tới cũng không dời mắt. Nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện, ánh mắt nàng ta nặng nề, tươi cười đã ngừng, chứng tỏ tức giận cực điểm.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, hoàng đế lại cung chiều Tiết quý nhân này tới như vậy. Trước kia chưa bao giờ gặp cung phi tài năng phẩm cấp cao nào có thể ngồi bên cạnh hắn trong cung yến. Đức phi, Hiền phi, Lệ tần, Mật quý nhân, những người từng được sủng ái đều không có được quang vinh này.

Xem ra, Tiết quý nhân hiện giờ đã không thể để nàng coi thường nữa.

Lần trước nàng ta lúc thỉnh an mình còn dám cuồng ngôn, nếu sau này có con nối dòng, chẳng phải lại thêm một Đức phi sao?

Bực bội hơn là kẻ sách lần trước bị Mật quý nhân vô ý làm hỏng, nếu không nàng ta dù có được sủng ái cũng là sủng phi không thể có con, nàng còn e ngại gì chứ?

Lại nhìn vũ cơ kia, một khúc đã hết, đang quý lại nói lời chúc mừng, nhưng ngẩng đầu lên ánh mắt lại lưu chuyển đưa tình, cái cổ ngượng ngừng tinh tế như cổ thiên nga khẽ xoay.

Hoàng hậu nhất thời giận dữ, Tiết quý nhân kia thì thôi đi, tốt xấu cũng là đường đường chính chính tiến cung, còn cái loại hạ lưu này cũng dám ở cung yến quyền rũ hoàng đế?

Nàng giận dữ ngược lại tươi cười, tay nắm chặt áo không nói lời nào, chỉ nhìn xem hoàng đế xử lý ra sao.

Ngan Chi đứng phía sau có điểm kinh hãi. Từ sau khi Tiết quý nhân được hoàng thượng gọi tới, không khí bên cạnh nương nương thực kỳ lạ. Thằng đến khi vũ cơ kia hành động quá phận, nàng thực sợ nương nương bị thứ rom rạ này làm cho nhin không được hủy đi hình tượng nhiều năm

Chẳng qua, nương nương là người từng trải qua sóng to gió lớn, Tiết quý nhân hiện tại mặc dù được sủng ái, nhưng còn kém xa Đức phi. Đức phi còn chưa thể chọc giận nương nương, Tiết quý nhân cũng sẽ không có bản lĩnh này.

Hoàng đế thấy tác phong của vũ cơ như thế, thật sự có chút hứng thú. Gần đây thật sự không có nữ tử lớn mật như vậy trước mặt bao người vút mị nhân với hắn. Một là vì thể diện nữ hân, hai là lo sợ làm hoàng hậu tức giận, ngược lại không có lợi.

Khó có được đích thế thủ đoạn cao thâm của hắn có lúc mất đi khí thế.

Khóe miệng hắn ẩn chứa ý cười, thân mật hỏi “Người tên gì?”

“Hồi hoàng thượng, nô tỳ tên gọi Ngọc Lan.” Vũ cơ kia như trước bày ra bộ dạng chọc người thương tiếc, biểu tình trên mặt cũng là vui mừng dị thường.

Nàng vốn có tâm cũng không dám làm. Thằng cho tới khi thấy được vị quý nhân được sủng ái được ngồi bên cạnh hoàng thượng, đã tâm bắt đầu nổi lên. Quý nhân đó dung mạo chẳng qua chỉ tương đương nàng, nhưng làm gì có được kỹ thuật nhảy múa duyên dáng như nàng chứ?

Chỉ cần có hoàng thượng mở miệng, hoàng hậu còn dám qua mặt sao!? Giờ khắc này, nàng tràn đầy tin tưởng.

Thật sự là chưa bao giờ thiếu những kẻ đã tâm ngu dốt. Tiết Bích Đào lắc đầu. Nàng không tính toán phá hư lạc thú của hoàng đế, vẫn như cũ thưởng thức món măng khô giòn mọng kia, ăn thật vui vẻ.

Đến khi hai chữ “Ngọc Lan” lọt vào tai, cổ họng nàng bị nghẹn, quai hàm đỏ lên, ho khan liên tục.

Hoàng đế cũng vui vẻ. Vừa nhìn thấy bộ dạng chật vật của Tiết Bích Đào, tươi cười lại càng không thể che giấu được, làm cho hoàng thất bên dưới vạn phần kinh ngạc.

Tuy rằng lúc xử lý chính vụ trong nhà nhân hạ rất nhiều, hoàng thượng cũng sẽ trêu chọc giễu cợt bọn họ, nhưng lúc chính thức trước mặt công chúng, hẳn ít khi cười cao hứng như thế.

Nhiều nhất là bày ra tư thế để vương phù hợp, cười sơ sơ một chút.

Do Vân Lũ đứng hơi xa, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hoàng thượng bảo Triệu công công đưa trà cho chủ tử mình. Nàng do dự một chút, nghĩ là hoàng thượng phân phó, không dám tiếp nhận, chỉ nhẹ nhàng đi tới vỗ vỗ lưng chủ tử, giúp nàng thoải mái một chút.

Nàng có chút lo. Chủ tử sao tự nhiên lại bị như vậy, tuy rằng hoàng thượng bây giờ đang cười, nhưng là chủ tử lại trước mặt nhóm vương gia luống cuống, người có thể trách cứ chủ tử hay không?

Nàng còn chưa suy nghĩ xong kế sách, đã nghe thấy âm thanh cung chiều của hoàng thượng truyền vào tai “Măng khô ngon lắm hả? Khiến người ăn tới ra như vậy.”

Lần này, mọi người nhất thời đều hiểu rõ điểm đáng cười, có người nhin không được cũng cười thành tiếng, thì ra lại có chuyện đúng lúc như vậy.

Trong cung nhất thời tràn ngập tiếng cười, không khí hòa thuận vui vẻ.

Chỉ có Ngọc Lan quỳ bên dưới da mặt cứng lại, xấu hổ vạn phần.

Chờ hoàng đế phát tay, nàng ta vội vàng lui xuống. Hôm nay làm loạn một lần, nàng cũng không dám. . . nghĩ rằng có thể dễ dàng lên cao nữa. Nguyên bản cái tên Ngọc Lan này nàng rất thích, cố tình hôm nay dùng tới. Chỉ sợ bây giờ tất cả mọi người đều chê cười nàng.

Không khí vừa ấm lên một chút, thì chỗ các công chúa hoàng tử đã có người đứng lên “Phụ hoàng, Tiết quý nhân thất kính, theo lý nên trị tội!” Âm thanh tức giận nùng nịu, nhất thời làm mọi người ngừng cười đùa.

Là đại công chúa.

Hân Diễm Dương là con nối dòng duy nhất của hoàng hậu, lại là nữ nhi, cho nên nuông chiều vô cùng. Bởi vậy nàng mặc dù trước mặt người khác tùy ý kiêu căng, nhưng lại đối với mẫu hậu vô cùng hiếu thuận. Người khác không phát hiện, nhưng duy nhất có nàng phát hiện ra từ khi Tiết quý nhân ngồi bên cạnh phụ hoàng, mẫu hậu liền mất hứng.

Nàng nghĩ muốn khiến mẫu hậu hết giận, cho nên cơ hội này không thể buông tha!

Tuy rằng Tiết Bích Đào ngày thượng ngự biện rất giỏi, nhưng trước mặt nhiều người lại tranh luận với một đứa bé tám tuổi, quả thật là vô cùng khôi hài.

Cho dù bác bỏ được nàng ta, người khác cũng sẽ cảm thấy nàng ý lớn hiệp nhỏ.

Vì thế nàng khụ một tiếng, lấy khăn tơ lau trà ở khoe môi, đứng dậy, theo lời đại công chúa nói “Thiếp thân thất lễ, mong hoàng thượng thứ tội.”

Đại công chúa nhất thời đắc ý. Nàng vốn đang phòng bị Tiết quý nhân giờ trò gì, không nghĩ nàng ta cứ như vậy nhận tội, có thể thấy được nàng ta cũng biết địa vị mình trong lòng phụ hoàng, không phải một quý nhân nhỏ nhỏ như nàng có thể so sánh! Coi như thức thời.

Nhưng nàng không nghĩ tới, phụ hoàng cư nhiên nhẹ nhàng nói một câu “Ừ, trăm tha tội cho ngươi.”

Sau đó Tiết quý nhân cũng theo bậc thang đi xuống “Hoàng thượng khoan dung, thiếp thân tạ ơn hoàng thượng ân điển.”

Diễn viên không theo kịch bản chút nào.

Công chúa nóng nảy nói: Phụ hoàng...”

“Diễm Dương!” Giọng nói hoàng hậu đột nhiên nghiêm khắc, nàng ta ủy khuất, bủi môi, hừ một tiếng ngồi lại vị trí.

Hoàng hậu mỉm cười nói với mọi người “Đứa nhỏ này gần đây bị bồn chồn lôi kéo đi học cung quy, không nghĩ rằng lúc này cũng không thả lỏng. Nó còn nhỏ không hiểu chuyện nói lung tung, mong các vị tha thứ.”

Người bên dưới làm sao không hiểu chuyện gì xảy ra? Mặt mũi hoàng gia, cũng không thể để một công chúa và một quý nhân làm mất hết. Nếu hoàng hậu nương nương đã tìm lý do, mọi người cũng nể tình phụ họa theo.

“Không sao không sao, đại công chúa thông minh lanh lợi, lại hiểu quy củ, quả nhiên có phong phạm thiên gia nữ nhi.”

“Nói rất đúng, nữ nhi của ta hiện tại ngay cả Tam tự kinh còn chưa biết hết, chứ đừng nói tới quy củ. Thật không theo kịp đại công chúa mà.”

....

Nhạc lại nổi lên, lại tiếp tục ca múa mừng cảnh thái bình.

Tiết Bích Đào chính là dự đoán được như vậy mới có thể dám đứng lên. Ngày vui này, hoàng đế sẽ không phạt nàng, xui xẻo, hưởng chi nàng còn là sủng phi, không phải sao?

Dù sao đại công chúa chỉ mới tám tuổi, có thể đánh một kích vào nàng, đã là rất không dễ dàng.

Lúc nàng tám tuổi thì sao? Đại khái chỉ ở nhà ăn, coi phim hoạt hình rồi cười vui vẻ thôi.

Chẳng qua tâm tình vốn rất tốt của nàng cũng bị phá hư bảy tám phần. Hừ, ở nhà, nàng cũng là một công chúa đó. Gây họa, cho dù không có “mẫu thân” dịu dàng thay nàng giải quyết, thì còn có một đội quân anh trai.

Bởi vì miệng lưỡi người khác, rõ ràng khiến hoàng thượng vui vẻ lại bị trách cứ là thất lễ. Thật khiến nàng muốn phu một ngụm nước lên một hoàng đế. Ngươi nuôi con tốt ghê!

Hoàng đế liếc mắt nhìn hoàng hậu một cái, không nói gì nữa. Dù sao Diễm Dương lớn lên phần trang ngọc trác, ngày thương hấn vẫn rất yêu thương nữ nhi này.

Nhưng là công chúa hoàng gia phải có phong phạm, xem ra phải bảo hoàng hậu dạy cho tốt.

Hắn thấy tâm tình Tiết Bích Đào hạ xuống, lúc ca múa đang huyền ảo sung sức nhất, hắn khẽ thấp giọng nói “Hôm nay ai trang điểm cho ngươi? Búi tóc không tệ, nhưng cây trâm phôi vào có vẻ rất già.”

Tiết Bích Đào nhất thời buông lỏng, tâm tình nháy mắt tăng vọt, đắc ý như rồng mà cười “Ngài đoán xem?” Chờ hắn biết là phần thưởng hoàng hậu ban xuống, biểu tình có lẽ rất đáng xem đi.

Hoàng đế nói hoàng hậu nói vậy, hi hi.

Bất quá nhờ hoàng đế đánh giá, nàng đại khái đoán được ý tứ của hoàng hậu khi tặng nàng cây trâm học cú này. Hoa cú, ý muốn nói nàng sớm muộn sẽ tàn. Tuy rằng nữ nhân trong cung suốt ngày chơi đùa loại chuyện nhảm chán này, nhưng một khi giải được một câu đố, nàng vẫn rất cao hứng.

Duy nhất đáng tiếc là, nàng cũng không thể trực tiếp hỏi hoàng hậu, đáp án này có đúng hay không.

Hoàng đế kì quái. Rõ ràng nói nàng ăn mặc không đẹp, nàng tại sao lại có vẻ rất vui?

“Ừ? Dám bảo trẫm đoán, còn không mau nói thật.” Kỳ thật hắn không đoán được. Nụ cười của vật nhỏ kia quả thực mê hoặc.

Nàng nhìn một chút, giọng nhỏ nhỏ nói “Hoàng thượng, khi ăn uống phải nói nhỏ, đây là cung quy.”

Hắn nhất thời muốn gõ vào trán nàng, mắng “Thù dai.”

Sau đó một lần nữa ngồi ngay ngắn trở lại. Dù sao tâm tình của nữ nhân này đã khôi phục, đáp án có biết hay không cũng không quan trọng. Cũng không biết tại sao, lúc thấy nàng mặt mày khó chịu ngồi cúi đầu một bên, hắn có chút không đành lòng.

Rất muốn tiếp tục... nhìn nàng ăn mẳng khô, cười thật vui vẻ. Giống như một con mèo con lười biếng nheo mắt nằm phơi nắng, nhẹ nhàng vung đuôi vui sướng thỏa mãn.

“Hoàng thượng, thiếp cả đời nghe thấy Tiết quý nhân tài đánh đàn bất phàm, thiếp thân cả gan muốn thỉnh giáo.” Đợi ca múa qua đi, tiết mục “độ sắc” đầu tiên bắt đầu.

Trừ bỏ vũ đạo, cảm kỳ thi họa là loại hình nữ tử thường đem ra so đấu, bày ra phong thái.

Không chỉ cung phi, cả tôn thất nội quyền cũng có thể lên “Võ đài”

Cho nên Phó bảo lâm Phó Ôn Bội đưa ra yêu cầu này không ai cảm thấy vô lễ, ngược lại vỗ tay khen hay, khen nàng can đảm, là người đầu tiên khiêu chiến.

Tiết Bích Đào tuy rằng nghe nói qua, nhưng nàng không nghĩ tới hôm nay sẽ bị hoàng đế gọi tới ngồi bên cạnh, cho nên khiến chúng phi tần bất mãn, càng không nghĩ người đầu tiên lên tiếng lại là Phó bảo lâm dịu dàng nhã nhặn.

Bất quá thật có lỗi, tài đánh đàn này, nàng thật sự không có.

Vì thế lông mi nàng yêu kiều chớp chớp “Phó bảo lâm hẳn là đã lầm, tài đánh đàn bất phàm chính là tỷ tỷ thiếp thân, Tiết tài tử, là tỷ tỷ có dung mạo rất giống ta, mới khiến cho người ta nhầm lẫn đồn bậy.”

Phó Ôn Bội ngạc nhiên. Theo lý thuyết, cảm kỳ thi họa là bốn cánh cửa mà tất cả các nữ nhi của đại gia tộc đều phải học. Nàng dự tính là Tiết Bích Đào dù học không tốt cũng không cự tuyệt, bởi vì lúc “độ sắc” mà cự tuyệt lời khiêu chiến, chính là tỏ vẻ khiếp đảm yếu thế, thanh danh truyền đi cũng không dễ nghe.

“Thiếp thân mặc dù không rành đánh đàn, nhưng vẽ tranh không tệ. Hoàng thượng, thiếp thân cả gan, cũng muốn thỉnh giáo Phó bảo lâm một chút.” Tiết Bích Đào câu chữ rõ ràng nói ra.

Phó bảo lâm tròn tròn mắt. Nguyên triều mấy trăm năm qua còn chưa ai dám nói mình không có tài nghệ nào đó, sau đó lại còn phản khiêu chiến.

Chủ yếu là do đa phần mọi người quá mỏng, cảm thấy hạng mục khiêu chiến không bằng người, cũng không ai không biết xấu hổ chọn cái mình am hiểu mà đấu lại. Tiết Bích Đào nghĩ sao làm vậy, cũng chẳng để ý ai nghĩ gì.

Hoàng đế vui vẻ xem diễn, cười thật vui sướng “Trầm đồng ý. Vậy trước so đánh đàn sau so vẽ tranh đi.” Hắn chỉ biết nàng sẽ bày trò, cho nên cũng hạ độc thủ.

Lúc này tới phiên Tiết Bích Đào tròn tròn mắt.

Tên cầu hoàng đế này, hần hần hần hần hần, hần cư nhiên quang minh chính đại khi dễ nàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cung yến (Hạ)

“Hoàng thượng nói vậy cũng là muốn cho Tiết tỷ tỷ cơ hội thể hiện bản thân, tỷ tỷ sao còn không mau tạ ơn?” Mẫn tài tử bên dưới đã sớm rục rịch, lấy khăn che miệng cười khanh khách thành tiếng. Ban đầu nghĩ rằng đại công chúa có thể giáo huấn nàng ta một trận, không nghĩ rằng hoàng thượng biểu ca lại che chở nàng ta như vậy.

Lúc này chính miệng biểu ca nói lời vàng ngọc, nàng đương nhiên phải nhanh chóng nắm lấy cơ hội này.

Hừ, chờ Tiết quý nhân bị bêu xấu, để biểu ca nhìn thấy cũng rất tốt. Nữ nhân hần hiện sủng ái cũng chỉ có như thế.

Tiết Bích Đào liếc nàng một cái, nếu không phải đang tại cung yến, nàng đã sớm quăng qua một câu “Nhiều chuyện!”

Nữ nhân này quả thật không có lúc nào yên lặng.

Nếu miệng vàng của thánh thượng đã mở, nàng cũng không thể yêu cầu hắn thu hồi lời nói. Tác phong của nàng trước sau như một: Nếu đã không từ chối được thì dùng toàn lực ứng phó đi.

Tiết Bích Đào bước xuống bậc thang tạ ơn. Cung nhân đã sớm đưa tới đàn tỳ. Nàng đứng một bên, cười thuần khiết nói với Phó bảo lâm “Thiếp thân còn chưa nổi lên cảm xúc, trước mời Phó bảo lâm.”

Phó Ôn Bội cũng không khách khí. Dù sao cũng là nàng “Khiêu chiến” trước, để nàng đàn trước cũng rất tốt.

Nàng rất có lòng tin đối với cảm nghệ của mình.

Nàng nhẹ nhàng mon tron cây đàn tranh tao nhã, tình khí ngưng thần. Cảnh tượng trước mắt dần dần biến mất, chỉ còn cảm nhận được từng cơn gió bắc, cùng mai vàng đang nở rộ.

Nhạc còn chưa có, tình đã tới.

Ngón tay thon dài trắng nõn của nàng nhẹ nhàng gảy dây đàn:

Mai hoa nhất lộng đoản nhân trường

(Đùa với Mai lần đầu đau lòng ta)

Mai hoa nhị lộng phí tư lượng

(Đùa với Mai lần hai suy nghĩ phí)

Mai hoa tam lộng phong ba khởi

(Đùa với Mai lần ba sóng gió nổi lên)

Vân yên thâm xứ thủy mang mang

(Mây khói miền mang nước bồng bênh)

*Bài hát tên là Mai hoa tam lộng, các bạn search google nghe thử ha :3

Rõ ràng là một nữ tử ôn nhu uyển chuyển, giờ phút nàng tiếng đàn của nàng khiến người ta như nhìn thấy một đóa hoa mai đang ngẩng cao đầu, tư thái bất khuất cao ngạo, phẩm cách cao thượng.

Quả thực khiến người ta không thể không thán phục. Tài nghệ vốn đã tinh xảo, tâm tình lại càng khó có được.

Hoàng đế sau khi hỏi Triệu Trung Tín xong cũng kinh ngạc. Ở Cảnh Dương cung hắn chỉ nhớ có muội muội của hoàng hậu là Nghi tài tử, người có cử chỉ giống Tiết Bích Đào là Bùi bảo lâm. Còn Phó bảo lâm này, hắn không hề có ấn tượng. Dù sao nàng ta có họ hàng với Hiền phi, địa phương không khiến người chú ý, hắn đương nhiên cũng sẽ không đặt trong lòng.

Nhưng hôm nay một khúc nhạc này, hắn mới biết thì ra trong hậu cung mình còn có nữ tử như vậy. Bề ngoài tuy rằng ôn nhu, nhưng nội tâm lại cứng cỏi bất khuất.

Khóe môi hắn không khỏi hiện lên ý cười, đem tâm tình chìm vào cảnh tượng trong khúc nhạc.

Tiết Bích Đào tự nhiên không có máu thương thức nghệ thuật như vậy. Nàng chỉ cảm thấy âm của đàn tranh cũng không tệ, khác với đàn Piano ở chỗ khiến người ta cảm thấy sự phong nhã.

Nàng cơ hồ là không có chạm qua đàn tranh. Nhưng bạn tốt Tô Tiểu Nghiễn xuất thân thư hương thế gia, tuy nói khi khoa học kỹ thuật phát triển thì gia tộc đã xuống dốc không ít, nhưng việc giảng dạy trong gia tộc cũng không có bỏ qua. Nàng có đi theo nghe qua một hai khóa đàn tranh, cuối cùng cũng biết dây nào là nốt gì.

Những cái khác thì chẳng nhớ gì cả.

Thời điểm nghe Phó bảo lâm gảy đàn, nàng cũng tinh tế quan sát một phen. Đem trí nhớ ban đầu xem lại, miễn cho quên hết, cái gì cũng không biết.

Âm thanh của [Mai hoa tam lộng] còn vang vọng bên tai. Phó bảo lâm đã đứng dậy hành lễ với hoàng đế, cười tươi cười dịu dàng nói “Thiếp thân vụng về.”

Hoàng thượng cùng mọi người trong điện đều vỗ tay. Hắn tán dương “Khanh cảm nghệ rất khá, không cần khiêm tốn. Triệu Trung Tín, tặng thượng.”

“Vâng.”

Một chữ “khả” tuy rằng không quá tốt, nhưng nhìn biểu tình của hoàng thượng, mọi người đều biết hẳn rất vừa lòng, ánh mắt nhìn về phía Phó bảo lâm cũng có biến hóa.

“Thiếp thân đa tạ hoàng thượng ân tứ.” Phó Ôn Bội thần sắc không đổi, tự mình tiếp nhận lễ vật ngự ban, đưa cho cung nữ cầm, sau đó tươi cười “Tiếp theo, xin mời Tiết tỷ chỉ giáo.”

Hoàng đế nhớ tới câu Tiết Bích Đào mới nói “Không có cảm xúc.”, không biết sao lại muốn cười. Cái có ấy quả thật đúng với tính tình của nàng, hẳn thật đúng là lo lắng nàng ở tiệc năm mới làm ra hành động khiến người ta dở khóc dở cười.

Không thể không nói trình độ hiểu biết của hoàng thượng về Tiết Bích Đào quả thật cao. Nàng không phải là người hay khoe khoang cảm nghệ hoặc là luống cuống trốn tránh, nàng nói sẽ không đàn là sự thật. Như thế, chẳng lẽ nàng thật có thể đáp ứng hoàng đế, lát sau dùng tính năng của hệ thống, trong một giây có thể thành cao thủ đàn tranh sao?

Còn không bằng ngồi trên tàu cao tốc đâm phải cây (?)

Chuyện là thời điểm có mưa đông, một đạo tia chớp đánh vào ngọn cây, một đoàn tàu cao tốc đi ngang qua bỗng nhiên trật khỏi đường ray.... Các nhà nghiên cứu cho rằng nguyên nhân là do lực từ trường của tia chớp quá lớn.

Lúc đó có vài vị quan chức bị sa thải. Còn câu chuyện trở thành đề tài bàn luận của mọi người. (Nguyên đoạn này mình chả hiểu nó nói gì cả =v=” Tất cả đều là chém, cũng không liên quan tới mạch truyện, xin mọi người bỏ qua. Mình cũng cần bạn nào có kinh nghiệm giúp mình sửa lại đoạn này, PM cho mình nha, cảm ơn :3)

Tiết Bích Đào đứng ở đằng kia, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dây đàn, khiến nó kêu “ding” một tiếng. Nàng cười nghiêng đầu, hướng đại công chúa nói “Một khúc sắp tới, thiếp thân nghĩ muốn tặng cho đại công chúa, không biết có được không?”

Hàn Diễm Dương kiên cường ngồi một bên. Vốn có ý tốt xuất đầu giúp mẫu thân một phen, ngờ đầu phụ hoàng còn không nói, mẫu hậu đã trách cứ nàng, nàng cảm thấy vô cùng oan ức. Lúc này đột nhiên nghe thấy Tiết quý nhân kia muốn tặng cho mình một khúc nhạc, con mắt nhất thời mở tròn như một trái nho xinh xắn, nói “Ta?”

“Vâng, bởi vì thiếp thân nhìn thấy ánh mắt của công chúa mới xuất hiện linh cảm. Công chúa có thể đồng ý không?” Tiết Bích Đào như cũ cười mỉm nhìn nàng, cũng không sợ bị từ chối.

Tâm sự của tiểu cô nương thôi mà, nàng cũng nắm chắc một ít. Thực tế, nàng nói muốn tặng nàng ta một khúc không phải nghĩ muốn lấy lòng, mà là cảm thấy một đứa nhỏ có tấm lòng bảo vệ mẫu thân như vậy là khó có được. Quan trọng hơn là, nàng cũng không muốn nàng ấy mất mặt, nên vẫn tìm lý do tốt nha.

Tiết quý nhân này cũng không đến nỗi đáng ghét. Đại công chúa sờ sờ khóe mắt, ngược cái cằm nhỏ tinh xảo lên nói “Ừ, người đàn thử một chút xem nào.”

Mọi người nghe Tiết Bích Đào nói vậy, còn cho là nàng sợ vừa rồi làm đại công chúa tức giận sẽ chọc tới hoàng hậu, cho nên bây giờ mới nhân cơ hội lấy lòng, đương nhiên không hài lòng.

Ừ xưa đến nay, thật đúng là không có bài hát nào dành cho tiểu hài tử, cũng không biết Tiết quý nhân có trò gì. Không chừng khiến đại công chúa cảm thấy mình bị lừa gạt, trong lòng càng thêm buồn bực.

Hoàng đế thấy nàng giống như đánh lừa con nít nói chuyện với đại công chúa, không khỏi cảm thấy hết sức kỳ diệu.

Hắn nhớ tới đứa bé trong bụng An tuyển thị, có chút thờ dãi. Vì cái gì ở gần như vậy, đứa bé kia không gửi hồn trong bụng tiểu nữ nhân này chứ.

Nếu có thể nhìn thấy cảnh nàng ôm đứa bé cong môi làm nũng với hắn, nhất định là rất thú vị.

Tiết Bích Đào thấy nàng đáp ứng, ý cười càng thêm ngọt ngào. Nàng tay phải ấn hợp âm, tay trái bắt đầu gảy. Âm tiết đơn giản thập phần vui tai, cộng thêm giọng hát mềm mại của nàng, nghe như một bài đồng dao truyền tới từ bầu trời xa xa đầy sao:

Nhất thiêm nhất thiêm lượng tinh tinh, mẫn thiên đô thị tiểu tinh tinh (Chợt lóe chợt lóe sáng long lanh, trời cao đầy những ngôi sao nhỏ.)

Quải tại thiên thượng phóng quang minh, hảo tượng công chủ đích nhãn tình (Ánh sáng động lại trên bầu trời, tựa như đôi mắt sáng của công chúa nhỏ)

Nhất thiêm nhất thiêm lượng tinh tinh, mẫn thiên đô thị tiểu tinh tinh

.....

Từ khi âm thanh đầu tiên truyền tới, mọi người như bình tĩnh đại ngộ, thì ra nàng thật sự không có tài đánh đàn. Nhưng một bản nhạc đồng dao vừa xong, tất cả mọi người không khỏi hiểu ý cười. Đều là nhớ tới những đứa con nhỏ tuổi trong nhà, một đôi mắt trong sáng nhất thế gian, tựa như vì sao nhỏ lấp lánh. Khi chúng nó dùng ánh mắt ấy nhìn người, nghe lời người dạy bảo, quả thực đáng yêu vô cùng.

Sự buồn rầu của đại công chúa thời khắc này đã hoàn toàn bị xua tan. Nàng nghe thấy tiết tấu vui tai kia, liền tưởng tượng mình đang mặc chiếc váy xinh đẹp nhất, giống như chú chim nhỏ hạnh phúc nhảy múa, ngân nga ca khúc đơn giản vô cùng kia.

“Ta rất thích.” Diễm Dương cười như bầu trời tháng chín, quả thật như một mảnh diễm dương. (Diễm dương nghĩa là cảnh sắc tươi đẹp, thường là chỉ mùa xuân)

Tiết Bích Đào cũng cười theo “Thích là tốt rồi.”

“Xin hoàng thượng nhận xét” Phó Ôn Bội từ trong ký ức hoàn hồn. Nàng cảm thấy tâm tình có điểm phức tạp. Luận tài nghệ, Tiết quý nhân đương nhiên thua xa mình. Nhưng luận về tạo dựng không khí, đã động lòng người, nàng không thể không thừa nhận Tiết quý nhân làm rất tốt.

Cho dù chỉ có... mấy âm kia, nhưng lại mượn đại công chúa vừa rồi còn chán ghét nàng, thành công làm mọi người giảm lên bấy rập.

Nếu ngay từ đầu nàng là người đàn trước, đa phần mọi người sẽ cười nhạo sự ngây thơ và nông cạn của nàng ta.

Nhưng bởi vì cùng đại công chúa đối thoại một phen, tựa như lửa gạt đũa con đang buồn bực trong nhà trở nên vui vẻ. Lúc đầu không cảm nhận được, nhưng sau khi nghe xong cảm khúc mới cảm thấy những lời nói trước kia lộ ra sự ảm áp, lại nhớ tới con của mình, cho nên mọi người đều phá lệ cảm động.

Mà ngay cả nàng, vừa rồi cũng nhớ tới ấu ố của mình. Tươi cười cũng không khỏi chìm xuống.

“Hai người mỗi người một vẽ, chờ so họa nghệ xong, trẫm sẽ nhận xét.” Hoàng thượng nhẹ nhàng nói một câu, suy nghĩ rõ ràng không nằm trong câu nói.

Mới vừa rồi nghe một khúc, lại nghĩ tới người đàn, đôi mắt hoa đào kia làm hấn không khỏi không nhớ tới đôi mắt của nàng mỗi lần không chịu nổi ham muốn. Lại thêm chi ngạch đang phát sáng kia, hấn lại tưởng tượng cảnh nàng một thân y phục hồng phấn ngồi trên ngọn cây hoa đào hết lên khúc mẫn thiên tình tử, đợi cho trăng nhô cao, nàng sẽ khẽ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hưởng thụ sương đêm, hấp thụ linh khí của trời đất.

Nếu không phải là đào hoa tiên, thì chắc chắn phải là đào hoa yêu. Hấn thầm nghĩ

Giây lát sau, hấn lại vì ý nghĩ của mình mà buồn cười.

Chỉ có trẻ con mới thích tưởng tượng ra mấy cảnh như thế, hấn sao lại làm như thế.

So tài vẽ tranh này đương nhiên có thể tiến hành rồi. Tiết Bích Đào lúc này càng cổ quái. Nàng yêu cầu cung nhân thoa lên tranh một lớp keo dán không màu, lại lấy ra một cái hộp gồm mười hai ô phần màu.

Ngay cả người đang vung bút vẽ tranh, Phó Ôn Bội cũng không nhận được tò mò nhìn xung quanh.

Bùi Dẫn Nhân “hảo tâm” nhắc nhở “Tiết tỷ tỷ, lúc này tốt nhất là nên vẽ tranh, người đây là...” Nàng mặc dù không biết Tiết Bích Đào lấy hộp phần ra làm gì, nhưng ngụ ý là, dùng thủ đoạn gian trá không thể vẽ tranh được đâu.

Đã thấy qua cảm nghệ của Tiết Bích Đào, nên nàng ta cảm thấy Tiết Bích Đào sợ là ngay cả bức tranh cũng không vẽ nổi. Nói vậy là vì ngại nàng ốm yếu cho nên gia tộc nàng không tìm người dạy dỗ, lúc này mới không thể làm được gì. Nàng cũng không thể để nàng ta giành được cơ hội.

“Có giấy, có màu sắc, nếu không vẽ tranh chẳng lẽ viết thư pháp sao?” Tiết Bích Đào cười nhìn nàng, đáy mắt xẹt qua tia lạnh lùng. “Cần gì phải câu nệ là lấy bút vẽ hay dùng tay vẽ loạn chứ?”

Vẽ tranh nàng đương nhiên sẽ vẽ, hơn nữa sẽ vẽ rất tốt. Nhưng lúc này còn chưa làm ra được dụng cụ thích hợp. Món có thể sử dụng chỉ có hộp phần kia, vì thế nàng dứt khoát lấy giấy trắng thoa keo lên, chuẩn bị vẽ.

Dù sao chịu thua cũng rất nhục.

Nhưng nàng biết tên cầu hoàng đế kia muốn đùa, sớm bắt buộc phải đáp ứng khiêu chiến thì cần gì phải nhiều chuyện như vậy.

Bên này Bùi Dẫn Nhân ghen hòng, ngượng ngùng rút trở về.

Nàng tại sao lại cảm thấy, thái độ của Tiết tỷ tỷ đối với nàng có chút thay đổi. Hơn nữa người truyền tin kia gần đây cũng không lộ ra được tin gì mấu chốt, những chuyện lúc nàng ta ở chung với hoàng thượng đều không để lộ ra, làm hại hoàng thượng đối với nàng ngày càng lạnh nhạt. Điều này làm nàng hoài nghi liệu mình có phải hay không bị phát hiện.

Xem ra lúc về phải tính toán lại lần nữa.

Một nén nhang vừa tàn, bức tranh của hai người đều đã xong.

Phó Ôn Bội hợp tình hợp cảnh vẽ một bức mai hoa đồ, cũng không phải là quá xuất sắc lắm, xem như trong khuôn phép, dù sao ban đầu nàng cũng không có tính toán tới phương diện này, cho nên chuẩn bị không đầy đủ.

Mà Tiết Bích Đào, thời điểm mọi người chuyển tầm nhìn, trong mắt liền phát ra một tia sáng. Mặc dù ai cũng cảm thấy được vật trong tranh có chút kỳ quái, nhưng màu sắc tươi đẹp, cảnh vật rất sống động, như gần ngay trước mắt.

“Không nghĩ tới phần sếp cũng có thể vẽ tranh. Tiết quý nhân thật sự rất khéo léo.” Có một vị vương phi tán thưởng nói “Huống hồ phần sếp cũng chưa bao giờ có màu khác trừ hai màu đỏ trắng, cũng không biết làm sao có được.”

“Ừ, đúng vậy.” Một phụ nhân khác liên tục gật đầu phụ họa. Nàng cũng là thấy trên mắt Tiết Bích Đào vẽ một đường hồng nhạt. Thật sự có chút không khác chế được muốn đi hỏi nàng phải làm như thế nào, tuy rằng thứ này hẳn là phương pháp bí mật, người ta sẽ không dễ dàng cho, nhưng sức hấp dẫn quả thực quá lớn.

Trang điểm như vậy, cả người đều như tỏa sáng.

Tiết Bích Đào không biết, bức “sa họa” của nàng vừa vẽ ra thực sự đã trở thành một tờ quảng cáo, giúp nàng nổi tiếng, khiến cho không ít người nhớ tới nàng.

“Tranh này là vẽ ở đâu?” Chờ khi tranh được trình lên hoàng đế, hoàng đế cảm thấy hứng thú, trực tiếp hỏi.

“Là phòng công chúa.” Tiết Bích Đào đang cẩn thận nghe người xung quanh bình luận, nhất thời không tự giác thốt ra.

“A? Là thiết kế phòng cho ta sao?” Lúc này Diễm Dương chủ động tiếp cận, đã định rằng đây là làm cho mình.

Tiết Bích Đào có chút dở khóc dở cười. Hoàn hảo, nếu không phải lúc này có khúc nhạc kia làm nền, nàng đột nhiên vẽ tranh phòng công chúa sẽ rất kỳ quái.

Kỳ thật đây là phòng ngủ của nàng ở hiện đại. Nàng nhớ nhất chính là chiếc giường công chúa siêu lớn trong đó. Lăn lăn hai mươi cái cũng không sợ ngã đó.

“Cảnh trí bên ngoài đẹp như vậy, người lại chỉ vẽ tranh phòng ngủ.” Hoàng đế mở miệng, không chút lưu tình nói ra “Người cũng nên đi ra ngoài nhiều một chút, nuôi một thân lười biếng rồi đây.”

Tiết Bích Đào nhìn xuống ý muốn phản công, ngoan ngoãn cúi đầu “Thiếp thân tuân mệnh.”

Nàng quyết định, tư thế lần trước hẳn nói, trong một tháng đừng hòng ném thư! Hừ!

Nàng nghĩ lại cảm thấy đau buồn. Nàng cư nhiên lưu lạc tới đây mà chỉ có thể dựa vào cái này uy hiếp người khác. Quả nhiên là người địa vị quá thấp.

Phó Ôn Bội thấy tình cảnh này, đột nhiên lên tiếng nói “Thiếp thân tự biết không bằng Tiết tỷ tỷ, lần tỷ thí này, là tỷ tỷ thắng.” So với việc để hoàng đế nói ra, không bằng chính mình thừa nhận cho có phong độ.

Hoàng đế nghe xong, cũng cảm thấy Phó bảo lâm không tồi, rất biết thời thế. Hẳn không phải không thừa nhận hẳn vốn có lòng thiên vị Tiết Bích Đào. Huống chi nàng lại xuất sắc như vậy. Nếu chờ hẳn nói ra, Phó bảo lâm không còn mặt mũi, dù sao cũng là nàng khiêu chiến, chính mình nhận thua vẫn tốt hơn.

“Vậy lần tỷ thí này Tiết quý nhân thắng, không biết khanh muốn thưởng gì?” Hoàng đế cười nhìn Tiết Bích Đào.

Tiết Bích Đào mỉm cười, phản ứng rất nhanh nói “Thiếp thân muốn được tấn vị lên tứ phẩm Tiệp Dur, hoàng thượng có chịu không?”

Hoàng Hậu cả kinh. Chưa từng có phi tần nào trắng trợn đòi tăng tấn vị như vậy. Nàng vội vã chặn hoàng thượng lại trước khi hắn mở miệng “Hoàng thượng!”, đồng thời lại phát hiện không ổn, giọng nói mềm xuống, bắt đầu giảng đạo lý “Thưởng cái này không ổn. Tiết quý nhân vừa được tấn thành quý nhân không lâu. Lúc này lại thăng sỡ sẽ làm người khác dị nghị. Còn Tiết quý nhân, chỉ sợ nhất thời phúc lộc quá mực, ngược lại sẽ gặp họa.”

Trong lòng chúng phi tần gật đầu. Hoàng hậu rốt cuộc cũng nói lên nỗi lòng của họ.

Hoàng đế thấy biểu tình chờ đợi rõ ràng của nhóm phi tử, còn có hoàng hậu đang nỗ lực làm bộ dạng rộng lượng, tươi cười chìm xuống, sờ sờ ngọc ban chỉ trong tay, mặt không chút thay đổi nói “Trẫm chuẩn.”

Sau đó đứng dậy rời đi.

Thiên hạ này, là thiên hạ của Hàn gia hẳn. Hẳn muốn làm gì, không ai có thể ngăn cản.

Tiết Bích Đào nhìn bóng dáng hắn rời đi, quay sang đối mặt với hoàng hậu, nở ra nụ cười rực rỡ nhất trong yến tiệc hôm nay.

Thứ nàng muốn, chưa bao giờ có thể thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiết nhân

Sau giao thừa, vạn vật đều đổi mới, không khí trong cung cũng rất vui vẻ. Trên cửa đôi bùa mới, dán môn thần. Bên trong treo tranh phúc thần, quý phán, chung quý. Trên giường treo Kim Ngân Bát Bảo, Tây Phiên Kinh luân hoặc biên kết hoàn tiền Như Long. Trên cột nhà cắm mấy thân cây vừng, trong viện thì đốt củi bách chi.

Nhưng Phương Hoa các vốn dĩ ôn ào náo nhiệt, người đến người đi nay lại dần vắng lặng, chỉ vì thánh thượng đã hơn mười ngày chưa đặt chân đến đây. Thay vào đó, Phó bảo Lâm của Cảnh Dương Cung lại tựa hồ như thay thế vị trí của Tiết Bích Đào, trở thành tân sủng của đế vương. Điều này làm cho những quý nhân hoàng thất nguyên bản xem trọng Tiết quý nhân vô cùng kinh ngạc.

Theo lý thuyết, Tiết quý nhân mặc dù tài nghệ không đủ nhưng thắng ở ý tứ tài tình, mới mẻ lại độc đáo. Thánh thượng dù không cho là đúng thì cũng không đến nỗi chán ghét vứt bỏ mới phải chứ.

Cũng không biết nguyên nhân bên trong là gì.

Bởi vậy cho nên những người vốn muốn tạo quan hệ tốt với Tiết gia cũng tạm thời chờ đợi, tuy nhiên họ vẫn không từ bỏ ý định ban đầu. Họ cảm thấy khí chất ngày ấy Tiết quý nhân biểu hiện cũng không tuột dốc, cho nên liên vì người của Tiết thị mở rộng cánh cửa lợi ích.

Mấy ngày đầu Tiết Bích Đào cũng không quan tâm chuyện này, nam nhân thôi mà, có mới quên cũ là chuyện bình thường, huống chi là hoàng đế. Thắng đến mười ngày sau, đừng nói là lật bài, ngay cả những đồ vật thường tặng cũng không có. Lúc này nàng mới có chút lo lắng.

Có gì đó không đúng.

Trước lễ năm mới một ngày, hoàng đế vẫn thường lui tới chỗ nàng, nhưng sau giao thừa lại bắt đầu vắng vẻ. Đây là do việc diễn ra trong tiệc giao thừa sao?

Tiệc giao thừa... Nàng tỉ mỉ ngẫm nghĩ lại.

Đột nhiên mồ hôi lạnh tuôn ra.

Sợ suất quá.

Chỉ vì lúc ấy hoàng đế đáp ứng yêu cầu của nàng cho nên nàng tự mãn, chưa từng suy nghĩ qua, vì sao các phi tần chưa từng đề cập tới tấn vị của mình? Chuyện này đương nhiên có lý do.

Lý do này là do phi tần bị đặt ra sao? Đương nhiên không. Nếu không có vết xe đổ, bọn họ sao lại tuân thủ theo như vậy? Nàng ý vào việc mình tới từ hiện đại, trừ bỏ có trợ giúp còn có kinh nghiệm từ tiền bối, thêm vào đó hoàng đế lại bị tính cách của nàng hấp dẫn khiến nàng cảm giác rằng: Nhìn xem, ta làm gì đều có thể đạt được mục đích.

Nhưng trên thực tế, phần lớn là do may mắn.

Nếu ngay từ đầu nàng không phải vì không thích ứng được hoàn cảnh chung quanh mà tỏ ra khác lạ, thêm nữa lại có chút hướng dẫn vô ý, thì làm sao giữa vô số người đế vương lại không nhìn thấy bộ dạng giả bộ tiểu băng sơn mỹ nhân của nàng? Nếu bị xem thấu, hoàng đế cũng sẽ cảm thấy không có gì thú vị. Cho dù sau đó có lấy lòng hắn, hắn cũng sẽ không tiếp nhận.

Sau lại, nếu không phải do bản thân hoàng đế tính tình rộng rãi, bất kể nàng nói thế nào cũng không trách thì dù nàng có mười cái đầu, dù gặp người biết kiềm chế nhất thì cũng không đủ xài.

Nàng đương nhiên cũng có nghĩ kế hoạch, chuẩn bị kỹ nhưng so ra là quá ít. Nàng luôn suy nghĩ thời điểm nên an bài cái gì, sau đó lại không để ý tới. Nghĩ rằng dù gì thì âm mưu quỷ kế cũng không thể tính trên đầu nàng, nàng chỉ cần xem kịch vui là tốt rồi.

Điều này giống như khi mới vào cung, nàng rất lười sửa trị cung nhân. Bởi vì nàng đối với hoàng cung không có lòng trung thành, cho nên không muốn làm. Nhưng thực tế những thứ này lại không vì ý nghĩ của nàng mà thay đổi. Ngày đó, nếu nàng vẫn không ra tay thì những cọc ngầm này sẽ tiếp tục nghe lời chủ tử của họ mà gây sóng gió. Nếu nàng sớm an bài tốt thì Bùi Duẩn Nhân làm sao học được cử chỉ của nàng mà giành được sủng ái? Mặc dù chuyện này không uy hiếp được nàng nhưng biết đâu sẽ ảnh hưởng chuyện khác? Nàng không thể đoán trước được.

Chuyện lần này nàng đã quá nóng nảy, không cẩn thận suy nghĩ tâm tư của hoàng đế mà đã mạo muội ra tay. Dù việc thành công nhưng đã khiến hoàng đế không vui. Vốn đã thắng lên làm quý nhân, nàng lại còn muốn nhanh chóng thăng thành Tiệp Dư.

Tiết Bích Đào nàng chẳng lẽ chỉ vì phẩm cấp hậu phi mà lấy lòng hắn sao? So với Phó bảo lâm cao ngạo như tuyết mai thì liền thua kém một bậc.

Tiết Bích Đào lần nữa nhớ lại biểu hiện gần đây của đám cung nhân. Nàng quả nhiên càng ngày càng thả lỏng. Nàng là vì xuyên qua thành tú nữ tiến cung nên chiếm được vị trí trong lòng hoàng đế, lên được tấn vị cao có thể chen ép người khác, cho dù yếu thế thì ngẫu nhiên cũng được đánh cờ với hoàng đế, nhưng là chẳng lẽ khi nàng thắng cấp thì lớn hơn hoàng đế sao?

Gần đây quá an nhàn khiến nàng lẩn lộn đầu đuôi rồi.

Mộ Vân đang ngồi thiền, thấy bộ dạng trầm tư của chủ tử thì không quấy rầy. Cho đến khi Vân Lũ bung khay rượu lên, mới cười nói “Chủ tử suy nghĩ nửa ngày rồi, không bằng trước uống ly rượu tiêu bách này?”

Vân Lũ cũng tiếp lời “Đúng vậy, từ này giờ người ngồi cạnh cửa sổ yên lặng không nhúc nhích, nhất định là có phiền não. Không bằng nói cho chúng ta, nhiều người nhiều chủ ý, có thể phân ưu cho chủ tử.”

“Có gì đâu.” Tiết Bích Đào uống rượu, lấy lấy một khối điểm tâm ra ăn. Nghe hai người nói vậy, tâm tình nàng tốt hơn một chút, cười nói ” Cảm ơn lời tốt lành của các người.”

Nàng dừng một chút, lại nhớ tới chuyện kia, bèn hỏi “Các người có muốn biết mấy thứ kia ta lấy từ đâu không?”

“Ý chủ tử là hộp phấn hương sao?” Vân Lũ cùng nàng tới bữa tiệc, tận mắt thấy nàng vẽ tranh nên ấn tượng rất sâu sắc.

Tiết Bích Đào gật đầu.

Mộ Vân nhếch mi, không biết nói thế nào. Tò mò là đương nhiên. Hộp phấn kia nhất định không phải chủ tử chế, nàng thân là đại cung nữ, đương nhiên biết tác dụng của hoa, cũng chưa từng thấy chủ tử dùng nó vào việc khác. Nhưng nàng sợ nếu nói thật, chủ tử sẽ khó trả lời. Nếu là dựa vào thể lực trong tộc truyền lại thì ở trước mặt người chưa thể tin tưởng như Vân Lũ đương nhiên không thể nói ra.

Vân Lũ lại không nghĩ nhiều như vậy, nàng cười nói “Đương nhiên là tò mò. Nhưng nô tỳ lại nghĩ, chủ tử là chung linh dự tú (Đất thiêng sinh nhân tài), trên người có linh khí cho nên khiến thần tiên đi qua nhìn thấy, ban thưởng chút đồ của thiên cung cũng không biết chừng?”

Câu nói đùa này của nàng khiến người ta có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Nụ cười trên mặt Tiết Bích Đào ngày càng rõ ràng” Ban đầu thấy người là người yên lặng, thì ra là ta nhầm rồi, miệng ngọt quá chừng. Việc “Tước quy” trong cung chúng ta liền giao cho người đi.”

Vân Lũ lộ ra vui mừng, cười hi hi nói “Cái này người khác cầu đồ cũng không được, nô tỳ cảm ơn ân điển của chủ tử!”

Tiết Bích Đào cười liếc nàng một cái, sau đó nói với Mộ Vân” Còn không đem hộp Lư Nhục Trang cho nàng? Miễn cho cái đứa tham ăn nàng cứ như hồ rình mồi nhìn chăm chăm ta.”

“Vâng!” Mộ Vân thấy Vân Lũ chọc cho chủ tử vui vẻ cho nên thêm coi trọng nàng, vội vàng gọi người đi lấy.

Sau khi nói chuyện với Vân Lũ, trong lòng Tiết Bích Đào đã có chủ ý.

Việc cấp bách nhất là phải trấn an tốt tâm tình của hoàng đế.

Nàng tình tế nói nhỏ vào lỗ tai của Mộ Vân một số chuyện “... Nếu hần không tới thì người cũng đừng cấp bách. Coi bản thân mình là người điếc là được, đừng nghe người ta nói mà sinh tức giận. Nói ba lần, nếu trong lòng hần có ta thì nhất định sẽ tới.”

Mộ Vân gật đầu, lĩnh mệnh đi.

Cảnh Dương Cung, Vân La Các.

Triệu Trung Tín đang canh giữ bên ngoài thì nhìn thấy xa xa một cung nữ thanh tú đi tới. Hần nhủ mây bảo nội thị tới ngăn đón. Chờ cung nữ kia tới gần, hần mới nhận ra đây là nha hoàn đắc lực bên người Tiết quý nhân, Mộ Vân.

Khi hoàng thượng còn hay lui tới Phương Hoa các, hai người họ cũng từng gặp nhau.

“Mộ Vân cô nương” Hần nói: “Tiết chủ tử có việc gì sao?”

Mộ Vân thầm nghĩ Triệu công công quả thật tinh tường. Ánh mắt nàng hơi lo lắng, hỏi đáp” Quả thật là chủ tử phân phó nô tỳ tới. Chủ tử đã nhiều ngày nay không thoải mái, ăn cơm cũng không vô. Thuốc thái y kê đơn cũng đã uống mà không thấy hiệu quả, người đã gầy đi một vòng lớn. Mới vừa rồi đột nhiên người nói muốn gặp vạn tuế gia, nô tỳ cũng biết hôm nay vạn tuế gia lật bài tử của Phó bảo lâm. Nhưng chủ tử, chủ tử...”

Đang nói chuyện, nàng nắm lấy tay áo lau đi nước mắt, nhìn vô cùng đáng thương.

Thái y bắt mạch đương nhiên là thật. Chỉ là ban đầu Tiết Bích Đào sợ thân cốt bệnh lâu ngày sẽ không rắn chắc, tập võ không biết có sao không cho nên mới kêu thái y đến xem. Thái y cũng có kê mấy đơn thuốc, nghĩ rằng chẳng qua chỉ là thuốc bổ mà các chủ nhân hay dùng mà thôi.

Triệu Trung Tín vừa nghe liền có chút khó xử. Nếu là trước đây hần đương nhiên lập tức bẩm báo cho hoàng thượng. Nhưng mấy ngày nay, hần thật sự không đoán được ý tứ của hoàng thượng. Nếu nói trong lòng không vui, tại sao khi nghỉ ngơi lại ngẫu nhiên nhìn về hướng Phương Hoa các. Nếu nói trong lòng nhớ thương, tại sao lại không lật bài tử?

Hần do dự một chút, liền hướng về phía hoàng thượng đi tới, vẫn là nên thông báo.

Trong lòng Mộ Vân bồn chồn. Khi thấy Triệu công công đi ra, hướng nàng lắc đầu, mắt nàng nhất thời đỏ lên.

Dù cho tiểu thư giả bệnh, nhưng nhìn thấy người vốn như keo sơn với tiểu thư khi thấy tiểu thư bệnh cũng không để ý, nàng vẫn cảm thấy khổ sở.

Nàng một phen xông lên quỳ trên bậc thang, dương giọng nói:" Hoàng thượng! Xin hoàng thượng thương tiếc chủ tử, dòi giá vãn an." Nói xong liền dập đầu ba cái. Trên trán dính đầy bông tuyết, nhưng nàng một chút cũng không phát hiện.

Tiếng nhạc trong phòng đột nhiên dừng, mọi nơi đều tĩnh lặng.

Trái lại, những tiểu cung nữ bên ngoài lại ghé đầu vào nhau thì thầm, cười nhạo nhìn Mộ Vân.

Mộ Vân hồ hững không quan tâm. Thấy bên trong hoàn toàn không có động tĩnh gì, nàng lại thỉnh cầu lần nữa.

Ba lần, nàng nhớ tới lời dặn của tiểu thư.

"Nếu trong lòng hắc có ta, nhất định sẽ tới..."

Cửa gỗ 'két' một tiếng mở ra, chủ nhân của đôi giày vàng bước tới, giọng điệu bình thản:" Đứng lên dẫn đường."

Mộ Vân lúc này mới thập phần vui mừng dập đầu tạ ơn, sau đó đứng dậy chờ hoàng thượng lên kiệu.

Mà Phó bảo lâm trong các tử tử khi nghe thấy Triệu Trung Tín bẩm chuyện thì đã ảm ảm cảm thấy không ổn, đến khi hoàng thượng thật sự đứng dậy, trong lòng nàng chợt lạnh. Nhưng nàng không có tư cách ngăn cản, chỉ có thể trở mặt nhìn đáng người cao ngất của hoàng thượng rời khỏi mảng trời nhỏ này của mình, dung nhập vào bầu trời băng tuyết ngoài kia, dần dần không còn tung tích.

Nàng đem mặt dán lên chiếc đàn trên bảo, ngơ ngác thấp giọng nói:" Dù là dốc hết sức vẫn không thể được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22: Hòa hảo

Hoàng đế vừa đi tới cửa Phương Hoa các thì đã thấy cung nhân quỳ dưới đất, nhưng tuyệt nhiên không thấy vị chủ nhân cung điện kia đâu.

Hắn mang đôi mắt không lộ cảm xúc nhìn Mộ Vân, thân hình Mộ Vân run lên, cúi đầu càng thấp.

Hy vọng chủ tử giả bộ giống một chút, đừng bị vạch trần.

Hoàng đế vào nội điện, xua tay cho đám người hầu lui ra, tự mình đi tới ngồi bên mép giường, nhìn thiên hạ đang chui rúc trong ổ chăn.

Tiết Bích Đào nằm trong chăn từ từ mở mắt, lặng lẽ chui đầu ra. Vừa mới ló đầu dậy đã bắt gặp ánh mắt cười như không cười của Hàn Từ Ki.

Tóc đỏ xuống che hơn phân nửa khuôn mặt, càng làm nổi bật cái cằm xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ đáng yêu của nàng. Nàng vươn tay kéo vạt áo hắc, bẽn lẽn cắn môi, sau đó thân thủ ôm lấy hắn, đem mặt chôn vào lòng ngực của hắn.

"Hoàng thượng~" Nàng như thường làm nũng, sau đó mềm giọng hỏi "Người tức giận sao?"

Hoàng đế không nhúc nhích, cũng không mở miệng. Không khí ngưng trệ.

Nàng không quan tâm hỏi tiếp:" Nếu như tức giận thiếp thân vậy thì phải nói rõ với thiếp thân, đừng giấu trong lòng. Nếu không thiếp thân làm sao biết hoàng thượng tức giận cái gì? Thiếp thân làm sao sửa đổi chứ."

Dứt lời, nàng cảm giác cái ót của mình bị vỗ nhẹ một cái, sau đó vuốt ve.

Trong lòng nàng buông lỏng, giọng điệu cũng thoải mái hơn:" Hoàng thượng nói với thiếp thân đi, có được không?" Trán nàng cọ cọ trong ngực hắn, làm bầm nói:" Dù là phạm nhân thì trước khi bị chém cũng phải biết tội mình chứ, không thể vô duyên vô cớ mà "răng rắc" đi."

Từ đỉnh đầu truyền xuống tiếng cười trầm thấp, sau đó một giọng nói vang lên:" Những lời này là ai dạy nàng nói?"

Khuôn mặt Tiết Bích Đào lạnh lại, thân mình phút chốc cứng ngắc.

Hoàng đế hơi ôm nàng, nên đương nhiên cảm giác được. Kỳ thật thời điểm nàng như con chuột nhỏ cọ xát hần, hần liền không nhịn được muốn cười, càng muốn sờ tóc nàng, hôn nhẹ lên cái cổ mẫn cảm tinh tế của nàng.

Nhưng trong lòng hần rất mâu thuẫn. Hần tự tin rằng nữ nhân hần coi trọng tuyệt đối không phải loại người tục tằng. Hần cần người dám nhìn hần một cách ngay thẳng tinh khiết, cái nhìn mà ngay cả hoàng hậu cũng không dám. Tất cả bọn họ chỉ có chột dạ hoặc khiếp sợ hần thôi. Nhưng Tiết Bích Đào nàng lại dám, nàng thật sự dám đối mặt với ánh mắt của mình. Trong mắt nàng chứa sự bướng bỉnh kiên định, giống như bất chấp mọi thứ. Hần cho rằng mình chính là lý do duy nhất khiến ánh mắt của nàng chấp nhất.

Nhưng hần lại sợ hãi, sợ rằng sự chấp nhất đó của nàng kỳ thật chỉ vì quyền lợi, địa vị.

Vì vậy cho nên hần mới không chịu đi tới Phụng Hoa các, sợ nếu như đáp án không như hần mong muốn, vậy hần phải dùng thái độ như thế nào để đối đãi với nữ nhân mình từng từng từng ái đây? Một lòng đối đãi sao?

Đây là nữ nhân duy nhất từ trước tới nay khiến hần do dự mâu thuẫn, không quyết đoán.

Vật nhỏ này quả thực nên cảm thấy vinh hạnh - Hần bắt đầu nghĩ.

Bên tai truyền tới âm thanh "hừ, hừ.", hần thu hồi suy nghĩ, cúi đầu xuống bắt gặp người trong ngực đang đưa đầu lưỡi cùng đôi môi đỏ rực như cánh hoa kia ra, vạt áo của hần rõ ràng dính một mảnh ẩm ướt.

Hần muốn cười. Nàng cảm dưới của nàng lên, hần mở miệng: "Thật sự cái gì cũng dám ăn."

"Là cần! cần!" Tiết Bích Đào yếu ớt không khuất phục nói.

Sau khi nàng nghe được câu "Ai dạy ngươi nói kia" thì tức giận cực kỳ, định cần hần, nhưng rốt cuộc thịt còn chưa ăn được miếng thịt chó nào đã ngậm phải lông chó.

Đều là do mùa đông mặc áo quá dày!

"Muốn cần lắm vậy sao..." Hoàng đế nhếch mi, bắt lấy cái tay nhỏ bé đang làm loạn của nàng, hôn nhẹ đầu lưỡi của nàng, thấp giọng nói "Cần nữa đi."

Tiết Bích Đào ngoan ngoãn cần môi hần, còn mút một ngụm.

Chờ đến khi nàng nhận ra không khí không đúng thì đã sớm bị hần đặt trên giường. Nàng quá sợ hãi, lăn qua một bên trốn, vừa trốn vừa ồ ồ ào ào." Thiếp đang bệnh, đang bệnh đó!"

"Trăm biết nàng bệnh." Hoàng đế mặc cho nàng chạy trốn, sau đó dùng sức toàn thân đè lên người nàng. Thân thể nàng thật mềm mại, giống như một đứa trẻ. Hần nằm trên nàng, cảm giác tựa như đang trôi bồng bềnh trên nước.

Tiết Bích Đào cũng không phải là làm bộ nói vậy. Nàng cảm thấy mọi chuyện còn chưa nói xong, nếu không nói ra rõ ràng, sau này trong lòng hần sẽ vẫn còn khuất mắc.

Cái này không thể được.

Vì thế, nàng ra sức gầy dựa! Nhưng nàng không biết nam nhân ở phía trên đang vì động tác của nàng mà nheo mắt hưởng thụ.

"Biết, biết mà còn muốn làm chuyện đó." Tiết Bích Đào đỏ mặt. Loại chuyện này cũng giống như khi nói với thầy thê dục chuyện nàng đến tháng vậy, bất kể nói bao nhiêu lần thì miệng vẫn không được tự nhiên.

Hoàng đế đem mặt mình chôn vào nơi mềm mại trên người nàng, lời nói lộ rõ ý cười." Trăm còn biết, bệnh nàng mắc phải là bệnh tương tư."

Tiết Bích Đào túm quần.

Cầu hoàng đế còn dám đem chuyện này ra vui đùa, buồn nôn đến nỗi cả người nàng run run.

Hoàng đế phát hiện nàng có chút run rẩy liền tự mình xem kỹ nàng. Kéo nàng ra khỏi ổ chăn, hần phát hiện nàng chỉ mặc một bộ trung y trắng mỏng manh, dính sát vào da thịt nhẵn nhụi.

Hần kéo áo ngủ bằng gấm bao bọc hai người họ. Gió không thể thổi vào, ánh sáng cũng bị cản lại.

"Đó là thứ thiếp thân đáng được có phải không?" Trong bóng tối, thanh âm của Tiết Bích Đào vang lên. Không khí lúc này hơi ngột ngạt, nàng thở phì phì nói "Cho dù hoàng thượng không nói thiếp thân cũng đoán được, là bởi vì chuyện thiếp thân thành phong đúng không?"

"Hoàng thượng không muốn tặng cái gì, không muốn phân vị cho ta hay không muốn tốt với ta cứ nói ra là được. Nhưng người lại cố tình cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm."

Nàng nói xong liền cảm thấy chính mình thật ủy khuất oan uổng. Trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở." Thiếp thân ngốc nghếch, tưởng rằng

cuối năm hoàng thượng bận chuyện cho nên mới vội vàng không gặp nhau. Sau lại biết hoàng thượng mỗi ngày đến chỗ Phó bảo lâm, lúc đó thiếp mới nghĩ bụng mình đã làm hoàng thượng mất hứng. Rồi phải tới hơn mười ngày sau rồi cuộc mới nhớ ra là vì cái gì."

"Thì ra chàng không tin tưởng ta."

Hoàng đế chấn động, bàn tay to nắm chặt hông nàng.

Nàng dùng là "Chàng" và "ta", chẳng trách hấn lại kinh ngạc như vậy.

Trong lòng hấn bỗng tê rần, lại có chút ê ẩm. Hấn quả thật không tin tưởng nàng. Nàng trong lòng hấn còn xa lắm mới đạt tới loại chân thành tin tưởng.

Hấn đối tốt với nàng chẳng qua chỉ vì thích nàng, thích cử chỉ, ánh mắt, dung mạo của nàng. Thích và sủng ái là một chuyện, nhưng tin tưởng lại là một chuyện khác.

"Ngoan..." Âm thanh hấn có chút khàn khàn, không vì cái gì khác, chỉ vì giờ khác ấy, nàng dùng xưng hô "chàng" và "ta" với hấn.

Rõ ràng là không hề nghĩ tới địa vị quyền lợi, nếu không, sao nàng có thể dám lớn mật làm những chuyện như vậy? Nếu hấn thật sự truy cứu, chém đầu là vẫn còn nhẹ.

"Ta chỉ muốn sớm chút lên tới tần vị." Nàng áp mặt vào hấn, vô cùng khát khao nói: "Thời điểm An tuyên thị có thai ta cũng đã nghĩ, nếu ta thật sự có con, nhất định phải tự mình nuôi nấng, nhất định lúc nào cũng phải cười nói với nó, đối xử thật tốt với nó, nuôi dưỡng ở trước mặt."

Nàng vô cùng trẻ con nói nhưng lại khiến lòng hấn lay động.

Trong tâm hoàng đế bỗng vang một tiếng, mọi phòng bị đều sụp đổ. Hấn nghĩ, thì ra là vậy. Mà sự cường điệu trong lời nói của nàng càng khiến hấn thêm thương tiếc. Hấn biết nàng từ nhỏ sức khỏe yếu, chỉ sợ không được cho mẹ coi trọng. Chính mình không có được cho nên nàng muốn để cho đứa con của mình hưởng.

Kỳ thật ngay cả chính hấn cũng từng nghĩ muốn thấy cảnh nàng ôm con, hai người mặt mày giống nhau, ngược khuôn mặt nhỏ bé nhìn hấn. Hấn cũng muốn có con với nàng, nhưng không nghĩ tới chỉ có nữ tử có tần vị mới có thể tự mình nuôi con.

Giờ phút này, hấn không hiểu sao lại có chút áy náy.

Rõ ràng hai người ăn ý như vậy, có chung ý tưởng nhưng chỉ có một mình nàng cố gắng. Hấn có nghĩ tới nhưng không hành động, thậm chí còn hiểu lầm nàng, vắng vẻ nàng, cái gì cũng không nói cho nàng.

Hấn thở dài, miệng vàng lời ngọc hứa hẹn, nằm trong chăn bông vừa buồn cười vừa thực ấm áp." Trẫm đáp ứng nàng, chờ nàng mang thai nhất định thăng nàng thành tần, để nàng tự mình nuôi đứa nhỏ, được không?"

Nàng run sợ trong chốc lát, hít hít cái mũi, điềm điềm "vâng" một tiếng.

Trong bóng tối, nàng nở nụ cười không ai thấy được.

Rốt cuộc cũng đợi được tới ngày này. Chuyện vừa rồi xem như trong họa được phúc. Nếu không phải xảy ra chuyện lúc trước thì hoàng đế cũng sẽ không thương tiếc nàng mà hứa hẹn như vậy.

Vậy bốn góc phòng đốt Linh Lăng hương rốt cuộc cũng thể quẳng rồi. Nàng đối với những hương thơm nồng không phải chán ghét, nhưng cũng không tính là thích. Ngửi lâu lại cảm thấy khó chịu. Mấy thứ hời đầu giải thích cho hoàng đế cũng chỉ là lý do thoái thác mà thôi. Kì thực linh lăng hương có khả năng tránh thai hiệu quả. Khi đó nàng mới vào cung chưa lâu, nếu mạo muội mang thai sẽ phải chịu kết cục bị người khác mang đi.

Để miễn mấy chuyện rắc rối sau này, không bằng trước tính toán kỹ lưỡng.

Hương sao...

Nàng nhớ rõ thuộc tính của lan lí hữu hương là được tuyển chọn, hương thơm tự nhiên có hơi nhẹ nhưng cảm giác hấn là vẫn tốt. Lúc này tuyệt đối không được dùng hương quá nồng!

"Vui sao?" Tâm tình hoàng đế thả lỏng, liền trêu chọc nàng.

"Đương nhiên không có!" Nàng hạ quyết tâm, cãi lại cực nhanh, hếch mặt nói "Hoàng thượng khiến người ta thành đứa ngốc mười ngày. Người ta còn đang tức giận, không muốn để ý hoàng thượng."

Nói xong, nàng lẩn qua một bên giả chết, cố gắng chứng minh lời nàng nói là thật.

Hoàng đế buồn cười. Quả nhiên vẫn là tính cách này khiến hấn vui vẻ.

"Được tiện nghi còn khoe mẽ." Tay hấn vòng qua, bắt lấy chóp mũi nàng, cố ý nắm một cái.

Nàng không giãy dụa, òm òm nói:" Chính hoàng thượng nói người ta ngoan, hiện giờ còn không cho người ta khoe mẽ. Hừ, đúng là bói lòng tìm vết mả."

Hoàng đế cười to:" Trẫm rất kinh ngạc, thầy của nàng là người nào? Nếu ông ấy biết được nàng tự tiện sửa câu chữ, sợ là tức giận tới lệch mũi luôn."

Tiết Bích Đào lẩn vào chăn, cái mũi bị nắm rớt cuộc được giải phóng. Nàng lên án:" Thầy thiếp thân có lệch mũi không thì không biết, nhưng mũi của thiếp thân nhất định bị hoàng thượng nắm lệch luôn rồi. Hoàng thượng hôm nay sao lại hứng thú với mũi thế chứ." Nàng nói xong, liền xoa xoa chớp mũi đã đỏ hồng.

"Lại đây." thấy trong ngực mình không còn ôn hương nhuyễn ngọc nữa, hoàng đế rất không thoải mái.

Tiết Bích Đào ngoan ngoãn lẩn về, ừ, rất ảm, dựa vào hoàng đế càng ảm hơn. Tuy lòng nghĩ như thế nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm túc nói:" Không được nhéo mũi nữa."

"Trẫm mới không rảnh như vậy." Hoàng đế khinh thường nói, hoàn toàn quên mất vừa rồi là ai cao hứng nhéo mũi người ta như vậy. Tay hắn trượt xuống cái mông nhỏ tròn xinh đẹp của nàng, tiểu nữ nhân trong ngực quả thật hấp dẫn." Ngoan ngoãn, để trẫm ăn no sẽ có thưởng, sao?"

Cái chăn vừa rồi bị Tiết Bích Đào chui ra chui vào làm hờ một đường. Giờ phút này ánh sáng chiếu vào khuôn mặt nàng, khiến nàng càng thêm kiều mị "Thì ra là do ở nơi khác ăn không đủ nên mới bằng lòng tới đây."

"Làm sao có thể." Hắn kéo trung y nàng xuống, lộ ra cặp tiểu nhũ nửa che nửa hở, hai chấm hồng nhạt như ẩn như hiện. Hắn ực một tiếng, thanh âm trầm thấp:" Năm mới sự vụ quá nhiều, đợi tới lúc muốn ăn đã bị nàng cắt đứt rồi."

Đang muốn làm đứa nhỏ ngậm lấy nú hồng kia, nhưng không biết sao nàng lại nghiêng thân qua, ngồi trên người hắn.

"Không cho phép hoàng thượng ăn nữ nhân khác!" Thanh âm nàng mềm mại truyền tới, mông nhỏ cũng không buông ta mà cọ qua cọ lại, động vào nơi đang bốc hỏa của hắn. Một câu kia như đổ dầu vào lửa, nếu đổi thành "chàng", nhất định càng thêm khó nhịn.

"Được" Hắn lập tức đáp ứng.

"Thành giao." Hắn cười đầy ẩn ý "Đứa cháu linh nàng phải xuất hết lực đó."

Tiểu nữ vương nàng mới không thêm sợ. Vì thế nàng sẽ tiến công

Vì thế, thời điểm nàng 'vâng' một tiếng, hắn đã nhào tới bắt đầu cỡi y phục. Chờ hắn không kiên nhẫn bỏ cái yếm cuối cùng ra, toàn bộ thân thể mảnh mai mềm mại lộ ra, hắn hít một hơi.

Lúc trước còn chưa cẩn thận nhìn rõ nàng ở góc độ này.

Đôi khi nàng đáng thương hề hề cố gắng di chuyển mình, hắn nhịn không được cắn cái rốn của nàng. Như tìm được món đồ chơi mới, hắn chơi thật vui vẻ, thỉnh thoảng lại phối hợp với động tĩnh phía trên của nàng.

Hắn cắn khiến cả người nàng mềm nhũn, tay nhỏ nắm chặt, lại hoàn toàn không còn sức lực, tựa như đầu lưỡi kia xuyên qua da thịt nàng, thẳng tới khi nàng vô lực cầu khóc" Đừng, khó chịu... đừng mà..."

Giọng nói mềm yếu của nàng tiến vào lòng hắn.

Hắn sùng nịch cười, xoay người một cái áp nàng xuống giường, hôn thái dương của nàng, tay lau nước mắt nàng "Tiểu mật đào của trẫm mệt rồi, nghỉ một chút được không? Rất nhanh sẽ hết thôi."

Trong phòng một màn mây mưa.

Đêm, còn rất dài.

.

Mà Tiết Bích Đào thì mệt mỏi dựa đầu vào giường, vô lực nằng một câu: Tin ai cũng đừng tin nam nhân!!!"

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Phạt quỳ

Tiết Bích Đào vung tay áo gấp một miếng cá trắm đen bỏ vào cái chén trước mặt hoàng đế, mỉm cười nói:” Thiếp thân thích nhất ăn món này cùng gừng và dưa chuột, giòn ngon miệng, hương vị ngọt ngào. Hoàng thượng nếm thử một chút xem.”

“Đừng ăn thịt nhiều quá” Hoàng thượng thử một ngụm, lắc đầu cười nàng “Không tốt.”

Tiết Bích Đào đã kêu Vân Hương bỏ đi mùi hương trong phòng, tránh làm hỏng khẩu vị. Còn dặn dò lần sau nếu có dâng trái cây rau củ gì đó lên thì cũng được, nhưng không cần đốt hương.

Nghe thấy hân đánh giá, không đợi hân gấp một miếng cá đưa lên miệng, nàng đã đưa đầu nhỏ qua cắn một ngụm, ăn sạch sẽ. Sau đó nàng lên tiếng nói:” Phụng tử, lấy đĩa mới cho hoàng thượng.”

Váy dưới bàn khẽ nhúc nhích, một cái nhân nhỏ nhẹ nhàng đá hân một cái, nàng bĩu môi nói:” Thiếp thân về sau không ăn nữa.”

Hoàng đế đầu tiên là bị một ngụm kia của nàng làm dừng lại một chút, rồi một cước tiếp theo khiến hân sững sốt. Tuy là rất nhẹ nhưng thật sự là đó giờ chưa ai dám động thủ đá hân, quả thật mới mẻ. Bất quá, nàng còn dám cười lên người hân, phỏng chừng không có gì là không dám làm.

Chờ nàng nói xong câu kia, hân chợt nhớ tới cảnh hôm qua nàng khóc nức nở nói “Bất kể thế nào cũng phải nói ra.”, ánh mắt liền mềm nhũn. Hân lấy tay lau mỡ dính ở khóe môi nàng, lại trước mặt đám cung nhân đang cúi đầu mà liếm liếm tay, cười nói :”Nàng thật đúng là hay cáu kỉnh, trẫm cũng chưa nói không tốt, sửa cái gì? Món này ăn rất ngon, trẫm rất thích.”

Nói đến đây, ánh mắt hân nhìn nàng lại bất động khiến nàng cảm thấy lời này nói ra tới hai nghĩa, ý tứ thâm sâu.

Nhưng giây lát sau, hân lại tiếp tục dùng bữa, động tác vẫn tao nhã, mang theo khí chất cao quý từ nhỏ đã luyện thành. Tiết Bích Đào nghi hoặc nhìn hân, lúc lâu sau mới ngậm ngùi nói ra một câu:” Hoàng thượng thích là tốt rồi.”

Hoàng đế ráng nhin, gần như cười ra tiếng.

Hân còn chưa từng biết chuyện nàng lâu lâu cũng có thể ngốc như vậy, điều này không hiểu tại sao lại khiến hân cảm thấy rất thành tựu.

Dùng bữa xong, hai người ngồi trên giường nói chuyện phiếm. Phụng Tử bưng hai bình hồng trà tới, Tiết Bích Đào nhận lấy, tự mình đưa cho hoàng đế, còn lại một tách nàng cầm để sưởi ấm.

“... Chuyện cây trâm vàng đeo ở lễ năm mới nàng còn chưa giải thích rõ ràng với trẫm.” Hoàng đế đột nhiên đề cập tới chuyện mà vốn bọn họ chỉ xem là việc nhỏ.

Tiết Bích Đào còn nhớ rõ cây trâm hoa cúc kia, cũng không dám lại kêu hoàng đế đoán. Nếu làm vậy không còn là tình thú nữa mà là không nể mặt. Vì thế, nàng tuân tự trả lời:” Là quà hoàng hậu nương nương ban cho, nói là chúc mừng thiếp thân tấn chức.”

Hoàng đế nghe xong như có điều suy nghĩ. Hân cũng đoán được là hoàng hậu ban tặng, hỏi Tiết Bích Đào chẳng qua chỉ là xác nhận lại thôi. Hoàng hậu gần đây làm việc có chút hấp tấp.

Hân còn nhớ tới quyển sổ nhỏ mà Trương ngự sử dâng lên đang đặt trong thư phòng. Nội dung là tố cáo Lễ bộ thượng thư Tiết Thông lúc chuẩn bị cúng tế cuối năm đã ăn bớt tiền, làm hàng giả, nhận hối lộ kiếm tiền riêng.

Cái này ngoài mặt là bút tích của tả thừa tướng, nhưng nếu truy tới cùng có thể nhìn thấy có chút dấu vết của trấn quốc tướng quân Lí Thành – phụ thân của hoàng hậu.

Hoàng đế về mặt lạnh lùng. Chuyện binh quyền và chính quyền kết hợp là chuyện hoàng gia kiêng kị nhất.

Kỳ thật việc này chỉ là hai nhà đó bắt mẫn chuyện hân ít ân sủng con của họ cho nên mới dùng tấu chương bịa đặt này ngầm nhắc nhở. Nếu không tại sao họ lại nhắm vào nhà mẹ đẻ của Tiết Bích Đào? Nếu hân bỏ mặc, sợ là chuyện sẽ không chỉ như vậy.

Làm quan, không có người nào là sạch sẽ, chỉ có tham nhiều hay tham ít thôi.

Hân đương nhiên cũng có thể mặc kệ, nhưng Tiết Bích Đào là phi tần hân hiện sủng ái, đánh nàng tức là đánh vào mặt hân, hân có thể làm như không có gì sao? Uy nghiêm của hoàng gia tuyệt đối không thể bị khiêu khích.

Để làm tan rã đồng minh quả thực kỳ đơn giản, bên đàn áp bên nâng đỡ, hai nhà bọn họ tự động sẽ đánh nhau.

Tiết Bích Đào thấy hoàng đế nghĩ gì đó tới xuất thần, nàng liền tự mình uống trà, chưa tới một khắc trà đã bị uống sạch, nàng còn kêu Phụng Tử lấy thêm.

Chờ hoàng đế lấy lại tinh thần, nàng đã uống tới chén thứ ba. Hoàng đế cũng không phải không hay biết, chỉ là đang suy nghĩ nên mặc kệ thôi. Hiện tại nhìn thấy nàng vì uống quá nhiều mà ôm bụng, hân buồn cười nói “Vừa ăn xong đừng uống quá nhiều trà. Thật sự rất khát sao?”

Tiết Bích Đào buông ly trà xuống, thờ phỉ phỉ, giọng điệu hết sức mềm mại nói:” Ừ, cần xoa xoa.”

Nàng vì uống trà nóng mà khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, môi khẽ nhấp, thực dễ dàng hấp dẫn hân. Cánh tay hân xoa xoa bụng nàng, cười xấu xa:” Bé ngoan, nàng đây là đang nuôi heo chờ thịt sao?”

Tiết Bích Đào chậm rãi đưa bụng cho hắn xoa. Nhớ tới nguyên do, mặt nàng nhất thời nhả thành cái bánh bao “Là tại người thiếu đạo đức nào cứ bắt ta ăn cà rốt, bây giờ miệng người ta toàn mùi cà rốt, nòng muốn chết.”

Nàng bắt hắn nói khiến cho kẻ đang vui sướng khi người gặp họa cũng cảm thấy cảm động.

“Sao?” Tay hắn ngừng động tác, nhếch môi nói” Lại đây để trẫm nếm thử nào.”

“Hoàng thượng.” Nàng la lên, dùng bộ dạng thành thật nhất có thể nói” Thật sự mùi rất nồng, vẫn là không cần ăn đi?”

Đuôi lông mày hắn nhếch lên.” Nàng càng nói trẫm càng muốn ăn.”

“Thật muốn ăn?” Tiết Bích Đào kỳ quái liếc hắn một cái, quay đầu ra cửa gọi.” Phụng Từ, nhanh đi lấy đĩa cà rốt lúc này còn thừa lại đem đến đây, không cần lấy cái mới, lãng phí!”

....

Hoàng đế nhất thời câm nín. Tiểu tình quái này không biết là làm sao lớn lên, lúc thì thông minh, lúc thì ngốc nghếch. Lời rõ ràng như vậy mà nàng lại không hiểu, còn dám kêu hắn ăn đồ thừa. Nàng không phải là già bộ ngốc để lừa hắn chứ?

Chờ Tiết Bích Đào quay lại, nụ cười trên mặt hoàng đế đã trở nên vô cùng đen tối, khiến nàng bị hù tới nháy dưng.

“Hoàng, hoàng thượng...”

Hoàng đế không đợi nàng phản ứng, trực tiếp bưng lấy mặt nàng, tỉ mỉ ngậm lấy cái lưỡi nhỏ kia. Mùi vị rau củ sớm đã không còn bóng dáng, chỉ còn mùi Hồng trà thoang thoảng thơm ngát. Hắn đột nhiên cười, thấp giọng nói.” Trẫm quyết định trước tiên ăn hết đồ thừa đêm qua còn lại đã, tránh lãng phí.”

Tới đây đến phiên Tiết Bích Đào câm nín. Uy nghiêm của hoàng đế quả nhiên không thể khiêu khích.... Không thể khiêu khích.... Tuy rằng nàng rõ ràng thực vô tội, cái gì cũng không có làm hết.

Hôm sau, nàng đi thỉnh an hoàng hậu. Do lập xuân đã qua, thời tiết lúc lạnh lúc nóng, nàng lo lắng điều kiện chữa bệnh của cổ đại không tốt, thiết bị không hoàn thiện, chứng bệnh cảm mạo nhỏ như vậy cũng có thể lấy mạng người ta cho nên cố ý mặc thật nhiều quần áo.

Kết quả ông trời lại có tình đối nghịch với nàng. Không khí hôm nay rất ấm áp, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, một mảnh xuân ý dào dạt. Chóp mũi nàng đầy mồ hôi, cả người vô cùng khó chịu.

Lại có người có tình không có mắt, ở trước mặt hoàng hậu thì không sao, vừa ra khỏi Trường Xuân cung đã không giữ được mồm của mình. Do hai người cùng ở cung điện phía tây, cùng lối đi, cho nên Mẫn tài tử rất cục không nhịn được cười nhạo nàng.” Thì ra Tiết tỷ tỷ chính là dựa vào dáng người tròn vo này để hấp dẫn hoàng thượng. Thật đúng là nổi bật.”

Vài ngày trước nàng ta cũng không ít lần bỏ đá xuống giếng. Còn tưởng rằng Tiết gia tỷ muội đã có thể để nàng tùy ý giẫm lên. Lúc trước khi Tiết Lục Ngạc được thị tẩm trước, nàng cũng canh cánh trong lòng. Chỉ là mẫu thân đã bảo thị nữ khuyên nhủ nàng nên nhẫn nhịn. Nàng cũng biết còn chưa tới lúc nên cố gắng nhịn. Cũng phải nói, Tiết Lục Ngạc được gia tộc bồi dưỡng thật tốt, cảm kỳ thi họa giai thiện nàng đều thua, cũng không tính là chuyện lạ.

Chỉ là thua dưới tay một nữ nhân chỉ biết hát đồng dao nàng lại không thể chịu nổi. Biểu ca thật vất vả mới lạnh nhạt nàng ta, thế nhưng nàng ta lại dám can đảm đi chặn người. Nàng ta tính toán cái gì vậy? Gia thế bình thường, tài nghệ bình thường, lại không có con nối dòng, vậy mà cũng dám học hỏi cách làm của Trinh quý tần. Khiến nàng cảm giận hơn là biểu ca vậy mà lại bị thủ đoạn của nàng ta làm lung lạc!

Nàng hận tới cắn răng. Ý vào thân phận của mình, nàng muốn phát tiết vài lời.

Tiết Bích Đào ho nhẹ một tiếng, nói.” Mẫn tài tử đây là đang nghi ngờ mất thượng thức của hoàng thượng sao?”

“Ta không phải... Ta, ta, thiếp thân không dám.” Mẫn tài tử muốn phát điên. Tại sao lần nào cũng vậy chứ, rõ ràng nàng đang nói Tiết Bích Đào, cuối cùng lại thành đụng tới hoàng thượng hay hoàng hậu?!

“Mẫn tỷ tỷ lời nói có chút thô, nhưng về lý không thô.” Giọng nói trong trẻo của Bùi Duẩn Nhân vang lên, thành công giải cứu Mẫn tài tử đang lung túng. Bùi Duẩn Nhân quay lại nói với Tiết Bích Đào.” Xin tỷ tha thứ cho Duẩn Nhân nói lời quá phận. Ba người chúng ta tốt xấu cũng là được tuyển cùng lúc, coi như có duyên. Nhưng việc hôm qua tỷ tỷ làm... thật sự là...”

Nàng dừng một chút, nhìn Phó bảo lâm, sau đó quay tức giận nhìn Tiết Bích Đào.” Tỷ tỷ làm việc thật quá đáng, không để ý đến tình tỷ muội chúng ta sao?” Lời nói tựa như đang bắt nạt thay cho Phó bảo lâm. Người bên ngoài nhiều vào cũng cho rằng do hai người ở cùng cung nên tình cảm thân thiết hơn bình thường.

Kì thực nàng cũng không có biện pháp khác. Người cài vào trong cung của Tiết Bích Đào đã bị phát hiện, mà hiện giờ nàng cũng không thể cài thêm người mới. Lúc đầu là do may mắn có người của gia tộc ở sẵn trong cung nàng ta, sau đó vì thấy nàng ta được sủng ái nên nàng mới dùng tới người này, nghĩ muốn chia sẻ một chén canh. Kết quả lại bị phát hiện, khiến Tiết Bích Đào sinh vương mắc với nàng.

Thay vì cứ mãi lấy lòng nhưng nàng ta lại không cảm kích, vậy dùng bộ dạng “chính nghĩa” để xé rách mặt nạ, khiến người ta biết được quan hệ của các nàng rất mạnh mẽ, khiến Tiết Bích Đào sợ ném chuột vỡ đồ (Tức muốn hại người ta nhưng lại sợ liên lụy mình), không dám xuống tay.

Tiết Bích Đào nhìn nàng trong chốc lát, gật gật đầu nói:” Biết chính mình quá phận là tốt rồi.” Nửa điểm cũng không nhận ra ý tứ của Bùi Duẩn Nhân.

Nàng phủ phủ váy, giọng điệu nghiêm trang nói:” Người thân là lục phẩm phi tần, thấy ta lại không hành lễ, nói chuyện thì quá phận, hoàn toàn vi phạm cung quy. Phạt người quý một canh giờ ở đây đi.”

Bùi Duẩn Nhân rất khiếp sợ. Nàng mọi cách tính kế, nghĩ rằng dù nàng ta phản bác thế nào thì chuyện hôm qua nàng ta chặn người ở chỗ Phó bảo lâm là sự thật, người khác đều cảm thấy nàng ta quá hẹp hòi, nhận không ra người được sủng ái. Lại không nghĩ rằng nàng ta thật sự không phản bác, ngược lại còn bắt bẻ chuyện nàng vô lễ, trực tiếp trừng phạt.

Ở nơi nhiều người đi lại này quý một canh giờ? Việc hoàng thượng chẳng thêm thương tiếc còn chưa nói, nhưng mặt mũi của nàng sẽ bị mất hết.

Nàng tức giận liền trở nên luống cuống. Từ lúc tiến cung tới nay, trừ việc không được thánh sủng, nàng cũng chưa từng bị nhục nhã như thế. Phi tần địa vị cao quả thật có quyền xử phạt các phi tần địa vị thấp.

Dù tứ phẩm Tiệp dư chỉ là nửa vôi, nhưng so với địa vị của nàng mà nói, quả thực là quá đủ rồi.

“Sao?” Tiết Bích Đào thấy nàng nắm chặt tay, chưa làm ra động tác gì thì lên tiếng hỏi “Là đầu gối của Bùi bảo lâm quá quý giá, không muốn lĩnh phạt sao?”

Giờ phút này trong lòng Tiết Bích Đào cũng tức giận. Nàng chặn người, nàng kiêu ngạo là chuyện của nàng, người bị chặn cũng vui vẻ cùng nàng vui vẻ, liên quan gì tới nàng ta? Đứng là hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp. Nàng ta cùng Phó bảo lâm không thân cũng chẳng quen, tự nhiên lại chạy tới giải oan cho Phó bảo lâm, điều này quả thật khiến nàng tự cảm thấy vô năng.

Kỳ thật âm mưu lần này của Bùi Duẩn Nhân không đâm trúng tử huyệt. Tiết Bích Đào cho tới bây giờ chưa từng muốn làm một phi tần hiền thực thiện lương dịu dàng gì hết, cho nên cung nhân thích nói gì nàng cũng chẳng quan tâm. Chỉ cần hoàng thượng không để ý, nàng cũng không tội gì phải giữ cái thanh danh đó mà sống mệt mỏi.

Bùi Duẩn Nhân cuối cùng cũng hiểu được hôm nay nàng khó tránh khỏi kiếp nạn này. Mặt nàng đỏ lên, quỳ xuống đất, cung nữ bên người cũng lung tung quỳ xuống.

Phó bảo lâm từ đầu tới cuối đứng một bên, cái gì cũng không nói. Tuy rằng nàng cũng không hành lễ, nhưng nàng biết Tiết Bích Đào cũng không truy cứu. Nàng ấy không phải là loại người để ý tiểu tiết, chỉ là nếu đụng tới giới hạn của nàng, nàng sẽ dùng bất kỳ thủ đoạn tột tệ nào. Âm mưu hay dương mưu căn bản không quan trọng.

Phó bảo lâm cũng hiểu được phần nào hoàng đế lại yêu thích Tiết Bích Đào. Đây là một nữ tử luôn tỏa nắng, cho dù sống ở nơi u ám nhưng nàng vẫn thủy chung tươi đẹp sang lạn.

Bản thân nàng không làm được như vậy, tất cả các nàng đều không làm được.

Hy vọng nàng ấy có thể bảo trì sự tươi sang đó. Nàng tự đáy lòng suy nghĩ.

Người ban đầu khiêu khích Tiết Bích Đào: Mẫn tài tử hiện tại cũng sớm tròn mắt. Nàng không biết thì ra người này ngoài trừ miệng mồm lợi hại mà còn động thủ rất lưu loát. Ngắm lại chính mình chẳng qua chỉ là một cái lục phẩm, nếu nữ nhân này lên con diên thì mặc kệ nhà mình vững chắc cỡ nào thì cũng không ăn thua. Nàng cũng không muốn bị bêu xấu như Bùi bảo lâm.

Nàng lập tức khom người quy củ hành lễ với Tiết Bích Đào, sau đó vội vàng mang theo cung nữ hồi cung.

Không thể trâu vào, nàng trước nên trốn đi.

Tiết Bích Đào trở nên thoải mái, ngẩng đầu lên, hung dũng nói:” Vân Lũ, chúng ta đi.” Bộ dạng nhỏ nhắn cực kỳ kiêu ngạo.

Một bóng người phía sau núi giả đi ra. Hắn đã thấy toàn bộ vở diễn này, cười đùa nghịch với túi hương bên hông, nói:” Triệu Trung Tín, chúng ta cũng đi.”

Hắn vốn là đến thương lượng với hoàng hậu chuyện tấn phong muội muội của nàng là Nghi tài tử, đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc liền trốn ở sau núi giả, không nghĩ tới lại nhìn thấy trò hay.

Lúc này, Triệu Trung Tín luôn thành thật đi sau hắn cũng có chút bất đắc dĩ. Hoàng thượng cái gì cũng tốt, chỉ là có nhiều sở thích hơi kỳ quặc, mà việc núp trong chỗ tối xem “Sắc thái hậu cung.” Chính là một trong số đó. Làm hại hắn cũng nom nớp lo sợ chịu tội chung. Hoàng thượng thì không ngại rồi, nhưng nếu là hắn nghe được những bí mật cung đình thì sợ là khó giữ được cái đầu.

Làm nô tài đã không dễ, làm nô tài của hoàng đế càng không dễ.

Bùi Duẩn Nhân hồi đầu bị người đột nhiên xuất hiện sau núi giả làm giật mình, nhưng khi nhìn kỹ lại là hoàng thượng thì nàng có chút choáng váng. Chính

mình vậy mà lấy bộ dạng như thế xuất hiện trước mặt hoàng đế.

Bất quá, đó cũng là cơ hội. Nàng an ủi bản thân.

Vì thế, nàng nặn ra mấy giọt nước mắt, thân mình nhẹ nhàng run rẩy, đầm đìa đáng yêu kêu một tiếng:” Hoàng thượng ~” tiện đà sợ hãi cúi thấp đầu, luống cuống kéo váy.

Diễn xuất kia quả nhiên có chút giống Tiết Bích Đào, nhưng lại kém quá xa. Hoàng đế nghĩ nghĩ.

“Nếu phạm sai lầm, Tiết tiếp dư bảo người quý thì cứ quý đi.” Hoàng đế lạnh nhạt liếc một cái, không quay đầu bước đi.

Bùi Duẫn Nhân nhất thời mặt không còn chút máu.

Nàng như thế nào đã quên, nếu là chánh chủ phạt nàng, nàng chỉ là thứ đồ dỏm thì hoàng thượng sao có thể thương tiếc? Về mặt nàng hoảng hốt, sự kiên trì lâu này dần vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Đây chính là Thành đã tiêu hà, bại đã tiêu hà sao?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tính kế

“Nương nương, hôm nay đeo “Sai thượng điệp song vũ” sao?” Chi Tử cầm lên một cây trâm hổ phách song điệp búi thử lên tóc Hiền phi, cười hỏi.

“Chẳng qua chỉ là hai con bướm quần nhau, người vậy mà cũng học theo người ta giả bộ văn nhả.” Hiền phi trêu ghẹo nàng. Hai chữ “văn nhả” từ miệng mình nói ra thật khiến nàng nhớ tới vị Tiết tiếp dư ở Trữ tú cung kia.

Trong một tháng, từ lục phẩm nhảy lên tứ phẩm. Chắc, nàng quả nhiên không nhìn lầm, nàng ta quả thật là người có bản lĩnh.

Bất quá lúc đó mình thử qua nàng, nàng ta cũng không cảm kích. Có thể thấy nàng ta còn có chủ kiến, sớm đã nghĩ tốt con đường này nên đi thế nào.

Có chút khó giải quyết, nhưng cũng rất có hứng thú khiêu chiến.

“Nô tỳ cũng không phải nói thơ với nương nương. Nô tỳ đây là đang kể lại chính xác cảnh diễn ra ở hoa viên hôm nay đó.” Chi tử cười gian xảo nói.

“Lại có chuyện gì lọt vào cặp mắt cá vàng của người đây?” Ý trêu chọc của Hiền phi ngày càng đậm, chờ Chi Tử không chịu thua dậm chân, nàng lại lên tiếng “Ai bảo người ánh mắt quá rộng, cứ gặp chuyện là mắt mở to như mắt cá vàng, cũng không thể trách ta đây lại nghĩ như vậy.”

Chi Tử vội vàng kể chuyện, sợ chủ tử còn muốn dùng từ kì quái gì để miêu tả nàng:” Nô tỳ nhìn thấy Tiết tiếp dư và Bùi bảo lâm. Mặc dù thường ngày Tiết tiếp dư đối với Bùi bảo lâm không thân thiện lắm, nhưng tóm lại cũng khác với những người khác. Không nghĩ tới Bùi bảo lâm vì tranh thủ tình cảm cho Phó bảo lâm mà nháo thành như vậy...”

Giọng nói của nàng thanh thoát, giả sử người khác có nói nàng vui sướng khi người gặp họa thì khi nhìn bộ dạng tiếc hận thờ dài của nàng lại cảm thấy nàng là vô cùng thiết tình.

Nàng mặc dù thích xem cuộc vui nhưng thường xuyên sẽ đem mình hòa vào người trong cuộc để suy nghĩ. Không giống những người khác chỉ thích xem náo nhiệt.

Hiền phi sau khi nghe xong, hăm mộ nói:” Nàng ta sống thật thoải mái.”

Chi Tử nhắc nhở:” Nương nương, ngài muốn cũng có thể mà. Ngài chính là hiền phi trong tứ phi, chỉ kém một chút so với Đức chủ tử thôi.”

“Làm gì đơn giản như vậy.” Hiền phi cười ôn hòa, tựa như đang nhìn một đứa nhỏ ngây thơ nghịch ngợm “Vì là tứ phi nên mới phải làm gương. Bản thân ta lại không con cái, nếu làm quá mức sẽ khiến gia tộc mang họa. Các nàng thì không giống, người khác nhiều lắm là cho rằng họ trẻ tuổi không hiểu chuyện, sẽ không trách cứ.”

Vì dưới gối nàng không có nữ nhi, cho nên khi gặp Chi Tử xinh đẹp hoạt bát thì rất vui mừng. Ngày thường cũng không trói buộc nàng ấy cái gì nên mới đường ra được cái tính tình tùy tâm như vậy. Nhưng Chi Tử rất được lòng người. Dù nàng ấy tùy tâm nhưng chưa từng đem lại tai họa gì cho nàng, nàng cũng quyết tâm sẽ coi nàng ấy như nữ nhi mà nuôi dưỡng.

“Nương nương có già đâu.” Chi Tử lẩm bẩm “ Cũng không biết tại sao hoàng thượng lại hiếm tới chỗ của nương nương. . .”

“Người đó, một cô nương chưa già mà dám nói mấy lời như vậy.” Hiền phi duỗi ngón tay ngọc điểm vào trán nàng “Cũng không biết e lệ.”

Nàng tựa như không quan tâm việc có thánh sủng hay không.

“Nương nương. . .” Chi Tử vì nàng mà căm giận.

“Dong dài, cài trâm cho ta đi.” Hiền phi xoay người nhìn vào gương đồng khắc phù dung, không nhìn nàng nữa.

Ở Trữ Tú Cung.

“Nương nương, chỗ Tiết tiếp dư. . .” Tô Nga đem chuyện người dưới vừa báo cáo nói lại cho Trình quý tần, có phần hơi do dự. Dù sao các nàng cũng là người của Trữ Tú Cung.

Trình Quý tần đang cầm một quân cờ trắng, chăm chú nhìn bàn cờ gỗ. Lúc lâu sau, nàng lên tiếng “Đã bộc lộ tài năng, tùy nàng ta đi.”

“Vâng.”

Lát sau, nàng đi thêm một nước cờ, nói “Coi chừng tốt chỗ của An tuyền thị. Người ngoài hiện tại nhìn không phải nàng mà là đứa bé trong bụng. Đùng để người khác thừa cơ hội.”

“Nương nương yên tâm, nô tỳ nhớ rõ.” Tô Nga thấy chủ tử không còn hứng chơi cờ bèn gọi người ôm tam công chúa đến chơi đùa với chủ tử.

Vũ Hương các.

“Chủ tử, tuy nói đã qua lập xuân nhưng thời tiết hôm nay vẫn chưa ấm lại đâu, đừng ngồi cạnh cửa sổ.” Tinh Tinh có chút lo lắng nhìn chủ tử nhà mình liều mạng ngồi ngay đầu gió, bèn khuyên nhủ.

“Biết rồi.” Vẻ mặt nàng mờ mịt như không nghe thấy gì. Nửa ngày sau, nàng mới gọi một tiếng “Tinh Tinh.”

Tinh Tinh nhanh chóng tới bên cạnh trả lời: “Chủ tử?”

“Hoàng gia không phải coi trọng nhất là huyết mạch sao?” Nàng vỗ vỗ bụng, cười dịu dàng, sau đó lại có chút ngờ ngàng.

“Vâng.” Tinh Tinh cười hơi miễn cưỡng. Nàng nhớ tới Tiết Tiếp Dư ở Phương Hoa các. Rõ ràng cùng một cung, nhưng nơi đó vô cùng ồn ào náo nhiệt, thánh sủng vô cùng, mà nơi này lại quá lạnh lùng yên tĩnh. Dù thánh thượng có đến chẳng qua cũng chỉ là dính chút ánh sáng dư thừa từ bên kia, thuận đường tới xem đứa nhỏ.

Nhưng dù là vậy, trên mặt người cũng không có sự vui vẻ. Chủ tử tuy có thai nhưng vẫn tận tâm hầu hạ cẩn thận, ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút không đành lòng.

“Chủ tử đừng nản chí. Hiện giờ nam hay nữ còn chưa rõ cho nên hoàng thượng chưa chú ý. Trước nay thai nhi trong hoàng cung đều. . .” Nàng đem những chữ “khó có thể bảo toàn” nuốt xuống, sau đó tiếp tục: “Lúc trước Mật quý nhân cũng là như thế. . .”

“Nàng ta được sủng ái như vậy mà khi sảy thai cũng không được thánh thượng thương tiếc. Chủ tử phải lấy đó làm gương mới được. Từ bây giờ chủ tử nên tính toán dưỡng thai cho tốt. Nếu sinh được bé trai, hoàng thượng nhất định xem trọng chủ tử.” Nàng vốn là người hầu bên cạnh thái thái. Khi chủ tử tiến cung, thái thái coi trọng nên kêu nàng đi theo, cho nên tình cảm cũng không phải thân lắm.

Ban đầu cung nữ Hạnh nhi cùng với chủ tử có cảm tình tốt nhất, nhưng sau đó không biết phạm phải chuyện gì lại bị hoàng hậu nương nương xử lý. Chủ tử vì thế cũng đau buồn rất lâu.

Nàng vốn không nghĩ tới chủ tử lại rất có tài năng về y thuật, lúc vui vẻ sẽ đọc một ít sách. Chỉ là ánh mắt người luôn dõi theo hoàng thượng, thủ đoạn đầy mình cũng không lấy ra sử dụng.

Nàng không đề cập tới Mật quý nhân thì thôi, vừa nói tới, An tuyền thị mặc dù tinh táo hơn nhiều nhưng lại thêm một tia bất lực. Nàng bối rối trong chốc lát, nỗ lực khôi phục lại, vuốt bụng nghĩ nghĩ: Bảo bối, con nhất định phải thật mạnh khỏe.

Tinh Tinh cho rằng nhắc tới chuyện hư thai khiến chủ tử bất an, cho nên vội vàng bổ sung: “Chủ tử cũng đừng quá. . .”

Nói chưa dứt lời, người Trình quý tần gọi tới chiếu cố Long thai: Phương ma ma đã tiến vào.” An chủ tử, hoàng thượng tới, mau chuẩn bị ra nghênh giá.”

Phương ma ma tự biết mình không phải người của An tuyền thị cho nên liền để chủ tử hai người ở trong nói chuyện, còn bản thân thì canh giữ bên ngoài. Sau khi nghe thủ vệ tiêu quý tử vội vàng tới báo tin, bà mới đẩy cửa vào kêu An tuyền thị chuẩn bị.

“Chủ tử!” Tinh Tinh thấy ánh mắt của chủ tử thoáng nở rộ hào quang, trong lòng liền vui vẻ. Khuyên nhiều như vậy cũng không bằng hoàng thượng tới một lần. May mà hoàng thượng vẫn còn để mắt tới Long thai.

Chờ ăn mặc thỏa đáng xong, một tiếng thông truyền khách khí vang lên.” Thánh thượng giả lâm-“. Quả nhiên trung khí mười phần.

An tuyền thị vuốt ve tóc, sau đó mới xách váy tiến lên nghênh giá. Đúng lúc này, một âm thanh có phần yếu hơn vang lên.” Tiết tiếp dư đến... Nô tà thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an! Nô tài thỉnh an Tiết tiếp dư, Tiết tiếp dư cát tường.”

Tay nắm váy của An tuyền thị run lên, đóa hoa lan trên váy cũng theo đó mà run rẩy, làn váy vô lực buông xuống mặt đất bụi bặm.

Nàng phúc thân, thanh âm thần thờ nói” Thiếp thân thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường. Thiếp thân thỉnh an Tiết tiếp dư”

“Miễn lễ.” Giọng nói thản nhiên của hoàng thượng truyền tới.

Trong lòng nàng đau thương, chỉ cúi đầu. Ngay cả đỡ cũng không chịu đỡ sao?

“An tuyền thị mau ngồi xuống đi.” Âm thanh nhẹ nhàng của Tiết Bích Đào truyền đến, có chút ngạc nhiên nhìn bụng nàng. Tuy lời nói không có ý quan tâm nhưng ngược lại rất chân thật “Đứng lâu khó chịu sao?”

Lúc còn ở nhà, nàng chưa từng sống cùng với phụ nữ có thai. Vốn dĩ nghe nói mẹ đã mang bầu, cậu còn rất vui vẻ. Nhưng còn chưa đợi được mẹ sinh em bé thì nàng đã bị quăng tới đây. Nàng và em họ coi như không có duyên gặp nhau.

“Đa tạ Tiết tiếp dư quan tâm” An tuyền thị thoáng khôi phục thái độ. Vô luận thế nào, hoàng thượng đã đến thăm nàng, nàng không thể biểu hiện quá hờ hững “Tĩnh Tĩnh, đi pha trà đi.”

Tiết Bích Đào không biết người khác làm thế nào đối mặt với việc chồng mình và vợ bé sống chung, nhưng bản thân nàng lại cảm thấy không tự nhiên. Mới đầu nàng chỉ định đến thăm phụ nữ có thai, không có cảm giác gì nhiều. Nhưng đợi tới cung nhân lui hết, phần xấu hổ này mới hiện rõ.

Hoàng đế hẳn cũng không phải người sẽ cố sức tìm đề tài để nói. An tuyền thị thì nhìn có chút ngượng ngùng, giống như cũng sẽ không làm việc này. Chẳng lẽ phải để nàng khuấy động không khí sao?

Ồ ô, sớm biết nàng đã không đáp ứng câu hoàng đế tới đây.

Lại còn viện cái cớ rất hoa mỹ là quan sát, gần gũi phụ nữ có thai để sau này nàng có thể tham khảo. Hừ, nếu bình thường hai người này cũng ở chung như vậy thì nàng xem như đã biết tại sao hoàng đế lại kéo nàng tới.

Hoàng đế ngồi bên trên không chút sút mẻ, trầm ổn như núi, nửa phần ý tứ muốn mở miệng cũng không có. Nàng ngồi một bên, có chút lung tung nhìn hoàng đế, lại nhìn xuống An tuyền thị, miễn cưỡng mở miệng:” y phục hôm nay An tuyền thị mặc không tồi, đây là một mới sao?”

Câu này quả thật y chang câu “hôm nay thời tiết thật tốt.”, không có nửa điểm tiêu chuẩn gì hết. Hoàng đế nghe xong rất muốn cười. Thật sự là làm khó nàng, trách không được ngày thường nàng cứ thích ở lý trong phòng, thì ra là biết mình sẽ không nói được.

Cũng là do mình quá nuông chiều nàng nên nàng cái gì cũng dám nói ra.

Nghĩ như vậy, hẳn lại có điểm đắc ý. Tựa như Khai Bảo Tương vậy, trào dềo lợi suối, cuối cùng cũng có kinh hi. Trên người nàng đầy những điều thú vị, hẳn phải chậm rãi tìm kiếm.

“Đúng vậy, thiếp thân chọn hồi lâu mới tìm được một bộ hợp ý, không nghĩ rằng lại được Tiết tiếp dư coi trọng.” An tuyền thị cười có điểm cứng nhắc, lời nói coi như đủ khiêm nhường.

Tĩnh Tĩnh bang trà tới nghe thấy thì nhẹ nhàng thờ ra. Chủ tử cuối cùng cũng không mất quy củ cấp bậc lễ nghĩa.

Nàng đem ba ly trà dâng lên các chủ tử. Khi đến bên người Tiết Bích Đào, nàng bị động tác nghiêng người che miệng của nàng ấy làm hoảng sợ. Nàng vội vàng quỳ trên đất, khó hiểu nói:” Nô tỳ va phải tiếp dư ư?”

“Sao vậy?” Hoàng đế cũng vì hành động bất thành hình của nàng làm ngẩn người, quan tâm hỏi.

“Không biết” Tiết Bích Đào lấy khăn che miệng, chỉ cảm thấy một cổ khó chịu vọt thẳng lên mũi miệng, thẳng đến não, khiến nàng thiếu chút ngừng thở, khiến nàng không dám dùng sức hô hấp. Nàng sợ bị khí kia làm ngạt.

Môi anh đào khẽ nhếch lên, thanh âm cũng có chút không nghe rõ. Nàng thấy hoàng đế chớp mắt, liền vội vàng lắc lắc đầu tỏ vẻ hoang mang, làm bộ dạng chính mình cũng không biết.

Hoàng đế thấy nàng như vậy liền muốn tới xem. Hắn hít mắt phượng, nhìn về phía Tĩnh Tĩnh “Người lui xuống trước đi.”

Tĩnh Tĩnh bị ánh mắt kia nhìn đến run rẩy, không dám nói gì, vội vàng lui ra

Nàng cũng có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ Tiết tiếp dư hôm nay tới bất lỗi. Gần đây nàng hay nghe thấy tin đồn này của Tiết tiếp dư.

An tuyền thị thấy vậy cũng bất an, vội vàng thỉnh tội:” Tĩnh Tĩnh thế nào đụng phải Tiết tiếp dư? Xin Tiết dư hãy nói, để thiếp thân cho ngài một công đạo.”

Bình thường khi bị cung nữ thái giám chạm phải, dù thật hay giả cũng vẫn là chạm. (Khúc này mình chém)

An tuyền thị tức khắc nghĩ tới việc này cho nên mới nhanh chóng thỉnh tội. Nếu Tiết tiếp dư thật sự trách tội, tâm phúc duy nhất hiện tại của nàng coi như xong đời.

Còn thai nhi trong bụng, không phải lại càng khó bảo toàn sao?

Cũng thật kỳ quái, khi Tinh Tinh rời xa, Tiết Bích Đào mới phát hiện hương vị kia đã tiêu tan. Mùi hương đó không phải tanh, chỉ là vừa ngửi tới lại nổi lên cảm giác kia. Sau nhiều lần kinh nghiệm, nàng cho rằng lần này cũng là tác dụng của “cánh giác.”

Nhưng theo lẽ thường mà nói, ngay trong cung chính mình bảo cung nữ của mình hạ độc trong trà, chuyện này phạm là kẻ ngu xuẩn nhất cũng không làm. Huống chi nàng ấy hiện giờ đang mang long thai, bảo vệ chính mình còn khó khăn, sao có thể có tâm tư tranh giành sủng ái chứ? Dù sao chính mình cũng không thể hầu hạ hoàng đế.

Hoàng đế thấy mặt nàng giãn ra bèn cầm lấy bàn tay nhỏ bé có chút lạnh lẽo của nàng, cười nói: “Thật sự là yếu ớt, một chút hương cũng chịu không nổi. Trầm thấy sắc mặt của nàng cũng quá trắng rồi.”

Nàng khó chịu một hồi, tự nhiên lại muốn làm nũng với hoàng đế, nhất thời không chú ý tới một người khác còn ở đây. Thanh âm mềm mại vang lên: “Mùi khó chịu, cái mũi khó chịu.”

Nói xong lại còn khịt khịt mũi vài cái.

Hoàng đế kềm chút nữa là ôm lấy nàng. May mà nhớ ra đây không phải Phương Hoa các, rốt cuộc cũng không làm ra chuyện khác người gì.

Nhưng An tuyền thị thì khác. Ban đầu nàng còn sốt ruột sợ Tiết Bích Đào trách tội, hiện giờ lại thấy cách nàng và hoàng thượng ở chung, nhất thời cảm thấy vô vị.

Thì ra, hoàng thượng cũng thật có lúc dịu dàng ân cần như thế.

Nhưng cũng phải xem đó là ai.

Tiết Bích Đào thấy tay hoàng đế vừa động, nháy mắt ngồi vững vàng lên. Nàng chợt nhớ ra đây là địa bàn của người khác, vì thế nàng hướng An tuyền thị cười cười, cũng không ngượng ngùng, coi như cái gì cũng chưa phát sinh.

Bình tĩnh vô cùng.

Hoàng đế nhìn Tinh Tinh một cái, cùng An tuyền thị nói: “Điều tra rõ ràng.” Lời nói tựa như mệnh lệnh, rất uy nghiêm.

Tiết Bích Đào cảm thấy việc này có thể là ai đó tính kế đưa bé trong bụng An tuyền thị. Nàng do dự không biết có nên đi một bước. Dù sao cũng là tiểu sinh mệnh, nó khiến nàng nhớ tới em họ của mình.

Coi như tích đức vậy. Nàng nghĩ nghĩ, quyết định nhắc nhở một chút, miễn cho chính mình sau này khi nhớ tới lại bất an.

Vì thế, khi hoàng đế biểu hiện ý tứ muốn rời đi, nàng do dự một chút rồi trịnh trọng nói với An tuyền thị: “Nhất định phải điều tra cho kỹ, đừng để sót cái gì.”

An tuyền thị thấy ý tứ trong lời nói của nàng có gì đó kỳ lạ, biểu tình liền ngưng trọng, tinh tế cân nhắc. Sau khi cung tiễn hoàng thượng, nàng bỗng dưng thông suốt, sắc mặt trắng bệch.

Nàng ngẩng đầu gọi: “Phương ma ma! Mau điều tra trên người Tinh Tinh xem có gì không nên có xuất hiện không!”

“Chủ tử!” Tinh Tinh bị nói như vậy vô cùng nóng nảy. Sau đó, nàng tỉnh ngộ lại, vội vàng lui tới chỗ chủ tử, chờ Phương ma ma tra xong rồi nói.

Thời khắc này, nàng cũng không thể làm gì gây nguy hiểm cho chủ tử.

Vừa rồi nhớ tới Tiết tiếp dư trà còn chưa uống đã lấy tay che miệng, vậy không phải do thức ăn mà là do mùi hương.

Phương ma ma tỉ mỉ tra xét một lần, thẳng đến khi ngửi thấy mùi trên người Tinh Tinh, sắc mặt bà ngưng trọng nói: “Quả thật có tẩm qua Tiên Đăng. Bán Chi Liên, xuyên Sơn long đẳng huyết được và thủy liễu. Mùi cực nhẹ, ở xa không ngửi thấy được. Tuy là Tinh Tinh cô nương mặc lên người nhưng nếu không biết về được, khẳng định không biết.

An tuyền thị nghe xong sắc mặt vô cùng khó coi. Bản thân nàng tự xuất thân từ Hạnh Lâm thế gia thông hiểu thuật, nếu không phải do thân phận nữ nhân, phụ thân không thể đem sở học bình sinh truyền dạy hết, nàng đã có thể thuận lợi học tập. Và lại nàng không nghĩ muốn dựa vào cách ấy để cản trở những mình thương âm tiền, cứ để người bên cạnh trúng chiêu. (Lời edit: Chỗ này mình không hiểu lắm, các bạn thông cảm nha)

Phương ma ma không biết nội tình, an ủi nàng: “Nhưng An chủ tử gần đây cũng không thấy gì là không khỏe, thời gian hẳn là chưa lâu. Nếu phát hiện kịp thời thì chỉ cần không chạm vào sẽ không còn trở ngại gì.”

“Vẫn là nên tìm thái y tới xem.” Tinh Tinh đã thay đổi xiêm y mới, nghĩ tới lại sợ.” Chả trách nô tỳ cứ cảm thấy từ lúc mấy bộ này được hoán y cục đưa tới lúc mặc vào có chút kỳ quái. Tiết Tiệp dư quả thật rất tinh mũi, chẳng qua nô tỳ chỉ tới gần một chút đã ngửi thấy. May mà nhờ có nàng.”

Tinh Tinh cảm thấy may mắn, trong lòng An tuyển thị lại phức tạp.

Chính mình một người hiểu biết y thuật lại không phát hiện ra, vậy mà nàng ấy lại biết. Yết ớt, quả thật như hoàng đế nói, đó là một nữ tử yếu ớt, một chút mùi hương cũng không ngửi được.

Chẳng lẽ hoàng thượng là vì thế nên mới thích nàng?

Nàng hoang mang.

Nhưng quan trọng hơn là, trước mắt phải điều tra được người đã ra tay. Nàng biểu tình ngưng trọng dặn dò Phương ma ma:” Ma ma, xin hãy đem chuyện này hỏi thăm chỗ Trình quý tần nương nương, nhờ nương nương định đoạt.”

Vị trí hiện giờ của nàng trong cung rất bất tiện, chỉ đành phụ thuộc vào Trình quý tần. Một phần cũng là do năm đó nàng đáp ứng Trình quý tần một chuyện nên đưa ra điều kiện trao đổi thôi.

Phương ma ma vốn là người của Trình quý tần. Việc trọng đại như thế đương nhiên muốn bẩm báo, bà gật đầu tuân mệnh.

Sau đó An tuyển thị bảo Tinh Tinh đi tìm thái y, chính mình có chút mệt mỏi ngồi một bên, chậm rãi nhắm mắt.

Nàng chẳng qua chỉ muốn có một tia hy vọng thôi.

Chẳng lẽ thật sự là nhân quả báo ứng?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tinh Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tấn công, phòng thủ.

Lập xuân đã qua, tuyết đọng cũng dần tan mất, băng trên mặt sông đều biến thành một dòng nước chảy dài về nguồn.

Lệ tần cầm bát thức ăn cho cá nhảm chán dựa vào lan can, từng miếng từng miếng quăng xuống đàn cá tham ăn kia.

“Nghe nói loại cá đuôi xanh biếc này là vừa được tiến cống tới đây ạ.” Thủy Liên nhìn thấy những con cá vẫy trong suốt đang tìm thức ăn, màu xanh óng ánh, mỏng nhỏ như có thể nhìn được tới dạ dày thì cảm thấy thú vị “Nương nương ngài xem, quả nhiên là long lanh trong suốt.”

“Chẳng qua là cá đuôi đỏ được nuôi theo cách khác thôi.” Lệ tần liếc mắt nói.

“Đương nhiên, dù quý giá thế nào thì cũng chỉ để nương nương ngắm nhìn, nương nương thích mới là tốt nhất.” Thủy Liên thấy chủ mấy từ mấy ngày nay không vui nên muốn khiến người cao hứng một chút.

Lệ tần không nói gì. Lúc lâu sau, một tiếng bước chân vội vàng từ xa truyền đến.

“Nương nương” Uyển Hề đi tới thỉnh an, do dự nói “Nô tỳ vừa nghe nóng được, bên Trữ Tú Cung hôm qua cho thỉnh thái y, nhìn bộ dạng sốt ruột kia, hẳn là đã biết chuyện.”

Lệ tần nghe vậy cũng không vui vẻ gì. Nàng đem bát trong tay lật úp xuống, toàn bộ chỗ thức ăn cho cá đều rớt vào hồ. Đưa lại chén không cho Thủy Liên, nàng trả lời:” Quay về chính điện.”

“Ngươi cẩn thận nói” Lệ Tần ngồi trên ghế giữa chính điện, mặt mày nghiêm túc.

Uyển Hề liền đem những chuyện nghe được kể lại cho Lệ Tần:”... Sau khi Tiết tiếp dư rời đi, An Tuyển thị liền vội vàng gọi Phương ma ma vào. Bọn họ trong phòng thì thăm một hồi, Phương ma ma trở lại chính điện trừ Tú cung, còn thái y bên cạnh nàng đến thái y viện mời thái y, nói là chủ nàng không thoải mái. Còn cụ thể là bị gì thì không có nói.”

Đến bây giờ, các phi tần tuy rằng oán hận Tiết Bích Đào được sủng ái, nhưng càng để ý đứa bé trong bụng An tuyển thị hơn. Dù sao người được sủng ái chẳng qua cũng chỉ mấy tháng. Thánh sủng qua rồi, làm gì còn tiếng nói. Nhưng mang thai lại khác, dựa vào đứa nhỏ có thể khiến hoàng thượng liếc mắt một cái, là một cách cấp thể diện cho mẹ đẻ của hoàng tử.

Mỗi phi tần đều mong muốn khi về già phải có một đứa con bên người. Cho nên mỗi khi một đứa nhỏ gửi hồn vào bụng ai đó, nàng ấy sẽ bị người ngoài ghen ghét. Mà những phi tần đã từng sinh con cũng hẳn là đã tốt. Nguyên triều là nơi dựa vào bản lĩnh mà giành thắng bại. Tựa như đương kim thiên tử, dù là con trai trưởng do hoàng hậu sinh ra nhưng nếu không đủ tài năng, không thể đàn áp được các huynh đệ khác thì không nhất định có thể đăng cơ hoàng đế.

Dựa theo quy luật này, ai cũng không biết người tiếp theo kế nhiệm là ai. Chính mình dù không thể làm đương mẫu hoàng thái hậu thì cũng có thể thành thánh mẫu hoàng thái hậu, không phải sao? Vì vậy, vì đứa con chưa hoặc sắp sinh của mình diệt bớt vài đối thủ đương nhiên không có gì tốt hơn.

Mà Lệ tần chỉ là người xuống tay sớm nhất mà thôi.

Nếu nàng đã bị hoàng hậu tính kế, về sau không thể sinh con thì nàng còn cớ kỵ gì nữa? Đương nhiên, nếu không phải nơi của hoàng hậu cạnh phòng quá mức nghiêm ngặt, còn nắm rõ tình hình các cung khác, khiến nàng không thể xuống tay thì nàng cũng sẽ không dôi tâm mắt, đem sự đau khổ không thể sinh con trút lên đầu người khác.

Không thể yên lặng, vậy thì bùng nổ.

Nàng thay đổi đầu thương có thể khiến hoàng hậu tạm thời yên tâm, sau đó nàng sẽ cẩn thận tính toán, kéo dài công chúa xuống chôn cùng con nàng. Đến lúc đó, không biết hoàng hậu khi mất đi con gái yêu quý sẽ có vẻ mặt thế nào, ha ha ha.

Lệ tần nghĩ, khuôn mặt diễm lệ chợt trở nên dữ tợn khiến Uyển Hề nhảy dựng, vội vàng cúi đầu.

“Làm bí mật như vậy nàng ta làm thế nào phát hiện?” Lệ tần đem suy nghĩ chuyển lại trên người An tuyền thị. Người khác không biết, nhưng trải qua chuyện trước đây, nàng biết rõ An tuyền thị thật sự là cáo già, được bình thường đều có thể nhìn ra.

Cho nên nàng lấy làm tiến, thu mua được người của hoán y cục, đem được ngâm trong xiêm y của cung nữ bên cạnh nàng ta. Cung nữ kia không hiểu y thuật, sẽ không phát hiện ra cái gì.

Không nghĩ rằng nàng ta lại phát hiện ra, quả nhiên may mắn.

“Nương nương.” Uyển Hề nghĩ nghĩ, đem ý nghĩ trong đầu nói ra “An tuyền thị đã qua ba tháng đầu, thai rất ổn định. Thuốc này vì phải bí mật làm nên không có tác dụng lớn, chỉ sợ phải mấy tháng nữa mới tích lũy được. Nô tỳ cảm thấy, có Phương ma ma ở đây, biện pháp này sớm hay muộn cũng bị phát hiện. Hiện giờ chẳng qua là sớm hơn dự định của chúng ta một chút thôi.”

Vốn dĩ bọn họ cũng không định dùng chiêu thức ấy để hại chết đứa bé trong bụng nàng ta. Dù sao An tuyền thị rất gian xảo, giấu diếm ba tháng, thai đã sớm vững vàng. Bọn họ dù muốn dùng lực cũng phải suy nghĩ thỏa đáng, khôn thể để mình bị lộ.

Nhưng loại dược lưu thông máu này sẽ khiến nàng ta khó dưỡng thai nhi, nếu bị người khác rat ay, hậu quả liền khó nói.

“Vô nghĩa.” Lệ tần hao hết tâm tư nghĩ kế sách nhưng lại không thể thực hiện được, trong lòng có chút bức bối. Bước đầu tiên gian nan như vậy, ngay cả một An tuyền thị nhỏ nhỏ cũng không tính kế được, vậy nàng còn hy vọng với hoàng hậu sao?

“Nương nương đừng nóng vội.” Uyển Hề vội vàng trấn an “Nô tỳ đoán, thuốc này cũng không phải hoàn toàn không có hiệu quả. Ít nhất... Cũng đã nhiều ngày rồi mới phát hiện ra, không phải sao? Chúng ta về sau phải càng thêm cẩn thận. Hoàng hậu luôn nhìn về bên này, nếu liên tục rat ay, bị hoàng thượng phát hiện thì sẽ không ổn. Không bằng trước nhìn động tác của họ trước, nếu họ chưa rat ay, ta lại kích thêm một kích. Chẳng qua chỉ là đi đường vòng một chút thôi mà.”

“Vội lại, Đức phi nương nương không hẳn sẽ chịu đựng không rat ay. Dù sao nàng còn muốn mưu đồ cho đại hoàng tử mà. Nếu nàng tính kế An tuyền thị, chúng ta chỉ cần ngồi xem cuộc vui. Nương nương xem, vậy chẳng phải rất phù hợp sao?”

Lời nói của Uyển Hề khiến Lệ Tần bình tĩnh lại. Nàng phân tích lợi hại, cuối cùng lại đưa ra được phương án khả thi, còn tìm được ứng cử viên thích hợp.

Quả nhiên cung nữ bên người mỗi chủ tử đều rất mưu trí. Trong cung đấu tất phải có loại người này.

Lệ tần nghe vậy quả nhiên tỉnh táo lại. Nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy lời nói rất có lý. Dù sao nàng cũng không có con nối dòng, không có vấn đề gì có thể lộ ra. Luôn có người so với nàng còn nóng ruột hơn.

Vì thế, nàng đồng ý.

Uyển Hề thấy vậy rất vui mừng. Chủ tử từ lúc biết được chân tướng, hành vi lại càng ngày càng cực đoan. Nàng thường khuyên không được, chỉ có thể khéo léo đưa đẩy giúp đỡ một chút. Lần này có thể khiến chủ tử tỉnh táo, nàng tự đáy lòng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng hai người chưa từng nghĩ đến, kế hoạch sơ dĩ thất bại là vì một câu nói của Tiết Bích Đào. Nếu biết, Lệ Tần nhất định sẽ điên lên, nhất định lập tức dán mắt vào Tiết Bích Đào.

Lúc này, tại chính điện trữ tú cung.

“Lệ tần?” Trình quý tần cười “Nàng ta nổi điên cái gì, không được sủng ái, không phải nàng hẳn phải đi tranh thủ tình cảm với Tiết tiếp dư sao? An tuyền

thì làm gì phải e ngại nàng ta. Người ngay cả con trai cũng không có, dù có tính kế người khác thì cũng không có lợi ích gì.”

“Nhưng...” Tổ Nga do dự một chút, miễn cưỡng nghĩ ra cái lý do.” Hay là do chính mình không thể có con cho nên ghen tị với người khác?”

“Không đúng, bản cung cùng nàng quan hệ nhiều năm, không nghĩ nàng ta sẽ ngu xuẩn như vậy, ngay cả nặng nhẹ cũng không phân rõ, không giống tác phong của nàng ta.” Trình quý tần cân nhắc một hồi.

“Tuy là thế, nhưng lần này Lệ tần nương nương thất bại, nhất thời sẽ không tiếp tục hành động.” Tổ Nga phân tích nói.

Trình quý tần gật đầu “May mà Phương ma ma phát hiện sớm. Người đem theo quà tặng cho bà ta, bảo bà ta tiếp tục hầu hạ cho tốt.”

Nàng cúi đầu lĩnh mệnh

Tổ Nga kỳ thật không biết, người thật sự phát hiện ra việc này chính là Tiết tiếp dư.

Bên này đang chiến tranh mù mịt thì ở Trường Xuân Cung, Vĩnh Thọ cung quả nhiên có người đã rục rịch.

Hoàng hậu hiện giờ tuy nói kiêng kị Tiết Bích Đào, nhưng cái thai trong bụng An tuyền thị cũng không thể bỏ mặc. Ai biết được chớ có cắn ngược lại chủ hay không? Giống như Đức phi năm đó, chẳng phải nàng ta cũng từng sống rất khuôn phép dưới trướng nàng sao? Lúc có được nhi tử đầu tiên của thánh thượng, lúc địa vị nàng bị đoạt, nàng vì thấy Đức phi thành thật nên cũng khuyên chính mình nhẫn nhịn. Cho đến khi tam hoàng tử của nàng chết non, Đức phi lộ ra bản tính thật sự, nàng mới cảm thấy hối hận.

Có lúc, nàng nể mặt người ta nhưng người ta lại giẫm ngược lại nàng mà tiến lên.

Mà về phần Đức phi, nàng cũng biết chuyện Lệ tần hành động khinh suất, mừng rỡ nhìn Lệ tần nổi điên cắn người. Nếu thực thành công, cũng không cần phải tự tay mình động thủ. Dù sao vị trí của An tuyền thị cũng rất khó xử. Đứa bé kia đối với đại hoàng tử mà nói là một mối đe dọa, nhưng bản thân nàng ta địa vị rất thấp. Để mình ra tay chẳng qua là quá coi trọng nàng rồi.

Trong lúc các phi tần địa vị cao còn do dự chur tiến, các phi tần địa vị thấp đã nảy sinh ghen ghét, thừa dịp tới thăm giẫm chân một cái, tặng túi hương, sai người mang dược, hoa tươi tới, còn có người thu mua được thái giám đưa thức ăn. Hàng loạt mảnh khốc diễn ra trước mặt khiến người ta chóng mặt. An tuyền thị dù có bản lĩnh cũng rất mệt mỏi. Nhưng hoàng thượng không biết sao lại không quan tâm nàng, không hạ chỉ miễn người tới thăm. Những phi tần có thai phần lớn có thể dựa vào thánh chỉ này mà chặn được những người bụng dạ khó lường.

Do các phi tần liên tiếp rat ay, hoàng thượng bèn phân phó thái y chiếu cố nàng thật tốt. Nhưng thái y là người, đương nhiên có lúc không làm gì được. Bọn họ chui vào chỗ trống lại không bị cảnh cáo, đương nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

An tuyền thị cũng là bất đắc dĩ. Nàng địa vị quá thấp, không thể dễ dàng đắc tội người ta. Dưới tình huống không có ý chỉ, nếu chỉ một hai lần nàng còn ngăn đón được, nhưng nàng lại không chịu nổi bọn họ ngày ngày nàng cũng chạy tới lộ về “Quan tâm”

Cứ như vậy, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua.

Lại đến tháng tư.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hai mươi sáu tháng tư

Thấm thoát đã tới tháng tư, áo choàng mùa đông đã sớm trở thành y phục mùa xuân. Vạn vật vốn ngủ đông cũng đã sớm sống lại, mắt nhìn thấy gió xuân ấm áp, cây cỏ xanh tươi, cảnh tượng vô cùng xinh đẹp đầy sức sống.

Nhóm phi tần trong cung đã sớm lột đi đông y phục mùa đông nặng người che mắt đường cong. Nhìn khắp nơi đều chỉ thấy các tiểu mi nhân nhẹ nhàng lả lướt, xuân lan thu cúc, ốm mập có đủ. Nhìn cảnh này có người thở dài một hơi: Nhiều cô nương động lòng người như vậy mà chỉ để một người hưởng.

Mà người nói điều này lại cố tình là một tiểu nha đầu vừa vào cung không lâu nhưng được sủng ái phi thường, đường làm quan rộng mở.

Đương nhiên, sủng ái này cũng không phải là độc sủng. Nếu không chẳng phải sẽ bị nữ nhân hậu cung ghen tị tới chết sao.

Trừ bỏ các phi tần địa vị cao không có gì thay đổi thì Nghi tài tử của Cảnh Dương cung được tấn thành quý nhân, Phó bảo lâm thành tài tử, Ôn tuyền thị của Thừa Kiền Cung thành ngự nữ, Ngô canh y của Hàm Phúc Cung thành thái nữ. Ngay cả tỷ tỷ của Tiết Bích Đào là Tiết Lục Ngạc cũng được thăng một bậc thành mỹ nhân. Trong đó, người có thể cùng sánh vai với Tiết Bích Đào cũng chỉ có Nghi quý nhân được tăng liền hai cấp kia thôi.

Điều này khiến cho Mẫn tài tử vốn cùng vị trí với nàng ta nhưng lại không được thăng bậc tức tối cắn răng, mũi dao cũng từ chỗ Tiết Bích Đào chuyển

sang Nghi Quý Nhân. Đương nhiên một phần cũng là do lúc trước bị Tiết Bích Đào làm cho sợ hãi.

Nghi quý nhân kia nhìn như ôn thiện nhã nhặn nhưng thực ra không phải hiền lành, hiền nhiên sẽ không chịu ân huệ của Mẫn tài tử. Tự nhiên lại để cho người khác nhìn trò hay.

Mấy ngày tới cũng sẽ không nhàm chán rồi.

Trữ Tú Cung, Phương Hoa các.

Tiết Bích Đào cầm kéo bạc, chọn ra một cành không quả mà cắt tỉa. Nàng cẩn thận từng chút, từng chút. Cuối cùng, cung nhân cúi đầu ngồi bên cạnh cũng nghe được một tiếng “rắc”.

Lau lau mồ hôi. Nghi thăm. Cuối cùng cũng cắt được rồi.

Lại nghe thấy thanh âm mềm mại của chủ tử vang lên: “Hừ, lại cắt nhầm rồi. Muốn đối nghịch với ta sao. Phụng Tử, lấy chậu khác tới.”

“Chủ tử.” Phụng Tử có chút bất đắc dĩ khuyên “Đây là chậu “Hàm tiếu” thứ năm ngài phá hư rồi. Hay là ngài nghỉ ngơi một chút rồi cắt tiếp được không?”

Ngụ ý chính là, chủ tử hôm nay thế là đủ rồi, đừng giết hại cây non mùa xuân nữa.

Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nói: “Không cần.”

Phụng Tử xoa xoa mi tâm. Đối với chủ tử tính tình trẻ con nàng ngày càng không có cách. Nàng thật nhớ tới tiểu thư yếu đuối ngày trước. Ít nhất lúc hầu hạ cũng không khổ như vậy.

Đang muốn đi lấy chậu thứ sáu, nàng chợt nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn quen thuộc đang tới gần.

“Cái gì không cần?” Quả nhiên là Nguyên Trung đế.

“Hoàng thượng ~” Tiết Bích Đào yêu kiều gọi, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào khiến tim hoàng đế không khỏi có chút đập nhanh.

Vật nhỏ này không biết sao gần đây ngày càng ngọt.

Hắn ôm thiên hạ đang nhào tới, vuốt đầu nàng một chút rồi nói: “Lại cao lên rồi.”

Đồ quý. Bất người ta ăn quá trời đồ bổ xương gì đó, không cao mới là lạ.

Huống chi nàng còn thêm hai điểm vào “Chân dài eo thon.”, trong ngoài kết hợp, tự nhiên sẽ cao lên vài cm. Mặt khác, nàng còn bỏ thêm vài giờ ở mật đào hương, khí chất ngọt ngào mềm mại. Chẳng qua hương đào quá nhạt, gần như không ngửi thấy mùi. Mà tổng cộng kỹ năng đã phân cũng được hai mươi lăm điểm rồi, cũng đã hoàn thành được một phần tư nhiệm vụ rồi, nàng rất vui vẻ.

Cô nhìn nhìn hoàng đế mà rất thỏa mãn. Không hiểu sao cầu hoàng đế này lại khiến nàng có cảm giác rất thành tựu.

Nàng lác lác đầu, đem ý tưởng kỳ quái này quăng đi.

Nàng nhón chân muốn tiến gần tới tai hoàng đế. Phát hiện độ cao không đủ, nàng ngoéo ngón út một cái, chờ hoàng đế cúi đầu xuống, nàng nói nhỏ bên tai hắn: “Ư thiếp thân phải cảm tạ hoàng thượng có công tưới nước nha.” Hai chữ “Tưới nước” được nàng nhấn rất rõ ràng.

Vật nhỏ này! Lá gan ngày càng lớn.

Hoàng đế ôm nàng bế lên cao, lông mày nhíu lên, hỏi: “Làm thế nào để cảm tạ đây?”

Khốn kiếp. Tiết Bích nghĩ muốn khinh thường hắn một cái. Nhưng góc độ này không tốt, nhất định sẽ bị hắn phát hiện, cho nên nàng nhịn xuống.

Cung nhân từ lúc thấy hoàng đế ôm nàng đã rất thức thời mà lui xuống. Nàng liền không hề cố kỵ, hai chân mềm mại ôm lấy lưng hoàng đế, giật giật thân mình, cười khanh khách, càng phát ra sự quyến rũ đặc biệt của phi tần được sủng ái.

Đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của nàng ngậm hầu kết của hắn, tình té cắn. Đôi hán thở dài một tiếng, đầu lưỡi lại lơ đãng liếm qua. Tay hắn bắt đầu đưa xuống vịn lấy móng nhỏ của nàng, đem nàng cố định trong ngực mình.

Nàng đột nhiên ngừng lại, hàng mi lưỡi liềm tình xảo nhíu lên, đôi mắt mênh mông ướt át nhìn hắn nói từng chữ: “Hoàng thượng, mau thả thiếp thân ra. Thánh nhân có nói, ban ngày không thể tuyên dâm”

Hoàng đế vì nàng đã sớm mê muội, lại bị lời nói kia đổ xuống chậu nước lạnh. Hắn hung hăng cắn một nàng một ngụm rồi mới bằng lòng bỏ qua.

“Quý con.”

“Thiếp thân đa tạ hoàng thượng khen ngợi.” Chân nàng vừa đáp xuống đất đã nhanh như chớp chạy xa, lại còn đứng bên cửa sổ cười khanh khách hành lễ với hân.

Hắn nhất thời nghĩ có tranh cãi cũng vô ích thôi.

May mà nàng cũng biết hướng hân a dua lấy lòng, mới miễn đi một lần xui xẻo.” Hoàng thượng mau tới xem hoa nhi thần thiếp cất tia thế nào.”

Hoàng đế vừa đi tới đã nhìn thấy chậu “hàm tiếu” đã không còn lại bao nhiêu, cả đóa hoa lớn màu vàng cũng bị cắt rơi xuống đất, vô cùng thê thảm.

Hoàng đế không nỡ đá kích nàng, sau nửa ngày mới nói ra được mấy chữ.” Rất có phong cách.”

“Hoàng thượng đáng ghét.” Tiết Bích Đào lắc người “Rõ ràng rất không đẹp, lại còn nói kiểu không rõ ràng chê cười người ta, đáng ghét.”

Thật khó chơi.

Hoàng đế nếu là người hiện đại thì bây giờ hẳn là sẽ chửi thề một tiếng, thầm nghĩ bà cô này không dễ chọc. Đáng tiếc, hắn là người cổ đại cho nên không thể phát tiết, chỉ có thể ghen hờn.

Đương nhiên, hắn còn là hoàng đế, nên dù ghen cũng không ghen quá mức. Nếu không Long thể có chuyện gì thì giang sơn xã tắc cũng không yên.

Vì thế hắn bắt lấy tay nàng đánh một cái, hừ lạnh nói” Nói lại xem, trẫm sao lại đáng ghét.”

Cô nài nỉ chuyển bất nạt kẻ yếu nhất thời biến thành quả hồng mềm, tùy ý khó dễ. Nàng áp ứng.” Nào... Nào có... Người ta rõ ràng nói đáng yêu...”

“A, xuân thiên lý, bách hoa khai, hoàng hoa khai, hồng hoa khai, lam hoa bạch, hoa tử hoa khai, hoa biện kiều nộn, tể nhị thổ diễm (Mùa xuân bách hoa nở, hoa cúc nở, hoa hồng nở, hoa xanh hoa tím hoa nâu nở, hoa mềm mại, tình tể mà đáng yêu.)” Nàng còn thật sự ngâm ra một bài thơ rất nghiêm túc.

Hoàng đế lại vui vẻ.

Hắn cúi đầu thấy lòng bàn tay của nàng bị đỏ một mảnh, bắt đầu dī thờ dài.” Da như con nít, trẫm còn chưa dùng sức đã đỏ.”

“Bởi vì thiếp thân da mỏng nha, da dày mới đánh không đau.” Nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cuối cùng còn bồi thêm mấy chữ “Nhất là da mặt.”

“Nếu nói vậy da mặt nàng cũng không dày lắm. Nàng nói xem nàng đã đòi trẫm bao nhiêu đồ tốt rồi?”

“Đó là phần thưởng cho việc người ta vất vả cần cù lao động!” Nàng thu tay, không được tự nhiên lắm bậm.

“Lao động gì?” Hoàng đế nghi hoặc nhìn nàng.

“Không, không có gì...” Nàng nhanh chóng đổi đề tài “Hoàng thượng hôm nay có qua chỗ An tuyển thị không? Nàng hôm nay thế nào rồi?”

An tuyển thị quả thực sống không dễ. Mấy tháng nay bị ám toán không ít, tam tai lưỡng nan không ngừng. Đương nhiên không ngoại trừ có vài cái là âm mưu tranh sủng.

Hoàng đế nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Tình cảm vốn lạnh nhạt. Tuy hắn cũng rất mong đợi đứa nhỏ của mình, nhưng nếu mẹ đẻ của nó ngay cả con mình cũng không bảo vệ được thì sau này dù sinh ra cũng không có cách coi chừng. Huống chi, An tuyển thị nếu dám giấu diếm ba tháng mới đẻ hẳn biết, tất là chính nàng có thể nắm chắc, hắn cần gì phải phí tâm tư vì nàng nữa?

Đương nhiên, nếu là vật nhỏ sinh con thì là chuyện khác.

Hắn nghĩ nghĩ, khóe môi khẽ cười. Hắn vừa xoa tay đỏ bừng của nàng, vừa nói” Chính nàng còn như đứa trẻ thì không hiểu sau này nàng nuôi hoàng tử của trẫm thế nào đây.”

Tiết Bích Đào đỏ mặt.

Nàng giống như ngày càng tùy ý. Đương nhiên, lần này nàng biết chừng mực, tuy làm nũng nhưng không đụng tới giới hạn của hắn. Một mặt yếu ớt của nàng lộ ra, hoàng đế lại cực kỳ yêu thích.

“Người ta như vậy đều do hoàng thượng tập thành thói quen.” Nàng làm bậm phản bác, không thuận theo quơ quơ bàn tay to của hắn. “Hoàng thượng muốn tìm đầu sỏ thì chính mình đứng mũi chịu sào đi.”

“Nàng đó.” Ánh mắt hoàng đế tràn ngập cung chiều, cười một tiếng.

Tiết Bích Đào đột nhiên nhớ tới sự kiện quan trọng hơn, nàng hỏi” Hoàng thượng, xuân sưu (Hội săn bắn mùa xuân) khi nào tổ chức? Thiếp thân cũng muốn đi theo.”

“Nàng?” Hoàng đế nghiêng ngả đánh giá nàng, nói:” Thân thể yếu ớt, còn chưa bắt được mồi đã khóc nhè.

Tiết Bích Đào tức giận.

Thân thể yếu đuối thì đúng, cái này một mặt là do bản thân, một mặt là do nàng tự tăng. Nhưng dù nguyên chủ yếu ớt nhưng thể chất nàng vẫn rất khỏe mạnh mà. Làm sao yếu được? Làm sao?

“Thiếp thân mới không có yếu. Rất khỏe mạnh, rất cường tráng! Một lần có thể ăn hai chén cơm đó!” Nàng ngẩng đầu kháng nghị.

“Một bát kia là do trăm bát nàng ăn.” Thân thể nàng ấy hiện giờ quả thật cao hơn một chút. Hẳn là lo nàng thể chất quá yếu lúc nào đó sẽ gặp nguy hiểm, hẳn vì phương diện này mà mất không ít tâm tư.

“Thì, dù sao cũng ăn vào bụng mà.” Nàng chột dạ.

Từ nhỏ nàng ăn cơm rất ít, đồ ăn chẳng ăn nhiều cũng no, đã sớm dưỡng thành thói quen. Huống chi khối thân thể này ban đầu rất kém, ăn nhiều sẽ đau bao tử, nàng cũng không thể miễn cưỡng mình.

Lúc hoàng đế hạ lệnh, nàng không thể không cho hắn mặt mũi.

Đế vương là người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, dù nàng ăn nhiều cơm một chút, đó là ban ân, nàng không thể không nghe nha.

“Ừ, là nàng ăn.” Hoàng đế buông tha cho nàng vô cớ gây rối, theo lời nàng nói một câu, sau đó lại xấu xa cười khê vào tai nàng “Nếu là thật thì chứng minh cho ta xem. Ít nhất thì đừng lúc nào cũng bất tỉnh khiến ta không thể tận hưởng chứ, sao?”

Tiết Bích Đào bĩu môi. Lại lần nữa nàng oán thầm lão cha mắt bị mù. Nếu cậu hoàng đế không gần nữ sắc thì heo mẹ cũng có thể leo cây!

Lúc nào cũng không quên dùng những lời này trêu nàng. Đúng là nghiện rồi.

Thực tế, Nguyên Trung Đế cũng cảm thấy mình có chút nghiện. Hắn thích bộ dạng nàng vừa tức vừa vội, hai má đỏ ửng, cổ trắng khê hất lên, cặp mắt trong sang thẳng tắp nhìn qua. Đẹp, quả rất đẹp.

Hắn kim lòng không đầu vuốt ve khóe mắt nàng, miệng khê gọi lên nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Oanh yến

Trong cung, tin tức đế vương muốn tổ chức xuân sưu vừa truyền ra thì tất cả phi tần đều trở nên vui mừng. Ngày thường hoàng đế bận rộn chính vụ, cho nên khi muốn phi tần nào thì trực tiếp đi tới, rất ít khi có tâm tình ngồi ở ngự hoa viên chờ gặp diễm ngộ. Dù là đụng phải thì hắn cũng không thích các nàng trang điểm xinh đẹp đến gần hắn.

Nhưng làm bạn giá thì khác. Bãi săn tuy là lớn nhưng lúc hạ trại cũng chỉ có một chỗ, các nàng lại không cần câu nệ cung quy, có thể khiến bản thân trở nên quen thuộc với hoàng thượng, lại có thể hiện ngang bày ra những tư thế mà trong cung không thể làm.

Nói không chừng, hoàng thượng biết đâu lại thích như vậy.

Danh sách bạn giá còn chưa đưa xuống. Hoàng đế lại không thể gặp được, cũng chỉ may ra biết được chút tin tức ở chỗ của hoàng hậu.

Cho nên, Trường Xuân cung lúc này vô cùng náo nhiệt.

“Hoàng hậu nương nương cao quý ung dung, trên đời này chỉ có mẫu đơn là xứng nhất. Thiếp thân tí mị chăm sóc thật lâu mới làm được một gốc ‘Túy yên chi’ này, mong hoàng hậu nương nương sẽ yêu thích.” Phi tần kia nghe nói lúc hoàng hậu tản bộ ở ngự hoa viên có dừng chân ở Phù Bích đình nên nảy ra một ý, trồng một chậu bông lấy lòng.

“Lời nói của tỷ tỷ sai rồi, lấy sự cao quý của hoàng hậu mà nói, một bông hoa nho nhỏ sao có thể sánh bằng?” Lập tức có phi tần mở miệng phản bác, lời nói như trước tăng bốc hoàng hậu.

Nàng làm sao có thể chưa chuẩn bị lễ vật chứ? Tuy rằng hoàng hậu nương nương kiến thức rộng rãi nên lễ vật cũng phải tỏ vẻ kính trọng. Làm sao có thể để nữ nhân này đoạt mất chứ.

“Thiếp thân nghe nói nương nương gần đây mắc chứng suyễn cho nên tìm một phương thuốc cổ truyền tới. Lấy bát tiền lá trúc làm thuốc dẫn, thêm chi mật, son trà, bói mẫu tử xuyên, tuyết lê. Tuy không thể áp chế hoàn toàn bệnh nhưng cũng là một phen tâm ý của thiếp thân, hy vọng nương nương vui lòng nhận cho.” Có phi tần khác không chịu kém thế liền bảo cung nữ bê người cầm lấy một chén thuốc tự mình dâng lên cho hoàng hậu.

Phi tần ban đầu tặng hoa bị người ta cướp mất cơ hội tốt, lại còn nói nàng chỉ biết vui đùa thưởng nhạc mà không quan tâm tới hoàng hậu nương nương. Không lẽ họ vài cái cũng phải chú ý sao? Nàng xoay đầu nói:” Hoàng hậu nương nương của chúng ta thân mình quý giá, không phải cái gì bần thủ cũng có thể uống vào bụng. Tỷ tỷ nói đó là thuốc cổ truyền nhưng cũng không nên nóng nảy dâng lên. Hay đợi chính mình thử xong rồi dâng lên cũng không muộn mà.”

Phi tần kia giận dữ. Người hiền ân cần của người, ta đòi ân huệ của ta, việc gì phải gây sự như vậy?

Còn nói nàng đưa vật bản gì đó, rồi lại vội vàng quá mức không để ý thân mình của nương nương. Thật sự là khó nhịn mà.

Cũng đều là tiểu phi tần thôi, làm gì có ai cao quý hơn chứ?

Nàng che miệng ha hả cười, nói:” Muội muội nói quá rồi. Thiếp thân đương nhiên là đã tự mình thử qua mới vội trình lên hoàng hậu nương nương. Nương nương thân mình quý giá không cần muội muội phải nói thiếp thân cũng biết. Thiên muội muội nói như vậy, người khác không biết lại cho rằng thiếp thân không biết nặng nhẹ.”

Người dựa vào cái gì bắt chớ đi cày, xen vào chuyện của người khác!

“Ta...” Phi tần kia hai lần bị nói đến, sắc mặt nhất thời đỏ lên, có chút ngượng ngùng.

Hoàng hậu được chứng tình phùng nguyệt (Sao quanh trăng sáng) đương nhiên là cười sung sướng. Ai lại không thích được người ta nịnh chứ? Nhưng các nàng cứ tranh cãi mãi cũng không tốt. Cho nên, chờ họ nói được vài câu thì nàng liền mở miệng:” Được rồi, tâm ý các người bổn cung cũng biết, không cần vì việc nhỏ này mà phân cao thấp. Hậu cung phi tần sống chung hòa hợp thì vạn tuế gia mới có thể cao húng, mới hài lòng, không phải sao?”

“Bằng không thấy các người tranh cãi thế này thì sao có thể vui vẻ được.”

Hoàng hậu vừa ra tay đã sắc bén đánh trúng trọng điểm. Vốn các nàng đến lấy lòng hoàng hậu cũng chỉ vì chuyện bạn giá. Bạn giá đương nhiên là để vạn tuế gia coi trọng. Cho nên cũng không thể chỉ vì sợ người khác đoạt cơ hội mà nháo loạn, trái lại lẫn lộn đầu đuôi.

Vì thế chúng phi tần nhất thời ngừng lên tiếng, lại bắt đầu một phòng kẻ xướng người họa, không khí hòa hợp. Nhưng nghe kỹ lại thì trong bóng có kim, thuốc súng mù mịt.

Chỉ cần là không cãi đến đỏ mặt tía tai thì hoàng hậu cũng sẽ mặc kệ họ.

Những phi tần lâu ngày không lọt vào mắt xanh của hoàng thượng thì đương nhiên tinh lực tràn đầy. Không cho cãi nhau thì chính là phải dùng tới đầu óc rồi.

Tiết Bích Đào cùng Nghi quý nhân ngồi một bên cắn hạt dưa xem kịch vui. Cũng không phải nàng muốn đến xum xoe gì, chỉ là hoạt động giải trí trong hậu cung quá ít, cả ngày nhốt mình trong phòng. Thừa dịp gần đây tất cả mọi người tranh nhau lọt vào danh sách bạn giá, ít có tính kể, nàng rốt cuộc cũng chui ra mai rùa, hoạt động hoạt động, xã giao xã giao.

Tuy rằng phần lớn hoạt động chính là uống trà xem kịch mà thôi.

Nàng hôm nay mặc y phục mùa thu cổ tay áo viền hoa, bên dưới là váy lụa trắng, tinh tươm ngồi một bên, mặt đầy hứng thú khoan khoái.

Gió xuân thổi qua mặt ao, mang theo một mùi hương sen thoang thoảng thơm ngát. Mặc dù không đúng mùa nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được vài phần linh động.

Váy bị gió thổi bay bay, Tiết Bích Đào quay đầu đi tìm hướng gió, ánh mắt sâu như nước khê chớp, mặc cho gió thổi. Tóc mai cũng nhẹ nhàng bay theo, nhẹ nhàng chuyển động, có chút ngứa. Nàng giật giật cổ, muốn dùng bả vai để cọ.

Một bàn tay to vươn đến, giúp nàng vén tóc mai ra sau tai.

“Đang nhìn gì đó?” Thanh âm kia trầm thấp, ần ần ý cười. Nhưng cuối cùng vẫn không ai có thể nắm bắt được, không thể kết luận là thật sự có cười hay không.

Các nữ nhân vốn đang riu rít đột nhiên tĩnh lặng lại. Hoặc là làm bộ dạng then thùng ngoan ngoãn, lén lén liếc mắt, hoặc là kiển chân trông mong, lòng tràn đầy chờ mong nhìn nam nhân đang đứng một bên kia.

Trong lòng Tiết Bích Đào đột nhiên kinh sợ. Nàng xoa xoa ngực.

Nàng nghĩ, một nam nhân tối cao được vạn ánh mắt nhìn vào lại tìm mọi cách sủng ái một nữ nhân thì dù nữ nhân kia có bộ dạng gì thì trong tâm vẫn thật rất thỏa mãn đi.

Rất đáng tiếc đây không phải là xã hội một vợ một chồng.

“Đang nhìn gió.” Nàng ăn ngay nói thật, mặt mày thả lỏng. Theo góc nhìn của hoàng đế thì khỏe môi nàng khề nhấp nháy.

Thật giống một bức tranh phong cảnh. Vốn là tĩnh lặng nhưng khi hần nhẹ nhàng đụng một cái thì lại bắt đầu bung nổ xáo động, thông thả sống lại.

Hần giống như lại phát hiện một bộ mặt mới của nàng.

“Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường.” Lúc hoàng đế xuất hiện, mọi người đều không kịp trở tay. Ngay cả hoàng hậu cũng vô cùng ngạc nhiên. Hiện nay lấy lại tinh thần, tất nhiên là vội vàng thành toàn quy củ.

Những oanh oanh yến yến kia đương nhiên cũng khề chuyển động vòng eo, ủy thân hành lễ. Thanh âm vang lên như tiếng chim hoàng anh, oanh oanh róc rách.

Các nàng quả thật cảm nhận được bầu không khí hoàn thuận của hoàng thượng và Tiết tiếp dư. Nhưng tuyệt đối không có ý ủng hộ, tất cả đều ước gì chạy nhanh tìm lý do đứng đắn phá đi. Thịnh an này không phải chính là cái có đó sao?

Hoàng đế tựa như lúc này mới thấy họ, tầm mắt nhìn Tiết Bích Đào thu hồi, đưa tay nói: “Miễn lễ.”

“Phụ hoàng!” Một đứa bé mặc trường bào xanh ngọc chui ra từ phía sau hoàng đế. Nó nắm góc áo hoàng thượng, khuôn mặt trẻ con nhìn Tiết Bích Đào có chút tức giận.

Hừ, nữ nhân này tự nhiên lại ở đây, khiến phụ hoàng bỏ quên nó luôn!

Tiết Bích Đào quay mặt đi, không nhìn ánh mắt căm thù của tiểu hài tử này.

Sách vở từng nói hoàng tử cổ đại trưởng thành rất sớm, biết cách che dấu cảm xúc chính mình gì đó kỳ thật là xạo. Định ý chối lợi như vậy, người mù mới không thấy.

Chờ nàng trở về nhất định sẽ nói cho họ biết: Bảo bối à, không phải cái gì cũng giống trong sách vở đâu.

“Thừa Vận, sao vậy?” Hoàng đế đối với đứa con lớn này vẫn rất yêu thích. Hần từ nhỏ bị phụ hoàng tự mình nghiêm khắc dạy dỗ, không thể giống các huynh đệ khác được tùy ý chơi đùa, thể hiện cảm xúc thật. Cho nên hần đối với đứa con này không tự giác có vài phần cung chiêu, đó là một cách để bù lại phần thiệt xót trong lòng.

Vừa nói xong đây thấy nhi tử nhìn thẳng vào Tiết Bích Đào, tiện đà cười, thanh âm trong trẻo vang lên: “Nương nương này lạ mặt quá, nương nương bên cạnh phụ hoàng luôn thật lạ mặt. Nhi thần chưa kịp nhớ đã biến mất tiêu rồi.”

.....Tiết Bích Đào tỉnh ngộ.

Tuy rằng tính cách không giống nhưng sách vở nói cũng không sai.

Hoàng đế cũng không kinh ngạc. Tính cách con hần hần đương nhiên biết. Nhưng còn chưa kịp để hần nghĩ cách trấn an Tiết Bích Đào thì bên tai đã truyền tới giọng nói mềm mại tức giận.

“Không nghĩ tới trí nhớ của đại hoàng tử không tốt như vậy.” Tiết Bích Đào thật ưu sầu nhìn nó, sau đó nhìn qua hoàng đế “Hoàng thượng, có cần gọi thái y đi nhìn một cái không?”

Hoàng đế nghe xong lập tức buồn cười, biết rõ vật nữ này lại muốn trêu người. Nhưng về mặt nàng vừa nãy chân thành như thế, có khi nào là thật không?

Bộ dạng này của Tiết Bích Đào là luyện từ nhỏ. Phàm là khi bày ra khuôn mặt này thì sẽ khiến người ta nghi ngờ chính mình đã đoán sai. Trăm lần thử nghiệm đều chính xác đó.

“Trí nhớ của ngươi mới không tốt!” Tiểu chính thái quả nhiên bùng nổ.

Dù sao nó cũng chỉ một đứa nhỏ, còn Tiết Bích Đào lại mang suy nghĩ của người hiện đại, chiều thức bách quái khó thăm dò. Nó vừa nghe tới chuyện trí nhớ của mình thì lập tức cãi lại! Cũng không thể để phụ hoàng coi thường nó.

“Tôi qua con đã học thuộc lòng rồi đó! Đây là nhiệm vụ phụ hoàng vừa giao cho thôi. Phụ hoàng, có phải không?” Tiểu chính thái mở đôi mắt to tròn, vẻ mặt chờ mong nhìn phụ thân.

“Khụ, đúng vậy.” Hoàng đế nắm tay ho khan một tiếng. Một bên là nhi tử, một bên là nữ nhân mình sủng ái, loại tranh cãi của trẻ con này hần thật sự không muốn tham gia.”

Tiểu chính thái rất đắc ý, nó ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía Tiết Bích Đào.

Tiết Bích Đào dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn nó, cũng ngẩng đầu nói: “Thiếp thân mới không tin đâu, trừ phi đại hoàng tử hiện tại đọc nghe một

chút.”

Tiểu chính thái vừa nghe thấy nàng dám không tin lời phụ hoàng, lúc này mới quyết định giữ gìn uy nghiêm của phụ hoàng, vì thế nững nịu nói:” Đọc thì đọc!”

“Vân đối vũ, tuyết đối phong, văn chiếu đối tình không. Lai hồng đối khứ yến, túc điều đối minh trùng...”

Lúc này nhóm phi tần đứng một bên nhìn Tiết Bích Đào đã thất vọng rồi. Hơn nữa các nàng phát hiện, một khi đại hoàng tử bắt đầu đọc sách thì bọn họ làm sao dám nói chuyện với hoàng đế chứ? Đúng là thất sách, biết vậy hồi đầu bằng mọi cách phải ngăn họ cãi nhau.

Trẻ con thôi mà, lấy chút điểm tâm là có thể dụ dỗ được.

Ngay tại lúc các phi tần đang vô khăn nghĩ đối sách, Tiết Bích Đào gần hoàng đế nhất thừa dịp đại hoàng tử không chú ý, cước bộ nhích tới gần hắn. Nàng túm túm cổ tay áo hoàng đế, lúc hắn nghi hoặc nhìn sang thì nàng lại nở nụ cười tinh khiết, giọng nói mềm mại:” Thiếp thân thật sự có thể dạy trẻ nhỏ.” Nàng nhìn hướng đại hoàng tử để xác định.

Hoàng đế giật mình. Thì ra nàng còn nhớ việc hắn nói nàng trẻ con, làm sao nuôi được đứa nhỏ.

Đúng là thù dai.

“Nàng không dạy cũng không sao, còn có phụ tử.” Hoàng đế thật sự nghiêm túc đề nghị với nàng.

Hắn cũng không quên tặc xấu sửa câu chữ của nàng.

“Hoàng thượng-” Tiết Bích Đào làm trò trước mặt chúng phi tần, cười xinh đẹp với hoàng đế. Sau đó vẩy dáng nàng khê nhích, che khuất bàn tay làm ác của nàng ở dưới đang hung hăng néo thắt lưng hoàng đế một cái.

Tiếp đó nàng nhẹ nhàng vuốt ve. Đôi môi cánh sen khê hờ. Nếu như nơi đây không phải đình thai thủy tạ, thanh thiên bạch nhật, trước mặt công chúng thì nàng nhất định thay hắn thôi thối.

Hoàng đế nhất thời vừa cảm thấy đau đớn, lại có một loại cảm giác khác giao hòa khiến hắn có chút run rẩy.

Ánh mắt hắn lập tức bốc hỏa.

Nữ nhân này thật dám hạ thủ! Tay nhỏ của nàng không biết tại sao có thể làm hắn sinh cảm giác.

Càng cố tình nơi này không phải tắm điện, khiến hắn nghĩ muốn trừng phạt cũng không cách nào làm.

Chúng phi tần thấy Tiết Bích Đào cười với hoàng thượng, kết quả hoàng thượng lại như bị câu hồn, hắn quay sang nói với hoàng hậu:” Trẫm còn có sự vụ trong người, sẽ không vui vẻ với các người. Chờ Thừa Vận đọc bài xong thì trả về chỗ Đức phi đi.”

Sau đó hắn nhìn Tiết tiếp dư một cái (Kỳ thật là trừng mắt) rồi bãi giá Dưỡng tâm điện.

Đây... Đây là chuyện gì?

Hoàng thượng khó có một lần đến ngự hoa viên! Lại bị Tiết tiếp dư câu đi rồi? Này nếu nói không sử dụng yêu thuật thì nói gì các nàng cũng không tin!

Hoàng đế nói có việc mà lại trở về tắm cung, nếu các nàng còn không hiểu thì cũng quá ngu ngốc rồi.

Nửa canh giờ nữa chính là lúc lật bài tử.

Các nàng thật không nghĩ ra cách gì khiến hoàng thượng không lật bài tử của Tiết tiếp dư.

“Tiết tiếp dư thật đúng là...” Có phi tần gấp gấp muốn nói vài câu lại bị Tiết Bích Đào chặn lại.

Hoàng đế vừa đi, Tiết Bích Đào không cần nề mặt hắn nữa mà hiện nguyên hình. Nàng liếc nhìn phi tử kia một cái, lại cười nói “Người cũng muốn học thuộc lòng sao?”

Người nọ liền cảm miệng.

Tất cả mọi người đều hét lên trong lòng: Hoàng thượng! Ngài mau quay đầu nhìn bộ dạng hiện tại của nàng ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Kiêu mị

“Lại đây” Hoàng đế mặt không chút thay đổi cời nút áo, đối với khuôn mặt đang hé ra ở bình phong hạ mệnh lệnh.

Tiết Bích Đào rút tay vào trong áo, trốn phía sau bình phong. Giờ phút này, nàng rút cuộc mới có chút hối hận lúc nảy vì quá xúc động mà véo hấn.

Dù cung chiều nàng nhưng hấn cũng là đế vương mà.

Chẳng qua là, gần đây điểm kỹ năng không lên chút nào, nàng rất lo lắng. Nàng đã suy xét lại, nàng đem bộ dạng thường xuyên dùng trước mặt ông nội và các anh trai để khai triển trước mặt hấn, vì vậy, hấn cảm thấy thú vị cho nên nguyên ý sủng nàng. Nhưng chung quy cũng giống như yêu thương sủng vật mà thôi.

Cũng như việc chủ nhân sẽ thích vật cưng thỉnh thoảng phá phách, nhưng sẽ không yêu thương nó. Bởi vì nàng sống phụ thuộc vào hấn, hấn cho nàng mọi thứ nàng muốn. Chỉ có khi nàng đủ mạnh mẽ để làm hấn động lòng, hấn mới có thể nhìn thẳng vào nàng. Nàng vốn định lập kế hoạch vào buổi xuân sưu, nhưng hiện tại thì đành phải làm trên giường trước vậy.

Tuy rằng ‘Bình hành hiểm chiêu’, nhưng nàng không sợ thất bại. Muốn có lợi nhuận cao thì đồng nghĩa phải chịu mạo hiểm.

Nàng trở lại bộ dạng phục tùng, lén lút, mềm mại hỏi hấn.” Hoàng thượng, thiếp thân xoa bóp cho ngài nha?”

“Ừ” Hoàng đế vui vẻ gật đầu, không hề không đồng ý.

Nàng tròn tròn mắt. Ban đầu còn tưởng rằng hoàng đế sẽ rút rè chứ, hấn là vua một nước mà!

Nhưng lời đã nói ra, không thể phản bác được. Vì thế, nàng yên lặng đi tới, cánh tay nhỏ xoa bóp khắp nơi.

Hoàng đế cũng không quan tâm cặp tay kia. Hấn một tay ôm Tiết Bích Đào vào ngực, sau đó không lưu tình chút nào véo lấy cái eo nhỏ của nàng.

“Đau, đau quá đau quá.” Tiết Bích Đào đau đến hít một hơi sâu, đôi mắt thoáng chốc đã ngấn nước, rung rung nhìn hấn.

Hoàng đế nhin xuống không nhìn, lại đánh vào mõng nhỏ của nàng, giọng điệu bình thản.” Còn dám làm bậy nữa không?”

Mặt mũi nàng đã mất hết, cho nên nhất thời già mồm nói.” Người thật xấu xa!”

Hoàng đế nhìn nàng

“Chúng ta quyết đấu công bằng đi.” Nàng khóc thút thút nói. Làn da quá non mềm cũng thật là sai lầm mà. Nàng không muốn khóc, nhưng đau quá trời, đau muốn chết.

“Nói đi.” Bất kể nàng diễn trò gì, không chịu nhận sai thế nào thì hấn cũng đã trừng phạt xong rồi.

“Chính là quyết đấu đó.” Nàng lau sạch nước mắt, nhìn chăm chăm hấn, giống như đang coi hấn là đồ ngốc “Đánh một trận đi.”

Hoàng đế nhếch mày.” Nàng biết đánh nhau sao? Học ai?”

Tiết Bích Đào chột dạ. Nếu nói nàng nàng gặp được cao nhân đang dạo chơi gì đó thì ai thèm tin chứ. Nàng là một tiểu thư khuê các, cao nhân kia tài cao thế nào mới có thể leo qua tường nhà nàng được? Không lẽ hộ vệ nhà nàng yếu đuối cỡ đó

Nàng mới không ngu ngốc vậy đâu. Vì thế, nàng không thèm trả lời, trực tiếp đấu võ.

Nàng vừa ra tay đã nhắm vào một trong bốn từ huyết lớn: Huyết Ngọc chằm. Hoàng đế vội vàng đỡ, biểu tình rút cuộc có chút ngưng trọng.” Bé ngoan, cái này là ai dạy nàng?”

Hấn đương nhiên biết nàng không phải thực sự muốn đẩy hấn vào nguy hiểm, nàng chỉ muốn buộc hấn ra tay mà thôi.

Nhưng vấn đề này cũng không thể không hỏi.

“Hoàng thượng không biết câu bệnh lâu thành lương y sao?” Khí thế cả người nàng nháy mắt biến hóa, lúc hoàng đế định dùng chiêu nghi binh, nàng đợi hấn ngửa người lập tức tránh thoát, cười kiêu mị.

Nàng mặc dù không có nhiều sức nhưng dựa vào thân thể linh hoạt cũng có thể đấu một chút với hoàng đế.

Hoàng đế lại kinh ngạc với dáng vẻ hoàn toàn khác xưa này của nàng, mỗi chiêu đều ra tay tàn nhẫn, nhắm vào nhược điểm của hấn.

Thật sự là bệnh lâu thành thầy thuốc, lâu ngày biết được sao?

Hắn không tin.

Hắn định bắt lấy nàng, nhưng lúc này, Tiết Bích Đào không lùi lại mà tiến tới, thừa cơ lòn xuống nách hắn, bẻ cánh tay hắn áp vào xương vai, đồng thời tay phải vòng qua cổ khóa tay kia của hắn lại. Cơ hội lần này nàng đã chờ bấy giờ: Chỉ có khi nhảy lên giường mới có ưu thế về độ cao.

Miệng nàng khẽ nhếch, cười gian:” Game over.” Giọng nói cực kỳ trầm thấp.

Nàng không biết hiện giờ tuy mình đang áp chế hắn, nhưng cả người đều cơ hồ nằm úp sấp trên người hoàng đế. Hoàng đế cảm thấy trên lưng là nhuyễn hương, rốt cuộc không hề che giấu nữa, cánh tay bị khóa giật ra, đẩy ngược Tiết Bích Đào nằm ngửa xuống giường.

Hắn đùa thỏa thích xong thì nhìn nàng thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa mà cười nói:” Còn dám nói là thân thể không yếu?”

Kỳ thực chiều cuối cùng kia của Tiết Bích Đào đã đem toàn bộ sức của nàng dùng hết, nếu không bị đẩy ra thì nàng cũng ngã ra trên giường rồi. Nàng thuận thế ngã vật xuống, nằm thật thoải mái.

“Nói đi, ai dạy nàng?” Hoàng đế để lại hỏi.

Tiết Bích Đào nhanh chóng nghĩ một lý do thoái thác.

“Là đấu chiến thắng Phật.” Nàng biểu tình cực kỳ chân thật nói.

“Ai?”

“Hắn nói với thiếp hắn tên là vậy.” Tiết Bích Đào nhíu mày, bộ dạng có vài phần suy tư “Thiếp thân vẫn cảm thấy tên này thực kỳ lạ. Hắn ý muốn nói mình so với Phật tổ còn lợi hại hơn. Hay hắn cũng là một vị thần Phật nào đó?” Nói xong, ánh mắt nàng bắt đầu sáng lên.

“Hoàng thượng, nói như vậy, thiếp thân có phải hay không là đệ tử của Phật tổ nha?”

Hoàng đế sâu sắc cảm thấy nữ nhân này hình như đã bị người ta lừa.

“Nàng thấy hắn ở đâu?” Hắn hỏi.

“Trong mơ.” Nàng trả lời rất rõ ràng. Tường cao vào không được đứng không, vậy thì nàng bịa đặt ra cách không cần leo tường.

Nằm mơ thấy một người dạy nàng cách đánh nhau. Vật nhỏ này quả nhiên ngay cả mơ cũng không giống người thường. Hắn cảm thấy đầu có chút lúng búng. Hắn thấy biểu tình của nàng không giống nói dối, nhưng chuyện hoang đường này hắn lại không tin nói.

Dù sao Nguyên triều là triều đại tôn trọng thực lực, đối với thần mật cũng rất mê tín. Bản thân hắn cũng vì là con trưởng cho nên thuận thiên lên ngôi, chứ không phải do từ nhỏ được đào tạo trở thành hoàng đế yêu dân. Điểm này hắn rất có ấn tượng.

“Hoàng thượng đừng nghĩ nhiều.” Tiết Bích Đào an ủi:” Chuyện này đều do số phận, một khi đã tới thì có ngăn cũng không ngăn được. Tư chất của ngài khẳng định tốt hơn so với thiếp thân.”

Nàng như một chút cũng không biết chuyện này nghiêm trọng thế nào, lại càng không lo lắng hoàng đế sẽ coi nàng là gian tế địch quốc mà bắt lại. Dù sao mèo chỉ cần móng vuốt quá dài thì cào cõ nào cũng đều rất đau. Nàng đã từng học qua võ nghệ, thân là đế vương, tự nhiên cảm thấy người bên gối rất nguy hiểm.

Chỉ là khi hắn thấy nàng suy nghĩ theo hướng kỳ lạ khác, còn nghĩ rằng hắn ghen tị với vận may của nàng thì hắn đột nhiên muốn cười.

Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy nàng thật sự vô hại.

Tiết Bích Đào thấy biểu tình của hoàng đế đã dịu xuống thì trong lòng thở phào một cái. Nàng hít hơi thêm tới bốn điểm vào ‘Không dễ bị hãm hại, quả thật rất hữu dụng. Dù hoàng đế tín nhiệm nhiều cỡ nào, nhưng một khi bị phi tần hãm hại, xuyên tạc mình với hoàng đế thì đều bất lợi. Chỉ là người làm ra hệ thống không nghĩ tới có thể dùng như vậy, cho nên lúc viết thuyết minh kỹ năng có suy nghĩ hơi quá hình thức.

Hoàng đế tuy không phải căng thẳng lắm nhưng cũng không biết phải đối mặt thế nào với Tiết Bích Đào.

Cảm giác thật giống như con mèo nhỏ nhỏ ngày ngày cạo dưới ống quần người, rồi một ngày, lúc người tìm nó thì phát hiện nó đã biến thành người, sau đó lại ngọt ngào cười nói với người.” Ta vốn dĩ là như vậy mà, không có gì đáng ngại đâu.”

Người thường còn không thể chấp nhận, huống chi hắn lại là vua một nước. Từ xưa đến nay, quốc quân phần lớn đều rất miễn cảm, đa nghi. Bọn họ không thể cho phép bên người xuất hiện dù chỉ là một chút uy hiếp.

Cho nên dù tiểu nữ nhân bên cạnh biểu tình có ngây thơ thế nào, chuyện hoang đường kia có thật tới đâu thì hắn cũng không thể xem nhẹ.

Ánh sáng rọi vào khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, trông hắn có vẻ hết sức cô đơn vắng lặng.

Đột nhiên, má phải truyền đến một xúc cảm mềm mại, cổ hần bị người ta hai tay ôm lấy. Tiết Bích Đào đứng trên giường, gất gao đem mặt mình tiến gần mặt hần, rầu rĩ kêu một tiếng.” Hoàng thượng.”

Ngữ điệu thật nặng nề, có thể nhìn ra tâm tình của chủ nhân không tốt.

Hần đột nhiên cảm thấy như có một giọt chất lỏng ấm áp hòa nhập vào cơ thể. Bình thường lúc khóc, nàng một là khóc thút thít, hai là khóc nức nở, sau đó nũng nịu cầu hần, mềm mại gọi tên hần. Tất cả đều phát ra âm thanh.

Nhưng hôm nay nàng lại không ồn không nháo, chỉ có những hạt châu lặng lẽ rơi xuống.

Hần mở miệng cũng không được, không mở miệng cũng không xong.

“Thiếp thân cũng biết giấc mộng kia thật cổ quái, cho nên tới giờ vẫn chưa nói với cha mẹ.” Nàng có chút khỏ sở nói, rồi đột nhiên như nhớ tới điều gì.” Nhưng hoàng thượng thì khác. Hoàng thượng là người duy nhất đối xử tốt với thiếp thân. Thiếp thân có gì cũng muốn được chia sẻ với hoàng thượng, không có ý gì khác.”

“Thiếp thân thật hy vọng mình chưa từng gặp phải giấc mộng kia, chung từng học qua những chiêu thức kỳ quái này.”

Nàng cọ mặt vào hần, giọng nói trở nên thật chậm rãi như mang theo tia do dự, bất an.” Hoàng thượng còn muốn ta sao?”

Nàng ngay từ đầu đã luôn vâng lời hần, sau khi hần sủng ái nàng thì nàng luôn mang bộ dạng vừa ngây thơ vừa kiêu ngạo, như tờ giấy trắng bị hần vẽ loạn.

Hần lại nhớ tới lời nàng đã nói: ‘Duy nhất’.

Tâm đột nhiên mềm nhũn.

Cô gái này chỉ có một mình hần, nếu hần cứ vậy mà bỏ rơi nàng, hần thật không dám nghĩ nàng sẽ ra sao.

Hoàng đế nghiêng người ôm nàng, đỡ lấy tấm lưng mềm mại như trẻ sơ sinh của nàng. Hần nghĩ rằng, nếu hần cứ buông tay như vậy, nàng sẽ thật sự chống đỡ không được mà té về phía sau, tựa như đứa trẻ mới sinh cần đến bàn tay của người lớn mới có thể đứng thẳng vậy. Điều này càng làm hần không thể buông tay.

“Không nên suy nghĩ bậy bạ.” Thanh âm hùng hậu của hần vang đến, phút chốc làm khuôn mặt nhỏ xinh của nàng tỏa sáng.

Nước mắt vẫn chảy xuống nhưng nàng lại cười vô cùng sán lạn chói mắt.

Nàng như con mèo nhỏ vurun vuốt, gất gao nắm lấy chủ nhân không buông. Cái lưỡi hồng vui mừng liếm liếm, như thừa nhận chủ quyền của người đối với nàng.

Loại ý lại hấp dẫn này làm hoàng đế không khỏi bị say mê.

Hần đem nàng ôm trở về giường, thân thể đè lên khiến nàng ‘ừm’ một tiếng.

Tối nay hần đột nhiên không gặp. Vừa rồi tiểu nữ nhân kia bộc phát khí thế trước mặt hần làm cho hần rất kinh ngạc, cảm thấy rằng ngay cả hoàng hậu cũng không bằng nàng.

Hần muốn nhìn nàng như vậy say mê dưới thân hần, yêu kiều cầu xin tha thứ.

Nghĩ đến lại muốn phát đau.

“Bé ngoan, nơi này còn đau không?” Hần ngay lúc nàng đang mê mang thì xốc vạt áo nàng lên, trên eo nhỏ lộ ra mà một vết xanh tím. Hần nhẹ nhàng sờ sờ.

Nàng xoay nửa người né tránh bàn tay kia, khiếp vía thốt lên:” Đau.”

Trái tim hần như bị ai kéo.

Đây không phải là nàng mà hần muốn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vân Hương

“Sẽ không đau.” Ngực khí của hắn trở nên ôn hòa như muốn an ủi sự bất an của nàng. Sau đó, hắn phủ lên tấm thân đầy vết xanh tím kia một nụ hôn. Hắn cảm nhận được nàng run rẩy, kêu một tiếng như mèo con.

“Hoàng thượng.”

Hắn không để ý tới nàng mà vẫn chăm chú như trước, đầu tiên là khẽ liếm mát, đến khi thân thể bên dưới đã run rẩy thì lại dùng răng nanh mà dầy dưa.

Động tác của hắn cực chậm, cẩn thận lại tỉ mỉ khiến nàng vừa đau vừa tê dại, thân mình mềm yếu nằm ngửa một bên, ánh mắt phủ sương mù nhìn lên đóa sen trên đỉnh đầu, lơ lửng như mây.

Hắn không hề có tính nhẫn nại, há mồm cắn một cái.

“Hoàng thượng ~!” Nàng bị đau sợ hãi kêu lên, đồng thời nhận thấy một luồng nhiệt nước chảy ra ngoài. Nàng thở dồn dập, rốt cục bắt đầu ảm ỉ: “Xấu xa xấu xa xấu xa xấu xa, khi dễ người ta khi dễ người ta.”

Hắn lại cười rộ lên: “Cho nàng khi dễ lại đây, thế nào?”

Tuy nói vậy nhưng bàn tay to của hắn vẫn nhập vào tiết khớp của nàng, tìm được mật địa đào nguyên kia, hai ngón tay khẽ chen vào. Hắn cảm nhận được da thịt mềm mại bên trong, cúi đầu nói nhỏ vào tai nàng: “Bé ngoan, thật nhiều nước nha.”

Nàng nghe xong cả người co rút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cắn hắn một cái, hờn dỗi nói: “Không để ý tới kẻ xấu!”

“Không để ý tới trẫm thì tại sao lại cắn nhanh như vậy.” Ngón tay hắn vẽ một vòng lên môi nàng: “Cái miệng nhỏ này buông ra một chút, trẫm bị nàng cắn đau muốn chết.”

Nàng quay đầu nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi môi cánh hoa kiều diễm, quanh mắt là một màn lệ đang trực rơi xuống. Nàng muốn hùng hổ trừng hắn nhưng lại bị hắn xoa nắn tới thờ đốc, toàn thân mờ mịt, đem toàn bộ da thịt như tuyết trắng lộ ra một tầng sắc hồng diễm lệ.

Trên thái dương hoàng đế đã muốn nổi gân xanh, thở hồng hộc, quả thật muốn lập tức chôn người vào nơi mềm mại kia.

Còn chưa đủ.

Tuy nghĩ như thế nhưng bàn tay hắn vẫn dừng lại, dùng giọng nói trầm thấp hỏi nàng: “Bé ngoan, ta là ai?”

“Hoàng thượng?” Nàng bị ép tới cực hạn, tựa như rót xuống từ đỉnh núi. Đôi mắt mơ mơ màng màng nhìn về phía hắn.

“Không đúng, ta là ai?” Hắn không định bắt đầu động tác, cũng không định đáp ứng nàng.

“Ồ ồ...” Nàng khó chịu lắc lắc thân mình, tựa như không nghe thấy câu hỏi của hắn, không chịu đáp lại.

“Ngao, trả lời đúng vấn đề này liền cho nàng, được không?” Hắn bắt đầu dụ dỗ.

“Là nam nhân.” Nàng cảm giác như có một ngọn lửa đang thiêu đốt mình, khiến nàng không thể bình tĩnh suy nghĩ, miễn cưỡng đem hai chữ “tình nhân” nuốt về, nàng lại phun ra hai chữ có ý tứ không rõ hàm xúc.

Hoàng đế lại vừa lòng, tốc độ nhanh hơn một chút, tiếp tục hỏi: “Ai là nam nhân?”

“Đầu chiến thắng phật.” Nàng cảm thấy phiền, hừ một tiếng tùy ý trả lời. Thật khó hầu hạ mà.

Hoàng đế nháy mắt lại đen mặt, hắn mạnh mẽ truy vấn: “Ai hử?” Bàn tay lại uy hiếp chỗ kia của nàng.

“Ta!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng nhú lại, nức nở nói: “Không cần ngại nữa, tránh ra, tránh ra.”

Hắn nghe xong trong lòng bùng cháy thật mạnh, nhanh chóng kéo tiết khớp của nàng ra, chen vào giữa hai chân tuyết trắng của nàng, thẳng lưng luật động.

Tiết Bích Đào đột ngột bị xâm nhập làm cả thân mình co rút, dây cung bị buộc chặt trong khoảnh khắc mờ ra, tóc đen hỗn độn trải trên gối, theo từng cơn cuồng loạn mê mị của nàng mà khẽ run. Hắn hôn lên mí mắt đang nhắm lại của nàng, cười nhẹ: “Vật nhỏ mẫn cảm này, đây là không cần của nàng sao?”

Run rẩy ban đầu qua đi, chỉ còn lại sự mềm yếu hận không thể tan ra hòa vào thân mình đối phương.

Nàng tỉnh té khóc nức lên, dư vị không tan kia thật lâu sau vẫn làm nàng mờ mịt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên: “Cường đạo!” Giọng nói cũng vô cùng mềm mại.

Chính nàng nghe xong cũng muốn tự cắn đầu lưỡi mình.

Hoàng đế bị kích thích, bốn phía đoạt lấy, không hề cố kỵ. Giọng nói gọi cảm trầm thấp lại vang lên:” Bé ngoan, mọi thứ của nàng đều thuộc về trẫm. Trẫm cướp cái gì nào?”

Hắn cúi đầu ngâm lấy cái cổ đỏ hồng của nàng, không chút thương tiếc mạnh mẽ hút, tuyên bố chủ quyền của mình.

Cổ là nơi mẫn cảm nhất từ trước tới nay của nàng, hắn cứ như vậy mà tấn công tới, nàng chỉ đành khóc lóc nhận thua.” Hoàng thượng, đều là hoàng thượng đúng. Người ta sai rồi, ô ô ô, nhẹ, nhẹ một chút đi...”

Hoàng đế đột nhiên ngửi được một mùi hương đào ngọt ngào, hắn rốt cục buông tha cho cổ nàng, cúi đầu khẽ hít thở.

“Bé ngoan, nàng xông thơm?” Hắn biết thân thể nàng mẫn cảm, hương liệu đeo bên người đều nhạt vô cùng.

“Không, không...” Nàng cũng mờ mịt. Chỉ bỏ thêm có chút hương liệu, hoàng đế sao lại nhận ra?

Hoàng đế một đường tìm kiếm, cuối cùng tìm được nguồn hương dưới đôi chân trắng mịn của nàng. Trong mắt hắn hiện lên tia vui vẻ, hưng hăng hít một hơi, tán thưởng nói:” Thật là một bảo bối.”

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Nàng lúc trước không muốn, hiện giờ hắn rời đi thì lại luyến tiếc. Chân nàng quấy lấy hắn, nũng nịu gọi hắn:” Mau tới đây.” Nàng bị ánh mắt của hắn làm cho động tình, nhận được được nói lời thật lòng.

Hắn cười nhẹ, theo ý nàng nhanh chóng xông vào tiểu u cốc, thờ dài một tiếng:” Bảo bối, nàng rất thành thật, đây là thưởng cho nàng.”

Hoàng đế bị mùi hương kia quyến rũ, càng thêm mật ý yêu thương, nằm trên thân thể thơm ngát mềm mại của nàng mà phát uy.

Một hồi hoan ái khiến hai người trở nên mơ màng, chuyện lúc trước tựa hồ cũng quên ra sau đầu.

Đây là quan hệ thân mật nhất trong cuộc sống, có thể khiến người khác cảm nhận được người trong lòng (?)

“Toàn mồ hôi.” nàng nhượng mảy, ghét bỏ đẩy hắn ra.

Hắn kéo bờ vai trắng mịn của nàng, khẽ cười:” Là mồ hôi của rồng đó, quý giá hơn mồ hôi của nàng hiện tại nhiều.”

Tiết Bích Đào giận. Nàng rõ ràng rất sạch sẽ thơm mát!

Vì thế, đôi tay nhỏ bé của nàng lòn xuống dưới, ngón tay dính nước mật khẽ đưa dưới mũi hắn, không phục nói:” Miệng vàng lời ngọc của hoàng thượng đã từng nói là rất thơm mà.”

Hoàng đế bị động tác của nàng làm kinh ngạc đến quên đáp lời.

Chờ hắn lấy lại tinh thần, nàng đã mở một đôi mắt trong suốt nhìn hắn.

Ngón tay mang theo mùi hương ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng nghiêng. Đồng tử hắn co rút lại, loại hồn nhiên kết hợp với dâm mỹ này thật sự làm nam nhân cả thiên hạ đều không thể kháng cự.

Môi mọng mở ra, hắn khẽ liếm ngón tay nàng, đem mật đào kia nuốt hết vào miệng.

Hắn thẳng tắp nhìn nàng, nói:” Ừ, rất thơm.” Sau đó hắn lại nắm lấy ngón tay ấy đưa tới miệng nàng, dụ dỗ:” Còn rất ngọt nữa. Bảo bối, nếm thử một chút đi.”

Tiết Bích Đào nghe lời, cái lưỡi hồng khẽ đưa ra, liếm một vòng. Bộ dạng ngoan ngoãn kia lại khiến hoàng đế nóng lên.

“Tiểu yêu tinh.” Hắn thờ hồn hên, lại nói:” Bé ngoan, nếm thử cái này nữa, xem loại nào ngon hơn.”

Tiết Bích Đào kiêu ngạo:” Không cần.”

Sau đó, nàng vui vẻ bò lên đầu giường, giữa lúc hắn không vui liền cọ cọ vào người hắn:” Bụng nhỏ ăn no rồi, lần sau lại ăn tiếp.”

Nội tâm của nàng lúc này đang nhìn trời. Nam nhân đều xấu xa!

Được rồi, kỳ thật chuyện này cũng do nàng tự làm bậy. Nữ nhân thật sự cũng đều không sợ chết!

Hắn nhìn nàng làm bộ dạng lấy lòng, nờ nụ cười nói:” Trẫm chuẩn.”

Trong lòng lại âm thầm nhớ kỹ món nợ này.

Hoàng đế cầm bút phê duyệt trên quyển sổ con, sắc mặt thân nhiên hỏi:” Triệu Trung Tín, tra ra cái gì rồi?”

“Hỏi hoàng thượng, theo tin tức Vân Hương báo lại, Tiết chủ tử gần đây không có gì khác lạ. Hành động vẫn như trước, không có gì bất đồng.” Triệu Trung Tín cung kính đáp lời.

Dừng bút một chút, hoàng đế trầm ngâm hồi lâu, nói:” Bảo nàng ta không được thả lỏng, tiếp tục quan sát. Mọi tin tức về Tiết tiếp dư đều phải báo lại.

“Vâng.”

Triệu Trung Tín nhân cơ hội dâng lên một bản danh sách, nói:” Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã chọn xong danh sách các phi tần làm bạn giả, mời ngài xem qua.”

Hoàng đế quét mắt, không dị nghị gì. Hoàng hậu tuy rằng không phải thật sự hiền lương thực đức, nhưng làm việc vẫn rất được lòng hân, cho nên hân đối với các thủ đoạn chen ép phi tần của nàng từ chối cho ý kiến.

“Đi nói với hoàng hậu, cứ theo ý nàng.”

“Nô tài tuân mệnh.”

Giờ phút này, tâm tư hoàng đế không ngừng quay cuồng. Chẳng lẽ Tiết gia có cất giấu bí mật gì?

Vô luận hoàng đế nghi ngờ Tiết Bích Đào hay Tiết gia thế nào, thì lúc này, không khí ở Phụng Hoa các vẫn rất náo nhiệt.

“Chủ tử, có cần thử cái này không?” Vân Lũ mang ra một cái áo choàng màu đen, hỏi nàng.

Ánh mắt của nàng sáng ngời. So với mấy cái màu hồng màu xanh linh tinh, nàng thích màu trắng, đen, đỏ hơn. Nhưng... lại không thể mặc. Danh tiếng của nàng gắn với màu này rồi.

Sơ Hiểu nghi hoặc:” Giá thân này ở đâu ra vậy?”

Vân Lũ ngượng ngùng nói:” Là nô tỳ và Mộ Vân tỳ lấy vải đen làm thành áo choàng để chủ tử mặc khi đi săn, cảm thấy chủ tử hẳn là sẽ thích quần áo đơn giản một chút.”

“Đừng tính nô tỳ vào.” Mộ Vân xua tay nói, lại cười cười giải thích:” Đều là do lòng riêng của nàng, nàng chẳng qua chỉ hỏi nô tỳ một chút về vải thôi, không thể vô duyên chiếm công nàng ấy được.”

“Đều có thưởng.” Tiết Bích Đào vung tay, quả thật rất hào phóng.

Đối với những người trung thành với mình, đương nhiên không thể bạc đãi.

Hai người lập tức mỉm cười hành lễ:” Nô tỳ tạ ơn chủ tử ban thưởng.”

Mộ Vân lại cười với Vân Lũ:” Nếu đã để ta chiếm tiện nghi thì đừng hòng kêu ta trả lại nha.”

Mọi người đều cười to.

Tiết Bích Đào so với các chủ tử khác hào phóng hơn nhiều. Mà người hầu trong cung, một là vì tiền bạc, hai là vì thể diện. Hiện giờ chủ tử được thánh thượng sủng ái, bọn họ đi đến đâu mà không phải ngẩng đầu ưỡn ngực? Được người ta nịnh hót? Trước kia đãi ngộ cũng không được tốt như vậy.

Cho nên trên dưới Phụng Hoa các đều dần dần tin phục nàng, bắt đầu tính toán toàn tâm toàn ý vì chủ tử nhà mình.

Không khí đương nhiên cũng hòa hợp hòa thuận.

Ngay cả Mộ Vân thường thường làm mặt nghiêm túc cũng bắt đầu biết nói đùa vài câu rồi.

Tiết Bích Đào rất thích sự thay đổi như vậy.

Cho dù vận mệnh không thể nắm giữ trong tay mình thì nàng vẫn muốn hưởng thụ cuộc sống thật tốt. Huống chi hiện tại tình hình của nàng cũng không tệ, các nàng cũng có thể đối với mình tốt một chút, cười thật nhiều.

Kỳ thật nếu không phải lần trước cao hứng hát bài ‘Những ngôi sao nhỏ’ thì nàng còn muốn đem bài Pu-kho ra chơi nữa. Chỉ là hiện tại có chút không dám.

Cầu hoàng đế lần trước đột nhiên chinh nàng, nàng lại không muốn mất mặt, cho nên chuyện đột ngột xảy ra không tính trước.

Khúc nhạc này người ngoài nghe thì không quan trọng, nhưng nếu để cái người gọi là nữ chủ trong truyện kia (Ý chỉ Tiết Lục Ngạc thì phải) nghe được thì đối với nàng có chút kiêng kỵ. Nàng không phải sợ, nhưng địch nhân ngoài sáng, nàng trong tối mới là cục diện nàng thích nhất.

May mà cầu hoàng đế cũng sợ mất mặt, cảm thấy loại bài hát cho trẻ con lại truyền ra từ miệng một phi tử mình sủng ái thật rất ảnh hưởng tới thanh danh. Tiệc giao thừa coi như là gia yến, người nhà nghe một chút cũng không sao, nhưng không thể mất mặt với bên ngoài.

Vì thế, hẳn thay nàng chặn lại rất cẩn thận, vô luận là khúc nhạc hay bức tranh kia thì mọi người đều không nói ra ngoài, cho nên nàng mới có thể thanh nhàn như thế.

Bức tranh thì đương nhiên là đưa cho đại công chúa.

Về phần phần về mất cũng không phải chuyện đáng quan tâm. Mẫu thân hờ của nàng cũng từng truyền tin cho nàng, nên nàng mới biết rất nhiều nữ quyền họ hàng đều muốn hỏi nàng chuyện đó. Nàng chỉ nói rằng đã dùng hết rồi. Mẹ nàng cũng không hỏi nhiều, tự động lý giải đó là do hoàng thượng ban tặng, còn thật vui vẻ vì tiểu nữ nhi nhà mình được sủng ái.

Bất quá, các phi tần khác cũng đều học được, thay đổi hành nhiều loại khác nhau. Cho tới giờ đã tăng vọt không ngừng. Nàng cảm thán, mặc kệ là triều đại có thật hay không, mấy thứ yêu thích của nữ nhân đều không đổi.

Đào mất cái đã tới ngày hội săn bắn, hoàng đế cùng các thần tử, hậu phi liên can đều tới khu vực săn bắn của hoàng gia.

Lời tác giả: Cảm giác đau thương khi viết thật, ô ô ô, đã có một đoạn thời gian không định viết rồi. Tội hiện tại rốt cục hiểu được tâm tình của người khác... Ngọt lâu quá tự nhiên nhớ ngược. Tội, tôi sẽ nhìn *Năm tay*. Tiêu đề chương này một chút cũng không nêu lên được nội dung chính. Còn việc Vân Hương luôn theo dõi hành động của Tiết Bích Đào nhưng cảnh giác lại không vang lên thì... Cuối cùng sẽ giải thích! ^O^

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Giương cung.

Tiết Bích Đào xốc một góc màn xe lên, phóng tầm mắt ra xa. Vó ngựa hoàng gia nghiền bước qua như những tấm đệm cỏ, lộp cộp băng qua những thảo nguyên rộng lớn. Ven đường là những con sông, hồ nước trong xanh, dưới ánh mặt trời lại lung linh tỏa sáng, trong suốt tới nỗi có thể nhìn thấy đáy.

Một lát sau, thân xe lay động, trong phút chốc, cảnh rừng rậm và thảo nguyên lồng vào nhau hiện ra trước mắt.

Cánh rừng bao la hòa với đồng cỏ xanh mướt thành một khối, đẹp dễ hùng vĩ vô cùng.

“Chủ tử, xuống xe thôi.” Vân Lũ thấy Tiết Bích Đào còn đang ngắm cảnh thì nhắc nhở nói.

Lần này bạn giá xuất hành rất giản lược, cho nên nàng chỉ dẫn theo một mình Vân Lũ, ba nha đầu còn lại đành phải cúi đầu khép mắt, uể oải ở nhà.

Nhưng, nguyên nhân một phần cũng là do nàng chưa quen quy củ, Vân Lũ mặc dù chưa từng tùy giá nhưng cũng đã ở trong cung lâu rồi, so với nàng biết nhiều điều hơn, có thể sử dụng được. Ba nha đầu kia này mới không còn cách nào khác, bắt mắt thu thập hành trang.

Vân Hương gần đây càng làm cho nàng có cảm giác kỳ quái, nhưng mà dù nàng có vận dụng thế lực của gia tộc tìm hiểu tới đâu thì cũng không tìm ra được gì. Nàng liền chỉ có thể dặn ba nha đầu ở nhà quan sát nàng ta một chút, không thể nhân lúc mình không ở nhà mà để người ta chui vào chỗ trống.

Tiết Bích Đào vừa xuống xe thì đã thấy cung nhân thị vệ nhanh chóng chuẩn bị này nọ, xây dựng chỗ ở tạm thời, nhóm lửa nấu cơm.

“Hùng thị vệ.” Vân Lũ gọi một người đi ngang qua, hỏi: “Ngài có biết Tiết Tiệp dư được ở chỗ nào không?”

Tiết Bích Đào nhìn theo tầm mắt Vân Lũ. Người nọ có một khuôn mặt cương nghị, khí vũ hiên ngang, bên hông đeo một chuôi dao, có vẻ chính khí nghiêm túc.

Người như vậy lại chỉ là thị vệ sao?

Tiết Bích Đào có chút kinh ngạc. Chờ Vân Lũ nói chuyện với hắn xong thì nàng mới hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Chủ tử có từng nghe qua Kiến An hầu phu?”

Tiết Bích Đào gật đầu: “Đương nhiên.” Mẫu thân đã từng nhắc qua.

“VẬY CHỦ TỬ CÓ BIẾT, THỂ TỬ GIA CỦA KIẾN AN HẦU PHÙ CHÍNH LÀ NGƯỜI HẦU CỦA HOÀNG THƯỢNG, ĐƯỢC PHONG LÀM NGỰ TIỀN HÀNH TÁU, NHẬN BỔNG LỘC CỦA NHẤT ĐẲNG THỊ VỆ.” VÂN LŨ GIẢI THÍCH:” CŨNG CHÍNH LÀ VỊ HÙNG THỊ VỆ BAN NÀY.”

Nếu không phải được chủ tử sủng ái, nàng lại là nhất đẳng nữ quan thì thế nào cũng không dám tiến đến hỏi thăm rồi.

Nhưng đã làm việc ở trước mặt Thánh thượng thì phải hiểu rằng nên cấp cho Phương Hoa các vài phần thể diện.

“HẮN HỌ HÙNG?” TIẾT BÍCH ĐÀO HIỂU RA, TIỆN ĐÀ HỎI MỘT CÂU.

VÂN LŨ KINH NGẠC:” VẮNG, NGHE NÓI TÊN LÀ HÙNG NGHIÊU.”

TIẾT BÍCH ĐÀO DỰA VÀO VÁCH XE NGỰA. CÁI TÊN NÀY VỪA NGHE THẤY LIỀN LIỀN TƯƠNG TỚI MỘT MÃNH NAM, NHƯNG NHÌN HẮN BỘ MẶT TUẦN TÚ, SẮC MẶT LẠNH NHẠT, KHÔNG CHÚT NÀO LIÊN QUAN TỚI HÌNH ẢNH NÀNG TƯƠNG TƯỢNG.

THẬT SỰ LÀ MỘT MỸ NAM.

AN BÀI THỎA ĐÁNG XONG, CHÚNG KỶ BÍNH HẠN CHẾ PHẠM VI, VÂY LẠI THÀNH MỘT VÒNG NHỎ. SAU ĐÓ, HỌ GIẢ THÀNH GIỌNG HƯOU CÁI ĐANG ĐỘNG ĐỤC, HẤP DẪN HƯOU TỚI.

Ngày đầu tiên chính thức mở màn với việc săn bắt những động vật hiền lành. Từ ngày hôm sau thì bắt đầu đuổi vào rừng rậm tìm những con mãnh thú. Đương nhiên, Lễ khánh công để khích lệ mọi người là không thể thiếu, kiểm kê số lượng con mồi để mà theo đó ban thưởng.

TIẾT BÍCH ĐÀO HOẠT ĐỘNG TAY CHÂN, CHUẨN BỊ LUYỆN TẬP CHO CÁI THÂN THỂ LƯỜI BIẾNG NÀY MỘT CHÚT.

Lần trước tuy nói chọc tới bệnh chung của hoàng đế – bệnh đa nghi, nhưng kỹ năng thực kỳ lạ là tăng lên tới tận năm điểm. Vì lòng tham của nam nhân, nữ nhân luôn phải bày ra rất nhiều loại diện mạo mới có thể thu phục họ.

Nếu có thể, hai loại khí chất mâu thuẫn kết hợp lại chính là thứ vũ khí lợi hại nhất.

HOÀNG ĐẾ TUY RẰNG NGHI NGỜ NÀNG, NHƯNG LẠI KHÔNG TỰ CHỦ ĐƯỢC BỊ NÀNG HẤP DẪN. NHƯ THẾ, MỤC ĐÍCH CỦA TIẾT BÍCH ĐÀO XEM NHƯ ĐẠT THÀNH MỘT NỬA. KẾT TIẾP, ĐƯƠNG NHIÊN CHÍNH LÀ TIÊU TRỪ CẢNH GIÁC CỦA HOÀNG ĐẾ.

Dù sao sức hấp dẫn không bền, trên đời cũng không thiếu nữ nhân tài sắc. Đợi đến khi lực hấp dẫn biến mất, lòng nghi ngờ kia sẽ khiến hoàng đế cách xa nàng hơn thôi. Được không bằng mắt.

Nàng đem năm điểm kia phân ra, thêm ba điểm vào “Kỵ.” và hai điểm vào “Xạ”

Sau một thời gian chơi game thì kỹ thuật bắn tên đối với nàng cũng không xạ lạ nữa, mà cưỡi ngựa thì hơi yếu một chút. Dù sao võng du ở hiện đại, về phần số liệu thì lực nhảy có chỉ số rất cao, nàng bình thường dựa vào hai chân là có thể chạy trốn hay đuổi theo quái vật, cũng có thể nhảy lên cây. Nhưng điều này lại không thực hiện được ở cổ đại.

TIẾT BÍCH ĐÀO ĐI TỚI TRƯỚC CHUÔNG NGỰA CHỌN MỘT CON NGỰA MẸ HIỀN LÀNH. KỸ NĂNG QUÁ THẤP, NÀNG VẪN NÊN LÀM QUEN TRƯỚC THÌ TỐT HƠN.

Lúc này, Vân Lũ không còn thích hợp đi theo nữa, đã có hai gã thị vệ được hoàng thượng phái tới bảo vệ Tiết Bích Đào. Nàng nhảy lên ngựa, chân lại kẹp vào bụng nó, con ngựa kia liền cong chân chậm chậm hướng tới trước.

Không khí của thảo nguyên làm tinh thần của nàng phấn chấn, hương vị con mồi trong không khí càng khiến nàng kích thích. Nàng phóng ngựa chạy vào phạm vi săn hươu đực. Đúng lúc này, nàng nghe thấy bốn phía vang tới tiếng khen ngợi trầm trồ.

Đó chính là Mật quý nhân mấy ngày nay đột nhiên lại được sủng ái, nàng ta vừa rồi bắn trong mắt phải của một con hươu đực, hiện giờ con hươu kia đau tới đung chạm lung tung, không biết đường trốn thoát, rất dễ dàng bị bắt được.

TIẾT BÍCH ĐÀO MỘT THÂN ÁO CHOÀNG MÀU ĐEN, NGỰC ÁO CÀI MỘT CÁI KHUY VÀNG, NẾU KHÔNG PHẢI LÚC NÀY NÀNG ĐANG NẮM CHẶT DÂY CƯƠNG, KHÓE MÔI KHẼ NHÉCH, KHÍ CHẤT PHI PHẠM THÌ CHỈ SỢ ĐÃ BỊ CHÌM Ở GIỮA ĐÁM NGƯỜI.

Dù sao thì, chỉ có nam tử mới yêu thích những màu đậm như vậy, xiêm y của nữ tử phần lớn là rực rỡ hoặc nhã nhặn.

Tựa như Mật quý nhân một thân vàng nhạt, mà Tiết mỹ nhân – tỷ tỷ của nàng lại là một màu xanh lơ trong trẻo lạnh lùng.

Người khác không chú ý nhưng không có nghĩa là hoàng đế không chú ý, lại càng không đại biểu là nhóm phi tần lúc nào cũng chú ý tới hoàng đế không nhìn thấy.

Sao đen một thân vậy?

Hoàng đế nhú mồm, lần nữa thu tầm mắt về.

Mật quý nhân lại cười cười tiếp đón Tiết Bích Đào:” Tiết tỷ tỷ tới thật đúng lúc, thiếp thân vừa nãy bắn trúng đầu con hươu kia không tổn nhiều sức lắm,

tỷ tỷ muốn thử không?”

“Muội muội ốm yếu lâu ngày, cưới ngựa bắn cung không giỏi, Mật quý nhân đừng làm khó nàng.” Tiết Lục Ngạc lạnh lùng lên tiếng, ai nấy đều nghe ra trong lời nói của nàng không có bao nhiêu thiện tình.

Mật quý nhân lúc này mới như bừng tỉnh đại ngộ, che miệng, cười giải thích: “Thật sao Tiết tỷ tỷ? Thiếp thân sống lâu trong cung như vậy mà chưa từng nghe qua. Tỷ tỷ thân thể ốm yếu, nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt, hươu này vẫn là để thiếp thân tự mình săn vậy.”

Tiết Bích Đào giương mắt nhìn hai người, gờ xuống cây cung bên hông, không nói hai lời liền rút ra một cây tên từ lưng thị vệ, kéo dây.

“Đây là vị Tiệp dư nương nương của Tiết gia?” Các đại thần chung quanh không khỏi xôn xao.

“Hắn là vậy, nghe nói đau ốm từ nhỏ, ngay cả cửa cũng ít ra khỏi.”

“Thề chết như vậy có thể kéo được dây cung đã là không tồi.” Có một nữ quyến chen vào nói đỡ.

Vị vừa rồi nói Tiết Bích Đào ốm yếu lập tức phản bác: “Nếu trước mặt bao nhiêu người mà bắn không trúng, chẳng phải là làm mất thể diện của thánh thượng sao?”

Có người kéo kéo ống tay áo của nàng ta, thấp giọng dặn dò: “Nói chuyện phải để ý một chút, một cái Tiệp dư, sao có thể đại biểu cho thể diện Thánh thượng? Đừng có nói bậy, cẩn thận để người ta tố cáo ngươi.”

Vị phu nhân kia lúc này mới vội vàng ngậm miệng.

Bên này rì rầm không ngừng, nhưng thảo nguyên rộng lớn, lời nói ra đều tan vào gió, không một lời nào truyền được vào tai mấy người hoàng đế và Tiết Bích Đào.

Mật quý nhân thấy Tiết Bích Đào làm động tác giương cung thì thu cung trong tay lại, yên tĩnh chờ nàng.

Bất quá là nề mặt thôi, nàng không thèm để ý.

Vị Tiết tiệp dư này trừ bỏ biểu hiện đêm giao thừa có chút khác lạ thì thực học không có, bức họa kia của nàng thì những phi tần cấp thấp không được nhìn, nhưng mọi người đều nghị luận rằng chưa từng có họa sĩ nào thấy qua lại màu kia, quả thực rất mới lạ. Có thể thấy, nàng ta bất quá dựa vào một chút thông minh mới được hoàng thượng coi trọng.

Tính cách không chịu mất mặt, nàng cũng hiểu.

Tiết Bích Đào neho mắt, cổ tay nâng cung lên, ngắm qua một tầm nhìn mơ hồ nào đó. Bên tai truyền đến tiếng gió, nàng hơi nghiêng người điều chỉnh phương hướng, khoe miệng khẽ cười, chứa đựng vài phần nghiền ngẫm học theo cầu hoàng đế. Sau đó, nàng nói lỏng tay.

Chỉ nghe một tiếng “Vụt” vang lên. Lại “Keng” một tiếng.

Tóc đen đầy đầu của Mật quý nhân nhảy mất rơi xuống bả vai.

Đây là tiếng vỡ thứ hai từ sau khi nàng được thánh thượng sủng ái.

Lại là Tiết quý nhân.

Nàng kinh ngạc đầy mặt.

Kỳ thật không chỉ nàng, mà những người không kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra đều há hốc mồm nhìn một đám tóc gãy đôi trên đất của Mật quý nhân, cùng bộ dạng tóc bay tán loạn của nàng.

“Ai nha, quả nhiên bệnh lâu quá. Thiếp thân thất thủ, xin Mật quý nhân thứ lỗi.”

Tiết Bích Đào vô tội nói, nhưng càng thành thật càng khiến người ta tức chết.

Nữ tử khi đi săn thì tóc vốn là phiền toái lớn nhất. Một số thì đội mũ cho tiện, một số khác thì vì muốn hợp với xiêm y mà dùng trâm cài tóc quần lên. Nhưng trâm ngọc trâm vàng lại rất trơn trượt, không bằng trâm gỗ thô ráp chặt chẽ, nếu dùng trâm thì phải dùng trâm gỗ.

Trâm gỗ dù có rớt trên cỏ thì đâu đến nỗi gãy đôi như vậy? Có thể là do Tiết Bích Đào bắn trúng mới nứt ra rớt xuống.

Nếu nói là không chính xác, thì một Mật quý nhân lớn như vậy lại không trúng, cố tình lại trúng một cái mục tiêu bé xíu, nhìn liền biết là muốn khiến Mật quý nhân xấu mặt.

Người thông minh từ đây có thể phân tích ra bản lĩnh của Tiết Tiệp dư trong việc cưới ngựa bắn cung. Cảm giác kinh nể đồng thời lạnh sống lưng xuất hiện. Người đương thời đều ưa chuộng mặt mũi, những chuyện không hợp quy củ trước mắt, dù không phải là lỗi của người thì chính người cũng làm trò cười trong thiên hạ.

“Mặt quý nhân sao vậy?” Tiết Bích Đào nhìn Mặt quý nhân đang ngẩn ngơ, tươi cười tóa nắng.” Sắc mặt quý nhân nhìn không được tốt, nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Hươu kia, để thiếp thân săn giúp cũng được.”

Người khác đánh nàng một cái tát, nàng đương nhiên muốn đánh trả, còn phải đối mặt khai cung mới được.

Thừa dịp hoàng đế nghỉ ngơi nàng, xâm nhập địa bàn của nàng, ăn nằm với nam nhân của nàng, lại còn khiêu khích nàng. Chắc, cô nương này quả thật ghê gớm. Bất quá, cũng không thể trách nàng khinh địch, nàng ta không biết trên đời này còn có cái gọi là “Lợi thế sân nhà.”

Nàng hai má kiêu diễm nhìn sang hoàng đế, hỏi: Hoàng thượng, ngài nói sao?”

Tựa nắm dây cương của hoàng đế có chút run rẩy, cô gắng nhịn cười. Trước đây hẳn cảm thấy Mặt quý nhân này coi như cũng thú vị, so với nữ tử hậu cung cũng tính là thông minh, cho nên sủng ái vài phần. Hiện giờ mới cùng tiểu nữ nhân này giao chiến một hồi đã thua toi bời, thật khiến người ta không chịu nổi nữa.

Hắn tự nhiên cũng không hy vọng phi tử của mình ở trước mặt chúng thần tóc tai bù xù, không có dáng vẻ gì. vì thế, khi sắc mặt Mặt quý nhân dần trắng bệch, hắn hạ lệnh:” trở về nghỉ ngơi.”

Lời nói ngắn gọn, khẩu khí lạnh nhạt. Không có nửa điểm đau lòng hay tha thứ.

Ngón tay Mặt quý nhân cứa chặt vào lòng bàn tay, ghi nhớ chuyện lần này. Nàng đồng thời cảnh cáo chính mình, nàng muốn giành lấy sủng ái không phải vì hoàng đế, mà là cứu hận, nàng phải nhớ thật kỹ.

Ban đầu nàng là muốn lập uy với Tiết Bích Đào, nói cho Trình quý cần cũng vô ích, chỉ cần nàng lập mưu, không có gì là không làm được. Nàng ta, cung đừng nghĩ chạy trốn. Lại không nghĩ rằng ngược lại chính mình té đau, lúc này đây là nàng quá khinh địch.

Tiết Tiếp dư, nàng tạm thời không chống lại nàng ta.

Ngô Tâm Di mới là đầu sỏ cho nỗi đau của nàng, là người nàng muốn trừ khử. Nàng sẽ không phải không biết phân rõ nặng nhẹ.

Vì thế, nàng xuống ngựa hành lễ với hoàng thượng, trở về lều trại của mình.

Hoàng đế vây tay, Tiết Bích Đào cười tiêu mã vui vẻ chạy tới:” Hoàng thượng?”

“Ngày mai lúc đi săn, theo bên cạnh trẫm:”

Tiết Bích Đào ngẩn ra, khóe mắt cong lên, đáp:” Vâng!” Vui vẻ tới nỗi không nhớ tới tạ ơn gì đó.

Hoàng đế lại cười cười, không nhiều lời.

Trong lòng Tiết Bích Đào lại cân nhắc. Ý tứ này, rốt cuộc là do nghỉ ngơi nên bảo nàng đi theo, hay chỉ đơn thuần muốn mang nàng theo? Giống như hôm tiệc giao thừa kia?

Vẫn là để mai tính đi.

Biểu tình của Tiết Lục Ngạc bên cạnh vẫn lạnh nhạt như trước, lẳng lặng nhìn một màn này, trong lòng không biết là đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thích khách

"A, bạch hồ!" Đôi mắt của Tiết Bích Đào sáng lên, dõi theo bóng con hồ ly trốn trong lùm cây phía trước. Từ khi nàng bị con hồ ly nhỏ kia đưa tới chỗ này, thì khi nhìn thấy da lông hồ ly, nàng đều có loại xúc động muốn lấy tên bắn nó.

Nàng giương cung muốn bắn, lại bị hoàng đế đang cùng nàng sóng vai ngăn lại.

"Muốn da hồ ly sao?"

"Dạ! Muốn lấy lông làm khăn choàng." Tiết Bích Đào chưa thu dây cung lại, nghi hoặc nhìn hoàng đế:" Hoàng thượng cũng muốn sao?"

Hoàng đế tiện thể cầm tay nàng, lòng bàn tay có chút thô ráp cọ cọ vào mu bàn tay mềm mại của nàng. Trong lòng hắn nghĩ, mấy ngày nay không chạm vào, không biết là khó xử nàng hay khó xử chính mình nữa.

Còn chưa đợi Tiết Bích Đào cảm thấy không khí có chút quỷ dị thì hắn đã thu hồi tay, nói với Hùng Nghiêu: "Đi bắt đi."

Khi quay đầu lại thì thấy Tiết Bích Đào đang chu chu cái miệng nhỏ. Hắn dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe thấy hỏi nàng: "Bé ngoan, nàng muốn mang khăn choàng cổ thùng lỗ sao?"

Mở miệng ra là giễu cợt.

Tiết Bích Đào lúng túng.

Được rồi, tên quả thật có thể bắn rách lòng. Chẳng qua là, nàng căn bản không thật sự muốn khăn choàng mà!

Chờ Hùng Nghiêu chuẩn bị tốt dây thừng để bắt con hồ ly kia thì Tiết Bích Đào đã giành lấy, hát cảm nói: "Đề ta tự bắt."

Hùng Nghiêu không đổi sắc mặt, nhìn hoàng đế xin chỉ thị. Hoàng đế cười cười gật đầu, toàn bộ giáp mã đều thối lui ra sau.

Tiết Bích Đào làm thành tư thế như nhắm bắn, nhắm vào cổ chắc là được, không khác trong trò chơi cho lắm. Nàng tràn đầy tin tưởng nhìn chằm chằm hồ ly, sao đó quăng dây

Chờ a chờ, chờ a chờ, chờ một hồi lại phát hiện ra, dây thừng đã biến mất tiêu.

"Ha ha ha ha." Người bên cạnh hoàng đế thấy rõ toàn bộ quá trình đi săn của nàng, lại nhìn thấy sợi dây thừng mềm nhũn rơi cách con hồ ly ba trượng, mà chánh chủ thì lại đang tràn đầy mong đợi nhìn con hồ ly thì rốt cục nhìn không được mà cười ra tiếng.

Tiết Bích Đào thu ánh mắt trở về, rốt cục hiểu được chuyện gì xảy ra.

"Buổi sáng chưa ăn no!" Nàng đứng lý hợp tình nói. Nhưng trong lòng đã sớm nhục muốn chết, không có mặt mũi nhìn người nữa a a a!

Tên có dây tiếp lực, nàng không cần phải tốn sức lắm. Nhưng dây thừng thì khác, hoàn toàn là nhờ vào lực cánh tay và kỹ thuật ném, cho nên phần lớn nữ tử đều làm không được.

Nàng quay đầu nhìn đội thị vệ theo sau. Những thị vệ này vừa nhìn đến ánh mắt quỷ dị của nàng thì cả người run lên, nhất tề cúi đầu. Tổ tông này lại muốn làm gì đây.

Trong lòng đang thầm đoán thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

"Hoàng thượng, chỗ hoàng thượng thiếu nhiều thị vệ lắm sao?"

Hoàng thượng cũng thật ác độc mà phối hợp với nàng: "Làm sao vậy?"

"Thiếp thân lo lắng, thiếp thân mà đem bọn họ chôn xong thì không còn ai để ngài sai sử nha." Nàng nũng nịu nói với hắn, hoàn toàn là một bộ dạng 'Đều là suy nghĩ cho ngài đó.'

Đúng là đang sắm vai gian phi.

"Ái phi của trẫm quả nhiên vì trẫm suy nghĩ." Hoàng đế thực cảm động, nói: "Một khi đã vậy..."

"Hoàng thượng!" Một đám người cùng quỳ xuống kêu lên.

Chỉ có Hùng Nghiêu không chút hoang mang xuống ngựa, quỳ một gối xuống đất, trên mặt không thấy dao động, chấp tay nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, thánh nhân có nói, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nói. Bọn thần âm thầm ghi nhớ, cần tuân lời thánh nhân khuyên dạy."

"Xi" Tiết Bích Đào cười vui vẻ.

Người đã từng thấy tên mặt than nào nói giỡn chưa, nàng là lần đầu gặp được đó.

Người này, rõ ràng sớm biết hoàng đế làm bộ giận dữ, vậy mà còn nghiêm mặt phối hợp, thật sự là dũng cảm phụng hiến, đại công vô tư mà.

Sau đó chợt nghe phía sau trăm miệng một lời nói: "Chúng thần cần tuân thánh nhân chỉ ngôn."

Tiết Bích Đào cười hi hi hừ một tiếng: "Một đám ngốc."

Sau đó, nàng nhìn Hùng Nghiêu, nói: "Còn theo con gấu bắc cực này nói giỡn nữa chứ." (Gấu ở đây là chữ 'Hùng')

Hoàng đế nghiêm túc lại, khoát tay: "Đang ở ngoài, không cần hành lễ lớn như vậy. Đi săn quan trọng hơn, bình thân đi."

Trò khôi hài kết thúc, Tiết Bích Đào quay đầu lại thì đã thấy con Bạch hồ sớm bị những tiếng động khi này dọa chạy mất rồi. Nàng bóp bóp cổ tay. Cho dù không thể dùng bắn, nhưng bóp chết cũng không tệ nha.

Do đang suy nghĩ nên nàng không cảm nhận được, Hùng Nghiêu ở phía sau hai người đang thường xuyên đưa ánh mắt bắn lên người nàng.

Nữ nhân này, có chút không ổn.

Hắn từ nhỏ lớn lên cùng hoàng thượng. Tính cách của hoàng thượng ra sao, hắn rõ ràng nhất. Nhưng tính cách như vậy lại chưa từng lộ ra bên ngoài. Hiện giờ lại vì một câu của nàng mà hứng trí phối hợp, có thể thấy ngài đem ít nhiều tâm tư đặt tên người nữ nhân này.

Hắn nghĩ, ánh mắt lóe sáng.

Hoàng thượng như vậy, tính cách không hề câu nệ đương nhiên là tốt. Nhưng đối với quốc gia thiên hạ, nếu sa vào mỹ sắc, không để ý triều chính thì... Đó cũng là chuyện hắn nên quan tâm.

Chức trách của hắn, chính là bảo hộ hoàng thượng.

Chốc lát sau, Tiết Bích Đào lại bắt đầu giật dây cương, tiếng vó ngựa lộc cộc cùng âm thanh của nàng hòa vào nhau: "Hoàng thượng, trong rừng này chỉ có một con bạch hồ thôi sao?"

Hoàng đế bỗng cảm nhận được người bên cạnh cách hơi xa, liền thả chậm bước, chờ nàng tiến lên sống vai mà đi, nói: "Một sao?"

"Lục sắc, lục sắc, lục sắc. Người ta tới săn thú, không phải ngắm phong cảnh." Tiết Bích Đào bắt đầu lầm bầm.

Hoàng đế nghe vậy nói: "Trẫm mang nàng cười chung, phía trước có lẽ có con mồi."

Hắn muốn quang minh chính đại đem nàng ôm vào ngực lâu rồi, cơ hội khó có được.

Ánh mặt trời chiếu vào từng tầng lá rậm rạp, dẫn dắt cước bộ của mọi người. Càng đi vào sâu, Hùng Nghiêu lại càng cảm thấy không thích hợp.

Theo lý thuyết, càng vào sâu con mồi phải càng nhiều và hung ác. Nhưng hôm nay càng đi thì lại càng u tĩnh. Đừng nói là bạch hồ, ngay cả thỏ bình thường nhiều nhất cũng không thấy.

Hắn hơi dùng sức nắm chặt chuôi đao, cúi đầu, dùng dư quang đánh giá bốn phía.

Hoàng đế nắm lấy tay nhỏ bé của Tiết Bích Đào, đem nàng đặt trước người. Hắn cũng chợt cảm giác không thích hợp, có vài chỗ có ánh sáng, nhưng có vài chỗ lại bị màn đen bao phủ.

Hắn khẽ kêu: "Hùng Nghiêu."

"Có thần!" Hùng Nghiêu sắc mặt nghiêm trọng.

"Bảo thị về..." Hắn hơi thấp giọng nói, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng tên nhọn xé gió bay tới. Hắn buông tay Tiết Bích Đào, nghiêng người tránh thoát, lập tức dặn Hùng Nghiêu: "Bảo hộ Tiết tiếp dư."

Hắn nhìn đội ngũ vài thị vệ không trốn kịp bị tên đâm trúng rơi xuống đất, sắc mặt nhất thời lạnh lùng. Trình độ của đám thích khách này không kém.

Hùng Nghiêu đầu tiên là cả kinh, tiện đà nhớ lại ý niệm trong đầu mình vừa rồi, liền sai thị vệ bảo hộ hoàng thượng, còn mình một bên bảo vệ Tiết Tiếp dư.

Bọn họ ngoài sáng, kẻ địch trong tối. Tuy hoàng đế được bảo vệ tốt lắm nhưng những thị vệ liên tục tử vong khiến hắn xanh mặt.

Có thể loáng thoáng nhìn thấy những kẻ đang bắn, nhưng không cách nào bắt được.

"Hoàng thượng cẩn thận!" Đột nhiên, hắn nghe được giọng nói mềm mại nào đó, bên trong tràn ngập sự lo lắng, khẩn trương.

Hắn theo bản năng nhìn lại, mũi tên nguyên bản đâm vào tim lại chỉ trúng cánh tay trái của hắn.

Cơ thể phút chốc co rút lại. Hắn nhíu mày.

"Tiết tiếp dư!" Hùng Nghiêu khiếp sợ la lên.

Chỉ thấy Tiết Bích Đào đang đứng trên ngựa, động tác linh hoạt xoay người, nhập vào cảnh lá rậm rạp. Cả người nàng một thân đen huyền, ánh sáng mờ nhạt trong rừng rất khó phát hiện ra.

Thích khách cũng vì vậy mà mai phục tại nơi này.

Hoàng đế biết nàng công phu không kém, ngược lại không kinh hãi. Chỉ là mặt hắn vẫn chưa giãn ra, tiểu nữ nhân này muốn làm gì?

Thích khách thành linh nhảy ra bắn chết vài thị vệ, Tiết Bích Đào không phải không sợ hãi.

Nàng không phải chưa từng thấy qua người chết. Nhưng là lần đầu cảm nhận được bị một đạo ánh mắt trong tối nhìn chăm chăm, cảm giác giống như giây tiếp theo sẽ lăn ra chết. Huống chi nàng chỉ biết bắn tên, không biết đỡ tên.

Hoàng đế biết nhóm người kia nhắm vào hắn, cho nên rời xa nàng, lại phái một thủ hạ mình rất tin tưởng bảo hộ nàng. Nếu không phải nhờ Hùng Nghiêu, nàng không thể tránh được những mũi tên đang bay tán loạn này.

Cho dù nàng đem hoàng đế trở thành mục tiêu nhiệm vụ, nhưng giờ phút này, nàng cảm động.

Cho nên, khi nàng nghe được tiếng xé gió, liền lên tiếng nhắc nhở hoàng đế.

Nhưng khoanh tay chịu chết cũng không phải phong cách của nàng. Không biết người đứng sau đám thích khách là ai, nhưng hoàng đế làm việc hình như có vài phần do dự. Người không biết không có tội, nàng không biết, vì thế không có gì phải bắn khoãn.

Trong game, bất kỳ loại quái vật nào đều có phạm vi tấn công nhất định. Dựa theo tình hình trước mắt, nàng chỉ cần coi đám thích khách kia là quái vật, cẩn thận che dấu mình, không đứng gần phạm vi tấn công của họ. Tuy rằng cảm giác không chuẩn như trong trò chơi nhưng bản thân quái vật cũng chậm hơn vài bậc.

Thích khách luôn phải ám sát, mà nàng thì vẫn luôn đợi một khắc chúng ra tay kia.

Tới lúc này, lại thêm tiếng cung tên xé không khí.

Nàng hơi nheo mắt, dựa vào cảm giác, nhanh chóng đưa tay bắn tên. Thích khách sẽ không ở một chỗ chờ người tìm đến, mũi tên lúc sau nhất định sẽ lệch vị trí.

375 FPS.

Nàng đại khái tính tốc độ xuất tên, trong lòng khẽ hít hít, cái này so với Phản Khúc cung mà nói cũng không tồi. Nhưng là trải qua mấy tháng không rèn luyện, cũng khó bắn chuẩn được như trước.

Một mũi tên bắn ra, nàng cũng lạng rẽ rời khỏi vị trí.

Chờ sau khi dựa vào phương pháp này mà hạ được vài tên, nàng biết rằng, tiếp theo sẽ không còn dễ dàng như vậy.

Hoàng đế cứ nghe tiếng "Phập" "Phập" vang lên cùng vài thi thể của hắc y nhân che mặt, lúc này mới ý thức được nữ nhân này đang làm gì.

Chết tiệt, hắn gần như quên mất hình tượng, thấp giọng mắng. Nàng không thể an phận một chút sao? Đám thích khách này chỉ sợ là của người kia.

Người kia vẫn mê loại trò hề này. Nhưng hắn không đoán được động tác của hắn ta lần này lại nhanh như vậy, bằng không nói sao thì hắn cũng không đem an toàn của nữ nhân kia mang theo bên mình.

Hiện tại cũng chỉ đành ra tay.

"Hoàng thượng cẩn thận!" Hùng Nghiêu ngay lúc hoàng đế ra lệnh đã chuẩn bị phản công. Đang lúc lơ đãng lại nhìn thấy ánh sáng từ một cây chùy thủ gần sát hoàng đế, mà hoàng đế thì lại đang phân thần.

Giờ phút này có gương cung cũng không kịp.

Tiết Bích Đào ẩn thân cách đó không xa đang mỉm cười, kéo dây cung ra, cung tên đang căng dần chờ được phát động.

Ánh mắt của một tên thích khách nhú lại, nhận thấy một tia sáng vàng đang chiếu vào trong mắt hắn. Hắn giương mắt nhìn lên, khi nhìn thấy mũi tên đang hướng về phía mình thì lập tức biến sắc.

Quả nhiên là thiên lý, hắn thích sau lưng người khác phóng ám tiễn, hôm nay lại bị người ta thiết kế lại.

Nhưng đảo mắt, hắn lại nhìn thấy một con rắn màu xanh nhỏ đang dần bò lên tay người nọ. Dưới mặt nạ, hắn giờ lên khẩu miệng, động tác trên tay cũng ngày càng hung hiểm hơn, thẳng hướng hoàng đế mà tiến tới.

Tiết Bích Đào chợt cảm giác trên tay có một cái gì đó lạnh lạnh dính dính, động tác gương cung không thay đổi. Vào thời khắc quyết định này, mọi hành động dư thừa đều không có giá trị.

Nàng ổn định tâm thần. Nhắm tên, buông tay.

Sau đó là tiến mũi tên xé gió bay đi, cùng tiếng chùy thủ rơi xuống đất.

Thích khách che mặt bị thương tay phải, nụ cười dưới mặt nạ càng thêm sâu sắc. Hắn thu mình một cái, biến mất trong rừng cây.

Hoàng đế rút cuộc thoát khỏi nguy hiểm, lại nhìn về phía Tiết Bích Đào, đồng tử mạnh mẽ co rút.

Lá cây khê nhúc nhích, lộ ra dung mạo tinh xảo của một nữ tử. Nàng tiện tay dùng tên đóng đinh con rắn nhỏ một bên, nhìn hấn cười cười. Nàng lấy một thân cây to làm ghế ngồi, tự mình hút lấy miệng vết thương trên tay.

Máu tươi phun ra, mũi nhả của nàng khê nhìn, thân thủ lại lau đi khóe môi còn dính máu, ngược lại càng khiến đôi môi thêm đỏ mọng kiều diễm.

Hoàn toàn khác với vẻ vui đùa âm ỉ trước kia.

Hắn chờ Hùng Nghiêu băng bó xong tay trái thì mới trầm giọng ra lệnh: "Chuyện vừa rồi không được truyền ra ngoài."

"Chúng thần tuân mệnh."

Hắn là đế vương, từ trước tới nay chỉ ra lệnh, không cần uy hiếp.

Hoàng đế ngăn thị vệ đi theo, không tự chủ được đi tới dưới tàng cây kia, ngẩng đầu nhìn nàng.

Ánh mắt không biết là dịu dàng hay luyến tiếc, hấn nói: "Bé ngoan, xuống đây."

Nàng thoáng cời giày thêu, sau đó khanh khách cười nói: "Được." rồi thả người nhảy xuống.

Hoàng đế biết nàng chính là một con quỷ tinh nghịch, sớm đã chuẩn bị. Quả nhiên vừng vàng đón được nàng vào ngực.

Cánh tay trái vì bị thương mà hơi đau một chút.

Tiết Bích Đào tất nhiên cảm giác được, nhưng nàng không nói gì thêm. Nam nhân mà, ngẫu nhiên muốn làm anh hùng, người chỉ cần thành toàn cho hắn là được.

Nàng trong lòng hấn kêu lên một tiếng thư thái, giờ giờ cánh tay có hai dấu răng nhỏ kia, hậu tri hậu giác có điểm khó chịu: "Hoàng thượng, con rắn kia da cứ ẩm ẩm dính dính, ghê chết được."

"Biết vậy mà còn chạy ra đó? Thành thật ở dưới này để Hùng Nghiêu bảo hộ nàng là được."

"Nếu không thế thì sao cứu được hoàng thượng." Nàng vui đùa vào vạt áo hấn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng đây là được tiện nghi còn khoe mẽ."

Hấn cười khanh khách, trong lòng đã có chút nóng.

Tiểu nữ nhân này mẫn tâm mẫn nhân đối với mình. Hoài nghi gì đó lúc trước có vẻ không còn quan trọng. Cái gì cũng không trọng yếu, quan trọng là, dùng hành động để chứng minh.

Hấn tuy rằng muốn biết rõ bí mật trên người nàng, nhưng khi nàng không chút do dự bắn ra mũi tên kia, hoài nghi đều tan thành mây khói.

Ngay lúc đó nàng tuyệt đối không biết được cái thứ dài dài đó rốt cuộc có độc hay không. Nếu là rắn độc, sinh tử chẳng qua cách nhau một bức màn mỏng.

Về phần Tiết Bích Đào, nguy cơ qua đi, nàng cũng thả lỏng rất nhiều. Nàng trầm nghĩ, ít nhiều thì "cảnh giác" cũng khiến nàng cảm nhận được con rắn này không độc, hoặc là độc bình thường, bằng không liệu mình mà cứu hoàng đế thì... Nàng cũng nên suy nghĩ lại một chút.

Cơ hội này đến rất khéo, vừa lúc đập tan nghi ngờ của hoàng đế, lại xả thân cứu hấn, kỹ năng nhạy mắt tăng lên mười điểm. Nàng vô cùng vui vẻ.

"Hoàng thượng, chúng ta đi cả ngày chỉ săn được một con rắn nhỏ." Tiết Bích Đào lấy tay che miệng ách xì một cái, chỉ chỉ con rắn bị xiên trên kia.

Ý nói là, ngài không ngại mất mặt, nhưng ta ngại!

"Ai nói?" Hoàng đế buông nàng xong thì có chút luyến tiếc. Thấy nàng đã có chút hết sức thì lại kéo nàng vào ngực, nói "Còn có rất nhiều người."

Tiết Bích Đào nghe vậy ánh mắt khê nhích, nhin không được nhìn hoàng đế.

Nàng có chút ngạc nhiên. Những người đó đến tột cùng là ai. Hình như cũng không phải thích khách bình thường. Nếu không hoàng đế không đến mức nhường nhịn như vậy.

Nhưng là hoàng đế bình thường, ai lại cam tâm tình nguyệt lui bước, chỉ thủ chứ không công chứ?

Nàng nhớ tới những điều nương đã nói qua, nhớ tới quy tắc xưng đế ở Nguyên triều, nhớ tới vị hoàng thái hậu đang ăn chay niệm phật, cung phụng tổ tiên nhìn có vẻ rất thành kính kia.

Chẳng lẽ là Thọ vương?

Nàng trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Làm người

Trăng sáng từ từ lên cao.

Nhiều chấm sao nhỏ tàn mất trên bầu trời doanh địa. Những buổi tiệc trại náo nhiệt đã sớm tan, chỉ còn lại ngọn đèn dầu mờ mịt.

“Tiết chủ tử.” Tiểu nội thị bị hoàng thượng phái tới tìm Tiết Bích Đào, sau khi rời khỏi lều, hần liếc mắt nhìn thấy một người cách đó không xa đang đi tới. Mặc dù ánh sáng không rõ, nhưng hần vẫn nhận ra khuôn mặt kia, không sai được.

Hần thỉnh an nàng xong, nói lý do:” Hoàng thượng vừa uống xong canh giải rượu, bảo nô tài tìm ngài tới hầu hạ. Nhưng vừa khéo ngài đi tới, vậy theo nô tài vào thôi.

Nàng gật đầu, không nói gì thêm.

Nội thị cảm thấy có chút kỳ quái. Bất quá, trừ bỏ Triệu công công, Tiết tiếp dư xưa nay không cùng bọn họ giao tiếp, không nói nhiều cũng là bình thường. Ai bảo người ta được sủng ái chứ, thối vài hơi bên tai hoàng thượng thì không phải nàng muốn gì là được đó sao? Tiểu nhân vật như họ cũng không dám có câu oán hận.

Hần nghiêng thân cúi người, dẫn lối cho nàng.

Nữ tử bước chân vào lều lớn, nhìn thấy bên giường có mấy cái bát không. Người nằm trên dựa vào một cái gối, mệt mỏi nằm ngủ.

Trên mặt nàng không nhìn được nổi lên tia thất vọng, nhưng lập tức lại cảm thấy vui mừng.

Cẩn cẩn môi, nàng cúi bỏ xiêm y, bò lên trên giường. Tay nàng nắm lấy vật áo lạnh lẽo của hoàng đế, lại chợt nghe thấy hần mơ màng kêu một tiếng:” Bé ngoan...”

Tâm nàng trầm xuống, tim lại đập hơi nhanh. Nàng chậm rãi giương mắt, thẳng đến khi xác nhận hoàng đế vẫn còn đang ngủ, nàng mới tiếp tục động tác.

Hai người quần áo hỗn độn nằm cùng một chỗ. Nàng dùng những kỹ xảo học được trước khi vào cung mà trêu chọc đế vương. Đèn trong phòng chợt tắt, một phòng yên tĩnh.

Tiết Bích Đào xốc cửa lều lên, nhìn mặt trời mọc xa xa trên thảo nguyên, khung cảnh tràn đầy sức sống.

Thừa dịp không có ai, Tiết Bích Đào vận vận thất lưng, cảm thụ không khí lạnh lạnh buổi sớm.

“Chủ tử, còn chưa thay thuốc đó!” Vân Lũ đi ra, vội vàng nói:” Thái y dặn, ngày đổi ba lần mới có hiệu quả.”

Tiết Bích Đào nhớ tới vết rấn cắn trên tay, một vết răng sâu khắc trên da thịt trắng nõn, phá lệ đáng sợ. Vì thế, nàng phát tay:” Để đó đi, đến chỗ hoàng thượng rồi thay.”

Hừ, đã cứu hần một mạng thì nên nhắc nhở hần nhiều một chút.

“Chủ tử à!” Vân Lũ dậm chân bắt mắt.

“Gấp cái gì.” Thiên hạ đi đứng trước ngoài đầu nhìn lại, cười bốn cột, sau đó giải thích:” Chúng ta phải đi thăm hỏi thương thế của hoàng thượng, không phải tội ác tày trời gì đâu. Dù sao cũng là vết thương ngoài da, thuốc gì cũng như nhau thôi, đi một chút đi.”

Nàng thỉnh thoảng sẽ làm càn một lần, hoàng đế vui vẻ sẽ không trách tội.

Đó chính là cái thú buồn nôn của đế vương.

Vài người cũng lục đục ra khỏi lều. Gặp đại thần thì nàng tự nhiên phải tránh đi, gặp nữ quyền thì nàng đợi bọn họ hành lễ xong mới đi.

Trước lều, trừ bỏ cung nữ nội thị được ở lại thì những người khác nếu coi trộm hành tung của hoàng đế là tội danh rất lớn, trừ phi có việc gấp bầm bầm, còn lại không dám lẩn quẩn ở nơi này.

Tiết Bích Đào dừng bước, liếc mắt nhìn nội thị đang tròng lớn mắt, mặt nhăn mày nhíu.

Một lần váy ngọc từ từ tiến đến gần nàng. Chờ tới khi lộ ra khuôn mặt y đúc nhau, vốn mắt nhìn nhau, hai người đều có chút giật mình.

Trong lòng Tiết Bích Đào trầm xuống.

Lục Ngạc nhếch miệng, khó có được tâm tình tốt như thế. Tiết Bích Đào nghĩ, bao nhiêu lâu rồi không thấy biểu tình này của nàng ta rồi? Tựa như mười mấy năm qua, nàng ta chiếm cứ vị trí trong lòng cha mẹ, mà nàng chỉ có thể âm thầm đứng bên ngoài.

“Muội muội sao lại tới đây.”

Tiết Bích Đào không để ý nàng ta. Nàng đảo mắt, chuyển hướng nhìn vào người đang thay áo trong doanh trường.

Nàng hạ xuống một câu: “Tỷ trước chờ đi.” Sau đó, nàng vào bên trong, gỡ tay hoàng đế ra, tự mình thay hắt thất nút. Không khí quý dị vô cùng.

Vốn Tiết Lục Ngạc cũng muốn hầu hạ hoàng đế thay y phục. Nhưng hoàng thượng không đáp ứng, nàng lúc này mới đành kêu cung nhân tới hầu hạ, vừa vặn gặp phải Tiết Bích Đào. Nghe nàng ta nói vậy, nàng cũng đứng yên ở đó, không biết là vì bị phản ứng của Tiết Bích Đào làm mê hoặc hay chính nàng muốn nhìn xem nàng ta làm thế nào.

“Bé ngoan.” Nhìn thấy nàng, hân khê buông lỏng. Hoàng đế thân thủ vén cọng tóc rũ xuống của nàng ra sau tai: “Nhất định là lúc chải đầu lại lộn xộn, không bao giờ thấy nàng ngồi yên một giây nào.”

Lục Ngạc nghe thấy lời hoàng đế thì đáy mắt ngày càng lạnh. Đêm qua, tiếng xưng hô đó, lời quan tâm đó khiến nàng thất thần, mê đắm... Nàng không rõ, muội muội này của mình rốt cuộc được hoàng thượng coi trọng chỗ nào? Rõ ràng khi ở nhà, cha mẹ đều thích nàng, nàng mới là người phải chịu những phương pháp giáo dục nặng nề của gia tộc, tại sao nó lại được hoàng thượng yêu thích?

Hoàng thượng đã lâu chưa tới Cẩm Tú các của nàng, nàng được tấn thành mỹ nhân chắc hẳn cũng do hào quang của muội muội đi. Lần này xuất hành là cơ hội hoàng hậu nương nung an bài cho nàng, nàng phải nắm chắc.

Nhưng sau khi biết muội muội cứu được hoàng thượng, nàng liền đoán rằng tới đó, hoàng thượng sẽ kêu muội muội tới hầu hạ. Nàng không thể khiến hoàng thượng nhớ tới, tài cưỡi ngựa bắn cung lại không được như thi thư họa nghệ, cho nên sau khi biết được tin tức, nàng tìm cách cướp đi cơ hội thị tẩm của muội muội.

Thắng làm vua, thua làm giặc. Chỉ cần thắng là được.

“Hoàng thượng, ngài tìm tỷ ấy?” Tiết Bích Đào bỏ qua lời nói của hoàng đế, trực tiếp hỏi.

Hoàng đế vốn thấy Tiết Bích Đào vẫn như thường, không kết luận được nàng có tức giận hay không cho nên mới nói thử một chút. Hiện giờ xem ra, nàng ăn dấm chua rồi. Hân nói: “Trẫm nhớ rõ, hôm qua trẫm bảo Triệu Trung Tín tìm nàng.”

Hân không tiếp tục nói. Tới đây mà không hiểu nữa thì là kẻ ngốc.

“Ồ? Thì ra tỷ tỷ giả trang thiếp để đoạt sủng?” Tiết Bích Đào cười trào phúng. Thấy mặt Tiết Lục Ngạc nháy mắt trắng bệch. Nàng thầm nghĩ, thật có lỗi là nàng vốn thẳng tính, khiến những cô nương kín đáo cổ đại sợ hãi rồi.

Dù sao các nàng cũng xuất thân từ một gia tộc, làm việc vốn cũng nên lưu lại ba phần đường sống.

Chỉ là Tiết Bích Đào không phải người gia tộc tỉ mỉ đào tạo, thể diện cũng không được người ta cấp cho, là chính mình tự tránh. Tiết Lục Ngạc không biết xấu hổ, nàng vì sao phải giúp nàng ta che giấu?”

Nàng ghét nhất là có người giả danh nàng làm việc, ghê tởm việc hai người có khuôn mặt như đúc này. Lúc này, nàng rốt cuộc hiểu được vì sao Tiết Lục Ngạc không thích gặp Tiết Bích Đào.

Tiết Lục Ngạc sau khi nghe thấy, bộ dạng vẫn lạnh như băng. Nhìn thái độ thần nhiên của nàng, không khóc không cười, thật khiến người ta sinh hảo cảm. “Đêm qua thiếp thân đang đi thì bị công công bên người hoàng thượng chặn lại, hân gọi thiếp thân là Tiết chủ tử. Thiếp thân cũng không biết người hân gọi là muội muội. Là thiếp thân nghĩ sai rồi.” Tiết mỹ nhân, cũng là Tiết chủ tử.

Nàng nói xong thì nhìn hoàng đế, ánh mắt đưa tình,

Lộ ra biểu tình ít khi có của một băng sơn mỹ nhân, quả thật khiến người ta mềm lòng.

Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ, lại cười nói: “Nếu tỷ tỷ cũng thấy mình nghĩ sai rồi thì khi trở về cung, cũng không cần phiền toái đồng sử ký nữa.” Nàng mặc dù đang cười, nhưng không ai không nhìn ra tâm tình của nàng rất tệ, bằng không cũng sẽ không dùng phương pháp vô cùng cường đạo nhưng rất có lý lẽ này.

Tiết Lục Ngạc chấn động. Nếu không để đồng sử ghi chép lại, tương đương với việc dù nàng mang thai thì cũng sẽ không được thừa nhận là huyết mạch Thiên gia.

Hoàng đế giật mình, hần do dự nói:” Cái này...” Nếu thật có đứa nhỏ, chẳng lẽ phải bóp chết sao? Trong cung hiểm ác thế nào thì cũng không thể liên lụy con hần.

Không đợi hần nói xong, hốc mắt Tiết Bích Đào liền đỏ lên, nàng cúi đầu hít hít, cọ cọ mũi chân, giống như đang nhịn nước mắt. Bộ dạng như vậy khiến hoàng đế nhất thời mềm lòng.

Hoàng đế thờ dãi:” Nàng đó....” Thật khó chơi mà.

Hần đang muốn nói gì đó, lại thấy Tiết Bích Đào làm động tác nhích lại gần, hần theo thói quen cúi người xuống nghe. Sau khi nghe xong, hần quét mắt nhìn Tiết Lục Ngạc một cái, rồi gật đầu tỏ vẻ đáp ứng.

Tiểu nữ nhân này hôm qua vừa cứu hần, hôm nay lại để tỷ tỷ nàng ngủ với hần, dù để vương cường thế ra sao thì cũng có chút áy náy.

Nếu nàng thích thì cứ để nàng làm đi.

“Người về trước đi.” Hoàng đế nhân nhật nói với Tiết lục Ngạc. Tuy rằng cùng một khuôn mặt, nhưng nhìn ánh mắt của nàng ta, hần chỉ biết là không phải. Đây là ánh mắt của mọi nữ nhân trong hậu cung, ngưỡng mộ ẩn tình. Vô luận thế nào cũng không giống.

Tiết Lục Ngạc còn định nói gì thêm. Nhưng cục diện không minh bạch như vậy, nàng cũng không biết Tiết Bích Đào nói gì với hoàng thượng. Nếu mạo muội cãi cọ thì chẳng phải rơi vào bẫy của nàng ta? Nữ nhân đánh đá chắc chắn khiến hoàng thượng không vui.

Thấy vẻ mặt vừa nãy của hoàng thượng, rõ ràng cũng không đồng ý làm vậy lắm. Chỉ cần không liên quan tới con cái, nàng có thể chịu được. Tuy rằng hiện giờ trong lòng hoàng thượng coi trọng Tiết Bích Đào, nhưng qua chuyện này, hần nhất định không ưa chuyện Tiết Bích Đào làm xằng làm bậy, cũng có thể sẽ khiến hần nhớ tới nàng lần nữa. Vì thế, nàng lạnh nhạt thỉnh an cáo lui.

Nàng nhớ lại thư nhà mẫu thân gửi. Sau khi hỏi han ân cần xong, bà lại bảo nàng phụ trợ cho muội muội.

Nàng cười.

Nằm mơ!

Chỉ cần không bị phán tử hình thì nàng vẫn còn tranh. Chuyện sau này đâu ai biết trước được.

Chờ nàng đi rồi, hoàng đế gọi Triệu Trung Tín tới phân phó một phen, tiện đà cho lui xuống. Trong lầu bấy giờ chỉ còn hần và Tiết Bích Đào.

“Bé ngoan.” Hần gọi. Kỳ thật hần không quen gọi nàng như vậy trước mặt mọi người. Vừa nãy ở trước mặt Tiết mỹ nhân không có suy xét qua. Hiện giờ nhớ lại, lời nói ra hình như có ý tứ lo lắng nàng tức giận.

Từ khi nào tâm tình hần đã bị nữ tử này ảnh hưởng? Hần kinh ngạc.

Tiết Bích Đào không nói chuyện, nước mắt bắt đầu chảy xuống, khóc tựa như mưa rơi.

Hoàng đế đau lòng, đầu cũng đau.

Vật nhỏ giả bộ rất tốt. Khi có người ngoài thì câu cớ nào cũng không làm cản với hần. Nhưng chỉ cần trong lòng nàng mất hứng, nàng sẽ không thèm nhìn hần nữa, thẳng tới khi nàng vui vẻ lại mới thôi.

Chờ tới khi nàng dừng khóc, có thể nghe hần nói chuyện thì hần mới nâng cằm nàng lên, nói:” Trẫm đã tuân theo yêu cầu của nàng, cho tỷ tỷ nàng uống thuốc tránh thai, nàng còn muốn gì nữa?” Nhưng tay còn chưa đựng tới, nàng đã tránh qua một bên. Thậm chí chân còn lùi về sau mấy bước.

“Không được động thủ động cước.” Nàng khóc thút thít, sau khi phun ra câu này lại tiếp tục khóc.

Hoàng đế hết đường xoay xở:” Bé ngoan à, là nội thị kia gọi sai người, trẫm cũng không biết.” Việc này cho tới giờ vẫn không phải là lỗi của hoàng đế, huống chi hôm qua hần uống rượu. Hiện tại nhớ lại thật đúng là một chút ấn tượng cũng không có.

Bất quá, loại chuyện này hần vốn không cần phải giải thích với một phi tần. Nữ tử lấy chồng làm trời, huống chi hần là hoàng đế, giải thích là điều không thể nào. Chẳng qua hần sùng ái nàng nên mới dễ một chút.

Tiết Bích Đào dỗi:” Thì ra hoàng thượng không phân biệt được thiếp thân và tỷ tỷ. Điều là do thiếp thân không đúng, ai bảo thiếp thân giống tỷ tỷ như đúc chữ. Công công kia nhận sai, hoàng thượng cũng nhận sai.”

“Trẫm sao có thể nhận không ra?” Hồng đế bị đánh đồng với nội thị, rất không thoải mái, xoay người giải thích:” Hôm qua trẫm cho người đi kêu nàng xong thì mệt quá nên ngủ mất. Chưa từng biết đó là tỷ tỷ của nàng.”

Rốt cuộc vẫn phải giải thích với nàng. Hoàng đế bất đắc dĩ nghĩ. Lúc nàng khóc, hần không có cách nào làm bộ được, chỉ có thể dỗ. Thôi kệ, tiểu quai quai yếu ớt này, hần dỗ một chút cũng không sao.

“Thật sao?” Tiết Bích Đào nghi ngờ nhìn về phía hoàng đế.

“Trẫm lừa nàng làm gì?” Hấn bị ánh mắt ướt sũng của nàng làm mềm lòng, dù là giả cũng không thể thừa nhận, không thể làm nàng thương tâm. Huống chi đây là sự thật.

Tiết Bích Đào tựa như tin tưởng, nàng bỏ nhào vào ngực hoàng đế lau nước mắt nước mũi vào áo hấn, sau đó mở miệng nói, mang theo giọng mũi đặc trưng sau khi khóc:” Thiếp thân đương nhiên tin hoàng thượng.”

Diễn hình của việc được lợi còn khoe mã đầy mà. Để người ta đổ đến cao hứng mới bằng lòng phụ họa theo.

Nhưng hoàng đế cũng cao hứng. Hấn nhẹ nhàng thở ra, không khóc là được rồi. Hấn lại nhớ tới một chuyện khác.

“Bé ngoan, nàng có công cứu giá trẫm, muốn thưởng cái gì?”

Nàng tiếp tục cọ cọ. Dù sao y phục cũng không sạch, dơ một chút nàng lại vui hơn!

Hoàng đế xoa đầu nàng, nói:” Không bằng trẫm cho nàng cái phong hào, để bọn chúng không gọi nhầm nữa.” Giải quyết trước tốt hơn, không thể để nàng cả đời nhắc lại chuyện này được.

“Hừ, cấp thưởng mà còn muốn thưởng lượng với người ta, người ta mới không thèm mang ơn đâu.” Nàng kiêu ngạo, vắn vẹo thân mình.

Trong lòng lại nghĩ, hoàng đế thật biết điều. Vì thế, nàng vắn vẹo càng vui vẻ.

Hoàng đế bị nàng xoay xoay lắc lắc trong ngực làm cho nhột, thấp giọng cười nói:” Trẫm không cần nàng mang ơn, trẫm muốn nàng lấy thân báo đáp.”

Hồng rồi, bộ dạng vô sỉ của hoàng đế lại xuất hiện. Tiết Bích Đào nhảy ra khỏi cái ôm áp nóng bỏng của hoàng đế, nói:” A, thiếp thân mém chút đã quên đổi thuốc. Thương thể của hoàng thượng ngại sao rồi?”

“À, nhưng thuốc của chúng ta không giống nhau. Hoàng thượng tự mình đổi, thiếp thân quay về trại của mình đổi.”

Dù sao hôm nay hấn tuyệt đối đừng nghĩ đến việc chạm vào nàng, hừ.

Hoàng đế nhìn thấy nàng khôi phục bộ dạng sinh khí dồi dào thì nhíu mày cười, cho nàng quay về. Hiện tại không cần vội.

Hôm qua sau khi bị ám sát, hấn vì giữ gìn hứng trí của mọi người mà vẫn cử hành khánh công yến đúng hạng. Chuyện bị thương đương nhiên cũng không truyền ra, nếu không đám văn thân tóc bạc kia lại lâm bầm một hồi. Miễn cho bọn họ vì hấn mà một phen nước mắt nước mũi, bảo hấn vì giang sơn xã tắc mà bảo trọng long thể gì đó.

Bọn họ khóc không đáng yêu bằng vật nhỏ, xin miễn thứ cho kẻ bất tài như hấn không nghe nổi.

Cũng bởi vậy, tối hôm qua hấn không có thời gian đi hỏi việc ám sát, hiện giờ có dịp rảnh, đương nhiên muốn xử lý chuyện này trước. Triệu Trung Tín đã đi lo chuyện của Tiết mỹ nhân, vì thế hấn cho tiểu Thuận tử đi thỉnh vài vị đại thần dưới tay tới đây thương lượng. Có vài người nên dạy dỗ lại một chút.

Mà lúc này trong doanh trường, Tiết Lục Ngạc dùng tư thế đẹp nhất để uống chén thuốc đen thui kia. Nàng nghe nói đây là thuốc bổ do hoàng thượng ban thưởng, tự nhiên sẽ uống hết trước mặt Triệu công công, cảm tạ hoàng ân mệnh mông.

Xem ra hoàng thượng đối với chuyện tối qua cũng không phải không quan tâm

Trong lòng nàng tràn đầy vui mừng.

[Lời tác giả: Lật Từ suy nghĩ, tiêu đề lần này có sơ lược qua nội dung của chương, liệu có làm cho một vài bạn không dám vào xem không. Ha ha.

À, mà tình tiết với ngược như vậy có được không? *Mặt lo lắng*]

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thọ vương.

Sau khi thánh giá hồi cung, tin tức Tiết tiếp dư vì có công cứu giá nên ban thưởng phong hào “Trần” truyền ra, mọi người nhất thời đều không kịp phản

ứng.

Tiếp tục đứng tựa như một bước lên trời. Từ lúc vào cung đã tấn chức không ngừng còn chưa nói, làm bạn giả đi săn cũng có thể cứu hoàng thượng một mạng, nhờ vậy mà được hưởng phong hào, quả thật là phúc trạch thâm hậu. Cũng có người nói, với trình độ sủng ái của hoàng thượng đối với Trần tiếp dư, chuyện cấp phong hào bất quá là chuyện sớm muộn mà thôi. Không biết việc cứu giá là thật hay giả, dù sao cũng không ai thấy được quá trình ngày hôm đó.

Mà một chữ “Trần” lại khiến mọi người hung hăng ghen tị. Nguyên nhân là, tiền triều cũng có một vị sủng phi có phong hào là “Trần”. Vị hoàng đế kia đối xử với nàng như trân bảo, thương yêu vô cùng. Dù rằng không được hưởng hậu vị, nhưng có nữ nhân nào lại không ảo tưởng về sủng ái của đế vương?

Dù sao việc này cũng là việc của tiền triều. Nếu không các nàng còn phải hoài nghi ý đồ của hoàng thượng mất.

Trong hậu cung đang sôi nổi nhiều việc thì trên triều cũng vì Thọ vương tự tiện tiến kinh mà nổ tung.

Hai hàng thị vệ nghiêm chỉnh nhanh chóng đem đao quét qua, ngăn trở dân chúng đang tò mò hay kính sợ la hét ầm ĩ để dọn đường.

Không lâu sau, “Lộc cộc lộc cộc.” Tiếng vó ngựa vang lên. Lọt vào tầm mắt là bốn con tuần mã đi trước, phía sau là một chiếc xe trạm khắc tinh xảo, xa hoa sang quý phi thường. Mành xe bị nhấc lên một góc, ánh mắt hắt đậm mạc đảo qua. Như thấy được chuyện gì thú vị, hắt hơi mím môi, sau đó lại buông mành.

Tuy rằng thời gian ngắn ngủi, nhưng không ít người đã nhìn thấy khuôn mặt tuần mã kia của hắn. Khuôn mặt thon gọn, môi mỏng khép chặt. Nếu có người bất gặp đương kim thiên tử đi qua nơi này, sẽ phát hiện ngũ quan của hai người có vài phần tương tự, duy chỉ có khóe miệng kia là toát lên vài phần giảo hoạt.

Đột nhiên, một nữ tử phá tan phòng tuyến của thị vệ, thẳng tắp quỳ tới trước mã tiền, khiến xa phu phải ngừng lại, hai tay nắm chặt dây cương, tuần mã bị dừng đột ngột, chân trước giơ cao lên, ngựa mặt lên tòi kêu một tiếng.

Nữ tử kia giờ phút này cũng bị dọa sợ, sợ con ngựa đó sẽ đạp vào mình.

“Chuyện gì?” Người trong xe nhàn nhạt hỏi.

Xa phu sau khi trấn an ngựa xong, nghe câu này liền lập tức xoay người đáp: “Khởi bẩm vương gia, có người cản trở xe ngựa.”

Còn chưa chờ vương gia lên tiếng, nữ tử xiêm y rách nát lập tức dập đầu khóc: “Xin vị công tử này thứ tội. Tiểu nữ tử trong người không còn đồng nào để an táng phụ thân, bán mình chôn cha lại không người đề ý. Mong rằng công tử tích chút công đức, cho tiểu nữ có thể an táng phụ thân, tiểu nữ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân của công tử.”

Nàng một phen nói xong, ngẩng mặt lên, lông mi rũ xuống, nước mắt ước nhệp hai má, tẩy sạch đi khuôn mặt đầy bụi, hé ra hai gò má xinh đẹp như hoa. Vết đỏ trên trán lại càng khiến người ta đau lòng.

Vài công tử nhà giàu vừa rồi còn cười nhạo thì bây giờ không khỏi hối hận, thấp giọng mắng mình không có mắt nhìn mỹ nhân, tự nhiên bỏ lỡ cơ hội.

Ai biết nàng mặt xám mảy tro quỳ dưới đất lại có dung nhan tuyệt lệ như vậy chứ.

“Ừ, Hồ Bì, lấy khế ước bán mình đưa cho nàng kia đi.”

Người trong xe ngựa đáp ứng cực kỳ rõ ràng, khiến cho đám công tử nhà giàu tức không thôi. Vừa rồi nghĩ rằng, nhìn vào thế trận này, bên trong nhất định là nhà quyền quý trong kinh, giai nhân mỹ nữ gặp qua vô số, sẽ không coi trọng diện mạo cỡ này, bọn họ không chừng còn có cơ hội.

Không nghĩ rằng người này thật sự coi trọng nàng ta.

Nữ tử kia cũng cực kỳ vui mừng, nàng tiên tục dập đầu: “Công tử thiện lương, tiểu nữ tạ đa công tử.”

Hồ Bì lĩnh mệnh. Hắn phải bảo vệ an nguy của vương gia, tự nhiên không thể rời đi, liền gọi một gã thị vệ tới, phân phó hắn đi làm.

Chờ mọi người cảm thấy xem diễn đủ rồi (bất quá là tiết mục nam nhân quyền quý phát thiện tâm coi trọng nữ tử mà thôi), chợt, từ trong xe truyền tới một câu nói.

“Chờ viết xong rồi thì cho nàng năm mươi lượng bạc, sau đó đem khế ước bán thân đến Di Hồng viện đi.” Hắn dừng một chút, giọng điệu quý dật nói: “Người nếu làm trâu làm ngựa thì không cần cuộc sống của người nữa.”

Trâu ngựa không phải để người ta cười sao? Vào thanh lâu, tự nhiên là ngàn người chăm, vạn người cười.

Lời nói tự phụ như thế khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, đồng thời cảm thấy cô gái này thật đáng thương. Làm nô tỳ thì còn có cơ hội thoát thân, làm tốt còn được người ta coi trọng. Mà tiện tỳ nếu muốn hoàn lương thì thập phần gian nan.

Chắc là vị nữ tử này giữa đường chặn xe đã khiến vị quý nhân này tức giận, nếu không sao phải lưu lạc đến tận đây. Mọi người đều nghĩ.

Giờ phút này, khuôn mặt nữ tử vốn đang vui sướng hiện tại đã trở nên trắng bệch. Toàn bộ kế hoạch nàng đều đã chuẩn bị rất tốt, tuy rằng không biết người trong xe ngựa là ai, nhưng chỉ cần quyền quý là được. Cha nàng khi còn sống cò bạc thua cả gia sản, nàng không có tiền trả nợ, dung mạo này lại khiến bọn du côn vô lại theo dõi. Nàng muốn bảo vệ mình, muốn nửa đời sau trôi qua tốt, nhất định phải lấy dung mạo làm mồi câu. Chỉ cần câu được một con cá lớn, lo gì việc này không thể giải quyết?

Dung nhan xuất chúng, có gan can xe, lại thêm bộ dạng nhu nhược tương phản, nàng không hiểu, quý nhân này thật sự không thích cái lạ sao? Dù là chướng mắt thì cũng không nên đem nàng ném vào thanh lâu chứ.

Nàng rốt cuộc đã làm gì chọc giận vị quý nhân này?

Không ai đoán được chân tướng rằng, nếu không phải người trong xe trước đó ra ám hiệu, nàng ta chỉ là một nữ nhân, sao có thể vọt tới trước xe ngựa?

Người trong xe chính là Thọ vương, lúc này lại đang lười biếng tựa vào đệm, đem nho chưa lột vỏ bỏ vào miệng.

Chắc, chưa quá.

Từ lúc nàng kia ngẩng đầu nhìn xe ngựa của hắn, hắn đã thấy trong mắt nàng nổi lên dục vọng cuồng nhiệt. Nữ nhân như vậy, không vào thanh lâu thì thật đáng tiếc. Hắn rất ngạc nhiên, nàng dám vì quyền lợi phú quý mà đi một bước lớn như vậy.

Chuyện trên đời vốn là như thế, dân chúng dù có nghi vấn cũng chỉ có thể giấu trong lòng. Mà nhóm quý nhân làm chuyện người người oán trách, bắt quá cũng là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình thôi

Kỳ thật nếu có thể, hắn thật muốn đến hậu cung của hoàng huynh. Hắn ác độc nghĩ. Tiện thể nhớ tới tinh linh xuất hiện trong rừng kia.

Trong hậu cung của hoàng huynh từ khi nào xuất hiện một nữ nhân thú vị như vậy?

Hắn nhếch miệng sờ sờ cánh tay phải.

“Làm càn!” Hoàng đế nổi giận đùng đùng, ném một quyển tấu chương buộc tội lên bàn, đôi mắt nhìn Thọ vương trách mắng:” Ngươi làm chuyện gì trăm cũng nhin, hiện tại lại dám chưa truyền mà vào kinh, không sợ triều thần oán trách sao? Đến lúc đó ngay cả trăm cũng không thể áp chế được đâu.”

“Hoàng huynh không phải đã áp chế rồi sao?” Thọ vương băng quơ nói:” Hoàng huynh không hô là người phụ hoàng tự mình dạy dỗ, việc nhỏ như vậy không cần tốn nhiều sức cũng xử lý được.”

Việc nhỏ, việc nhỏ hử! Lửa giận trong lòng hoàng đế càng lớn, hắn nỗ lực áp chế lại, nói:” Vậy mẫu hậu đâu, mẫu hậu đối đãi với ngươi còn tốt hơn với trăm. Ngươi lại cứng rắn muốn cho mẫu hậu nhìn cảnh huynh đệ bất hòa, khiến mẫu hậu phải ăn chay niệm phật, không dám hỏi nhiều. Ngươi sao có thể làm mẫu hậu thất vọng như vậy?”

Chuyện này nhưng năm trước cũng xảy ra, nhưng chưa bao giờ gây nguy hiểm cho tính mạng của hắn, quả thực là trò chơi khi nhàn hạ bày ra mà thôi, không phải vì đạt được mục đích gì, chỉ để hưởng thụ quá trình. Trong lòng hắn cũng có chút nghi ngờ, nhưng thấy Thọ vương vẫn trước sau như một, nên cũng mất nhấm mắt mở.

Thứ nhất, Thọ vương dù sao cũng là đệ đệ ruột của hắn, thứ hai, hắn lại không hy vọng nẫu thân thương tâm. Mẫu thân tuy rằng đối xử với hắn không tốt bằng đệ đệ, nhưng so với những hậu phi chỉ biết tranh giành quyền lợi thì bà đúng là một mẫu thân tốt, quan tâm tới hắn rất đầy đủ. Không quá cung chiêu, chỉ đơn giản là vì hắn là hoàng tử được phụ hoàng lựa chọn để kế vị.

Vô luận hắn hay hoàng đệ gặp chuyện không may, mẫu thân đều sẽ rất đau lòng. Hắn không muốn thế.

Thọ Vương cũng bất động. Hắn trời sinh là người lạnh nhạt, mọi chuyện đều tùy tâm tình, tựa hồ không có loại cảm tình nào lưu lại được dấu vết trong lòng hắn. Mẫu hậu thương hắn, hắn cũng sẽ hỏi han ân cần, chăm sóc bên người. Nhưng bảo hắn vì vậy mà buông tha cho trò vui, hắn lại không muốn.

“Không bằng thần đệ và hoàng huynh thương lượng một chút đi?” Hắn giống như nhớ ra chuyện gì đó thú vị, đá văng lời chất vấn của hoàng đế, lập tức hỏi xin ý kiến.

Lại nữa. Hoàng đế cơ hội phải ôm trán rồi. Những năm qua luôn bị hắn chuyển đề tài, năm nay hắn cư nhiên còn dám dùng chiêu thức ấy. Quả nhiên không sợ cơn giận của thiên tử.

“Nói.”

“Nếu hoàng huynh đem Tiết, à không, Trần tiếp dư trong cung ban cho thần đệ, thần đệ sẽ tìm chuyện khác mà làm, thế nào?” Hắn nói rất bình tĩnh, tựa như đang nói:” Hoàng huynh đem mèo con ngài nuôi cho ta, ta sẽ không nghịch ngợm đá cái ghế ngài đang ngồi nữa.”

Lúc này hoàng đế thật sự tức giận. Tuy rằng từ sau khi tổ tiên sáng lập giang sơn, thế tử thiếp thất của huynh đệ có thể chuyển nhượng, nhưng sau khi học theo tiền triều, dần dần cũng không làm vậy nữa. Tuy rằng điểm này cũng không có liệt vào quy củ.

Huống chi, tiểu nữ nhân kia là người hấn coi trọng, trong cung trừ bỏ hoàng hậu, ai cũng có thể, nàng thì không.

Vì thế, hấn thực bình tĩnh nói:” Trẫm không đáp ứng.” Lúc này hấn đã biết rằng, đám người ám sát hôm trước hấn là cũng có đệ đệ trong đó. Nếu không, hấn sao lại đột nhiên có hứng thú với tiểu nữ nhân kia.

Thọ vương kinh ngạc nhủ mày. Hấn biết hoàng huynh của mình từ trước tới nay càng giận càng bình tĩnh, vừa rồi nhìn hấn như nổi giận đùng đùng, nhưng trong lòng căn bản không nóng nảy. Vốn là trừ bỏ chuyện ám sát, hấn chuyện gì cũng không quan tâm. Không có triều thần ủng hộ, cho dù hấn ám sát thành công thì cũng khó có thể thay thế hoàng huynh ngồi trên vị trí kia. Dù sao những huynh đệ khác có tâm hơn hấn vẫn không ít đâu.

Nhưng hiện tại, biểu tình bình tĩnh như vậy lại có thể thấy là thật sự tức giận. Điều này làm hấn có chút tò mò. Nha đầu ngồi trên cây quơ quơ chân, liếm miệng vết thương quả thật rất đẹp, Nhưng có thể khiến hoàng huynh đề bụng, quả thật không phải chỉ cần đẹp.

“Quên đi.” Hấn nhún vai. Nói tiếp cũng không có kết quả, hấn vẫn giữ cho mình com no áo ấm là được.

Đến lúc hoàng đế quên chuyện kia rồi, hấn mới nói tới chính sự:” Công phẩm Nam quốc tiến cống lần này không đủ, thần đệ đã chọn cho hoàng huynh bảy tiểu mỹ nhân bù lại. Hoàng huynh cần phải tận hưởng lạc thú trước mắt, đừng cô phụ một phen tâm ý của thần đệ nha.”

Hoàng đế đã không muốn nhiều lời nữa. Hấn phát tay tỏ vẻ đã biết, đồng thời bảo hấn đi nhanh.

Đợi cho Thọ vương lười nhác cáo lui, hoàng đế mới sờ sờ ngọc ban chỉ trên tay mà suy nghĩ. Kỳ thật, cũng bởi vì hấn luôn vô tư cho nên mình mới yên tâm. Một đế vương, có thể bạc tình vô tâm, nhưng không thể tùy tâm.

“Ai da, nơi như vậy là cho người ở sao?” Trên một con đường nhỏ trong hậu cung vang lên giọng nói oán trách nũng nịu.

Nội thị đi phía trước quay đầu, nghiêm túc nói:” Hậu cung trọng địa, ai cho phép các người lăm miệng!”

Những nữ tử đang châu đầu ghé tai oán giận nhất thời bị nghẹn, bĩu môi không dám lên tiếng nữa. Trong lòng lại nghĩ, chò các nàng được thánh sủng, những tiểu thái giám này còn không phải vội vàng nịnh bợ sao? Hiện tại không vội.

Các nàng vốn là nữ nhi của các quan viên cấp thấp ở Nam quốc, tự xưng là dung mạo phi phạm, nhưng vì gia thế mà không có ngày nổi danh. Không nghĩ lần này công phẩm tiến cống không đủ, Thọ vương liền sai người lựa chọn các nàng để bồi thường. Quốc quân đáp ứng, các nàng tự nhiên thuận lợi vào cung.

Ngắm lại cuộc sống cảm y ngọc thực trong cung, các nàng vốn cầu mà không được. Hiện giờ có cơ hội tiến vào, đương nhiên cũng phải vì tương lai của mình mà trù tính. Dù là địa vị thấp, nhưng nếu có được sủng ái của đế vương thì xem ai dám coi thường các nàng? Các nàng đẩy lòng đầy chờ mong.

Mà trong đám người, có một nữ nhân không hề lộ ra bất mãn. Nàng hé ra khuôn mặt tròn, tai mắt mũi miệng dù không phải thập phần xuất chúng nhưng cũng là thanh tú động lòng người, lại có khí chất ôn nhã, khiến người ta nổi lên ý thân cận.

Nàng tên là Khúc Hân Nhiên, vốn không phải người của thời đại này.

Khi tận thế 2012 tiến đến, nàng đột nhiên bị cuốn vào một thời không khác, nhập vào khối thân thể này, đồng thời có được một không gian thần kỳ.

Kỳ thật lúc ở hiện đại, cha mẹ làm kinh doanh nên tiền tài trong nhà không thiếu, cho nên nàng chỉ làm một tay viết, nàng hành văn cũng khá, buôn bán lời không ít. Mỗi khi nhàn hạ, nàng thích nhất là đọc truyện xuyên không, nhìn những người xuyên qua thời gian đạt được sủng ái của hoàng đế hay vương gia, trong lòng nàng rất hâm mộ.

Lúc mới tới nơi này, nàng cũng không thích ứng được. Cũng may chủ nhân của khối thân thể này là tiểu thư quan gia, dưới có nha hoàn hầu hạ. Mặc dù nương là mẹ kế nhưng từ từ cũng thành thói quen. Huống chi bên người nàng có không gian, nàng phát hiện ra trừ bỏ nước thần có thể khiến tinh phạt tủy, ngay cả gian phòng của nàng cũng ngoài ý muốn bị lôi vào đó, điều này khiến nàng càng thêm như cá gặp nước, khiến phụ thân vô cùng sủng ái.

Mà sau khi biết mình được lựa chọn vào hậu cung của Nguyên Trung đế, nàng đương nhiên kích động vạn phần.

Quả nhiên! Nàng biết rằng không gian tùy thân này sẽ chứng tỏ nàng là nữ chủ ở thời không này mà. Bởi vậy, lúc nương vì nàng chọn vải cửa hôn nhân nhìn thì có vẻ nổi tiếng nhưng kỳ thật không tốt lắm, nàng một chút cũng không sốt ruột. Nếu không có chút bất lợi thì làm sao thể hiện được địa vị nữ chủ của nàng?

Nàng đối với việc mình tiến cung đã có quyết định, nàng tham khảo qua miêu tả trong tiểu thuyết, kết hợp với hiệu quả của nước thần, nàng quyết tâm sắm vai một giải ngữ hoa dụ dàng động lòng người.

Nữ nhân như vậy tuy rằng không thể khiến hoàng đế liếc mắt một cái liền kinh diễm, nhưng có thể chậm rãi phá được tâm hoàng đế, khiến hấn cảm thấy ở bên cạnh mình mới là an bình nhất. Ở tình huống không có gia thế để dựa vào, để không khiến nữ nhân hậu cung ghen ghét, đành phải cúi đầu làm việc, từ từ tiến tới mới là biện pháp ôn hòa nhất.

Tuy rằng nàng nghe nói Nguyên Trung đế hiện tại sủng ái nhất là vị Trân tiệp dư, nhưng trong lòng nàng rất không cho là đúng. Sủng phi trong hậu cung không phải đều là tám khiên gỗ cho chân ái sao? Nếu nàng quả thật quá kiêu ngạo, sớm muộn cũng bị hoàng đế chán ghét vứt bỏ, từ sủng phi biến thành

vật hy sinh.,

Mà nàng, sẽ vì điều bộ điệu dàng kia mà được yêu thương.

Nữ tử đi thong dong trên đường nhỏ, chậm rãi cười.

[Tiếp theo là phần chuyện sau khi Tiết Bích Đào bị rấn cắn, tác giả vốn muốn lướt qua nhưng đọc giả lại yêu cầu nên mới viết tiếp]

Tin tức hoàng đế gặp chuyện trong chốc lát liền lan truyền.

Trừ bỏ việc quan tâm hoàng đế có bị thương hay không thì khiến người ta nghị luận không ngớt là chuyện Tiết tiếp dư cứu giá. Chi tiết quá trình cứu giá thì không ai biết, nhưng ai cũng đoán được trình độ sùng ái của hoàng đế đối với Tiết tiếp dư. Tiết tiếp dư có phải hay không lập tức nhảy lên tứ phẩm tần vị?

Mà giờ khắc này, trong doanh trướng, Tiết Bích Đào cũng đang thương lượng việc này.

Vì vừa rồi phải quần băng gạc cho nên phải cởi bỏ y phục. Tiết Bích Đào hiện tại đang cúi đầu sửa sang lại xiêm y cho hoàng đế.

Hoàng đế đột nhiên kéo tay nàng, sờ sờ chỗ nàng bị cắn, nói:”Người sợ đau như nàng, bị cắn hai lỗ sâu mà không khóc à?”

“Nữ nhân đồ máu không đồ lệ!” Tiết Bích Đào tỏ vẻ chính nghĩa nói.

Hoàng đế néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói:”Nước mắt thì ngày nào cũng thấy, máu thì chỉ có lần này.

Tiết Bích Đào yên lặng nhìn hoàng đế:”Hoàng thượng, không thể nói như vậy đâu.”

“Ồ?”

“Ngài muốn biết?”

“.....”

“Hừ, thiếp thân không nói.”

“.....”

“Trùng thiếp thân làm gì, trùng nữa cũng không nói cho ngài. Thiếp thân đều vì muốn tốt cho ngài!”

“.....”

“Á, hoàng thượng, ngài làm gì đó. Buổi tối còn có tiệc, đừng đừng.... Á...”:

Hoàng đế tận hứng ăn một hồi, tới khi Tiết Bích Đào khóc sụt sụt vội tay đuổi chân thì đã biết đáp án.

Tiết Bích Đào nói nhỏ bên tai hắn:”Hoàng thượng, thời điểm nữ nhân có quý thủy thì không phải đồ máu sao? Á, hoàng thượng ngài cười cái gì?”

Hoàng đế đề lên người nàng, cắn vành tai trắng nõn của nàng, cười vui vẻ:”Bé ngoan, lần đầu trẫm tiến vào người nàng, nàng vừa đồ máu vừa roi lệ lại vẫn rất vui vẻ.

Vui..... Về.....

Tiết Bích Đào vận người, không muốn để hoàng đế thực hiện được ý đồ. Nàng rụt rè nói:”Hoàng thượng, tay thiếp đau.”

“Trẫm cũng không la đau, nàng không cần xuất lực, đau cái gì?”

Hoàng đế nhếch mi.

Tiết Bích Đào thực ủy khuất:”Hoàng thượng người dạ thịt cứng rắn, đụng vào tay thiếp thân, rất đau.”

Hoàng đế vừa đau lòng vừa buồn cười, cũng ngừng động tác. Hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nghiêng người ôm nàng vào ngực, tựa cằm vào đỉnh đầu nàng, hạ giọng nói:”Từ từ sẽ quen.”

Nàng nghe xong bất mãn, chờ tới khi tay nàng biến thành kim cương rồi nói. Nàng quay đầu muốn kháng nghị.

Giọng hoàng thượng lại vang lên:”Nàng nghĩ xem, ban đầu trẫm đều phải dụ dỗ nàng, nhúc nhích cũng ngại đau. Hiện tại thì sao, một khi trẫm chạm vào, cái miệng nhỏ của nàng lại ăm ỉ muốn ăn, trẫm không cho không được. Có phải từ từ thành quen không, hử?”

Tiết Bích Đào đỏ mặt. Này, cái đó, loại chuyện này cũng cần nói ra sao?

Công lực đùa giỡn nàng của cậu hoàng đế thật là ngày càng tăng.

Người không biết xấu hổ là thiên hạ vô địch.

Hoàng đế không biết xấu hổ, mỗi ngày đều vô địch.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Màu đỏ.

Tiết Bích Đào vân vê một đoá hoa kim phượng trên đầu ngón tay, nhìn đoá hoa mang hình phượng, nàng không để ý lắm hỏi:”Thì ra là dùng nó để son móng sao?”

“Chính là nó. Chủ tử ban đầu cơ thể yếu không tiện gặp người, cho nên mới chưa từng dùng qua.” Vân Lũ ngồi trên ghế nhỏ nhàn thoai với chủ tử, cầm một cái chén dầm dề hoa bên trong, đợi cho tới khi hoa ra nước, nàng mới cười nói:”Nghe nói có loại xài còn tốt hơn Phụng Tiên, hình như là mùi gỗ. Chỉ là còn chưa tới mùa ra hoa.”

“Cũng là màu đỏ sao?”

“Không phải ạ, là hai màu vàng trắng.” Vân Lũ nghĩ nghĩ, đáp.

Tiết Bích Đào nâng má:”Vậy cứ xài Phụng Tiên đi, màu sáng hơn một chút.”

Vân Lũ cười cười:”Nô tỳ cũng hiểu mà, với tính tình của chủ tử, Phụng Tiên vẫn là hợp nhất.” Nàng lại bỏ thêm chút phèn chua, sau khi chế xong mới son cho Tiết Bích Đào.

Lát sau, Phụng Tử mang vài vóc cùng một bức họa được bao kỹ lưỡng tới, cài chốt cửa lại. Tiết Bích Đào đánh giá xong, có chút ưỡ oải nói:”Son như vậy sẽ không dễ lâu được đi?”

Vân Lũ, Phụng Tử đều ngó ra.

“Chính là chỉ giữ được một đêm thôi ấy?” Tiết Bích Đào hỏi.

“Đương nhiên, đây là lần đầu, màu còn nhạt, dễ bị tẩy đi. Chủ tử nếu thích thì cần phải làm năm ba lần nữa.” Hời đúng vấn đề sở trường, Vân Lũ trả lời rất rõ ràng. Các cung nữ lúc không có việc gì cũng thường tụ tập nghiên cứu mấy thứ này.

Tiết Bích Đào gật đầu, lại nói:”Ta ngủ trưa một chút, đừng quấy rầy.”

Câu đừng quấy rầy này, trên thực tế chính là, dù hoàng thượng có tới các người cũng không được gọi ta. Nguyên nhân là vì, sống trong cung, trừ bỏ mấy bữa đi săn là có tập thể dục một chút thì còn lại đều rất lười. Mực thể chất nàng thêm không nhiều điểm, hiện giờ mắc thêm bệnh huyết áp thấp, nếu bị đánh thức sẽ rất khó chịu. Nếu để nàng tức giận rồi thì ngay cả hoàng đế cũng không dám dễ dàng đánh thức nàng nữa.

Nếu khi hần đến gặp phải lúc nàng ngủ trưa, thì chỉ có cách nằm nghỉ bên cạnh nàng. Dần dần, hoàng đế cảm thấy như thế cũng không tệ. Dù muốn nàng chạy ra đón mình, nhưng nhìn khuôn mặt trắng bệch của vật nhỏ, hần không chịu nổi.

Hai người tập mãi thành thói quen, đáp một cái rồi lui ra.

Thọ vương từ bí đạo trong cung đi ra, tránh thoát khỏi tầm mắt của cung nữ thái giám mà vào trong, bất chợt nhìn thấy một khuôn mặt như họa.

Bộ dạng phấn nộn nhỏ bé nằm trên giường, nàng tựa hồ rất lười, ngay cả xiêm y cũng không cởi ra. Một cái chăn mỏng đắp lên bụng nhỏ, đầu ngón tay tròn trịa đặt ở trên, khiến người ta phá lệ muốn cười. Bởi vì hần đi vào, gió lạnh ngoài cửa sổ lùa vào phòng, nàng có chút không yên giật giật người, lại đá đá chân, lúc này mới an tĩnh lại.

Hần nhớ lại, lần trước cũng chính bàn tay nhỏ bé của nàng bắn ra mũi tên vô cùng có lực kia, thật sự cảm thấy có chút khó tin.

Hần khó có được một lần bị thương, vậy mà lại bị đôi bàn tay tròn vo đó làm bị thương.

Bất quá, sau khi đụng tới bàn tay kia, suy nghĩ vừa rồi lập tức bị bỏ qua. Hắn cảm thấy xúc cảm thật không tệ, ngón tay lại chọt chọt mặt nàng.

Thực mềm. Hắn nghĩ.

Trách không được hoàng huynh lại thích như vậy.

Thân mình mềm như vậy gối lên hẳn sẽ rất thoải mái. Hắn nghĩ xong liền làm, ngồi ở mép giường, đặt đầu lên cái bụng nhỏ của nàng, lăn một cái. Cảm giác rất thoải mái.

Mà Tiết Bích Đào, dù Thọ Vương đã không chế lực đạo nhưng thân mình nàng vốn nắn cảm. Thọ Vương nếu im lặng dựa thì thôi đi, đằng này lại lăn một cái, nhất thời nàng bị làm cho muốn cười, lập tức mơ màng đẩy ra.

Tìm nàng đập nhanh hơn, đầu mờ mịt, hôn dỗi nói:” Hoàng thượng!”

Đợi tới khi nàng đặt tay lên trán, dần dần khôi phục lại thì trong phòng trừ nàng ra không còn ai cả. Chỉ có một cổ gió lạnh thổi tới khiến nàng co rúm người, nhanh chóng rúc vào chăn.

Nằm mơ? Nàng có chút mơ hồ.

Cảm giác rất chân thật mà.

Nàng suy nghĩ tới tận tối. Khi hoàng đế tới, tuy nàng vẫn đi ra ngoài nghênh giá nhưng đầu cúi thấp, mày cau lại, hiển nhiên là đang suy nghĩ gì đó.

Hoàng đế lờ nàng đang không tập trung vào phòng. Thẳng tới khi nàng đụng phải món đồ thứ ba mới cảm thấy phiền. Hắn quả quyết ôm nàng bước đi, Tiết Bích Đào từ chối vài cái, sau đó ngoan ngoãn để hoàng đế ôm lên giường.

Sau đó, không đợi hoàng thượng hỏi, nàng thông minh ngẩng đầu lên nói:” Hoàng thượng, giữa trưa ngài có tới chỗ thiếp không?”

“Sao vậy?”

Tiết Bích Đào nghiêng đầu:” Chắc là thiếp thân nằm mơ rồi.”

Hoàng đế thay nàng cời giày thêu, nghe vậy liền nghĩ sai lệch. Hắn chọt chọt lòng bàn chân nàng, trêu đùa:” Nằm mơ thấy trẫm sao?”

Lòng bàn chân bị ngứa, cả người nàng co rụt lại, tựa như đang nói “Dừng làm vậy mà.”

Hoàng đế kéo chân nàng một cái, nàng không kịp đề phòng, cả người ngã lên giường, rơi vào ổ chăn đệm mềm mại. Hắn nhìn nhìn, cảm thấy rất thú vị.

Trong chớp mắt, Tiết Bích Đào cảm thấy bản thân mình là bị hoàng đế ném đi.

Vì thế, nàng xấu hổ che mặt.

Hoàng đế kéo đôi móng vuốt nhỏ của nàng ra, buồn cười nói:” Thôi nào, làm gì mà phải che như vậy.” Khi bỏ tay xuống, khuôn mặt phấn hồng của nàng lộ ra. Hắn không nhịn được bèn hôn xuống. Mấy hôm trước nàng có chút kháng cự hắn, khiến hắn không thể tận hưởng.

Giống như khi ăn một món mới, hắn chỉ mới ăn được vài ngày nhưng vì có chuyện nên phải trì hoãn. Chờ tới khi ăn được thì đã nguội lạnh. Hương vị tuy vẫn vậy nhưng không bằng lúc ăn nóng.

Hắn cũng không muốn để như vậy.

“Hoàng thượng, hôm nay chúng ta đổi tư thế đi.” Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ, nghiêm túc đề nghị. Tư thế kia nhiều quá dễ bị còng lưng, lại còn đau tay.

Hoàng đế nghe xong thì trở nên nhiệt tình:” Bé ngoan thích dạng gì?”

Tiết Bích Đào không nói chuyện. Nàng do dự một khắc, sau đó chậm rãi cởi xiêm y của hoàng đế ra. Dưới cái nhìn của hoàng đế, nàng lại cởi quần áo của mình. Chờ lúc hai người đều không còn gì che đậy, thùy tai nàng đã trở nên đỏ ửng. Hoàng đế một ngụm cắn xuống, ngậm ngậm, cảm thấy hương vị thật ngọt ngào.

“Hôm nay sao lại chủ động như vậy?” Giọng nói hoàng đế có chút khàn khàn.” Là có chuyện gì cầu trẫm sao?”

Tiết Bích Đào bị ăn tới mềm nhũn người, nghe thấy thế liền dùng giọng nói mềm mại mà quấy rầy hắn:” Hoàng thượng, hoàng thượng, hoàng thượng ~”

Hoàng đế nghe xong tâm đều mềm xuống, nhéo một cái trên cái mông nhỏ đầy đặn của nàng, nhìn thấy một trận run rẩy trong cơ thể. Thanh âm như đang cắn răng, nói:” Tiểu quý, nói thử đi, trẫm sẽ đáp ứng.”

Tiết Bích Đào giờ phút này mới cảm nhận được, thổi gió bên giường đúng là có thiệt nha.

Nàng co chân ôm lấy, cuốn thành một khối đầu hủ trắng, chọc cho hoàng đế đỏ ửng hốc mắt. Nàng lại cố tình không thu liễm, tức giận kêu:” Hoàng thượng đến ~”

Hoàng đế nắm chặt tay, không nhúc nhích, cùng nàng phân cao thấp:” Nói trước đi.”

Ánh mắt nàng ngập nước, cười thật trong trẻo:” Lúc hoàng thượng tiến vào, bên trong rất ấm áp.”

Tới đây thì hoàng đế không nhẫn được nữa, vật nhỏ rõ ràng đang khiêu chiến tính nhẫn nại của hắn. Hắn đem dục vọng đưa xuống bên dưới của nàng, cái miệng nhỏ nhắn kẹp chặt, khiến hắn không tiến cũng không lùi được.

Hắn thờ hồn hèn, sờ nắn trước ngực nàng. Dưới thân rốt cục cũng không chịu ngăn trở nữa, hắn bắt đầu đánh thẳng về trước, không chút cố kỵ.

Tiết Bích Đào bị hoàng đế đụng tới nổi tứ chi mềm nhũn, giọng nói như mèo con:” Chậm, chậm một chút.”

Hoàng đế không chịu, khàn khàn cười nói:” Trẫm biết ý nàng, bảo trẫm chậm lại tức là muốn nhanh lên, đúng không?”

“ô ô, nhưng người ta ôm không được.”

“Nếu đã được mời vào phòng, khách nhân làm như vậy chẳng phải thất lễ rồi sao?”

Lúc hoàng đế cúi xuống ôm nàng, không để nàng trốn, hắn lại đáp lại lời giễu cợt của nàng:” Trong phòng ấm áp cực kỳ, khách nhân đột nhiên không muốn đi.”

Nàng hít sâu, thờ phi phi nói:” Phòng sắp sập, khách nhân không đi sẽ bị đè chết.”

Hoàng đế càng thêm yêu thích. Nàng càng để ý, thân mình lại càng thêm mặn cảm, khiến hắn thoải mái nheo mắt lại. Hắn vuốt ve nàng, cười thấp nói:” Bảo bối đè nặng một chút, khách nhân thích.”

Nàng nghe xong quả nhiên lại đè nặng xuống, lực đạo mười phần toàn bộ áp về phái hắn, khiến hắn không chịu nổi.

Lúc này, Tiết Bích Đào cũng gần như mất hồn, chỉ cảm thấy thật thoải mái, trong lòng càng muốn nhiều hơn. Chân dính đầy mật, cả người cọ vào trong ngực hoàng đế.

Đầu ngón tay son đỏ bị mật kia nuốt đi, dính trên đệm, tạo thành một màn đỏ hồng.

Hoàng đế bị cảnh đẹp hiếm thấy này câu mất hồn, chỉ biết cạy mạnh tiến vào, muốn càng thêm nhiều hồng dịch, đem cả khối đầu hủ trắng này nhiễm đỏ mới tốt.

Nhiệt độ trong phòng ngày càng gia tăng. Ngoài phòng, Thọ vương lại như trước hứng thú đứng nghe ở vách tường. Đợi tới khi kết thúc, hắn thuận tay bẻ một cành đào, cắm vào khung cửa sổ, sau đó rời khỏi mật đạo.

Tuy rằng mật đạo trong hoàng cung là do các đế vương truyền cho nhau, nhưng hắn từ nhỏ sống trong cung, thích nhất là giải mê cung. Mặc dù không biết toàn bộ, nhưng tới bây giờ cũng giải được hơn phân nửa.

Tường trong cung không ngăn được hắn.

Hoàng đế ôm Tiết Bích Đào còn đang run rẩy vào ngực. Hắn ăn rất vui vẻ, tự nhiên trở nên hào phóng:” Vừa rồi muốn cái gì?”

Tiết Bích Đào mềm nhũn, buồn ngủ lắm bả nói:” Thùng gỗ nhỏ quá, người ta muốn chỗ tắm lớn hơn một chút.”

“Trẫm cho nàng cái bồn tắm lớn hơn nhé?” Hắn cúi đầu nhìn thân thể nhỏ bé của nàng, lập tức nói. Cũng nên lớn một chút, hắn có thể tắm với vật nhỏ.

Thùng gỗ quả thật hơi bé.

Tiết Bích Đào cũng không đáp lại, hoàng đế cảm nhận được nàng thờ nhè nhẹ, biết nàng đã mệt mỏi ngủ rồi.

Hắn cẩn thận ôm nàng, trên khuôn mặt ấm áp của nàng hôn một cái, trên môi dính một chút hương đào. Hắn không dám làm nữa, kéo chăn qua đắp cho cả hai, chớp mắt đi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Câu đố

Vân Lũ dùng khăn ướt cẩn thận lau tay chủ tử. Chốc lát sau, lớp sơn hồng trên móng đã được lau gần như sạch sẽ. Nàng hơi giận nói: "Chủ tử sao lại không cẩn thận như vậy, nô tỳ khó lắm mới sơn được."

Tiết Bích Đào mệt mỏi dựa vào người Mộ Vân: "Hôm nay coi như thôi đi, chờ vài hôm nữa hoàng thượng không tới lại sơn."

Vân Lũ đầu tiên là đỏ mặt. Tuy rằng không biết nhiều, nhưng nghe thấy cũng xấu hổ. Lát sau, nàng lại thấy kỳ quái, thử nói ra một câu: "Chủ tử, tiểu nhật tử của ngài không ngày nào mà không đến mà." Hoàng thượng gần đây phần lớn đều nghỉ ở chỗ người. Dù có hôm nào không tới thì hôm sau chắc chắn sẽ tới. Nếu cứ vậy thì ba năm sau cũng chưa sơn xong.

"Không phải tiểu nhật tử, mà là tiểu nguyệt tử (Chắc là tới tháng)." Tiết Bích Đào cười giảo hoạt, lại hỏi: "An tuyền thị thế nào rồi?"

Vân Lũ "Xì" một tiếng, đối với chủ tử này có chút bất đắc dĩ: "Chủ tử đã nói thế, tự nhiên có thể thuận lợi sinh hạ."

Một Vân cũng gật đầu đồng ý, lại đem tình huống của An tuyền thị nói ra: "Qua ba tháng đầu là ổn rồi. Chỉ là cả ngày bị người ta phiền nhiễu. Hiện giờ đã bảy tháng. Cứ như vậy, lúc sinh ra chỉ sợ thân thể cũng sẽ không quá khỏe khoắn."

Tiết Bích Đào nghe xong gật đầu. Chờ móng tay đã được Vân Lũ lau sạch, nàng lập tức đứng thẳng, nói: "Đi, chúng ta đi thỉnh an hoàng hậu nương nương."

"Chủ tử hôm nay thật muốn đi?" Chủ tử nhà mình từ sau khi được sủng ái liền không chịu nhúc nhích thân thể. Hoàng hậu cũng có ý kiến với việc này, nhưng hoàng thượng lại cho phép, nàng ta cũng không thể trách cứ.

"Sao lại không đi, có mấy khuôn mặt nhìn mãi cũng chán. Cuối cùng cũng có chút mới mẻ, ta đi nhìn thử một cái." Tiết Bích Đào hứng trí bùng bùng nói.

Nàng nhớ rõ Tiểu Nghiễn có nói qua, nữ xuyên không đều là đường đường chính chính từ tuyền tú mà tiến cung, cho nên có lẽ là trong cái đám "cổng phẩm" kia đi. Nàng thế nào cũng phải tới nhìn một chút.

Vì thế, nàng sửa sang thật đẹp, chuẩn bị dùng bề ngoài làm người ta kinh sợ!

Sơ Hiểu từ trong nội thất đi ra, trong tay cầm một nhánh hoa đào, giọng nói ảo não: "Chủ tử, không biết ai đã bẻ mất cành hoa cắm ở cửa sổ rồi, có cần tra không ạ?"

Tiết Bích Đào nhớ tới trận gió lạnh trưa hôm qua, co rúm một chút. Là âm khí trong cung sao? Một loại cảm giác kỳ dị đánh úp vào nàng.

Nàng sờ sờ ngực, quyết định không tự mình dọa mình nữa.

Nàng nhận lấy cành đào, nói: "Tra."

Sơ Hiểu lĩnh mệnh mà đi.

"Nô tỳ thỉnh an Trân tiếp dư, Tiếp dư cát tường." Nữ quan dẫn nhưng người mới vào tới Trường Xuân Cung, thấy Tiết Bích Đào, bà ta vội vàng hành lễ, cũng nhắc nhở những người phía sau.

"Thỉnh an Trân tiếp dư." Từng giọng nói oanh oanh yến yến vang lên. Do danh phận chưa định, các nàng cũng không thể hạ mình tự xưng nô tỳ, cũng không thể xưng thiếp thân, chỉ đành lược bớt xưng hô.

Có một số người gan lớn nhìn trộm. Lọt vào tầm mắt họ là váy dài làm bằng gấm Tô Châu, đóa hoa ánh vàng rực rỡ. Mất bướm làm bằng trân châu, trông rất sống động.

Lại nhìn sang diện mạo. Khuôn mặt phù dung, lông mày hình trăng lưỡi liềm, môi đỏ kiêu mị. Nàng tay cầm cành đào, vô cùng kinh diễm.

Khúc Hân Nhiên thâm nghĩ, quả nhiên là diện mạo của sủng phi.

Tiết Bích Đào khẽ nâng cằm, liếc mắt một cái, cười nói: "Ồ, quả nhiên đều là người lanh lợi. Trách không được Thọ vương lại thích như vậy." Nàng cũng không hề kêu miễn lễ.

Đám nữ tử tuy không tình nguyện nhưng cũng chỉ đành quỳ gối hành lễ, không được đứng dậy.

Có người xuất đầu đón lấy ý câu nói kia: "Đa tạ Tiếp dư khen ngợi. Không biết chúng ta có thể đứng dậy không?" Các nàng vốn không phải xuất thân từ thế gia vọng tộc, mặc dù trong cung có nhóm ma ma chỉ dạy, nhưng đến nay lễ nghi quy củ vẫn còn mơ hồ.

Khúc Hân Nhiên cười thâm trong lòng. Đồ ngu. Dem chuyện này nói rõ ra chẳng khác nào nói Trân tiếp dư làm khó các nàng. Nhóm nương nương trong cung chắc là cũng không vui về gì.

Tiết Bích Đào gật đầu một cái, hảo tâm nói: "Ừ, người đứng dậy đi." Nàng chỉ nói một chữ "Người", làm những người đang chuẩn bị rục rịch chỉ đành quy củ quay lại vị trí.

Ngay sau đó, Tiết Bích Đào ung dung đi xung quanh, cảnh đào kia quơ quơ vào sáu người còn lại. Hành động này nếu là nam nhân thì chính là ngả nón, nhưng khi nàng sử dụng, cảm giác lại trở thành phong lưu tùy tiện, mọi người giận mà không dám nói.

Khi ánh mắt dừng lại trên người Khúc Hân Nhiên, nàng "a" một tiếng. Đợi tới khi mọi người nhìn nàng, nàng cũng đang muốn mở miệng thì chợt nghe tiếng cười cách đó không xa truyền tới: "Trần muội muội đây là đang làm gì? Nếu bọn họ chọc giận người thì bảo hoàng hậu nương nương làm chủ xử lý là được, đừng trì hoãn giờ thỉnh an nương nương."

Là Trình quý tần ở cùng cung với nàng.

Tiết Bích Đào thu hồi cảnh hoa đào, động tác nhẹ nhàng làm giọt sương trên đó khẽ run rẩy. Nàng cười khẽ: "Bọn họ vừa rồi thỉnh an, thiếp thân giết mình nên chậm một chút, đã để quý tần nương nương nhìn thấy. Ánh mắt ngài thật tốt."

Trong cung này, cũng chỉ có một mình Tiết Bích Đào địa vị thấp hơn người ta nhưng lại dám chọc giận người ta thôi. Ai bảo nàng ta có hoàng thượng che chở chứ.

Trình quý tần nhần nhin con tức, cười hỏi: "Thật không biết có chuyện gì có thể khiến muội muội giết mình như thế?"

"Chuyện có thể làm thiếp thân giết mình không ít." Ánh mắt Tiết Bích Đào như vô ý quét tới người Khúc Hân Nhiên, nói với Trình quý tần: "Mới vừa rồi nhìn thấy người có khí chất động lòng người như tỷ tỷ, muội đang nghĩ xem nàng ta có phúc khí được hoàng thượng coi trọng như tỷ tỷ không, sinh được con không."

"Nếu quý tần nương nương đã nói vậy, các người đứng lên hết đi." Nàng nói.

Ánh mắt Trình quý tần đột nhiên biến đổi. Trong cung tối kỵ nhất là người có chung khí chất, sợ rằng người nọ sẽ dựa vào mình mà đi lên. Dù tính tình giống như nhưng tuổi tác người kia lại nhỏ hơn, dung mạo cũng đẹp hơn.

Nàng nhìn Khúc Hân Nhiên, cẩn thận quan sát. Khuôn mặt lịch sự tao nhã, quả thật càng nhìn càng giống. Nàng trước mặt hoàng thượng không phải cũng như thế sao?

Kỳ thật, trong cung có Nghi quý nhân và Hiền phi khá giống nhau. Nhưng Nghi quý nhân có chí tiến thủ, lại còn là muội muội của hoàng hậu. Mà Hiền phi thì không có con nối dõi, cho nên đương nhiên Hiền phi sẽ không hiền lành gì với nữ nhân giống nàng.

Nàng nhớ tới câu nói của Trần tiếp dư khi nãy: "Liệu có sinh được con không." thì trong lòng liền căng thẳng. Dù sao cũng là nữ nhân, lập tức có tính toán.

Giờ phút này, những người mới mặc dù khinh thường việc có người giống mình, nhưng lại nghĩ đến việc Trình quý tần nếu có thể có nữ nhi bên người, thì lẽ Khúc Hân Nhiên sau này cũng được như thế rất cao. Tiền đồ so với các nàng tốt hơn nhiều, không khỏi có chút ghen tị.

Trong lòng Khúc Hân Nhiên thầm kêu không ổn. Tại sao nàng đã tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình nhưng vẫn bị lộ ra? Quả nhiên là quy luật của nữ chủ, phiền toái cứ không đầu không đuôi đánh vào nữ chủ là sao? Làm gì bây giờ.

Tiết Bích Đào cũng mặc kệ trong lòng nàng ta đang hỗn loạn. Đứng trên cao đương nhiên có loại ưu đãi này. Tùy ý hắt một gáo nước, phóng một ngọn lửa, đẩy tớ xung quanh phải vội vàng né tránh.

Muốn bò lên trên sao? Trước phải tắm rửa cho sạch, miễn cho mặt xám mảy tro mà chọc tức hoàng thượng đó.

Nàng đem cảnh đào cài vào bên tóc, khoe miệng giương lên.

Vẫn như ngày thường, sau khi dùng bữa thì ngủ trưa. Nàng không quen có người bên cạnh gác đêm. Sau khi cửa đóng kín, nàng một đường lột đôi giày thêu đi. Người hiện đại đều thích làm như vậy, hiện tại có điều kiện, nàng tự nhiên muốn thoải mái một chút.

"Cử chi thô lỗ."

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp khiến nàng hoảng sợ. Tiết Bích Đào xoay người, vỗ vỗ ngực, lại quên mất giày còn đang cầm trên tay, nhất thời quần áo bị bẩn một mảng.

"Bất quá, thô lỗ nhưng rất đáng yêu." Thọ Vương nhìn vết bẩn kia, cười nói.

Đùa cái gì vậy!?

Thân mình Tiết Bích Đào cứng đờ, "Bốp" một tiếng, ném đôi giày đến chỗ người nọ.

A, ném trúng sao?

"Người sống?" Nàng thì thào nghiêng đầu nhìn hắn.

Thọ Vương tiếp được giầy thêu, sắc mặt có chút đen. Nữ nhân bình thường bị dọa không phải đều hét chói tai sao, vì sao người trước mặt lại trực tiếp động thủ như vậy?

Bất quá, lực đạo rất nhẹ, cùng mũi tên lần trước hoàn toàn khác. Hắn như có điều suy nghĩ.

"Người vào đây bằng cách nào?" Nàng hỏi.

Một nam nhân tùy tiện tiến vào phòng ngủ của nàng, hơn nữa lại không bị cung nhân phát giác. Cho dù có võ công thì cũng rất khó khăn. Điều này làm nàng nhớ tới, trong bảng nhiệm vụ của game có ghi rằng, trong cung có những mật đạo tương thông. Người muốn vượt ngục phải biết được chuyện này.

Hắn nói: "Nói cho bốn vương biết, người luyện bắn cung như thế nào." Giầy thêu trên tay gần như không có sức nặng.

"Điều kiện trao đổi?"

"Ừ."

Nàng trầm mặc một lúc, lại hỏi: "Đúng rồi, quên hỏi, người là ai?"

Thọ vương nhất thời cảm thấy thực kỳ diệu. Phương thức tự hỏi kỳ quái như vậy, rốt cuộc là nhà nào dạy ra? Hắn thật muốn phái người đi tra một chút. Người này đã là của hoàng huynh, hắn vẫn muốn tự mình nuôi một cái khác để đùa giỡn.

"Thọ vương." Hắn thành thật trả lời.

"Tốt, Thọ vương." Nàng tiến lên, vô lại nắm lấy ống tay áo hắn, nói: "Ta không thể nói cho người biết ta luyện bắn tên như thế nào. Nhưng người hôm nay không nói rõ người tới bằng cách nào thì cũng đừng hòng chạy."

Thọ Vương từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên bị trêu ghẹo.

Hắn đột nhiên cảm thấy người này thật thuận mắt. Vì thế, kiên nhẫn hỏi nàng: "Người biết mật đạo để làm gì không?"

"Hâm hại người." Tiết Bích Đào thành thật nói, bày ra vẻ mặt "Ta là hậu phi, đương nhiên phải làm chuyện hậu phi nên làm." rất tự nhiên.

"Ha ha ha ha ha, bốn vương có thể nói cho người biết mật đạo ở đâu." Thọ vương vui vẻ. Hắn suy tư một hồi, nói: "Nhưng đừng quên mời bốn vương cùng xem kịch vui."

Mê cung này là hắn tự giải, đương nhiên không thêm đề ý. Lúc này hắn lại muốn nghiên cứu câu đố mới là nàng hơn.

"Ừ." Tiết Bích Đào thuận miệng đáp. Mời, nàng đi chỗ nào mời chứ.

Đến lúc đó cứ nói mình không liên lạc được là ổn rồi.

Thọ Vương nói địa điểm cho nàng một lần, chờ nàng nhớ kỹ rồi mới rời đi. Hắn chuẩn bị đi tra xem, người nhà nào đã dưỡng ra được nữ nhân như vậy.

Tiết Bích Đào nằm úp sấp trên chăn, buông lỏng một hơi.

Thọ Vương.

Từ sau hôm đó nàng đã có hoài nghi, cho nên tìm hiểu qua đủ loại sự tích của hắn, hơn nữa còn nghiên ngẫm qua cách hắn làm việc. Hiện giờ thấy hắn thẳng thắn hỏi nàng làm sao luyện được bắn tên, đôi mắt lại hờ hững, nàng biết rằng, thích khách kia chính là hắn.

Bất quá, người tùy tâm sở dục như vậy rất nguy hiểm. Lần này là hắn đánh đến, nàng cũng không dám trêu chọc.

Mật đạo cung đình, thật sự là thứ tốt.

Nàng ôm gối đầu, hôn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Hãm hại (Thượng)

Nàng cầm cây quạt lên, lật mặt chữ ra xem, nhưng trên đó không hề có một chữ hay một nét vẽ nào, vô cùng sạch sẽ. Thường thức trong chốc lát, lại muốn để qua một bên. Lúc này, Vân Lũ vội vàng nói:” Chủ tử cẩn thận, khung quạt làm từ trúc, giòn dễ nứt, đừng ném ”.

Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ. Cuối cùng cũng sẽ đưa cho hoàng đế, phá hư cũng không tốt. Vì thế, nàng mở quạt ra, bày lên bàn. Vì Sơ Hiểu bẩm báo, nói rằng có Tiết mỹ nhân tới chơi, nàng liền bỏ lại cây quạt, ung dung đi tới tiền thính tiếp đãi “Khách quý.”

Lúc gần đi, nàng lại xem xét, cảm thấy nếu vẽ một con gấu trúc đang gặm trúc thì có vẻ thú vị hơn.

Vẽ tranh trên quạt vẫn hợp hơn, vẫn là nên tặng hoàng đế tranh đi. Nàng phác thảo hình con gấu trúc mặt khờ trong đầu, khoe môi giờ lên.

“Quét sạch gấu trúc, người sẽ thành quốc bảo.” (Chắc có nghĩa là gấu trúc vốn quý hiếm, nếu diệt hết được nó thì bạn sẽ trở thành quốc bảo thay thế :))

Vậy xử lý hoàng hậu, nàng có thể thành quốc mẫu không nhỉ. À, quên đi, vị trí kia nhiều người giành lắm, nàng cũng không thích hợp.

Tiết Lục Ngạc hôm nay ăn mặc tương đối đơn giản, không còn nữa phần tiên nữ như trước, cảm giác ngạo nghễ lạnh như băng. Tay nàng cầm tách trà, thấy Tiết Bích Đào tới, khoe miệng thoáng cười, nói:” Muội muội ban đầu mời ta tới Phương Hoa các, ta nghĩ rằng, vừa vào cung, công việc vất vả nhiều nên phải tri hoãn. Hôm nay mới tới được, muội muội sẽ không không chào đón chứ?”

Tiết Bích Đào cười cười ngồi xuống, bưng tách trà ngáp một ngụm rồi nói:” Ta còn đang muốn mượn hào quang của tỷ tỷ để được hoàng thượng để ý đây mà.”

Ha, lâu lâu thấy cảnh nữ nhân cổ đại giả vờ cũng khá thú vị.

Nàng rất thích làm nền trong bầu không khí này, cho nên chỉ bưng trà lên uống, không có ý định mở miệng (Câu này sẽ sửa lại sau)

Đáng giá tham khảo.

Sắc mặt Tiết Lục Ngạc lạnh xuống. Nhưng nàng hiện tại không được hoàng thượng coi trọng, lại nhận được lệnh của hoàng hậu, không thể không lấy lòng vị muội muội này.

Rõ ràng khi đó hoàng thượng tỏ vẻ rất hài lòng với nàng. Cũng không biết Tiết Bích Đào đã sử dụng thủ đoạn gì, khiến hoàng thượng quăng nàng ra sau đầu. Hoàng thượng không có khả năng để cho một gia tộc có hai vị sủng phi, Tiết Bích Đào làm vậy cũng không có gì đáng trách. Nhưng người đó phải là nàng.

Vì thế, nàng thở dài nói:” Muội muội vẫn không tin tỷ tỷ ngày ấy không phải cố ý sao? Nếu không tin, tỷ tỷ đi tìm thái giám dẫn đường ngày đó, cùng hẳn đổi chất, chỉ hy vọng muội muội có thể tin tỷ.” Nàng dừng một chút:” Chúng ta dù sao cũng là tỷ muội ruột. Muội cũng từng nói, nương bảo chúng ta phải trông coi nhau, không phải ghen ghét nhau.”

“Tỷ tỷ nói là tiểu thái giám hôm đó?” Tiết Bích Đào buông ly trà xuống, tư thế ung dung. Từ xa nhìn tới, đầu ngón tay nàng đỏ rực.

Do mấy ngày gần đây lúc trên giường, nàng sống chết giấu tay đi, không cho hoàng đế nổi lên ác tâm thương thức bộ dạng nàng “đỏ mầu” như lần trước.

Tiết Lục Ngạc thấy nàng hỏi vậy nhất thời không kịp phản ứng, nhưng vẫn nói:” Đương nhiên là hẳn. Mặc dù hẳn là người của hoàng thượng, nhưng chuyện xảy ra như vậy, chúng ta cũng muốn để hoàng thượng xử cho công bằng. Nếu hẳn gọi phân vị thì đã không nhầm người rồi.”

Ngụ ý là, đều là do tiểu thái giám kia muốn nịnh bợ, chỉ gọi chủ tử mà không gọi phân vị.

“Tỷ tỷ nghĩ sai rồi.” Tiết Bích Đào cười:” Hoàng thượng tự nhiên sẽ xử lý công bằng. Tiểu thái giám kia đã sớm bị hoàng thượng thưởng trọng hình, thật không cần tỷ tỷ nhiều lời.”

Tiết Lục Ngạc ngưng một lúc lâu mới nói một câu:” Như vậy thì tốt.”

Tiết Bích Đào bỏ quả anh đào trong đĩa vào miệng, nhả hột ra rồi nói:” Tỷ tỷ tìm ta có chuyện gì?” Không nghĩ muốn tiếp tục vòng vo.

Nàng chưa ăn sáng, bụng rỗng còn uống trà nên có chút khó chịu. Xem ra, muốn ra về cũng phải chọn thời điểm mình thoải mái một chút, không thể để đánh đổi thủ một ngàn thì tự tổn hại mình những tám trăm.

Tiết Lục Ngạc im lặng. Đối với những người khác, nàng còn có chút hăng hái nói chuyện. Còn đối với vị muội muội này, đại để là vì dung mạo quá giống nhau, trong lòng nàng luôn mâu thuẫn nên không muốn cùng nàng ta nhiều lời. Nhưng làm việc mà không xuất bản hiệu ra thì nàng thật không biết phải làm sao.

Hiện giờ quanh co nữa cũng không có ý nghĩa, nàng nói thẳng:” Vốn ban đầu là định tới thăm muội muội, thuận đường tới xem An tuyển thị. Nhưng muội cũng biết ta xưa nay không giao thiệp nhiều mà. Từ lúc nàng ấy hoài thai tới nay, ta chưa từng tới thăm qua, có chút thất lễ. Hiện giờ đã tới chỗ muội, cũng nên qua đó một chuyến.”

“Ta không quen thuộc Trữ Tú Cung, hy vọng muội muội có thể an bài cung nữ dẫn đường.”

Tiết Bích Đào tiếp lời:” Làm chi phiền toái như vậy. Tỷ tỷ nói rất đúng, chúng ta là tỷ muội ruột thịt, cũng không nên xa lạ. Để ta đưa tỷ tỷ đi, vừa lúc ta lâu rồi không gặp An tuyển thị.”

Tiết Lục Ngạc kinh ngạc. Ý tứ của hoàng hậu đương nhiên là muốn dẫn Tiết Bích Đào đi, nhưng nàng nghĩ rằng, phía trước mình đã gây ra động tĩnh như vậy, nhất định nàng ta không muốn. Cho nên liền lấy lùi làm tiến. Dù sao cũng là cung nữ của nàng ta, xảy ra chuyện gì nàng ta cũng không thoát khỏi can hệ. Không nghĩ tới nàng ta ngược lại đáp ứng, sự khác lạ này khiến nàng có chút cảnh giác.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, nàng lại không nỡ buông tha cho cơ hội này.

Nàng khẽ cười nói:” Vậy phiền toái muội muội.”

Lúc này, An tuyển thị đang được Tinh Tinh nâng tới tiểu đình viện tản bộ. Theo lời thái y nói, cái thai hiện tại không tốt lắm. Nếu muốn sinh đứa nhỏ khỏe mạnh, nàng phải tự mình đi lại nhiều hơn, tăng cường thể chất. Vậy nên nàng liền sửa đổi thói quen ngày trước, thường xuyên ra ngoài một chút.

Trái lại, nhiều người vừa thấy nàng ở trong đình viện thì lập tức không chịu đứng bởi nàng nói chuyện, sợ va chạm gì đó lại dính tội lên đầu mình, cho nên cũng không nguyện tới đây nữa. Dù sao, ngẫm xuống tay là một chuyện, trắng trợn làm ra loại hành vi này thì dù Thánh thượng không quan tâm mấy cũng vẫn muốn vấn tội.

“An tuyển thị thật có hứng trí.” Tiết Bích Đào dẫn Tiết Lục Ngạc đi tới, không nghĩ lại gặp phải lúc nàng đang tản bộ.

Nàng cũng không có bảo Mộ Vân điều tra thời gian An tuyển thị đi dạo đâu.

Tiết Bích Đào kín đáo dò xét Tiết Lục Ngạc một cái.

Tinh Tinh thấy hai người các nàng thì vội vàng giúp đỡ An tuyển thị vấn an hành lễ.

Bảo phụ nữ có thai hành lễ, Tiết Bích Đào cũng muốn hoàng. Không đợi nàng ta hành lễ, nàng đã phất tay bảo thôi.

An tuyển thị bởi vì lần trước Tiết Bích Đào nhắc nhở mình, cho nên đối với nàng có chút cảm kích, cười cũng tươi hơn so với lúc ứng phó với những người khác. Hai người cứ thấy đứng nói chuyện phiếm.

Tinh Tinh nhìn Tiết Lục Ngạc đứng một bên, cảm thấy có gì không đúng. Nhưng vì nàng là tỷ tỷ của Trân tiếp dư, nhất thời lại có chút hoang mang. Chẳng lẽ do mình quá nhạy cảm?

Bên này, Khúc Hãn Nhiên liên tục vài ngày bị xa lánh chèn ép cuối cùng cũng cảm thấy có chút lao lực quá độ. Mặc dù có không gian, nhưng nước thần trong không gian chỉ giúp cải thiện thể chất, khí chất của mình, không dùng để hạ độ người khác. May mà đám người kia chỉ là tiểu đánh tiểu nháo. Trước khi được hoàng đế sủng hạnh thụ phong, cũng sẽ không làm gì khác người.

Mà lúc này, nàng cũng có chút hối hận với kế hoạch hấp dẫn hoàng đế lúc trước định ra. Hoàng đế tựa như quăng các nàng ra sau đầu rồi, một lần cũng chưa tới Uyển Từ hẻo lánh này. Những kỹ năng dụ dỗ nàng kiếm được trong sách cũng không dùng được.

Cứ như vậy, chỉ sợ hoàng đế sẽ triệt triệt để để quên các nàng mất.

Nàng phải chủ động thôi. Nhưng cũng không được để hoàng đế nhìn ra là nàng chủ động. Nàng tự hỏi hỏi lâu, cảm thấy biện pháp tốt nhất vẫn là nước hoa. Trong phòng nàng có một lọ nước hoa quý, đó là đồ hiện đại, người cổ đại đương nhiên mới nghe lần đầu, hoàng thượng tất nhiên sẽ cảm thấy hứng thú.

Chỉ cần hoàng thượng có hứng thú tới hỏi, nàng có thể chậm rãi từ trong lời nói lộ ra vẻ đẹp tự tin khác với nữ nhân cổ đại. Khiến hoàng đế nhớ kỹ nàng.

Khúc Hãn Nhiên dùng nước ấm lau qua thân mình, sau đó vào không gian, lôi ra lọ Secret wish của Anna Sui. Mùi hương này rất dễ chịu, cho dù không thể khiến người ta chú ý thì cũng sẽ không bị phản cảm.

Nàng hôm qua đã lên hỏi thăm được hành tung của hoàng thượng, chuẩn bị hôm nay xáo ngộ hoàng thượng, này cũng làm cho nàng giảm đi không ít chuyện. Nàng cảm thấy, bằng vào thủ đoạn của đám nữ nhân này, dù có gặp được hoàng thượng thì cũng không làm được việc gì, ngược lại có thể giúp nàng đi sau vượt trước.

Nàng cẩn thận chú ý động tĩnh cách vách, sau đó lặng lẽ xuất môn.

“Tiểu nữ tử thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường.” Chờ hai người kia đi xong, nàng đợi một lúc rồi mới nhẹ nhàng tiến lên hành lễ.

Hiện giờ trong cung đã có rất ít nữ nhân dám ở lúc hoàng đế tới ngự hoa viên giải sầu mà tiếp cận rồi. Vừa nãy có hai người xuất hiện, hẳn đã thật buồn bực, quyết định lúc rảnh liền nói với hoàng hậu, bảo nàng chỉnh đốn một chút. Nhưng hẳn không nghĩ rằng, vừa đuổi đi lại có thêm một người tới nữa.

Bất quá, nhìn coi như cũng thuận mắt. Sắc mặt hắn cũng không quá khó coi.

Khúc Hân Nhiên thấy hoàng đế nhìn nàng một cái. Mặc dù không nói chuyện, nhưng sắc mặt cũng không giống như khi đối mặt với hai người vừa rồi. Vậy nên, nàng đi tới gần một chút. Nội thị thất khí sắc của thánh thượng, cũng không ngăn trở. Nàng mỉm cười nói:” Tiểu nữ từ gặp qua hoàng thượng, không dám không biết cấp bậc lễ nghi. Hiện giờ đã thỉnh an xong, lại càng không dám quấy nhiễu thánh giá. Xin phép cáo lui trước.” Nàng lại thi lễ, đứng dậy muốn rời đi.

Hoàng đế ngồi được mùi hương trên người nàng, kêu ra tiếng:” Từ từ.”

Khúc Hân Nhiên quay đầu, nghi hoặc nhìn hoàng đế, đến gần hơn một chút hỏi:” Hoàng thượng có chuyện gì ạ?”

Cũng không biết có phải Khúc Hân Nhiên vận khí không tốt không. Đúng lúc này, Thọ Vương lại tới tìm hoàng đế, trêu chọc nói:” Hoàng huynh thật hăng hái.”

Trước khi hắn lên tiếng, hoàng đế đã bị mùi hương của Khúc Hân Nhiên làm cho có chút hỗn tạp. Mùi hương này so với mùi mật đào tự nhiên trên người vật nhỏ nòng đậm hơn, khiến người ta không quá thoải mái.

Hắn thuận thế nghiêng đầu nhìn Thọ vương, thần nhiên nói:” Nếu ngươi thích, trẫm thưởng cho ngươi. Vốn cũng là ngươi trước đây ngươi chọn trúng.”

Sắc mặt Khúc Hân Nhiên thay đổi, nàng xiết chặt váy, trấn định lại.

Chợt nghe Thọ Vương đáp:” Vô công không nhân lộc. Thần đệ cũng không dám vô duyên vô cớ nhận quà hoàng huynh ban cho.” Thật không còn cách với hắn. Hoàng huynh nói, quân tử không đoạt người yêu của người khác gì đó. Hắn còn nghe nói, những mỹ nhân hắn phê qua, hoàng huynh một người cũng chưa từng hạnh.

Có lẽ không phải là không thích, mà là do hắn chần chừ.

Thọ vương nhớ tới nữ nhân mạnh mẽ giương cung, ném giày khi bị kinh ngạc kia. Cười vô cùng hàm xúc.

“Như vậy, trẫm đi trước.”

Hoàng đế đi vội, ngay cả lý do cũng không nói, bỏ lại hai con người đang kinh ngạc mà rời đình.

Hoàng đế hôm nay tới, nhất định là muốn chèn ép triều thần hay muốn hắn phê chuẩn chút chuyện kỳ lạ gì đó. Hắn là muốn đến giải sầu, không phải muốn âm ỉ, đương nhiên không nghĩ ở lại nghe. Hơn nữa, hắn đột nhiên có chút muốn gặp vật nhỏ.

Khúc Hân Nhiên há hốc mồm. Bất quá rất nhanh liền khôi phục lại. Nàng nghe nói người thống trị hiện tại là thuộc bộ tộc du mục trên thảo nguyên, cho nên nếp sống tương đối thoáng hơn. Cho dù nơi này chỉ có nàng và Thọ Vương, nhưng đang giữa ban ngày, lại ngoài trời, người bên ngoài thấy cũng không nói xấu.

Đây là đối với tục lệ chung vợ trước đây mà nói thì đâu tính là gì. Trừ phi hoàng đế có ý kiến, nếu không người khác cũng sẽ không nhiều chuyện.

Mà hoàng đế, hắn hiện giờ còn không đem những người kia làm phi tử, cảm thấy tặng cho người khác thì tốt hơn.

Nếu Thọ vương thích, hắn càng mừng, hắn có thể yên tĩnh một chút.

“Không thú vị.” Thọ vương liếc mắt nhìn nàng, phun ra ba chữ bình luận. Vốn là chọn nữ nhân này là vì hoàng huynh có thể sẽ thích. Hoàng huynh ban đầu tương đối thích nữ nhân dịu dàng, cảm thấy có chút yên tĩnh, cho nên Hiền phi dù không có chỗ nào vượt trội nhưng vẫn phong nàng làm một trong tứ phi. Hắn cho dù muốn nhìn hậu cung gà bay chó sủa thì cũng phải trộn vài cái tốt vô cho hoàng huynh chứ, vậy nên mới chọn nàng.

Chỉ là gần đây không biết sau khẩu vị thay đổi rồi.

Hắn sờ sờ cằm, cảm thấy có thể đem hoàng huynh và nữ nhân kia đặt chung một chỗ nghiên cứu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Hãm hại (Hạ)

“Ngươi mới không thú vị.” Khúc Hân Nhiên phản bác.

Thọ vương là thân đệ đệ của hoàng thượng. Căn cứ vào định luật xuyên qua, huynh đệ của hoàng thượng bình thường cũng sẽ dây dưa không ngớt với nữ chủ xuyên không, thậm chí sẽ vì nàng mà xông pha khói lửa, trợ giúp nàng tranh giành tình cảm. Bất quá, nhìn tính tình vị vương gia này, trước mặt nàng nói nàng không thú vị, ngày thường hẳn là thập phần cổ quái. Nàng nếu chỉ biết vâng lời, hẳn tất nhiên chướng mắt. Đối phó với người như vậy, phương pháp phải trái ngược lại.

Vì thế, nàng sửa bộ dạng dịu ngoan lại, mang theo chút xinh đẹp nói.

Thọ vương quả thật có chút ngạc nhiên. Nhưng tới khi hắn đụng phải ánh mắt của nàng, liền mất đi hứng trí nghiên cứu. Cặp mắt kia rất bình thường, bên trong mặc dù có dục vọng, nhưng không có có sự quyết đoán vì dục vọng mà bỏ qua hết thảy. So với nữ tử đụng ngoài phố lần trước, nàng ta tuy rằng không phải trình độ cao, nhưng vẫn mạnh hơn nhiều so với nữ nhân trước mặt.

Vì thế, hắn lạnh nhạt rời đi. Quả nhiên là không thú vị.

Lúc này đây, ngay cả chào hỏi cũng không có. Khúc Hãn Nhiên liên tục hai lần bị nam nhân quăng qua một bên, đột nhiên sinh ra cảm giác quái dị.

Không khí như vậy, không đứng lắm.

Vì sao bọn họ không làm theo kịch bản?

Nàng luống cuống đứng tại chỗ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Trong đình viện, từng giọng nói riu ra riu rít vang lên, phá lệ hòa hợp.

Thời điểm ba người nhàn thoải, thường là Tiết Bích Đào và An tuyển thị nói, Tiết Lục Ngạc tuy nói là chánh chủ tới thăm ngược lại không nhiều lời, chỉ để cung nữ đưa lễ vật lên, tiếp tục duy trì phong cách lạnh nhạt của nàng.

Nhóm chủ tử nói chuyện, các cung nữ tự nhiên cũng tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, trao đổi chút tin tức nhỏ, chờ chủ tử ban thưởng điểm tâm, trang sức.

Tiết Bích Đào vốn không quen nói chuyện với người khác, lúc này có thể nhiều lời vài câu cũng là vì trong lòng An tuyển thị cảm kích nàng, cố ý dẫn chuyện.

Gió xuân thổi qua, lá cây nhẹ nhàng lay động. Ánh nắng mặt trời xuyên qua từng kẽ lá, chiếu thẳng vào ba người.

Tiết Bích Đào có chút buồn ngủ, nâng tay áo ngáp một cái. Thấy thần sắc của An tuyển thị cũng mệt mỏi, nàng liền cáo từ.

An tuyển thị tinh thần không tốt, nhưng nàng là một tuyển thị thấp bé, không dám đưa ra yêu cầu tiễn khách. Hiện giờ nghe các nàng cáo từ, tự nhiên bằng lòng. Nàng cảm thấy không ổn, cho nên bảo Tinh Tinh nâng đỡ, chuẩn bị tiễn hai người một đoạn ngắn, miễn cho thất lễ.

Ba người cất bước đi. Tinh Tinh đỡ tay chủ tử. Tiết Bích Đào và Tiết Lục Ngạc cũng xoay người, hai người đều mặc váy dài, làn váy vì thế khẽ nhấc.

Lúc này, bên tai An tuyển thị đột nhiên vang lên tiếng:” Chủ tử cẩn thận.” Nàng kích động giương mắt. Khung cảnh xung quanh như quay chậm lại, chỉ thấy đóa hoa đào bên tóc Trần tiếp dư sáng quắc, tựa như một ngọn lửa hùng hực không thể ngăn cản cháy lên người nàng.

Trong nháy mắt đó, trong lòng nàng ảm một tiếng, cả người cứng ngắc, gắt gao bảo vệ bụng.

Nhưng đau đớn kịch liệt không tới như dự đoán, chỉ có chút đau đau bên xương sườn mà thôi.

Cảnh tượng hoàng đế nhìn thấy khi đi tới chính là——

Cung nữ lão đạo đồ lấy An tuyển thị đang ôm bụng. Còn lại dưới người nàng là làn váy đỏ như máu dần lộ ra của Tiết Bích Đào.

Mà chim tước trên cây không biết tại sao lại kêu lên vui mừng, tựa như vui sướng khi người gặp họa.

Sắc mặt hãn lạnh lùng, bỏ lại một câu “Kêu thái y tới” rồi đi nhanh lên, chờ mấy cung nữ nâng An tuyển thị lên thì xoay người ôm lấy Tiết Bích Đào, không nói lời nào đem nàng hướng vào phòng ngủ trong Vũ Hương các.

Tay chân hãn nhẹ nhàng đặt nàng trên đệm, điều chỉnh cho nàng dựa thoải mái, tiện đà phân phó Vân Lũ đi chuẩn bị nước ấm. Một phen hành động vô cùng khác thường, không chút nào mang vẻ đế vương cao ngạo. Lúc này, tuy mặt hãn vẫn nhăn chặt, nhưng ánh mắt và giọng điệu lại không tự giác mà mềm mại, tựa như nàng là búp bê thủy tinh dễ vỡ nhất, không dám mạnh tay.

“Cảm thấy thế nào?” Hoàng đế lấy tay lau mồ hôi nàng, nhìn nàng mặt mày trắng bệch, đáy lòng hẳn có chút đau đớn.

Bé ngoan của hắn luôn rạng rỡ như mặt trời. Hiện tại nàng lại nhợt nhạt như tờ giấy trắng. Nàng mệt mỏi nằm một chỗ, không còn chút sức sống như xưa.

Tiết Bích Đào tặng hần một nụ cười trấn an yếu ớt, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía sau, miễn cưỡng đứng trên người An tuyền thị cùng Tiết Lục Ngạc đang nôn nóng không yên. Mũi nàng giật giật, bỗng nhiên cười nói.

“Tỷ tỷ, là vì muội bảo hoàng thượng ban cho tỷ canh ngừa thai, cho nên tỷ mới trả thù lên hài tử của muội phải không?” Mặt nàng không còn chút máu, sau khi nói xong thì đầu óc choáng váng, dựa đầu vào gối, nhắm mắt lại.

Ngờ khi mệt mỏi, giọng nói thong thả nhưng lại khiến mọi người trong phòng đều thay đổi sắc mặt.

Hoàng đế nắm tay nàng, căng thẳng nghĩ. Đứa nhỏ?

Lại không biết rằng, trong lòng nàng lúc này đang nghĩ. Do không ăn điểm tâm, hơn nữa lại chịu tác dụng phụ của thuốc, hại bây giờ đầu đau muốn chết. Nhưng như vậy hẳn là sẽ giống hơn đi. Nếu bảo nàng diễn bộ dạng bị đá kích, nàng thật đúng là không am hiểu lắm.

“Người, người nói láo.” Tiết Lục Ngạc sợ hãi lui về phía sau. Tình huống lúc này vô cùng bất lợi, Tiết Bích Đào lại mang bầu. Nếu vậy, ngay cả hoàng hậu cũng không cứu nổi nàng.

Nhưng tại sao việc lại biến thành như vậy?

Nàng vốn là định lúc mọi người lơ lửng, tạo thành cảnh tượng Tiết Bích Đào đẩy ngã An tuyền thị, khiến An tuyền thị sinh non. Nhưng ngay lúc nàng ra tay, Tiết Bích Đào không biết làm sao lại tự té xuống, đem thân mình đặt dưới thân An tuyền thị.

Nàng tuy rằng gặp chuyện ngoài ý muốn, nhưng vốn không lo lắng lắm.

Nhưng bất ngờ nhất là khi nghe tới ba chữ “Canh tránh thai”, nàng liền mất bình tĩnh. Món canh bổ dưỡng nàng luôn tâm tâm niệm niệm nhớ thương kia lại là canh tránh thai. Sự vui mừng trước kia bây giờ trở nên thật buồn cười.

Hơn nữa, chuyện Tiết Bích Đào có thai là thật, nàng không dám tin, lớn tiếng phản bác.

“Đừng, tỷ có lẽ không biết ta mang thai...” Tiết Bích Đào dừng một chút, ánh mắt vẫn nhắm chặt. Nàng nói: “Nhưng người đẩy ta vào An tuyền thị là tỷ đúng không?”

“Ta, ta không... Không phải ta!”

Dù khả năng ứng biến của Tiết Lục Ngạc mạnh tới đâu, khi bị những chuyện này liên tục đá kích thì cũng không cách nào phản bác. Càng biện giải phủ nhận càng khiến người ta không tin. Đầu óc nàng trống rỗng, giống như từng bước từng bước tiến về phía bấy rập, tìm không thấy lối ra.

Tiết Bích Đào không thêm nói nữa. Vai này của nàng chỉ là vai phụ, hiện tại đã diễn xong.

Từ sau hôm mồng tám tháng chạp, nàng đã hoài nghi Tiết Lục Ngạc sẽ đầu phục hoàng hậu. Dù sao hai tỷ muội nàng lúc ấy vô cùng rục rịch, hoàng hậu không thể nào đối phó nàng rồi lại động tới tỷ tỷ nữa. Chính mình hôm đó rõ ràng thấy tỷ ta ăn bát cháo kia, cuối cùng lại không xảy ra việc gì. Nàng nghĩ rằng, việc tỷ tỷ về phe hoàng hậu có khả năng cao nhất. Lúc thỉnh an, nàng cố ý tới gần nàng ta là vì muốn thử, thử xem cảnh giác có phản ứng hay không.

Nhưng Tiết Lục Ngạc xưa nay vốn không ưa nàng, lúc ấy nàng ta cũng không tỏ vẻ vui sướng gì khi đầu quân cho hoàng hậu, cảnh giác lại không có nửa điểm phản ứng. Cho nên, nàng không thể kết luận chính xác.

Đồng thời nàng cũng biết, cảnh giác đại khái không có tác dụng với các phi tần. Dù sao bọn họ cũng không có thiện ý với nàng, cho nên bị hệ thống xem nhẹ luôn.

Vì vậy, nàng để cho Hiền phi của Vĩnh Hòa Cung sắp xếp người chú ý tình huống ở Cẩm Tú các. Dù sao, thể lực gia tộc ở trong cung, là nàng và Tiết Lục Ngạc xài chung. Mặc dù sau khi mình nổi bật hơn nàng ta thì dùng người nhiều hơn, nhưng không hiểu rõ, dùng vẫn rất lo lắng.

Thật không biết là, Hiền phi quả thật không biết, hay muốn xem tỷ muội các nàng biểu diễn nữa. Tin tức tỷ tỷ liên tiếp tới Trường Xuân cung lọt vào tay nàng, có lẽ cũng nhờ Hiền phi giúp một phen rồi.

Sau khi biết trên danh sách bạn giá có tên Tiết Lục Ngạc, nàng liền xác định.

Nàng hiện giờ nổi bật không biết khiến cho bao nhiêu người ngầm ghen ghét. Mà hoàng hậu có thể vững chắc ngồi trên kia, không có hành động gì, nàng cùng Vân Lũ sau khi trao đổi qua liền cho rằng, nàng ta sợ là đã sớm chuẩn bị. Chỉ tiếc, hoàng hậu tính sai quan hệ tỷ muội các nàng. Nếu như cảm tình tốt, tự nhiên có thể ở sau lưng đâm một nhát. Nhưng khiến cho Lục Ngạc xuất mã thì nàng rất kỳ lạ. Không biết hoàng hậu có nghe được những hành động của Tiết Lục Ngạc ở bãi sân không, nếu có, đại khái sẽ không yên tâm để Tiết Lục Ngạc xuống tay.

Sau đó, nàng lại nghĩ. Nếu mình là hoàng hậu, trong cục diện này sẽ làm như thế nào. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là: Đem hai cây đinh là nàng và An tuyền thị trừ bỏ, cái này thì tương đối phù hợp với tác phong quyết đoán của hoàng hậu. Cho nên, nàng vẫn bảo Mộ Vân chú ý tình hình của An tuyền thị, không qua được ba tháng nguy hiểm thì không thể đảm bảo hoàng hậu không xuất thủ.

Đợi tới hôm nay, khi thấy Tiết Lục Ngạc bước vào Phụng Hoa các, nàng đã biết. Hoàng hậu ngồi không yên.

Viên thuốc lúc nàng giả bộ ngáp rồi bỏ vào miệng là lấy từ hệ thống. Lúc trừ bỏ linh lã hương xong, kỳ thật trong lòng nàng cũng do dự. Có đứa nhỏ, đương nhiên nàng có lợi, nhưng nếu sinh ra rồi, có tình cảm, cuối cùng lại không thể dẫn nó theo thì làm sao đây? Ngay lúc nàng muốn thay đổi chủ ý, nàng phát hiện trong bọc xuất hiện thứ nàng đang nghĩ tới – thuốc sanh non.

Nhưng kỳ lạ là, mặt sau viên thuốc còn ghi một chữ: Giả.

Chả lẽ còn có vụn thuốc giả sao? Nàng cảm thấy, ý này đại khái là thuốc giả dạng sanh non thôi.

Tâm tình nàng lúc ấy có điểm phức tạp, giống như hệ thống chủ động quyết định giùm nàng, đoạn tuyệt đường lui của nàng. Nhưng có được dược này xong. Cho dù hôm nay viên thuốc không có tác dụng, nàng cũng không có tổn thất nhiều.

Nàng làm như vậy đương nhiên không phải vì khiến cho hoàng hậu và Tiết lục Ngạc không có kết cục tốt. Kỳ thật toàn bộ kế hoạch đều là vì hoàng đế. Phán công người khác không phải chuyện chính. Chuyện chính đương nhiên vẫn là lung lạc tâm hoàng đế. Hai người sống chung vui vẻ, trải qua đau khổ, có thể nhanh chóng gia tăng tình cảm của hoàng đế.

Bất quá, vốn trong kế hoạch ban đầu của nàng, hoàng đế sẽ không tới đúng lúc như vậy. Hiện tại có thể làm hấn tận mắt chứng kiến, nàng phải cảm tạ người đưa hoàng đế tới hay cảm tạ chính hấn nhỉ?

Khúc Hãn Nhiên nếu biết mình cứ nhiên gián tiếp giúp cho vị sủng phi nàng cho là vật hy sinh, phỏng chừng sẽ tức hộc máu đi.

Tranh đấu trong hoàng cung, kết quả xưa nay vẫn thế. Ai bị thương, ai là khổ chủ, cho dù là vô tội cũng sẽ bị vắn tội. Trừ phi hoàng đế cố ý thiên vị, dốc hết sức điều tra rõ.

Cho nên, dù Tiết Lục Ngạc nói khéo thế nào, nàng ta cũng không chạy thoát tội. Huống chi, nàng đã bị đá kích quá nhiều, nói chuyện cũng không mạch lạc.

Mà đáy lòng hoàng đế hiện tại rất kinh sợ. Sau khi thái y bắt mạch, xác nhận là đẻ non, hấn liền híp mắt, áp chế cảm xúc, sắc mặt cũng trầm xuống.” Truyền ý chỉ của trẫm, Tiết mỹ nhân của Vĩnh Hoà cung mưu hại hoàng tử, tổn hại luân thường, vô tằn nự chi đức, lệnh biếm lãnh cung, không được rời khỏi.”

“Hoàng thượng! Thiếp thân oan uổng, thiếp thân không có đẩy nàng! Là nàng! Là nàng ta muốn mượn cơ này hãm hại thiếp thân. Thành hoàng thượng làm rõ, thành hoàng thượng làm rõ!” Tiết Lục Ngạc giật mình, thẳng tắp quỳ xuống dập đầu, ai oán kêu than, sợ bỏ lỡ một khắc thời cũng sẽ không còn cơ hội

Nàng quả thật không còn cơ hội.

Hoàng đế nhìn nàng tóc tai tán loạn, lời nói và việc làm không ra cái gì, lại còn hé ra khuôn mặt giống hệt Tiết Bích Đào, càng thêm chán ghét. Hấn phát tay bảo nội thị kéo nàng ta xuống.

Tiếng khóc càng lúc càng xa.

Tiết Bích Đào nỗ lực mở mắt, giọng mềm nhũn:” Hoàng thượng, đợi.” Sau đó lại đụng tới vết máu dưới váy, nước mắt trào ra:” Đau.”

Đám thái y đang bắt mạch cho An tuyển thị, bên trong chỉ còn hai người. Hoàng đế lúc này mới không còn băn khoăn nữa, đem nàng ôm vào ngực, giọng nói đầy mất mát:” Đừng buồn, về sau còn có nữa.”

Lại không biết rằng, nàng quả thật đau, với cả, rất rất đói!

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cá hồng

Giọng nói bén nhọn vang lên, sắc mặt hoàng hậu âm trầm:” Trần tiếp dư! Bỏ cung thật sự xem thường nàng ta rồi.”

“Tuy nói vậy, trải qua việc này, nương nương cũng không cần quá mức xem trọng nàng ta” Kim ma ma trầm ngâm nói. “Nương nương nghĩ xem, ngay cả thân sinh tỷ tỷ cũng bị nàng ta hãm hại tới rơi xuống kết cục này, trong cung còn ai muốn liên minh với nàng? Chỉ sợ sẽ trở thành Bù bảo lâm, Tiết mỹ nhân thứ hai thôi.”

Sắc mặt hoàng hậu cũng không khá hơn, móng tay khắc vào bàn gỗ:” Cho dù không ai giúp nàng ta thì sao. Chỗ dựa lớn nhất của nàng ta hiện tại là hoàng thượng!”

“Này...” Kim ma ma vì không nghĩ tới chuyện này, nhất thời nghẹn họng.

Nhưng không thể trách bà. Có một số việc, nô tài không thể nghĩ tới.

Hoàng hậu đang muốn nói tiếp, chợt nghe ngoài cửa thông báo: “Khởi bẩm nương nương, hoàng thượng đến Trường Xuân cung của chúng ta.”

Hoàng hậu sau khi nghe xong thì hơi bối rối, sau lại bình tĩnh cười lạnh: “Nhanh thật.”

“Cuối cùng lại thành cuồng phi sát hại long tử. Mà dù sao, cũng may là vô tình để nàng ta sảy thai, cũng không phải là không có thu hoạch. Trần tiệp dư này nếu lại sinh hoàng tử, sợ lại càng không biết trời cao đất rộng.” Kim ma ma ý niệm trong đầu xuất hiện, cuối cùng tìm được lời an ủi.

Hoàng hậu gật gật đầu, biểu tình trên mặt thoải mái. Đúng vậy, cũng không phải không có thu hoạch.

“Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.” Hoàng hậu cười khéo, vô cùng quy củ.

Hoàng thượng cho miễn, nhưng chưa ngồi xuống, còn lấy thái độ như đang đối chất, chậm rãi nói: “Hoàng hậu, có gì muốn nói với trẫm không?”

Tiết Bích Đào có thể nghe được chuyện, thân là thiên tử, sao có thể không tra được? Trước kia không biết, là bởi vì hấn không muốn biết.

Chiến trường của nữ nhân trong hậu cung, hấn đâu cần phải dính vào.

Hoàng hậu vẫn không biến sắc: “Thần thiếp không biết hoàng thượng muốn nghe cái gì?”

“Trẫm muốn lời cam đoan của hoàng hậu.” Hoàng đế lạnh nhạt nói thẳng.

Hoàng hậu không dự đoán được hoàng đế sẽ nói trắng ra như vậy, hơi giật mình. Sau đó lại nói: “Nếu thần thiếp hạ cam đoan, hoàng thượng sẽ tin?”

Không đợi hoàng thượng mở miệng, nàng lại cười: “Không bằng hoàng thượng trước đồng ý với thần thiếp một sự kiện, thần thiếp lại đáp ứng, được không?”

Hoàng đế từ chối cho ý kiến, gật đầu.

“Chờ thần thiếp sinh ra hoàng tử.” Hoàng hậu nhớ tới tam hoàng nhi chết sớm, đáy mắt xẹt chút đau lòng. Nàng dừng một chút, nói tiếp: “Thần thiếp bảo đảm nàng ta sẽ bình an vô sự.”

Nói tới đây, trong lòng hai người đều hiểu rõ.

Hoàng đế mặc dù không muốn phá hủy thể diện của đích thân, nhưng vẫn nói: “Thái y từng nói, nàng sau khi sinh đã bị tổn hại cơ thể.”

Tươi cười của hoàng hậu có chút miễn cưỡng, ai bị đụng tới vết sẹo thì đương nhiên cũng không vui. Nhưng trước mặt là vua một nước, nàng vạn không thể bày ra vẻ mặt khó coi. Nàng đáp: “Thái y cũng nói, điều dưỡng vài năm có thể khôi phục.”

“Thần thiếp cũng chỉ là muốn hoàng thượng cho một vật bảo đảm, cầu an âm mà thôi.” Hoàng hậu rũ mắt.

Không nghĩ tới đích thân của hấn còn có bản lĩnh như vậy. Hoàng đế không khỏi nhìn nhiều nàng vài lần, nghĩ thầm. Vốn hấn có thể khiến nàng ta không thể không đáp ứng, nhưng nàng vừa nói, lại khiến hấn trông như sủng thiếp diệt thân, khiến nàng không thể không ra tay.

Bất quá, chỉ cần có thể nhìn thấu ván cờ là được.

Hấn thân nhiên nói: “Bình an của nàng ấy không cần nàng lo, nàng nếu tự nhận việc này không sai, thì cứ ở Trường Xuân cung suy xét cho tốt đi.” Sau đó phát tay áo rời đi.

Đứng ở cửa cung, hấn giống như mĩa mai nói một câu: “Yên tâm, hậu vị của nàng rất ổn định.”

Ngày hôm sau, thân thể hoàng hậu bệnh nhẹ, do đó, thánh chỉ truyền Đức, Hiền nhị phi tạm thời xử lý sự vụ hậu cung được ban xuống. Người trong hậu cung rất nhanh chóng có được tin tức. Ai linh mẫn một chút liền phát hiện ra, chuyện này chỉ sợ cùng chuyện Trần tiệp dư sinh non có liên quan.

Chẳng lẽ vị trí của Trần tiệp dư trong lòng hoàng đế đến ngay cả hoàng hậu cũng không thể dao động?

Chỉ có thể nói rằng, dưới sự dụ dỗ của Tiết Bích Đào, hoàng đế đối với đứa bé của mình rất mong đợi. Hơn nữa, khi hấn tự mình khiển trách hoàng hậu, nàng ta chẳng những không hối lỗi, lại còn muốn đàm phán điều kiện, điều này đã xúc phạm tới uy nghiêm của hoàng đế.

Tiết Bích Đào kỳ thật chỉ hơi sốt. Nếu thái độ của hoàng hậu không cứng rắn như thế thì hoàng đế chưa chắc đã làm khó nàng.

“Nương nương, ngài làm sao vậy?” Chi Tử nhìn chủ tử đang ngồi bên giường, kỳ quái hỏi.

Sao chủ tử nhìn có vẻ như đang rất lo lắng vậy?

Nàng một bên khó hiểu, một bên thay nhiệt độ lò sưởi, động tác quen thuộc lưu loát.

Hiện phi rốt cục hồi phục tinh thần, thờ dài nói một câu mà Chi Tử không hiểu lắm” Nàng tại sao lại chấp nhất như vậy?”

“Nương nương?”

“À.” Hiện phi buông tâm sự, cười thật ấm áp, thân thiết nói:” Hôm nay thời tiết không tồi, không bằng tới ngự hoa viên đi dạo đi.” Cái loại khí chất lảng động theo thời gian này, không phải loại chỉ có bề ngoài như Khúc Hân Nhiên có thể so được.

Chi Tử vừa nghe thấy, hứng trí tăng vọt, lúc này đã quên mất câu nói kỳ quái của nương nương nhà mình, lập tức giúp chủ tử thay y phục.

Hai người tới gần Trùng Thụy đình, cách một cái cổng vòm thì thấy hai ba cung nhân đang vớt cá trong ao.

Chi Tử được hiện phi đáp ứng, tiến đến hỏi.

Lát sau, cước bộ nàng vội vàng, nếu không phải đang trong hoàng cung, sợ là nàng đã bay về rồi. Thờ xong, nàng cười hi hi nói:” Nương nương đoán xem là chuyện gì?”

“Nhìn người cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ là bắt cá nấu ăn?” Hiện phi cười theo nàng “Ta biết người mơ ước chúng nó lâu rồi.”

Chi Tử không phản bác, buồn rầu nói:” Nấu thì đúng là nấu, nhưng không phải nô tỳ ăn.”

“Sao?” Hiện phi hình như đoán được một chút, muốn xác nhận.

“Là cho Trân tiếp dư ở Phụng Hoa các. Vì vừa sanh non, hôm trước nói rằng đồ ăn nhạt nhẽo quá, không ăn nhiều, muốn ăn mấy con cá nuôi trong ao này. Thái y cũng nói ăn nhiều cá hồng rất tốt, hoàng thượng liền hạ lệnh đem bắt gì mà cả má hồng, mất hồ phách, đều đem tới ngự phòng nấu.” Chi Tử hâm mộ. “Đều là cá tiến cống á, ngày thường chỉ để ngắm, vị chủ tử kia dám ăn luôn.”

“Hoàng thượng đối với nàng thật không tồi.” Hiện phi mặt mày cười cười, nhưng trong lòng rất phức tạp.

Chút thần thờ kia, cũng không biết là vì ai.

Hoàng đế sau khi tới Phụng Hoa các thì xua tay để cung nhân không cần thông báo, nhẹ bước tiến vào nội thất.

Tuy rằng theo quy củ, lúc hậu phi ở cử, hoàng đế không được tới, nhưng nhìn một cái mà thôi, hần cảm thấy cũng không có chuyện gì lắm.

Tiểu nữ nhân trên giường hai tay gác lên gối đầu, chân kéo tới vai, theo hơi thở của nàng mà phập phồng. Mặt nàng lúc ngủ đỏ bừng, tư thế vẫn không nhúc nhích, có vẻ im lặng nhu thuận.

Quả nhiên là đang ngủ.

Hoàng đế khước miệng nhếch lên nụ cười cung chiêu, tiến tới nắm lấy đôi tay nàng. Cảm thấy có chút lạnh, hần liền đem tay nhét vào chăn.

Động tác rất nhẹ.

Nhưng, Tiết Bích Đào vẫn tỉnh. Hôm qua tới giờ nàng ngủ muốn hôn mê. Lòng mi nàng run rẩy, khó khăn mở mắt. Nhìn thấy hoàng đế thì lại ngơ ngác chớp chớp, sau đó cười ngọt ngào, thêm chút suy yếu:” Hoàng thượng ~” Tay nàng nắm lấy cổ tay áo của hần.

Đây là động tác thường làm của nàng.

Vì nàng còn yếu, không dám tùy ý làm gì. Nhưng thấy nàng cười, hần vẫn kim lòng không đậu mà ôm nàng vào ngực. Thân thể mềm mại ôm thật thoải mái. Hoàng đế sờ bụng nhỏ của nàng, trong lòng thờ dài.

Tiết Bích Đào thuận thế dựa vào vai hần, sau đó hỏi:” Hoàng thượng, cá đâu?”

Không khí nặng nề lập tức bị phá vỡ, hoàng đế nhếch mày:” Cá quan trọng hơn trăm sao?” Cũng không hỏi hần có mệt không, có khát không, một câu hỏi han ân cần cũng không có, chỉ hỏi tới ăn. Đồ không có lương tâm!

Tiết Bích Đào cọ cọ đầu trong lòng ngực hần, miệng ách xì một cái, tựa như con mèo nhỏ. “Cá có thể ăn, hoàng thượng không thể nha.”

Nàng cảm thấy tinh thần tốt lên một chút.

Hoàng đế nhéo khuôn mặt tươi cười của nàng, giống như muốn nhéo tới chảy nước, hần cười:” Không bằng trăm đem nàng quăng xuống ao cá, cho nàng ăn đã luôn, chịu không?”

Vì không chế lực nhéo, cho nên, Tiết Bích Đào không thấy đau. Nàng cọ cọ tay hoàng đế, híp mắt cười:” Hoàng thượng, nhéo có đau tay không? Thiếp thân thoải cho người nha, phù phù.”

Nàng đây tuyệt đối không phải là vuốt mông ngực. Nàng chỉ cảm thấy là, nhéo người còn phải đo đếm lực đạo, làm hoàng đế thật vất vả, nàng phải thông cảm.

Hoàng đế vui vẻ, buông tay, thấp giọng cười mắng:” Cún con.” Sau đó truyền lệnh cho bên ngoài.

“Hoàng thượng, thiếp thân ăn con cá này rồi thì có phải trong ao không còn gì xem không?” Tiết Bích Đào ngồi bên giường, nhìn mỹ thực trên bàn nhỏ, lông mày cau lại, tựa như đang phát sầu.

Hoàng đế còn không hiểu nàng sao? Đây là điển hình của việc muốn ăn mà sợ gánh trách nhiệm đây mà. Hần gõ trán nàng, cười nói:” Lại bảo bọn họ tiến cống là được, ăn đồ của nàng đi.”

Tiết Bích Đào dựng ngón cái lên. Hoàng thượng, rất có khí phách.

Sau đó, nàng vui sướng bỏ miếng cá trắng ngọc vào miệng. Nhai nhai nuốt nuốt, liếm mỡ dính trên môi, híp mắt hưởng thụ.

Không hổ là giống quý hiếm, càng quý thì càng ngon. Đây là chân lý!

Nhất là khi được ăn chùa.

Không biết rằng, hoàng đế lúc này nhìn nàng tựa như một con cá hồng quý hiếm, hận không thể nuốt nàng vào bụng.

Trước đem cá nuôi cho rắn chắc, sau đó vớt lên ăn mới ngon.

Chờ nàng ăn no xong, hoàng đế đột nhiên mở miệng:” Bé ngoan, vì sao lúc ấy lại cứu An tuyền thị?”

Nhẹ nhàng rũ mi xuống, Tiết Bích Đào như cũ ăn một ngụm cháo, nói:” Nếu không cứu, hoàng thượng có lẽ sẽ hoài nghi là thiếp thân làm. Nhưng ban đầu...” Nàng mang theo chút bất an đặt đĩa xuống:” Thiếp thân cũng không biết mình mang thai. Đợi tới lúc cảm nhận được đứa bé trôi ra khỏi thân thể thì đã không còn kịp rồi.”

“Không biết, nó có oán ta hay không?”

Trong lòng hoàng đế cảm khái. Quả nhiên, chỉ cần hần hỏi, nàng sẽ luôn nói thật. Sẽ không giống những người khác, nói là vì hoàng tử của hần linh tinh. Cho dù nàng vì để mình không bị hần hoài nghi, nhưng hần cũng không cảm thấy có gì sai. Đại khái là vì biết nàng rất coi trọng sự tin tưởng của hần đi?

Hơn nữa, chung quy là bởi vì hần, nàng mới mất một đứa nhỏ.

Hoàng đế đau lòng xoa lưng nàng, ngữ khí ôn hòa:” Trẫm từng đáp ứng nàng, chờ nàng sinh đứa nhỏ thì sẽ thăng nàng thành tần, để đứa nhỏ được ở bên mẹ. Hiện tại nàng vì cứu An tuyền thị mà mất con, trẫm vẫn thăng tần vị cho nàng, đem đứa nhỏ của An tuyền thị làm con danh nghĩa của nàng, được không?”

Hần suy nghĩ thật lâu, cảm thấy như vậy có thể bồi thường cho nàng. Hần biết, nàng rất muốn có một hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ban ơn

“Không được.” Tiết Bích Đào một ngụm cự tuyệt. lát sau, nàng lại cảm thấy giọng điệu của mình hơi cứng rắn, cho nên, nàng gấp một miếng thịt cá đưa tới miệng hoàng đế, mềm mại cười:” Ăn ngon lắm.”

Hoàng đế còn chưa kịp nhú mồm thì con hòn giận đã bị nàng đẩy lùi xuống rồi. Hần bật cười, chậm rãi ăn cá xong mới nói:” Sao lại không được?”

Tiết Bích Đào nhìn hần, cắn cắn đầu, làm như không để ý

Hoàng đế nhìn nàng thay đổi bộ dạng tới đau đầu. Lúc này vừa nhin hần cười, nháy mắt lại hờn dỗi. Hai tay hần định tóm lấy vai nàng, nhưng tay còn chưa đụng tới thì nàng đã quay lại. Nàng giống như đã suy nghĩ thật lâu, mới chậm rãi nói:” Không muốn nuôi đứa nhỏ của hoàng thượng và nữ nhân khác.”

Hoàng đế bỗng nhiên xúc động, tim đập nhanh một cái.

Tiết Bích Đào nhìn giá trị kỹ năng đã lên tới năm mươi thì lảng lảng vui vẻ. Từ khi hần tận mắt thấy mình mất đứa bé, điểm đều tăng rất nhanh. Hoàng đế hiện tại đại khái là thích nàng đi?

Tuy rằng nàng cảm thấy như vậy thật có lỗi với hoàng đế, bởi vì hần đối với nàng rất tốt. Bất quá, không muốn nuôi con người khác là sự thật, hần là không có vấn đề.

Hoàng đế vốn là muốn bồi thường nàng, thấy nàng không vui thì cũng từ bỏ. Vì thế, hần cảm muốn dứt cháo cho nàng, sau đó nói:” Vậy... nàng còn muốn gì không?”

Tiết Bích Đào tuy rằng đã ăn no, nhưng vẫn đem cháo cho vào miệng, hàm hồ nói:” Muốn bòn tẩm lớn.” Ở cữ không được dính nước, trên người rất bẩn.

Nàng ghét bỏ nhìn chính mình.

Hoàng đế hiểu rõ, tiểu nữ nhân này không chịu được đói, không chịu được bẩn. Hần mở miệng dụ dỗ:” Chỉ cần một tháng này không đụng tới nước, tắm lập tức sai người làm cho nàng.”

“Bẩn bẩn. Hoàng thượng sẽ ghét bỏ.” Nàng khổ sở nói, giống như lời nói sẽ lập tức biến thành sự thật.

Hoàng đế lúc này cũng không bị nàng lay động, cường thế đáp:” Nàng nếu dám tẩm, đừng hòng trẫm lại đặt chân tới Phương Hoa các.”

Tiết Bích Đào che miệng cười rộ lên, cười đến hoàng đế cũng khó hiểu.

“Vậy hoàng thượng phải đáp ứng ta hai yêu cầu thôi.” Tiết Bích Đào cho rằng, thân là sủng phi, nàng phải làm công tác được voi đòi tiên chứ, vì thế mặt dày mở miệng.

Hoàng đế biết nàng trước nay cư xử rất đúng mực, rất ít làm hần khó xử. Nhưng nàng hiện giờ không khỏe, muốn chọc nàng cũng không phải lúc, vì thế đáp ứng nói:” Được, trẫm đáp ứng với nàng.”

“Thiếp thân ở một mình rất buồn” Nàng nói nửa câu, thấy ánh mắt hoàng đế không tốt, lập tức sửa miệng:” Lúc không có hoàng thượng thôi. Cho nên là, thiếp muốn để nương tiên cung thăm thiếp.”

Hoàng đế gật đầu. Đây là chuyện bình thường. Huống chi, tỷ tỷ nàng còn gặp chuyện không may, chỉ sợ nàng cũng không hy vọng mẫu thân sẽ oán hận mình.

Tiết Bích Đào nói xong một chuyện, tiếp tục đưa ra yêu cầu thứ hai:” Còn có, thiếp thân hy vọng hài tử kia sẽ do An tuyển thị chính mình nuôi dưỡng.”

Hoàng đế nhìn nàng.

Khỏe miệng nàng có chút ướt, nhớ tới mẫu thân ở hiện đại cả ngày bận rộn, nàng có chút nhớ. Nàng buồn rầu cúi đầu:” Dù sao cũng là do thiếp thân dùng con mình đôi lầy, thiếp thân hy vọng nó ít nhất có thể sống thật vui vẻ. Được ở bên cạnh mẹ đẻ của mình không phải là tốt nhất sao?”

Dù sao ở cùng một cung, mặc dù có Trình quý tần hỗ trợ, nhưng An tuyển thị không tiếng động ngăn trở được nhiều người như vậy cũng là một người lợi hại. Nếu nàng ta và Trình quý tần liên thủ, lúc nàng nơi lòng thì họ sẽ chui vào chỗ trống. Vẫn là hiện tại cho nàng ta một nhân tình, khiến nàng không thành kẻ địch với mình.

Cơ hội thu phục người khác, không phải lúc nào cũng có.

Hoàng đế vỗ vỗ cổ nàng, không nói gì, xem như chấp nhận.

Quy củ này là do tiền triều để lại, hần muốn sửa thì cũng dễ dàng. Huống chi, An tuyển thị tuy rằng gia thế bình thường, nhưng thái độ làm người coi như không tệ, đủ dạy đứa nhỏ rồi.

Tiết Bích Đào cho rằng, làm việc tốt không thể không lưu danh, vì thế để Mộ Vân lặng lẽ tới Vũ Hương các đưa tin tức.

An tuyển thị biết tin xong thì vui sướng vô cùng, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an. Nàng dựa vào tháp thượng, đem sách thảo dược đóng lại, nắm trong tay, hỏi Tinh Tinh:” Ngươi nói xem, Trần tiếp dư có ý gì?”

Nhân tình trong cung không phải có thể tùy tiện cho. Lại nói tiếp, đây đã là lần thứ ba Trần tiếp dư giúp nàng. Lần đầu tiên nàng cảm kích, lần thứ hai nàng áy náy, mà lần thứ ba, tuy rằng nàng cao hứng, nhưng lại sợ chính mình bị mê muội, thấy không rõ loan nhiều bên trong.

Tĩnh Tĩnh suy nghĩ một lát, đáp:” Nô tỳ nghĩ, Trân tiếp dư chỉ sợ là muốn mượn sức ngài. Dù sao nàng cũng ở Trữ Tú cung, nhìn Trình quý tần nương giúp đỡ ngài, nàng ta hẳn là lo lắng mình thế lực mỏng, bị chúng ta tính kế cô lập đi?”

An tuyền thì như có điều suy nghĩ, gật đầu nói:” Ngươi nói có lý.” Nàng vì để ý đứa nhỏ, cục diện đơn giản như thế lại không thấy được.

“Và lại...” Tĩnh Tĩnh do dự nói:” Nô tỳ xin nói lời không nên nói. Nương nương cũng không cần quá coi trọng chuyện này. Với vị trí của Trân tiếp dư trước mặt hoàng thượng, đây bất quá chỉ là một câu nói mà thôi. Quy củ có lớn hơn nữa cũng không so được với hoàng thượng. Hoàng thượng muốn dùng việc này làm bồi thường, ai có thể ngăn cản?” Nguồn: nekofighter.wordpress.com

Nói xong, có chút lo lắng nhìn nàng.

Trừ bỏ hoàng thượng, đứa nhỏ hiện tại là mạng của chủ tử. Hiện giờ có thể đem đứa nhỏ nuôi bên người, nàng cũng cảm kích Trân tiếp dư. Nhưng nàng không hy vọng chủ tử sẽ vì thế mà Trân tiếp dư nói gì nghe đó, khẳng khái một mực vì nàng ta.

“Rốt cuộc vẫn là thiếu nợ nàng.” Nàng nói với Tĩnh Tĩnh, đem sách đặt trước mặt, cười:” Ngươi không cần lo lắng, ta biết nên làm thế nào. Ngươi cũng nói, hoàng thượng là muốn bồi thường nàng nên mới đáp ứng việc này. Nàng ta vô duyên vô cớ buông tha cơ hội này để giúp ta cầu tình, nếu ta không nhớ kỹ ân huệ của nàng thì làm sao làm người?”

Nàng cúi đầu vuốt bụng, khuôn mặt phá lệ dịu dàng.

Tĩnh Tĩnh ôm lấy sách, mặt mày vẫn mang vài phần do dự. Nhưng thấy ý chủ tử đã định, với lại, chủ tử không còn như trước, si mê hoàng thượng tới nỗi đem mọi chuyện đều quăng sau đầu, cư xử rất đúng mực, cho nên không nói thêm nữa.

Cuối cùng vẫn không bằng Hạnh nhi, nàng không thể tùy tiện mở miệng hỏi trong lòng chủ tử nghĩ thế nào.

Còn có chuyện của Mật quý nhân. Nàng không rõ vì sao gần đây chủ tử đối với việc Mật quý nhân khỏi bệnh tranh sủng mà canh cánh trong lòng, người thường xuyên vì nhận được tin tức của Mật quý nhân mà sợ hãi, sau đó gắt gao ôm lấy bụng mình, như sợ bị cướp đi. Thậm chí Trình quý tần vì sao giúp chủ tử, nàng cũng không rõ. Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng nhớ tới Hạnh nhi không hiểu sao bị hoàng hậu nương nương xử lý, không khỏi rung mình một cái.

Cây cỏ ngọc lạnh lẽo đè nặng lên người, thấm vào từng thớ da thịt. Đức phi thoải mái nằm nghiêng trên tháp mỹ nhân, hai mắt nhắm nghiền.

Tương Ngọc ngồi trên ghế con thỏ, lấy cỏ ngọc cẩn thận mát xa cho chủ tử, cùng chủ tử nhàn nhạt:” Lúc này hoàng thượng nương nương thất thế, là cơ hội khó có được cho chủ tử.”

“Ừ.” Đức phi khẽ hừ một tiếng, lại đáp:” Ngươi nghĩ đơn giản quá rồi, còn có Hiền phi cơ mà.”

“Hiền phi nương nương? Nô tỳ thấy nàng ta xưa nay không tranh mấy thứ này.” Tương Ngọc kinh ngạc.

“Bốn cung cũng nghĩ vậy. Nhưng hiện giờ xem ra, nàng cũng không phải mười phần nguyện ý cùng bốn cung liên thủ lật đổ hoàng hậu, ngược lại rất là giữ gìn. Nếu nói yêu quyền, lại không đem người của mình đề bạt lên. Nếu nói không thương quyền, sao lúc nào cũng chống đối bốn cung?” Nàng nói xong thì tức giận nhíu mày, sao đó, cảm nhận được xúc cảm trên mặt, này mới thả lỏng một chút.

“Chẳng lẽ Hiền phi nương nương có liên quan gì tới hoàng hậu nương nương?”

Lời nói của Tương Ngọc đánh thức Đức phi, nàng phân phó:” Kêu người đi thăm dò, Hiền phi và hoàng hậu trước kia có gì bất thường không?” Tệch thể thì thảo.” Nàng cùng bốn cung cùng tiến phủ, sao có thể dưới mí mắt bốn cung mà mượn sức hoàng hậu, sao bốn cung có thể không phát giác?”

Tương Ngọc nửa khuyên giải, nửa nhắc nhở:” Hoàng hậu nương nương khi ở trong phủ thì thế lực đã thâm căn cố đế, nương nương lúc đó vẫn còn là người mới, vừa muốn lôi kéo hoàng thượng, vừa muốn đề phòng nàng, sơ hở là bình thường.”

Đức phi đồng ý nói:” Vô luận thế nào, việc này cũng phải điều tra ra. Cơ hội tốt như vậy, bốn cung cũng không muốn tự nhiên bị Hiền phi gây trở ngại.”

“Trừ bỏ Hiền phi nương nương ra, hiện giờ còn có một người mà nương nương cần chú ý.” Tương Ngọc nhớ tới Trân tiếp dư sau khi đẻ non còn có thể tấn phong thành tần.

Kể cả Mật quý nhân, có phi tần nào không bảo vệ được hoàng tử mà không bị hoàng thượng lạnh nhạt chứ? Cố tình chỉ có một mình nàng, cho dù không có đứa nhỏ, hoàng thượng chẳng những không trách nàng sơ ý, ngược lại còn đau lòng sủng ái. Hiện tại đang ở cử, hoàng thượng cũng không ít lần đặt chân tới Phương Hoa các.

Tuy là vì cứu long thai trong bụng An tuyền thì, nhưng có thể khiến hoàng thượng lo lắng như vậy thì cũng không thể coi thường.

Đức phi cười:” Ngươi nói Trân tần? Nàng quả thật khó lường.” Ngờ kìa không phải rất dễ ý.

Có vinh sủng là một chuyện, được sủng ái lâu dài lại là một chuyện khác. Nàng đã sớm có an bài.

Hậu phi trong cung bị hoàng hậu áp chế nhiều năm như vậy, phần lớn đã muốn thần phục. Nàng muốn chọn người vừa ý để lôi kéo cũng không dễ dàng. Nhưng người mới ở Lưu Hương uyển kia cũng không tệ. Không gia thế, không địa vị nhưng có dung mạo xuất sắc. Nàng nâng đỡ một người, cho dù không thể để Trần tần bị chen ép thì cũng có thể phân đi không ít sủng ái của nàng ta.

Thánh thượng chưa bao giờ là người bị bắt kỳ ai mê hoặc.

“Hoàng hậu nương nương muốn ra uy với đám người mới, nhưng lại cấp cho chúng ta một cơ hội tốt để ban ơn.” Đức phi tươi cười: “Đến hỏi Thượng tâm cục xem, bài tử của những người trong Lưu Hương Uyển kia khi nào làm xong. Kêu bọn hán tay chân nhanh lẹ một chút, đừng lười biếng.”

“Hoàng thượng nếu quên, chúng ta nên nhắc nhở một chút, miễn cho có người sinh ra tâm tư được sủng sinh kiêu.”

Tương Ngọc nghe xong liền hiểu, gật đầu cười nói: “Là nô tỳ lo lắng thừa, bản thân nương nương trong lòng tự rõ ràng.”

Ngon lửa đèn dầu vì có gió thổi qua mà vẩn vọ, bỗng chốc khôi phục như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trần tần

"Nương nương, phu nhân đang ở bên ngoài, người xem..." Phụng Tử vén紗 trướng lên, kêu cung nhân bê trà súc miệng và khăn lau mặt tới, giọng điệu ôn nhu cẩn thận, sợ làm kinh động tới chủ tử. Tiết Bích Đào đã nhiều ngày mơ màng ngủ, khó có lúc tỉnh. Người bên ngoài tưởng nàng chưa khỏe, không dám gọi dậy. Kỳ thực là chính nàng cũng quên mất ngày tháng luôn rồi, lúc nào cũng nằm ỏ trong này, giường cao gối êm, nhân sâm hầu hạ. Dậy hay không dậy cũng chả khác nhau.

Nàng khẽ lên tiếng, nói: "Bảo phu nhân chờ một lát."

Cũng không thể nhếch nhác vậy gặp người được, còn phải rửa mặt. May là Phụng Tử an bài cẩn thận, không cần nàng quan tâm nhiều.

Qua một khắc, Ông Mẫn mặc y phục đúng phẩm cấp theo cung nhân đi vào nội thất. Bà trước hành đại lễ, miệng nói: "Thần Phụng Tiết Ông Mẫn khấu kiến nương nương, nương nương cát tường."

Tiết Bích Đào khoát tay bảo thôi. Do mới dậy, sắc mặt nàng hơi tái nhợt. Ông Mẫn sau khi được bản thưởng tọa tức khắc quan tâm nói: "Nương nương thân mình khỏe chưa?"

"Nương không cần quan tâm, con rất tốt." Nàng suy yếu trả lời, mặc dù lộ vẻ tươi cười, cũng không đủ để người ta tin tưởng.

Phụng Tử kinh ngạc nhìn chủ tử. Vừa rồi chủ tử cũng không yếu tới vậy nha. Tiết Bích Đào liếc mắt qua, nàng hiểu ý dẫn cung nhân lui ra, chỉ chừa lại hai mẹ con Tiết Bích Đào ngồi nói chuyện.

Ông Mẫn lúc tiến vào đã chú ý tới trang trí trong phòng. Bên cửa sổ là một chậu bích đào bằng ngọc trắng, bên giường gỗ là một chậu hoa cúc, kiểu dáng thanh thoát, mùi hương tươi mát, khiến người ta bất giác thư thái. Tuy là đơn giản nhưng lại rất tinh tế, chất liệu gỗ hoàn mỹ, quả thật rất được sủng ái. Lại thấy có một hàng cung nhân làm việc theo khuôn phép, đầu vào đây, liền biết nữ nhi dạy người không tồi. Ngày xưa quả thật là coi thường nó rồi.

Bà cười thân thiết hơn một chút, cầm tay nữ nhi như trước đây, nói: "Con chịu không ít khổ nhỉ?"

Trên mặt Tiết Bích Đào đỏ ửng, xấu hổ nói: "Hoàng thượng đối với con rất tốt, mọi việc đều quan tâm, chưa từng chịu khổ ả."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Ông Mẫn vui mừng, nhưng trong khoảnh khắc lại có chút do dự, không khí bỗng nhiên đình trệ.

Tiết Bích Đào thấy thế, chủ động hỏi: "Nương muốn hỏi chuyện của tỷ tỷ sao?"

Ông Mẫn không nghĩ rằng nàng lại thông minh như vậy, nhất thời đắn đo, không biết nên dùng thái độ gì đối với nàng, rất sợ nói ra lại thành lời chất vấn, khiến hai người nảy sinh hiềm khích. Nhưng quả thật bà rất quan tâm chuyện của đại nữ nhi. Bà vỗ vỗ tay Tiết Bích Đào, nói: "Nương biết con tốt, nếu có gì không phải thì khẳng định là do đại tỷ của con. Nương ở ngoài cung, tin tức không thông. Ngày đêm nhớ thương các con. Vừa nghe nói con đẻ non, đại tỷ của con lại chộc giận hoàng thượng mà bị đưa vào lãnh cung, nương hận không thể lập tức tiến cung thăm các con. May mà con hưởng hoàng thượng cầu tình, nếu không nương hiện tại còn bên ngoài lo lắng sung." "

"Hiện giờ thấy con khỏe mạnh, tâm của nương cũng vui bớt một nửa. Cũng không biết chuyện của tỷ tỷ con..." Bà nói một nửa lại im lặng.

Tiết Bích Đào nghe vậy thờ dài một hơi, muốn nói lại thôi. Ông Mẫn thấy vậy nói: "Nếu thánh thượng không cho con nói thì cũng không khó xir con, chỉ nói tốt hay không tốt là được."

Tiết Bích Đào lắc đầu, cắn môi, bất đắc dĩ nói: "Lời này quả thật không nên nói với nương, vì là chuyện riêng của hoàng gia, không nên truyền ra ngoài. Nhưng hoàng thượng cũng không ra mệnh lệnh cấm, so với việc để nương lo lắng, con nên nói thì tốt hơn."

Ông Mẫn vội vàng nói: "Nương nương cứ nói. "Không khỏi đem bản thân hạ thấp một chút.

"Tỷ tỷ là phạm vài sai lầm lớn, làm tức giận thánh nhan, chính là.... Mưu hại hoàng tự."

Bốn chữ đọc rất rõ ràng, âm lại trầm xuống, khiến Ông Mẫn nghe tới hết hồn. Ánh mắt bà bỗng nhiên trợn to, môi run run lúc lâu, tầm mắt dừng trên bụng cách cái áo ngũ của Tiết Bích Đào

. Giọng bà có chút run rẩy: "Con đẻ non là vì... là vì... tỷ tỷ con?" Bà từ nhỏ dốc lòng dạy dỗ nữ nhi, bà không tin nó sẽ làm ra chuyện sai lầm như thế. Cho dù trong lòng có ghen tị thế nào, nhưng cũng là tỷ muội ruột mà. Huống chi, nếu có hoàng tử sinh ra, gia tộc cũng sẽ như thuyền gặp nước, làm rạng rỡ tổ tông. Nó ở trong cung cũng không bị người ta khinh thường. Đây chính là chuyện tốt cầu thần bái phật cũng không được, nó lại làm thành như vậy!

"Tỷ tỷ cũng là... không cẩn thận." Tiết Bích Đào bộ dạng mắt mếu nói.

Đúng là không cẩn thận mà. Tỷ tỷ của nàng vốn đầu nghĩ sẽ đẩy nàng đâu.

Ông Mẫn lúc này cũng không biết phải làm sao. Dù sao, đại nữ nhi từ nhỏ đã vô cùng thân thiết với bà. Cho dù phạm sai, bà trách nhưng cũng đau lòng. Tiểu nữ nhi tuy ít có hơi đến, nhưng hiện giờ lại càng đáng giá với gia tộc. Bà biết trong cung thâm sâu, cũng không tin tưởng hoàn toàn lời nói của tiểu nữ nhi. Nhưng chuyện nó sanh non lại là thật.

Vì thế, bà áp chế suy nghĩ trong lòng, khóe mắt ngăn nước, lấy khăn tay lau, sau đó lại an ủi nàng: "Đều là tỷ tỷ con làm liên lụy con. Nương trong lòng hiểu rõ. Nhưng nó hiện tại cũng không có nguy xuất đầu, con cũng đừng ngờ vực nữa. Đem thân mình dưỡng tốt mới là chuyện nên làm."

"Nương nói rất đúng." Tiết Bích Đào cảm khần, thay Ông Mẫn lau lệ, tươi cười động lòng người. "Chỉ là nương cũng biết, từ đầu con đã không khỏe, sau này nhờ hoàng thượng ban thưởng nhiều thuốc bổ, nghỉ ngơi nhiều nên mới tốt một chút. Hiện giờ dưỡng lại cũng không dễ dàng. Đầu đá trong cung con ngăn cản không nổi, chỉ sợ lúc đó khó bảo trụ được hoàng tự."

Ông Mẫn nghe xong như có điều suy nghĩ. lát sau, bà lấy lại bình tĩnh, nói: "Con yên tâm. Tỷ tỷ con đã như vậy, nó cũng không giữ được người của mình. Sau này nhân thủ nhà chúng ta đều do con điều hành. Chẳng qua... con cũng nên chiều cổ tỷ tỷ một chút."

"Nương yên tâm, con sẽ làm."

Tiết Bích Đào đạt được mục đích, nói chuyện cũng giản lược rất nhiều. Nàng không có ý hãm hại người khác, nhưng tin tức tất yếu phải biết sớm. Vì thế, nhân thủ rất quan trọng. Nhân thủ trong cung ban đầu phần lớn đều do Tiết Lục Ngạc sử dụng. Sau này do nàng được sủng ái nên bọn họ mới hướng về nàng. Nhưng chờ hoài cũng rất phiền toái, làm một lần luôn, nàng cũng đỡ phải đề phòng lo lắng.

"Con thấy sắc mặt nương không tốt, chắc là do chuyện của tỷ muội chúng con. Một hồi con bảo Phụng Từ đưa người ít lộc nhưng bổ thân. Nương mang về, ăn xong rồi thì gọi người tới nói con, con lại đưa tiếp."

"Vậy sao được, nương nương giữ lại dùng mới đúng. Nương không cần đâu." Ông Mẫn vội vàng từ chối.

Tiết Bích Đào lại cười nói: "Nương thành toàn cho phần hiếu tâm của con đi. Với lại, hoàng thượng ban xuống nhiều lắm, con một mình ăn không hết. Lúc này chính là mùa hoa hiến phật, nương không được từ chối."

Ông Mẫn nghe xong, trong lòng cũng cao hứng. Từ lời nói của nữ nhi, có thể biết được, thánh thượng đối với nó không tệ. Điều này khiến bà cảm thấy mình quyết định đúng. Lúc về sẽ cùng lão gia thượng nghị, chắc lão gia cũng sẽ đồng ý.

Đối với Tiết Bích Đào mà nói, lần giao dịch này đạt thành thì nàng cũng được lợi không ít. Bọn họ dựa vào nàng để kết giao quan to quyền quý, nàng muốn lực lượng của họ sống êm đềm một chút. Nói thì hay nhưng không lời thôi chuyện tình cảm mới là tốt nhất.

Khúc Hân Nhiên từ lúc biết được Đức phi đã làm xong bài tử của bọn nàng và trình lên rồi thì trong lòng vẫn có chút khản trương. Nàng nhất thời cảm thấy được đó là một cơ hội. Khó có lúc Trần tiếp dự có khoảng thời gian không thể thị tẩm, nữ chủ trong sách thường sẽ sinh bệnh né tránh vài ngày, khiến cho hứng thú của hoàng thượng được tăng cao. Không chiếm được là tốt nhất, đây là bệnh chung của nam nhân.

Nhưng nàng và những nữ chủ kia không giống nhau. Nàng chưa từng thu hút được sự chú ý của hoàng thượng. Nếu còn giả bộ bệnh để từ chối, có lẽ hoàng thượng sẽ quăng nàng ra sau đầu luôn. Cái này mất nhiều hơn được.

Nàng chui vào không gian suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cắn răng quyết tâm thị tẩm. Ngay lần đầu tiên phải khiến hoàng thượng lung lạc, ngày sau sẽ còn cơ hội thi triển.

Căn cứ vào tiểu thuyết, phàm là phi tần địa vị cao muốn lựa chọn đúng đắn thì đều âm thầm cho người quan sát. Vì thế, mấy ngày này, nàng làm việc phá lệ cẩn thận. Nàng muốn cho người ta thấy được, mình có thể phát triển nhưng vẫn trong phạm vi khống chế được. May mà nàng đã thành công.

Một bữa nọ, nội thị công công tiến đến truyền chỉ, bảo nàng chuẩn bị cho tốt. Nàng rất bình tĩnh, nhưng trong mắt tràn đầy vui mừng, tiện đà lấy ra một cái hà bao, nhét vào tay công công kia, thân thiết cười nói: "Làm phiền công công đi chuyến này."

Công công kia cảm thấy nàng biết cách làm người, hơn nữa xử sự vững vàng, là người không thể xem thường. Cho nên gật đầu, dặn nàng mấy câu rồi rời đi.

Bởi vì Hương uyển vị trí xa xôi, các nàng cũng không phải từ cuộc tuyển tú chính thức mà vào cung, nên khi thị tẩm phải tới trắc điện của tẩm cung hoàng đế. Nàng vừa nghe qua thì hoảng sợ, nghĩ rằng phải "Bối cung". Sau lại nghe ngóng được thì mới biết là không phải, chỉ cần tẩm rửa rồi chờ ở thiên điện là được.

Lúc này, cung nhân không dám chậm trễ. Nàng thống khoái tắm rửa một cái, tạm thời không dám lại chọn mùi nước hoa quá thơm. Chọn một cái lam sam tử và váy vàng, tao nhã uyển chuyển, hình tượng ân cần động lòng người nhưng lại không phô trương, rất hợp với nàng. Lại đeo thêm một đôi hoa trai trần châu, đơn giản sạch sẽ. Nàng có chút vừa lòng.

Trăng đã lên tới đầu cành liễu.

Khúc Hân Nhiên theo nội thị đi vào Trắc điện. Nội thị kia đặt đèn lên bàn. Nàng còn chưa kịp hỏi hoàng thượng khi nào đến, hân đã khom người lui ra. Ánh nến rơi vào bốn vách tường, nhưng vẫn có miêu tả được hình dạng của nó. Nơi này chỉ có một mình nàng, lòng bàn tay bất giác xuất mồ hôi. Nàng không dám nhìn quanh nữa, ngồi ở mép giường, tận lực làm tư thế tao nhã.

Hồi lâu sau, "két" một tiếng, cánh cửa rốt cuộc được đẩy ra. Nàng mặt mày nhu hòa nhìn lại, mở miệng cười. Hoàng đế phê duyệt tấu chương xong đã có chút mệt mỏi. Hân xoa mày, nhìn nàng một cái. Đều nói mỹ nhân dưới đèn, nửa kín nửa lộ, càng nhìn càng đẹp. Nhưng đèn trên bàn lại cách giường hơi xa một chút. Hân nhìn qua thì cũng chỉ thấy cái bóng, gì cũng không rõ. Hân nhủ mày, là nô tài nào lười biếng. Để đèn vốn để trên bàn, còn đèn lồng phải đặt trên cửa sổ mới đúng. Bất quá, cũng chẳng sao.

Hân tới trước mặt người kia thì dừng lại, ra lệnh nói: "Thay trăm cỏi áo ra." Khúc Hân Nhiên tuy rằng cảm thấy khẩu khí của hoàng đế khiến nàng không thoải mái. Nhưng biết niên đại này là vậy, nàng phải thích ứng. Nàng cũng không dám chậm trễ, đứng dậy giúp đế vương cởi quần áo. Tay hơi run, biểu hiện chính mình ngây ngô, cầu thương tiếc. Cũng không biết có phải đèn quá mờ không, hoàng đế cũng không chú ý tới. Hân sau khi cởi áo xong thì nằm lên giường, khiến Khúc Hân Nhiên có chút luống cuống tay chân. Do do dự dự một hồi, hoàng đế không kiên nhẫn nói: "các ma ma không dạy người sao? Còn không nhanh cởi quần áo lên đây."

Kỳ thật ma ma có dạy qua, nhưng nàng tưởng chỉ là giường kê. Nàng nghĩ người cô đại kín đáo, không cởi mở như người hiện đại nên cũng không để tâm. Không nghĩ rằng lại còn có loại quy củ này. Nhưng tốt xấu nàng cũng biết bước tiếp theo phải làm gì. Nàng đem đai lưng, y phục cởi ra, ngồi lên giường. Giọng nói mang theo chút bất an: "Hoàng thượng." Sau đó sợ hãi vương tay ôm lấy hoàng đế.

Vì bù lại sai lầm vừa rồi, nàng nhanh chóng tìm kiếm dưới thân hân, cực lực lấy lòng. Hoàng đế đang muốn xoay người thì chợt nghe tiếng bên ngoài vang lên--

"Khởi bẩm hoàng thượng, Trần tần nương nương thân thể không khỏe, muốn để ngài qua nhìn một cái."

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Sợi tơ

Tay hoàng đế nhất thời đổi hướng, xoa xoa mi tâm, tiện đà phân phó: "Cầm đèn."

Bên ngoài, một loạt đèn lồng đều được thắp lên. Ánh sáng màu cam nhạt xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, nhất thời làm rõ ràng tình cảnh trong phòng. Hoàng đế lúc này mới thấy rõ bộ mặt của nữ tử trên giường, diện mạo thanh tú, khung xương cân xứng, coi như động lòng người. Nhưng hân dĩ nhiên không có hứng trí tiếp tục.

Khúc Hân Nhiên gạt mình ngồi một bên, không biết tiếp theo phải làm gì mới tốt. Giữ người? Nhìn bộ dạng hoàng đế có vẻ là muốn chuẩn bị đi. Nhưng không mở miệng thì một khi việc hôm nay truyền đi, thể diện của nàng sẽ bị Trần tần hung hăng đập nát.

Tuy rằng nữ chủ xuyên không thường bị sủng phi bắt nạt đủ kiểu, nhưng tốt xấu đây cũng là lần đầu tiên của nàng. Cho dù phù hợp với định luật nữ chủ, nàng cũng không muốn nghẹn khuất như vậy. Bình thường mình quân chăm lo việc nước, cần vụ triều chính đều rất độc tài, đối với nữ tử nũng nịu yếu đuối hẳn là sẽ thương tiếc đi?

Vì thế, nàng lui chân lại, kéo chăn mỏng, kích động nhìn về phía hoàng đế đang xuống giường:” Hoàng thượng?” Tay nắm một góc chăn, khẽ cắn môi, tựa như hành động bỏ đi của hân đối với nàng rất tàn nhẫn.

Hoàng đế đang mặc ngoại sam, nghe vậy quay đầu, nhíu nhíu mày. Vốn là muốn gọi nàng đến thay quần áo, nhưng sợ như vậy chỉ càng thêm chậm, cho nên, hân giường giọng gọi người bên ngoài tiến vào.

Cung nhân nối đuôi nhau đi vào.

Khúc Hân Nhiên thấy thế vội kéo màn xuống, dùng chân quần lại. Thân thể nàng quý giá, sao có thể để đám nô tài này nhìn thấy.

Nàng tro mắt nhìn hoàng đế rời đi, mà vài cung nhân đang nán lại chờ giải quyết hậu quả cũng cúi đầu chờ giúp nàng thay quần áo rồi đưa về. Cho dù bọn họ không nhìn nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy như bị tát một bạt tai trước mặt công chúng, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Tiết Bích Đào đang xỏ kim dưới ánh đèn. Nàng vẫn về sợi chỉ, nửa ngày vẫn không xỏ được, trái lại còn nghe được tiếng bước chân rất nhỏ đang tiến đến. Lỗ tai dựng lên, nghe rõ ràng rồi, nàng vội vàng vút kim vào sọt, kéo màn xuống.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào màn, đem người bên trong trở thành một bức tranh hư hư thật thật. Phảng phất như có thể chạm vào, lại phảng phất như vừa chạm tới sẽ biến mất.

Nàng nghiêng đầu, tóc như suối chảy, khiến người ta chỉ muốn đem nàng ôm vào ngực.

Mỹ nhân dưới đèn, mộng lung mờ ảo.

Hoàng đế ban đầu mặc dù cảm thấy tiểu dâm chúa này nhất định là kiếm cơ để hân tới, nhưng đồng thời cũng lo lắng nàng thật sự không khỏe. Hiện giờ xem bộ dạng nhân nhả của nàng, ngay cả giả trang bộ dạng bệnh tật cũng không thêm làm cho có lệ nữa. Hân tiến lên muốn xóc màn, Tiết Bích Đào lại giữ chặt, nũng nịu nói:” Không phải là đi tìm tiểu mỹ nhân sao, còn tới làm gì?”

Thấy đôi môi của vật nhỏ khẽ động, giọng nói cầu nhàu, hoàng đế buồn cười nhếch mày:” Không cho tới sao? Vậy trầm đi.”

Nói xong, hân nhấc chân, xoay người.

“Không cho đi.” Tiết Bích Đào liếc hân một cái, mè nheo:” Đã vào Bàn Ti động của ta, sao có thể để người làm chủ?”

Hoàng đế không nhịn được cười, cách màn nhéo gò má mịn màng của nàng. Da thịt nhẵn nhụi, khiến người ta không khỏi lay động. Giọng nói hân trầm thấp:” Trầm còn chưa vào, sao trầm không được làm chủ?”

Tiết Bích Đào đem những sợi chỉ hồng xả ra, bỏ nhào vào lòng hoàng đế. Đôi mắt long lanh, khiến hoàng đế không thể rời đi. Nàng dùng chỉ xanh quấn nửa vòng vào cổ hoàng đế, thổi khí vào tai hân:” Hoàng thượng không biết sao? Miệng người ta có thể phun tơ, chỉ cần hoàng thượng tới gần thì đã chạy không thoát rồi.”

Hoàng đế cam tâm tình nguyện bị trói buộc ở đây, nên cũng không phản đối màn biểu diễn này của Tiết Bích Đào. Hân nương theo sợi chỉ, nghiêng người hôn nàng, thưởng thức hương vị ngọt ngào trong miệng nàng. Đợi tới khi nàng thở gấp, đáy mắt nổi lên sắc xuân thì lùi lại một bước, không nghĩ tới lại tạo ra một tia chi bạc. Hân cười nói:” Quả thật là có thể phun tơ này. Người là yêu quái phương nào? Là người đem bảo bối của trẫm ăn mất đúng không, hử?”

Từ lúc chiếm được tâm hoàng đế, độ phối hợp của hân tăng gấp bội lên, khiến Tiết Bích Đào rất là cảm thán.

Nàng uốn éo thân mình, cổ cúi thấp, xấu hổ nói:” Người ta cười mây đi ngang qua chốn này, thật sự đối bụng, nghe mùi liên không nhịn được.” Mũi nàng giật giật, thòm thèm nói:” Mùi của người cũng rất thơm, không ngại để gia thường một ngụm chứ?”

Hoàng đế thờ dãi. Hân không nên tới gần vật nhỏ, một chút đã mê muội rồi. Mà nàng cứ kịch liệt âm ỉ, biết rõ hân không làm gì được, lại dám dâng thịt tới miệng hân, tỏa mùi thơm ngào ngạt chờ hân đến ăn.

Lửa đốt lên, lại không có chỗ phát.

Hân nhìn không được, thấp giọng hỏi:” Muốn ném thế nào?” Kỳ thật là muốn để nàng cắn cổ hay miệng gì đó rồi thôi.

Kết quả, vật nhỏ thực sự muốn quậy. Nàng nhìn thẳng địa phương đã dựng đứng ở dưới, còn vron đầu lưỡi hồng hồng liếm môi.

“Muốn ăn?” Hân dùng thanh âm khàn khàn hỏi. Một hồi lại nhớ tới mùi hương mật đào kia. Nhưng, thân thể vật nhỏ hiện tại. . .

“Bé ngoan, đừng lần khác nhé?” Ngọn lửa trong người ngày càng mãnh liệt, nhưng hân không thể không ngăn. Miễn cho không cẩn thận khiến nàng bị thương.

Tiết Bích Đào tuy rằng không phải thật thích làm vậy. Nhưng hân bằng lòng đình chỉ dự niệm, chỉ vì một lý do vớ vẩn của nàng mà chạy tới đây. Nàng phải báo đáp thật tốt. Hơn nữa, hân nhìn sẽ bị thương đó, giờ không để hân ăn no, về sao hân không chịu tới thì làm sao bây giờ.

Vì thế, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt tham ăn nhìn hấn, không nghe lời nói:” Không được, muốn ăn bây giờ.”

Hoàng đế không phải người dễ bản thân ủy khuất, hấn nghĩ được cho nàng như vậy đã là không dễ dàng. Hiện giờ hấn như bị lửa đốt, nàng còn không chịu buông tha, hấn đương nhiên không nhịn nữa. Cởi ngoại sam, nằm lên giường, đem mớ chỉ vương bên kia quăng hết xuống đất.

Tiết Bích Đào nhìn động tác nhanh chóng của hấn mà cười khanh khách, miệng nhỏ nhếch lên, nằm giữa hai chân hấn, hướng cái vật dựng lên cách một tầng vải, dùng cái miệng ẩm ướt tẩm rửa cho nó, tựa như mèo con ngậy thơ cần loạn. Hoàng đế vừa ngứa vừa đau, thật sự muốn nàng lập tức ăn.

Hấn trầm giọng nói, có chút khẩn cấp:” Bé ngoan...”

Nàng giương mắt, nuốt nước miếng, lần nữa lưỡng lự vừa cắn vừa kéo quần hấn, cái cảm nhẩn nhệ chạm tới nơi nào đó, cổ hấn lại phát ra tiếng thờ gấp. Nàng giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị, gât gao nhìn chăm chăm chỗ đấy, sau đó, cảm nhỏ đề lên, cọ cọ. Không đợi hoàng đế nhéo nàng, thuận thế hôn một cái. Hoàng đế hít sâu một hơi, cánh tay dài vịn về thân thể của nàng.

Nàng vội vàng né tránh, thanh âm mềm nhũn, phá lệ mê người:” Người ta còn chưa thể ăn được nha.” Lời nói cực kỳ chính trực.

Hoàng đế thoáng tỉnh táo, có điểm muốn cười, lại cúi đầu không chọc nàng nữa, ý bảo nàng tiếp tục.

Tiết Bích Đào đầu tiên là dùng ngón tay hơi lạnh chọt chọt, tuy rằng bộ dạng lớn lên rất xấu, hành động cũng chẳng dịu dàng, nhưng ai kêu người có chủ nhân tốt chứ (Cái đó đó =v=). Nàng tự mình đùa giỡn, bài xích trong lòng cũng giảm bớt.

Nàng một ngum đem nó ngậm vào miệng.

Tanh tanh, ừm, còn có chút khó chịu.

Hoàng đế khàn giọng kêu:” Đầu nhỏ nhúc nhích đi.”

Nàng nghe xong cũng ngoan ngoãn di động, cái lưỡi liếm liếm, tròn mắt thỉnh thoảng chớp chuyển, trộm dò xét thần sắc của hấn, lại nhẹ nhàng hút, mùi phần nghịch ngợm.

Hấn thiếu chút nữa giữ không nói, không khỏi cắn răng nói:” Tiểu yêu tinh, sớm muộn cũng cho nàng biết tay.”

Nàng không trừ lời, miệng ngậm đã sớm đau. Dần dần không nhìn được nữa, thứ trong miệng cũng ngày càng lớn. Bàn tay nhỏ bé bắt đầu làm chuyện xấu, rốt cuộc khiến hấn xương cốt cũng tê dại, thẳng tắp đem dịch trắng tiết vào miệng nàng.

Hoàng đế hít mắt thỏa, ngược lại thấy vật nhỏ đang sắc, trong lòng căng thẳng, ôm lấy nàng, vừa giúp nàng vỗ lưng thuận khí, vừa nói:” Trẫm nói rồi, nàng ít xem mấy truyện thần tiên yêu quái gì đi. Lại làm ra chuyện nghịch ngợm gì nữa, cả trẫm cũng không thể giúp nàng. Hiện tại biết khó chịu chưa?”

Tiết Bích Đào nắm chặt tay, mềm nhũn đánh vào người hoàng đế:” Còn nói nữa, đồ qua sông phá cầu, lại còn mắng cầu là bã đậu, đáng bị sập. Hu hu hu, hoàng thượng xấu xa, giúp người thư thái lại còn mắng ta.”

Hoàng đế bất đắc dĩ.

Bất quá, hấn quả thật cũng không nên nói như vậy. Vì thế, hấn tiếp tục vỗ lưng cho bảo bối, cúi người dỗ nàng:” Đừng khóc đừng khóc, là trẫm không đúng. Ngày mai trẫm lại kêu người làm cá cho nàng ăn?”

Nàng đem thứ còn sót lại trên miệng lau hết vào người hấn, tới thế nào trở về thế ấy. Đồng thời khóc nháo:” Hoàng thượng chửi người ta là mèo tham ăn! Người ta không cần cá!”

Hoàng đế bị cọ lung tung, không còn cách nào khác, đành nói:” Rồi, không ăn cá. Vậy nàng nói xem muốn trẫm đáp ứng cái gì?” Một khi nàng nháo không ngớt thì nhất định lại có chuyện. Nhưng hấn lại cố tình để nàng náo, sủng ái nàng vô pháp vô thiên.

“Người ta không thích cái người tên Khúc gì gì ấy. Hoàng thượng về sau không được đi tìm nàng.” Tiết Bích Đào nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ầm ĩ nửa ngày, rốt cuộc quên luôn tên cái nữ nhân kia rồi. Dù sao thì, hoàng đế hiền là được.

Hoàng đế kinh ngạc:” Nàng và nàng ta từng có chuyện gì sao?”

Tiết Bích Đào gât gao ôm lấy hoàng đế, đầu nhỏ cúi xuống, hừ một tiếng:” Nàng ta muốn thừa dịp này chiếm lấy hoàng thượng, người ta không cho phép! Không cho phép!”

“Nhỏ mọn.” Hoàng đế cười, vỗ nhẹ lưng nàng, nói:” Trẫm đã biết.”

Ngày hôm sau tỉnh lại, hoàng đế mới cùng nàng tính toán nợ nần.

“Trẫm nhớ rõ, tối qua nàng dùng lý do “Thân thể không khỏe” lừa trẫm tới, đúng không?”

“Hoàng thượng nói khó nghe quá, người ta không khỏe thật mà.”

“Làm sao không khỏe? Ăn được ngủ được, lại còn diễn kịch được, rất có bản lĩnh mà.”

Tiết Bích Đào ủy khuất vương tay, trên ngón trỏ để lộ một cái lỗ nhỏ.

Nàng làm nũng:” Kim đâm rất đau đó, thật!”

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Anh Đào

"Minh Lộ tỷ tỷ, tỷ có nghe nói gì không? Hôm qua ai đó phong phong quang quang bước đi, lại mặt xám mày tro trở về. Trần tần nương nương chỉ cần nói thân thể không khỏe, đã dễ dàng thỉnh được hoàng thượng đi rồi." Hoàng Diệu đứng trước cửa phòng Khúc Hân Nhiên, chế giễu nói: "Cũng không biết nàng ta hầu hạ thế nào."

Từ lúc Khúc Hân Nhiên mượn các nàng làm bàn đạp để tiếp cận hoàng thượng, tâm tình các nàng đã không vui. Lần này lại là nàng ta chiếm cơ hội trước. Lúc này nếu không bỏ đá xuống giếng, quả thật là phụ với ý trời rồi!

Cô nương được gọi là "Minh Lộ tỷ tỷ" kia trong lòng cũng không thấy thoải mái, giả bộ khuyên nàng: "Người ta cũng là lần đầu, không chu đáo cũng là bình thường."

Lời vừa nói ra lại khiến mấy cô nương cười ra tiếng.

Các nương nương trong cung lần đầu thị tẩm cũng chưa từng ai trải qua chuyện này. Hoàng thượng sẽ cấp vài phần mặt mũi. Dù là không chữa mặt mũi cho phi tần thì cũng cấp mặt mũi cho thế gia sau lưng các phi tần chứ? Đáng tiếc, phía sau nàng không có chỗ dựa.

Việc này nếu dừng trên người mình, đương nhiên là sẽ tức giận. Nhưng dính trên đầu người khác thì đừng trách người ta cười nhạo. Các nàng rốt cuộc vẫn còn trẻ, đều cảm thấy chính mình tốt, gia thế không phải quan trọng nhất, cuối cùng sinh ra cảm giác đồng mệnh tương liên.

Tựa như cười vài tiếng, thì bản thân sẽ khác với người nợ vậy.

"Hừ, ngày thường nhìn nàng ta một bụng xuân thu, làm bộ dạng học vấn thanh cao. Vậy mà ngay cả chút thủ đoạn ấy cũng không có, uống phí cô cô một phen dạy dỗ. Còn khiến chúng ta mất mặt theo."

"Không chỉ vậy đâu! Tự nhiên để nàng ta thị tẩm đầu tiên. Hiện giờ ta cũng không dám ra khỏi Uyển tử luôn, rất sợ bọn cung nữ thái giám tới chê cười. Tự nhiên liên lụy ta." Lời nói ra chỉ có hai phần là oán hận, còn lại tám phần đều là châm chọc. Ý là ngay cả những hạ nhân thấp kém nhất cũng khinh thường Khúc Hân Nhiên.

"Đúng vậy đó..."

Sáu người như đã bàn trước, đứng ở cửa, ta một câu, ngươi một câu, thi nhau chế giễu. Nói thẳng tới nỗi cả hoa cũng phải xấu hổ. Nhưng cánh cửa vẫn kiên trì đóng, chánh chủ cũng không hiện thân.

Lúc lâu sau, mấy người họ nói đủ rồi, nhìn nàng cũng không có ý định đi ra thì hừ một tiếng, đều rời đi.

Trong phòng, Khúc Hân Nhiên nắm chặt tay, trong mắt hiện lên tia sắc bén.

Bây giờ cứ để chúng nói, đợi tới khi nàng thành công, lúc đó thu thập cũng không muộn. Dù sao, nàng cũng không dễ dàng nhận thua!

Tiết Bích Đào chậm rãi mở ra một cây quạt trúc, trên đó vẽ những chú gấu trúc, hoặc là tham ăn nhìn nan quạt bằng trúc, hoặc là trốn sau những cây trúc, dáng điệu đều ngây thơ khả ái, trông rất sống động. Nàng bắt quạ chỉ vẽ nháp một con trên giấy, bộ dạng cũng đại khái thôi, không nghĩ tới hoàng đế chỉ dựa vào tưởng tượng mà đem chúng tạo thành nhiều hình thái như vậy.

Không hổ là đế vương, tài năng toàn ở những chỗ khó hiểu. Nàng trong lòng khích lệ hân một lần.

"Phụng Tử, mang cất đi, đợi lúc nóng lại dùng." Tiết Bích Đào khép quạt lại đưa qua. Phụng Tử hai tay cầm lấy, tìm một cái hộp bỏ vào.

Vân Lũ thấy tâm tình chủ tử không tồi, không muốn nài lại mờ mịt ngủ nữa, liền trêu chọc nói: "Nô tỳ không nghĩ chủ tử cũng là người thích đùa, kêu người đem giầu đèn trong phòng ngủ đi. Chỉ là không biết thánh thượng hôm qua rốt cuộc có thấy mặt vị kia không?"

Tiết Bích Đào nhớ lại chuyện này, không nhịn được cười: "Cần gì phải hạ thủ độc ác mới có thể tuyệt đường người khác? Làm như vậy á, hoàng thượng có biết cũng chỉ cười mà thôi."

"Việc này người giao cho ai làm?" Tiết Bích Đào đột nhiên nhớ lại. Việc này làm tốt, đương nhiên phải thưởng.

"Hồi chủ tử, nô tỳ giao cho Vân Hương tỳ xử lý." Khóe môi Vân Lũ khẽ cười, đáp không chút hoang mang. "Vì nghe nói là chủ ý của chủ tử, nàng cũng không dám chậm trễ."

Tiết Bích Đào nghe xong thì vỗ về áo ngủ bằng gấm thêu đầy hoa văn phức tạp, hàng ngàn hàng vạn sợi tơ trắng tấp, tìm không ra được chỗ may. Nàng đột nhiên nói ra một câu: "Người cảm thấy thế nào?"

Vân Lũ vừa nghe liền hiểu ý, cười cười, tiến lên thay chủ tử kéo góc chăn. Vì đứng gần, giọng nói cũng nhỏ đi không ít: "Nô tỳ đoán rằng, nàng là người của thánh thượng."

"Cho nên người mới bảo nàng đi làm chuyện này, dò xét một hồi?" Tiết Bích Đào hỏi.

Vân Lũ gật đầu: "Nô tỳ nghĩ, nếu là đúng như vậy, nàng nhất định hiểu biết hơn mấy người nô tỳ nhiều, làm nhiệm vụ này rất thích hợp. Chúng ta thứ nhất có thể quan sát cách nàng làm việc, thứ hai cũng có thể thấy thái độ của thánh thượng."

Tiết Bích Đào nhướn mày: "Người thật to gan, làm việc cũng không thương lượng trước với ta, hiện giờ còn bảo ta đi thử hoàng thượng."

"Nô tỳ hôm qua cũng là nhất thời gặp Vân Hương tỳ mới nảy ra chủ ý này. Với lại, cơ hội tốt như vậy, chủ tử chắc là sẽ đáp ứng. Vì thế nô tỳ mới làm." Vân Lũ thối lui từng bước, tươi cười không đổi.

Đến bây giờ, tính cách chủ tử nàng cũng hiểu rõ. Loại việc nhỏ này người sẽ không để trong lòng, chỉ cần không ảnh hưởng tới đại cục. Mà một Vân Hương cũng chẳng ảnh hưởng tới bàn cờ của chủ tử.

Tuy rằng nàng cũng thường xuyên hoài nghi rằng, có phải trong lòng chủ tử có phẫn không? Tựa hồ luôn trước đó không chào hỏi, đột nhiên lại làm ra hành động kinh người. Giống như lúc sanh non, nàng cũng phải tới sau này mới nghe chủ tử nói. Lại càng cảm thấy bộ phục, trong tình huống hung hiểm ấy, chủ tử lại có thể nghĩ ra được như vậy. Kỳ lạ nhất là vị thuốc kia, không biết là do Tiết gia đưa vào, hay là do chủ tử để sẵn bên người để phòng họa.

Phi tần bình thường, phạm là hạ nhân qua mặt nàng làm cái gì thì sẽ bị cho là đi quá giới hạn, không tôn trọng chủ nhân. Nhưng Tiết Bích Đào dù sao cũng không phải là người cổ đại, nếu không xúc phạm tới lợi ích của nàng, lại giúp nàng tính toán, nàng sẽ càng vui mừng. Nàng cười nói: "Tâm tư này của người, ta cũng sẽ không cô phụ. Đợi hoàng thượng tới, ta sẽ thử một lần."

Thật ra nhờ "Cảnh giác" mà nàng đã đoán ra được một phần. Nơi nơi quan sát nàng, lại không làm hại nàng, nghĩ tới nghĩ lui, người sau lưng Vân Hương chỉ có thể là hoàng thượng.

Người đứng đầu thiên hạ làm việc cũng thật phách lối. Người ta an bài thám tử đều là phóng trong góc nhỏ nào đó, tránh bị phát hiện. Hắn thì ngược lại, sắp xếp ngay vị trí đầu lĩnh.

"Nô tỳ đa tạ chủ tử tín nhiệm." Vân Lũ mỉm cười.

Tiết Bích Đào thưởng cho nàng, sau đó bảo nàng lui xuống. Vân Lũ tuy rằng không muốn chủ tử ngủ nhiều, nhưng cũng không dám khuyên. Rốt cuộc cũng ra ngoài.

Lần này là oan uổng Tiết Bích Đào rồi. Tiết Bích Đào chỉ là cảm thấy không khí trong phòng có chút kỳ quái, giống như cơn gió lạnh thổi qua giữa trưa lần trước.

Đúng là gió.

Nàng nhìn xuống một góc sa trường đang lay động, có chút bất đắc dĩ, lại có chút không tin, hô một tiếng: "Vương gia?"

Thọ vương từ sau bình phong đi ra, tùy ý cười: "Không tồi, rất cảnh giác." Có vài phần miễn tuệ như lúc nàng ở trên ngọn cây, điều này làm suy đoán lúc trước của hắn bị phủ định.

Từ lúc hắn điều tra về đôi tỷ muội song sinh tiền cung của Tiết gia xong, hắn liền có chút hoài nghi, không biết người ngày ấy có phải hay không là một Tiết cô nương khác? Nàng từ nhỏ thân thể yếu ớt, lực cánh tay theo hắn quan sát cũng là không có, điều này rất đáng ngờ. Loại chuyện thay mặt đổi đào này cũng không hiếm xuất hiện đâu.

Giữa lúc hắn đang muốn kiểm chứng vị Tiết cô nương còn lại thì nghe tin nàng ta bị giam vào lãnh cung.

Không gặp được người này thì đành phải tìm người khác thôi. Huống chi, hắn vô luận hỏi thăm thế nào thì đều cảm thấy, phương thức Tiết gia dưỡng nữ nhi cũng rất tầm thường. Chính mình tìm không ta, tìm nguyên chủ giải buồn cũng tốt.

damn it! (Nguyên văn)

Không phải nói phòng của phụ nữ đang ở cỡ không thể vào sao? Không phải nói cổ nhân đều sợ thấy máu sao?

Tiết Bích Đào rồi rầm giật nhẹ chân. Bình tĩnh lại cảm xúc, nàng nói: "Không biết vương gia hôm nay tới làm gì?"

Từ dùng hằng ngày hôm nay lại dùng trong tình cảnh này, thật là kỳ diệu mà.

"Tới thăm người một chút." Thọ vương tới gần, tùy ý nhéo nhéo tay nhỏ của nàng. Vẫn mềm như trước~

Thăm, thăm cái đầu người! Tiết Bích Đào tròn mắt há hốc mồm.

Từ lúc nàng chậm rãi thích ứng với cuộc sống nơi đây, đã lâu rồi không phun ra mấy câu chửi như vậy. Vị vương gia này đi đi lại lại, không có ý thức quy củ, làm việc vô câu vô thúc. Ngay cả phi tử của hoàng đế cũng dám chạm. Đây không phải là biểu hiện của việc chán sống sao?

Bất quá, sau khi so sánh giá trị sức mạnh của hai người, nàng cảm thấy, loại đồ đệ vô lễ này vẫn là giao cho hoàng đế trấn áp đi.

Vì thế, tay vẫn như cũ bị hấn cầm, mà nàng lại ngoan ngoãn ách xì một cái, không có phản kháng.

Thật giống mèo mà ~

Thọ vương cảm thán. Không biết chừng ngay giây sau hấn có thể sẽ xách nàng lên luôn không.

"Người hôm qua đem hoàng huynh từ chỗ Khúc...." Thọ vương nhú mày, ngừng một chút, nói tiếp: "Khúc gì đó đoạt về phải không?" Bộ dạng hấn như đang nói chuyện phiếm.

"Không, không hề." Nàng mê mang nhìn hấn. "Hoàng thượng cũng không phải của nàng ta mà."

Thọ vương cười. Cách lý giải của nàng luôn khiến người ta kinh ngạc.

"Không phải nói sẽ mời bốn vương xem kịch vui sao? Như thế nào không sử dụng mật đạo?" Hấn chuyển đề tài.

"Còn chưa tới lúc." Chẳng những tay mềm, mà cả giọng nói cũng mềm, khiến người ta không đành lòng tức giận nàng.

"Muốn đợi tới khi nào?"

"Đương nhiên là lúc trong cung ảm ỉ nha." Xem cuộc vui cũng không tệ.

"Ồ." Thọ vương trầm ngâm: "Chắc cũng nhanh thôi."

Tiết Bích Đào nghe xong liền phản chấn, ngừng đầu nói: "Có ý gì?"

"Sáu tháng năm là thọ thần của hoàng huynh, sẽ rất hấp dẫn." Khóe môi hấn nhếch lên, ra vẻ thần bí.

"Nói nói." Nàng đẩy đẩy tay hấn, thúc giục nói. Thừa nước đục thả câu là hành vi rất không có đạo đức!

Hấn đẩy nàng xê dịch vào bên trong, ngồi bên giường, dựa vào gối, làm bộ dạng 'hối lộ trước nói sau'.

Tiết Bích Đào chui ra khỏi chăn. Thân là nữ nhân của hoàng đế, nàng cảm thấy, nằm cùng một giường với huynh đệ của hấn thì cũng có chút kỳ cục. Vẫn là ngồi chồm hổm tốt hơn.

Nhìn trái nhìn phải, trên giường giống như không có thứ tốt, nàng đành đưa tay qua, thử hỏi: "Tiếp tục cho người mượn chơi?"

Thọ vương liếc mắt một cái, ngồi im như núi.

"Vậy người muốn cái gì?" Tiết Bích Đào thử mấy thứ xong thì nhục chí. Tên này không thể dùng lối suy nghĩ của người bình thường mà đối phó được.

"Lại đây." Thọ vương nhìn nàng xoay xoay đầu như mèo con tự đuôi theo cái đuôi của mình. Xem thỏa mãn rồi, hấn rút cục ra lệnh.

Tiết Bích Đào liếc mắt nhìn hấn, xác nhận không có nguy hiểm, mới tới gần một chút.

Thọ vương đưa tay qua, thuận theo tâm ý xách cái cổ mềm mại của nàng. Xách được một chút, không đạt được mong muốn, hấn ghét bỏ nói: "Quá nặng."

Tuy rằng gần đây ăn ngủ nhiều, uống thuốc bổ nhiều. Nhưng trên thế giới này làm gì có chuyện xách cổ người ta lên! Tiết Bích Đào đột nhiên có loại cảm giác như ở chung với tiểu Nghiễn. Tuy rằng tính tình hai người khác nhau, nhưng làm việc lại hợp tới kỳ lạ.

Tựa như lần đó tiểu Nghiễn ngứa mắt bộ dạng sa đọa của nàng, lấy gạt tàn thuốc đập nàng. Đập thiếu chút nữa nàng chảy máu đầu luôn. Hành động quả thật kỳ cục khác người.

Mặc dù tiểu Nghiễn cũng thường nói, nàng thật ra cũng kỳ không kém.

Tiết Bích Đào lại hùng hổ:"Đã nói ta không phải mèo!"

"Nói hồi nào?" Thọ vương còn thành thật đáp lời.

Tiết Bích Đào suy nghĩ một chút, nhất thời xịu xuống. Hình như là hôm qua nói với hoàng đế thì phải. Đại khái cảnh tượng giống nhau làm nàng nhất thời quên mất.

Nàng ấp úng:"Người không nhớ rõ thì không có tư cách hỏi."

"Tối hôm đó chắc ngươi vẫn còn tỉnh dưỡng nhĩ?" Thọ vương trở lại vấn đề chính.

Tiết Bích Đào mơ hồ:"Hử? A, ừ."

"Vậy là tốt rồi. Đến lúc đó, bổn vương mang ngươi đi xem não nhiệt." Thọ vương phục hồi về lưu loát như mới xuất hiện. "Về phần chuyện gì thì, ngươi không cần đi tra đầu, tra cũng vô ích."

Bỏ lại một câu, hần tiêu sái ra đi.

Tra cũng vô ích sao?

Tiết Bích Đào cắn ngón tay suy nghĩ một hồi, quyết định ngủ trước tính sao.

Bất quá, trước khi ngủ, nàng hưng hăng thêm vào mục "Thân thể nhẹ nhàng" ba điểm. Hừ, nàng mới không có mập!

[Lời tác giả] Rốt cục cũng nhớ rõ cái bảng

Ngọt ngào: 5

Xinh đẹp

Ôn nhu

Hoạt bát

Lãnh diễm

Cao quý

Khí phách

Không dễ bị hãm hại (Tức, bị hãm hại hoàng đế cũng không tin):10

Dễ dàng hãm hại người (Tức, dù là hãm hại hoàng đế cũng tin):1

Cảnh giác (Tức, khi gặp nguy hiểm sẽ phát tín hiệu): 10

Giọng nói ngọt ngào

Giọng nói thánh thót

Giọng nói mềm mại: 5

Giọng nói khí phách

Thân thể mềm mại: 5

Thể chuát khỏe mạnh: 3

Da thịt trắng nõn

Tóc tai đen nhánh

Chân dài thắt lưng mỏng: 5

Thân thể nhẹ nhàng: 3

Đễ dàng mang thai

Mùi hương tự nhiên: 1

Xạ +2

Ngư +3

Tổng cộng: 53 điểm

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ăn thân

Tối ngày sáu tháng năm, Tiết Bích Đào đã sớm đem chuyện này quăng sau đầu. Nàng cũng không phải không thử tra qua, nhưng quả thật không có manh mối. Hiện tại mình còn đang ở cữ, đại khái cũng không ảnh hưởng tới, vậy cần gì phí sức lao động.

Vì thế, nàng như cũ ăn ăn ngủ ngủ, trừ bỏ suy nghĩ tặng quà gì cho hoàng đế hết mấy ngày, thì thời gian trôi qua thực thanh nhàn.

Tối hôm đó, tuy rằng hoàng đế cho người tặng một bàn tiệc đầy đồ ăn, nhưng Tiết Bích Đào một mình một người cũng không muốn ăn gì, chỉ ăn một ít mứt táo rồi thôi. Còn lại đều đem thưởng cho đám người Vân Lũ. Nàng từ trước tới nay đói mới ăn, ăn no ăn ngọt. Mặc cho ai nói gì cũng không sửa được.

Tiết Bích Đào xoa mắt, lắc đầu chui vào ổ chăn. Đầu nhỏ tròn trong chăn, tóc đen xõa trên gối, che mắt khuôn mặt như hoa sen.

Thọ vương đứng hèn xuất hiện trước mặt nàng, tinh thần mười phần, bộ dạng chuẩn bị xuất phát. Đến lúc tới nơi mới phát hiện bộ dạng đồ dẫn, tóc tai bù xù của nàng. Hắn trong lòng chửi mắng. Đây là lần thứ ba bị nàng chơi xấu.

“Mèo con.” Hắn thuận miệng đặt biệt danh cho nàng, tiến tới gõ gõ.” Kịch vui diễn rồi kia.”

Nàng trở mình một cái, đưa lưng về phía ngoài giường. Thọ vương kêu vài lần không được, không kiên nhẫn xách cổ nàng ra. Trong lúc động vật nhỏ kia theo bản năng muốn phản kháng thì bị hắn trấn áp. Nhưng thật ra, do da nàng quá trơn bóng, mém nữa cũng trốn thoát vài lần. Tiết Bích Đào dùng sức lấy chăn quấn hẳn lại. Sau đó thông minh đứng lên đem ngoại sam mặc vào.

Nàng cũng không phải không nghe thấy, mà là không muốn để ý. Nhưng độ cố chấp của người nam nhân này đã vượt quá mức tưởng tượng của nàng.

Thọ vương sau khi bị bó cánh tay lại, mới phát hiện đây mới là móng vuốt mèo con. Đợi nàng mặc xong xiêm y, hắn mới tiếp tục cùng nàng so đo. Hắn cuối cùng vẫn biết cái gọi là: Phi lễ chó nhìn.

Lúc lâu sau, giọng nói nhỏ nhỏ tức giận vang lên “Xong rồi”, hẳn lúc này mới xoay người. Hắn nhìn nàng lão đạo đứng lên, giống như không cần thận sẽ ngã trở về thì từ miệng gọi lên ý cười cổ quái. Nàng lúc này thật sự không có lực công kích.

“Rất mệt?” Hắn tiến lên đỡ nàng.

“Ừ, hôm nay ngủ hơi nhiều.” Giọng nàng sau khi bị đánh thức mềm mại như bánh trôi.

“...” Thọ vương im lặng. Hắn nhìn nàng một thân váy vàng, rất không hài lòng. Xiêm y này biểu lộ được sự kiêu ngạo, nhưng không thích hợp để ăn thân. Hắn dùng áo choàng màu đen khoác lên người nàng, tiện đà ôm nàng vào tay. Hắn ôm nàng tựa như ôm một con búp bê nhỏ xinh, không có nửa điểm mập mờ. Hắn chỉ là cảm thấy, nha đầu yếu ớt tới thần kỳ như vậy, hẳn là nên cưng chiều một chút.

Tiết Bích Đào mơ hồ nhìn nhàn:” Người trong bữa tiệc uống nhiều rượu quá sao? Bồn cung là tẩu...” Nàng đem từ cuối nuốt vào bụng. Hình như dựa vào thân phận của nàng cũng không đủ tư cách làm tẩu tử của hắn. Ý thức được điểm ấy, nàng lại có chút nhục chí. Mà thôi, xưng hô này nghe cũng già quá. Nàng tự mình an ủi một câu.

“Hử?” Thọ Vương nhếch mày hỏi lại, sau đó đột nhiên nói ra một câu long trời lở đất:” Người là định nói ‘hoàng thượng vào đi, bên trong rất ấm áp.’ sao? (Anh vương gia thích nghe lên người ta ấy ấy ==)))

Tiết Bích Đào ngẩn người.

“Ngươi – khôn – khiếp!” Nàng gần từng tiếng, hận không thể phun hết nước miếng lên mặt hắn. Người này đường đường là vương gia, thân đệ của thiên tử, vậy mà cư nhiên lợi dụng mặt đạo làm loại sự tình này? Nàng bỗng nhiên nhớ tới cảnh đào cấm ở khung cửa. Nàng còn từng dùng qua nó để sờ cảm rất nhiều tiểu mỹ nhân.

Thọ vương thấp giọng cười, nha đầu này cư nhiên còn có thể nói lời thô tục, không biết hoàng huynh từng nghe thấy chưa. “Có vậy mà muốn làm tẩu tử của bốn vương sao?”

Hắn vỗ vai gáy nàng một cái, thuận tiện đưa tay đỡ lưng nàng, nói: “Đừng gây sự, muốn giả bộ trình liệt cũng phải có hoàng huynh ở đây nhìn mới được.”

Nàng dừng một chút, kỳ quái nhìn hắn: “Ngươi thật sự không quan tâm tới quy củ?” Hắn thật là cô nhân sao? Giống như không thích hợp với triều đại này. Điều này làm nàng nhớ tới Tuy Dương đề trong lịch sử, nghe nói, đó là một người vượt qua rất nhiều quy định của thời đại. Mà người trước mặt này, nếu không phải có tính cách giống Tuy Dương đề thì hẳn là có dòng máu phóng khoáng của dân du mục. Nàng nghiêng về ý kiến sau hơn. Người này tựa hồ không có tính toán làm đại sự gì, chỉ thích làm những chuyện có hứng thú, chẳng qua là tiêu đánh tiêu nháo thôi.

Thọ vương cười nhạo: “Quy củ chẳng qua là thứ người đời định ra, cùng bốn vương có quan hệ gì?”

“Đạo đức thì sao?” Tiết Bích Đào truy vấn.

Thọ vương nhìn ánh mắt kỳ lạ của nàng, lúc lâu sau lại lạnh nhạt nói: “Ngươi yên tâm, bốn vương không có coi trọng ngươi. Tình huống này không tồn tại luân lý đạo đức.”

“Nhưng ngươi ôm ta!” nàng đứng lý hợp tình nói.

“Bốn vương chỉ là cảm thấy...” Thọ vương nghĩ một hồi, tựa hồ tìm không thấy từ thích hợp, hắn suy tư nói: “Đại khái là cảm thấy ngươi và bốn vương là cùng một loại người.”

“Ngươi coi ta là bằng hữu?” Ánh mắt Tiết Bích Đào sáng lên.

Nói thực, nàng tại triều đại này trôi buộc tới mức có chút cô đơn. Cho dù nàng trước đây chưa từng nghĩ tới, nhưng vẫn hy vọng có bạn bè, có chiến hữu. Ít nhất khi thất bại vẫn có người nhất xác nàng đi mai táng.

“Bằng hữu?” Thọ vương trầm ngâm, tiện đà cười nói “Có lẽ vậy.”

Tiết Bích Đào dùng bộ dạng trước đây đối với các ca ca, chụp vai hắn, thừa dịp hiện tại đang ở địa thế cao, có thể chụp tới: “Phải là phải, không phải là không phải. Vương gia, thân là nam tử hán, không thể do dự như vậy.”

“Dài dòng.” Thọ vương đánh một cái vào bàn tay trên vai mình: “Mèo con, chúng ta đi xem diễn.”

Nàng lúc này không phản kháng nữa, mà coi hắn là một người anh trai, tận lực làm cho mình không đập trán vào vai hắn. Có lẽ do đối với hoàng đế vô tâm, nhưng lại thiết mình kết làm bằng hữu với hắn nên hành động của nàng ngược lại không quá tự nhiên.

Nàng nhớ lại. Mới đầu, nàng lo lắng hắn sẽ đưa chuyện hai người gặp mặt tiết lộ cho hoàng đế, nên tuy phối hợp nhưng vẫn giữ khoảng cách. Hôm nay hắn từ bữa tiệc chạy đến xách nàng đi xem diễn, khiến nàng cảm thấy được, nếu hắn thiết tình muốn tìm một người bạn chơi cùng thì cũng không tệ. Kỳ thật hắn là một vương gia, nếu không có chuyện gì lại chạy tới hăm hại một hậu phi như nàng thì đây không còn là kịch bản hậu cung nữa mà phải là ngôn tình yêu hận đâm chém rồi. Nàng quyết định đem sự tình nghĩ đơn giản một chút, coi như ở hiện đại kết giao bằng hữu vậy, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Dù sao thì, nữ nhân mà có bằng hữu khác phái thì sức quyến rũ mới có thể tăng nha.

Nàng cười như mèo trộm được thịt. Tuy rằng không phải thật sự ăn trộm, nhưng bộ dạng kẻ trộm này cũng làm lòng người không nở. Thọ vương thâm nghĩ.

“Chuyện nương nương giao thế nào rồi?” Trong một góc tối ở ngoài Vĩnh Thọ cung, hai người mặc trang phục thái giám làm ám hiệu với nhau, thỉnh thoảng nói nhỏ mấy câu.

“Đã dùng giấy dai thay rồi, chỉ cần động chút tay chân.” Thái giám thấp giọng bẩm báo, sau đó vỗ ngực cam đoan: “Ngài yên tâm, việc này nô tài đã tỉ mỉ làm, không sai được.”

Tên thái giám nhìn thân phận cao hơn một chút uy hiếp nói: “Nếu có sai sót gì, không chỉ chúng ta tìm ngươi vấn tội, mà chỗ nương nương cũng trăm triệu lần không tha cho ngươi.”

“...Nhưng mà, nếu làm xong...” Thái giám kia lại nói: “Thăng chức rất nhanh. Lúc đó, có lẽ ngay cả ta cũng kém hơn ngươi.” Trong giọng hắn mang theo chút hâm mộ. Nhưng không còn cách nào, ai bảo cấp trên an bài như vậy chứ.

“Đúng là chuyện lớn!” Tiểu thái giám kia vừa mừng vừa sợ. Hắn rất sớm đã được xếp vào đây, bằng vào việc chịu khó, thông minh, lại có cơ hội chiếm được trọng dụng của vị trong Vĩnh Thọ cung, được nương nương lựa chọn. Lại không nghĩ rằng chuyện lần này quan trọng như vậy, mà ngay cả vị nội thị công công tài trí hơn người cũng ngưỡng mộ hắn. Điều này làm hắn quyết định sẽ làm thật tốt.

Hắn cam đoan nói:” Nô tài thấp cổ bé họng, nếu không phải ngài thường xuyên ở trước mặt nương nương nói ngọt, bực chuyện tốt này cũng không tới phiên nô tài. Chuyện này nếu làm thỏa đáng, nô tài cũng như cũ kính trọng ngài.”

Công công kia nghe xong trong lòng cũng thoải mái, nhưng không biểu lộ ra ngoài. Hắn liếc mắt nhìn bụi cỏ đang lay động trong gió, nói:” Tốt lắm tốt lắm, người nhanh đi về đi, đừng để người ta sinh nghi.”

Tiểu thái giám rất biết làm người, liên tục lên tiếng trả lời, đợi công công kia rời đi xong mới bắt đầu di chuyển bước chân. Đợi hai thái giám đi rồi, từ trong màn đêm xuất hiện hai người. Đó là Tiết Bích Đào và Thọ vương thông qua mật đạo tới Vĩnh Thọ cung.

Tiết Bích Đào chưa hiểu rõ hết, nhìn về phía Thọ vương:” Pháo hoa ư?”

Thọ vương chợt nàng một cái:” Ai thích chơi?”

“Ta.” Nàng không chút do dự, bắt quả trong lòng cũng đã biết đáp án.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Xem pháo hoa.”

=====

“Đáng tiếng hôm nay Trần tần nương nương không tới được.” Mật quý nhân nhìn pháo hoa đầy trời, khẽ cười, nhưng vì chữ “Trần” nặng nề nói ra, nàng lại khiến người ta có chút dè ý.

Người bên ngoài đều chỉ nói nàng ở chỗ sẵn sẵn bị Trần tần bắn một mũi tên mà tức giận tới giờ, nhưng không biết rằng, lúc nàng phun ra chữ này, ánh mắt lại dò xét Trình quý tần.

“Muội muội chớ nói lời này. Hiện giờ Trần tần muội muội sợ là còn đang thương tâm đó. Dù là miễn cưỡng tới đây thì cũng không có tâm tư thưởng thức pháo hoa.” Lệ tần vì không thể sinh con, nên đối với chuyện người khác sảy thai, nàng luôn ôm thái độ vui sướng khi người gặp họa.

Người khác không biết rằng, tại một nơi bí mật gần đó, Tiết Bích Đào lại đang quan sát tất cả, bởi vì có ánh sáng của pháo hoa nên nhìn rất rõ ràng. Hai người này đúng là từng có lễ, bất quá, người trong cung bất kỳ lúc nào cũng có thể sinh ra mâu thuẫn, thậm chí là oán hận, cái này cũng không có gì ngạc nhiên. Chỉ cần bất hòa với mình là được. Nàng đem ánh mắt đặt lên người Mật quý nhân, bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói nhắc nhở của Thọ vương:” Tới đây.”

Một âm thanh quen thuộc khác cũng cùng lúc vang lên:” Đại hoàng tử, đừng đứng!”

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Xem kịch vui

Tuy rằng thanh âm nàng vang lên đúng lúc, nhưng Hàn Thừa Vận là một hoàng tử tôn quý như thế, làm sao nghe theo lời một "cung nữ" như nàng? Huống chi cung nữ này kêu đột ngột như vậy, hắn còn chưa kịp tiêu hóa ý tứ của lời này, cũng đã quyết định tiếp nhận lửa và pháo hoa thái giám đưa tới, chuẩn bị chiêm ngưỡng.

Khúc Hân Nhiên thấy thế rất khẩn trương.

"Đại hoàng tử, cẩn thận!"

Pháo hoa kia tựa như đóa cúc, tỏa ánh sáng chói mắt, đồng thời khiến hành động của Khúc Hân Nhiên càng thêm tiên diễm lóa mắt. Ánh sáng của pháo hoa phụ trợ chiếu sáng thân thể nhỏ bé của nàng, đem đại hoàng tử cao chưa tới thất lưng bảo vệ phía sau. Mà xa xa, tiếng nổ mạnh qua đi, chỉ còn sót lại bụi trên đất, một trận gió thổi qua, càng khiến người ta hoa mắt.

Trước đó, không người nào biết ý tưởng trong lòng Khúc Hân Nhiên.

Bởi vì Trần tần can thiệp, khiến hoàng thượng không lật bài tử của nàng, nàng đương nhiên không cam lòng cứ như vậy ở cùng với những nữ nhân bình thường, đợi từng ngày trôi qua rồi chết già trong cung. Cho nên, nàng quyết định tạm thời đáp lên thuyền của Đức phi, ít nhất cũng có cơ hội đạt được thánh sủng.

Nhưng phi tần địa vị cao trong cung làm sao có thể nuôi dưỡng một quân cờ vô dụng? Không giống như khi xưa Ngô Canh Y tìm nơi nương tựa, dù nàng có tốt, Đức phi cũng khinh thường liếc mắt. Nàng rơi vào đường cùng, ngược lại chú ý tới đại hoàng tử. Nàng cho rằng, đại hoàng tử là vận mệnh của Đức phi, nếu đối tốt với đại hoàng tử, Đức phi cũng có thể xem trọng nàng.

Lại không nghĩ rằng cơ hội tới nhanh như vậy. Ngay tại sinh yến của thánh thượng, nàng như thường đem tầm mắt dừng ở chỗ đại hoàng tử, thấy sắc mặt của thái giám bên cạnh hắn có chút kỳ quái. Nàng quan sát hồi lâu, rốt cục lúc hắn giựt dây đại hoàng tử phóng pháo hoa, quyết định ra tay. Nàng không biết bỏ qua cơ hội này thì khi nào mới có tiếp, nàng đành cược một phen.

Vì thế, trong nháy mắt đại hoàng tử châm lửa, nàng xông tới, gắt gao bảo hộ hắn. Mà pháo hoa kia sau khi đốt cơ hồ là lập tức phát nổ, nổi lên một trận bụi mù. Rất khó tưởng tượng, nếu người khác nắm nó trong tay thì sẽ xảy ra hậu quả gì.

Những người cách đó không xa đang trò chuyện vui vẻ, bị tiếng pháo hoa khác thường kia làm cả kinh nhảy dựng. Đức phi trước hết kịp phản ứng. Nàng bắt an hô một tiếng: "Thừa Vận!" rồi xông tới bên người đại hoàng tử, kêu người nâng Khúc Hân Nhiên bị pháo hoa văng vào, run rẩy ôm lấy con mình.

Nàng không nghĩ rằng, hiện giờ mình nắm quyền trong cung, từng bước từng bước bài trừ những trở ngại trên đường, nhưng con trai ruột lại dưới mí mắt mình mà xảy ra chuyện? Đức phi tức giận nhìn chằm chằm thái giám đang run run quỳ xuống, thanh âm tàn nhẫn: "Tiểu Lục tử, nói cho bản cung, đây là chuyện gì xảy ra!"

"Hồi... Hồi bẩm nương nương, nô tài... Nô tài không biết." Hắn tâm loạn như ma quỷ gồi xuống, khóc không ra nước mắt. Đại hoàng tử rất thích chơi đùa, lại biết hắn là người Đức phi nương nương nể trọng nên không phòng bị. Một khi hắn giựt dây liền nóng lòng muốn tự tay đốt thử.

Kế hoạch vốn là, sau khi chuyện thành công----- Hắn đem đồ giao cho đại hoàng tử xong là có thể lập tức rút về bên người Đức phi. Đại hoàng tử tuy nhận ra hắn, nhưng đại hoàng tử một là bị thương nặng hôn mê, hai là chết non, không thể chỉ ra hắn. Nhưng mà, đột nhiên nhảy ra một nữ nhân, đem hết thấy kế hoạch quỷ phá. Hắn kinh ngạc không kịp lui về, vừa vận vị Đức phi bắt gặp.

Vô luận thế nào, hắn là một cung nhân bên cạnh Đức phi nương nương, thời điểm đại hoàng tử bị thương, hắn lại xuất hiện bên cạnh, nghĩ thế nào cũng không hợp lý. Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, vô luận hắn thú nhận hay không đều chỉ có một đường chết.

Vì người nhà, hắn không thể nói.

"Ồ? Thú vị." Thọ vương nhìn sự việc phát triển vượt quá dự đoán, sờ sờ cằm.

Tiết Bích Đào nhếch mày coi kịch vui, xuyên tạc một câu: "Coi trọng nàng sao?"

"Xi." Thọ vương cười, túm tóc nàng trên đầu. "Nàng ta không đẹp bằng người. Bản vương tò mò là, chúng ta có cách riêng nên biết người nọ có vấn đề, nhưng nàng ta thì sao? Nàng ta làm sao biết?"

Tiết Bích Đào nhìn phía trước, trầm tư một lát, cười nói: "Người nói xem, nàng ta có phải hay không nhận ra rằng, không có cách nào từ tay người ta cướp hoàng thượng đi, cho nên đánh chủ ý lên người đại hoàng tử?"

Thọ Vương thoáng chốc bị sặc, nhưng lo lắng bị người phát hiện, chỉ có thể hạ giọng ho khan.

"À, nó có khuôn mặt anh tuấn giống hắn, có giọng nói giống hắn. Hết thấy đều làm người ta mê muội. Nếu ta không được hắn yêu, vì cái gì không tìm kiếm hy vọng trên người con hắn?" Nếu không phải đang trốn sau gốc cây, Tiết Bích Đào nhất định còn tung thâm tình hơn nữa.

Lúc này Thọ vương đã không ho khan nữa. Hai tay hắn nắm chặt, bả vai run run, cực lực nhịn xuống tiếng cười to.

Giây lát sau, hắn khẽ sát vào nha đầu lẩm lỏi bên cạnh, hỏi: "Mèo con, người có lo lắng không?"

"Người là nói..." Tiết Bích Đào trở về chỗ cũ, nghiêng đầu ngây thơ nhìn hắn.

"Người không phải ghét nàng ta sao? Người đoán xem, hoàng huynh có thể sẽ chuyển qua yêu thích nữ nhân đã cứu mạng con hắn không?" Thọ vương nhìn thẳng nàng, muốn tìm kiếm đáp án.

"Đúng vậy ha..." Tiết Bích Đào không giấu diếm, thuận theo tâm ý đáp, đáp lễ nhìn hắn: "Đại hoàng tử dù sao tuổi còn quá nhỏ, không đủ thỏa mãn nhu cầu của nữ nhân đang bắt nạt. Người nói xem, bản cung nếu đem người giao cho nữ nhân kia, nàng có thể sẽ không làm mấy chuyện ngu xuẩn nữa không?" Hắn cũng dám đọc đông cung rồi, mấy loại từ ngữ này chắc cũng không đề ý.

"Hai người cũng giống nhau lắm." Nàng trịnh trọng bỏ sung.

Thọ vương nhớ tới lời lúc này nàng tung, nhất thời có điểm nói không ra lời. Tâm tình xem cuộc vui cũng biến mất rồi, chỉ còn ý nghĩ muốn đem con mèo con trước mắt này bóp chết.

Vẫn là bộ dạng ngoan ngoãn nằm trên vai hắn lúc này đáng yêu hơn.

Đức phi ôm lấy nhi tử còn đang ngây người, dốc sức muốn thăm vấn tiểu Lục tử. Nhưng ánh mắt chợt nhìn thấy Long ngoa, nàng tức khắc điều chỉnh biểu tình, làm ra bộ dạng bi thống, oán giận nói: "Hoàng thượng, ngài nên vì Thừa Vận làm chủ!"

"Đang êm đẹp phóng pháo hoa, tại sao người khác đều bình an vô sự, tới tay Thừa Vận lại xảy ra chuyện? Thiếp thân thỉnh cầu hoàng thượng làm chủ, nơi này chắc chắn có kỳ quái, mong hoàng thượng điều tra!" Đức phi là nữ nhân hậu cung, mọi chuyện trong mắt đều biến thành âm mưu. Cái này cơ hồ thành bản năng rồi.

Hoàng đế trước trầm giọng phân phó cứu chữa cho Khúc Hãn Nhiên đang hôn mê, tiện đà nhủ mầy nói với Đức phi." Trẫm sẽ xử lý, nàng trước mang Thừa Vận về đi."

Thọ yến của thánh thượng đương nhiên có rất nhiều tông thân hoàng thất cùng đại thần, không thích hợp xử lý chuyện nhà. Đức phi nghe xong liền giật mình lấy lại tinh thần, nàng nhất thời quên mất, lúc này bị hoàng đế nhắc nhở, tự nhiên nghe theo phân phó.

Nàng thoáng ổn định tinh thần, để Trương Ngọc trước về cung chuẩn bị thuốc an thần.

"Phụ hoàng..." Trong mắt Thừa Vận toát lên sự ỷ lại. Trong ánh mắt trấn an của phụ hoàng mình, hẳn lời kéo góc áo Mẫu phi trở về. Thời điểm đưa nhỏ gặp nguy hiểm, có bờ vai rộng lớn của phụ thân ở đó, cảm giác sẽ an toàn rất nhiều.

Bây giờ, vô luận là chủ hay khách đều không còn chú ý tới bữa thọ yến nữa.

Dù là Vân phi có nhị hoàng tử trước đây chưa từng tranh giành, trong phút chốc vẫn cảm thấy tim đập nhanh chưa từng có. Trình quý tần bên cạnh về mặt kỳ quái, không biết là đã nhận ra cái gì. Còn lại các cung nhân, ít nhất cũng đã đoán được cục diện trong hậu cung sau này.

"Cung nữ" kia hẳn là sẽ có cơ hội chứ? Cũng có người biết, cung nữ này kỳ thật là cung phi chưa được thị tẩm trong Lưu Hương uyển, lúc này bóp tay thở dài. Trước đây không thừa dịp kết giao với nàng, hiện tại không thể phân một chén canh, mượn cơ hội chiếm được vĩnh sủng.

Hoàng đế không để ý người khác nghĩ gì, chỉ nhắc nhở Hiền phi xử lý công việc ở đây, qua loa giải tán Thọ yến. Cho dù không phải chính thọ, nhưng ở yến thọ của mình mà để người ta nhìn thấy "Việc xấu trong nhà", sắc mặt hoàng đế cũng không dễ nhìn.

Hắn lập tức phân phó Hùng Nghiêu đi điều tra, chính mình tới Vĩnh Thọ cung.

Sau khi tiệc tàn, Thọ vương khỏe miệng tươi cười không đổi nhìn thiên hạ trước mặt, hỏi:" Trở về?"

"Ngươi thực nên cảm tạ người đã bày ra chuyện ngoài ý muốn này." Tiết Bích Đào mỉm cười.

"Ừ?"

"Bằng không chuyện ngươi mượn cơ rồi khỏi bữa tiệc lại không trở về sẽ bị người có tâm đem ra gán tội đi." Cảm giác có người có thể mắng thật tốt.

Thọ vương phản ứng cũng rất nhanh, cười đáp:" Tội tư thông hậu phi sao?"

Tiết Bích Đào tròn mắt nhìn hắn, không quan tâm nữa, phát nhánh cây trở về cửa mật đạo.

Ân cứu mạng sao. Kỳ thật nàng cũng rất tò mò, không biết trong lòng hoàng đế sẽ nghĩ thế nào đây.

Hoàng hậu mặt không chút thay đổi ngồi trên nhuyễn tháp, không nói lời nào.

Kim ma ma có chút lo lắng nhìn nương nương nhà mình, sau đó mở miệng nói:" Nương nương kỳ thật đã..." tìm cách tốt rồi, chỉ là ngoài ý muốn bị người ta phá hư.

"Bốn cung vẫn rất sốt ruột." Hoàng hậu cười lạnh tiếp lời.

"Nương nương..." Kim ma ma vẻ mặt có chút phức tạp. Cho tới giờ, bà đều cho rằng, mình là người hiểu rõ nương nương nhất, vô luận là tính kế gì, phàm là nương nương có chuyện do dự, có chỗ lo lắng, bà đều có thể đúng lúc giúp đỡ nương nương dọn dẹp. Thẳng tới lúc gần đây ra tay với đại hoàng tử, vận dụng quân cờ bà chưa bao giờ sử dụng đến, bà mới biết rằng, cho dù bà là nữ nương của nương nương, thì trước sau vẫn không biết hết toàn bộ thế lực ngầm của ngài.

Bà nhớ tới thời điểm nương nương còn là một tiểu thư, tính tình sang sáng lại hào phóng như vậy. Người khác gặp đều không thể không yêu thích. Rốt cuộc là từ khi nào lại biến thành bộ dạng này? Bà có chút hoảng hốt.

Bên tai mơ hồ truyền đến lời nói lạnh mạc của hoàng hậu." Chuyện Lệ tần chẳng qua là bốn cung tặng cho Đức phi một cái cảnh cáo mà thôi, đồng thời cũng để tiểu Lục tử đạt được cơ hội được nàng ta trọng dụng. Đức phi rất cẩn thận, muốn xếp người vào bên cạnh nàng ta không hề dễ. Bốn cung nghĩ, nếu chọc giận hoàng thượng rồi ẩn lui phía sau màn, Đức phi đạt được cung quyền sẽ lộ ra sơ hở, bốn cung nếu sử dụng tiểu Lục tử thì nhất định không chút sai lầm. Không nghĩ rằng, Đức phi đúng là thà lòng, nhưng lại bị một nữ nhân từ đâu nhảy ra phá vỡ kế hoạch."

Nói đến đây, hoàng hậu có chút tức giận. Có lẽ do việc hôm nay không thành, nàng muốn tìm người nói chuyện, nên mới đem một ít việc mà Kim ma ma không biết nói cho bà.

"Đức phi làm việc kiêu ngạo, ý vào đại hoàng tử mà không để bổn cung vào mắt, nhà mẹ đẻ lại lớn, không bằng Văn phi để không chế. Nếu diệt trừ đại hoàng tử, bồi dưỡng nhị hoàng tử, thì cho dù hoàng thượng chết đi, có bổn cung ở đây, nhà mẹ đẻ của bổn cung cũng trước sau phồn vinh hưng thịnh."

Kim ma ma không nói gì. Lời nương nương tự nhiên là có đạo lý. Nhưng bà thủy chung vẫn canh cánh trong lòng chuyện tới giờ nương nương mới nói cho mình, cho dù bà chỉ là một hạ nhân.

"Ma ma, người cũng đừng trách bổn cung." Không chỉ Kim ma ma tự nhận hiểu biết hoàng hậu, mà hoàng hậu cũng rất hiểu biết Kim ma ma. Nàng không nghe bà đáp lại, không cần quay đầu cũng biết nữ nương của mình đang suy nghĩ gì.

Nói xong, nàng đem tâm mắt phóng ra xa, nhìn bóng đem ngoài cửa sổ, hồi lâu, nàng mới một nói: "Bổn cung cũng là, bắt đắc dĩ thôi."

Cha mình là trấn quốc tướng quân, tay cầm trăm vạn hùng binh, nghe thì tướng uy danh hiển hách, thế lực cường đại, không người nào dám đắc tội. Nhưng thật ra, không ai biết rằng, người như vậy tựa như đang đứng trên một tấm băng mỏng, là kiêng kỵ của hoàng thất. Cho dù hoàng gia sắc phong nàng là hoàng hậu, cũng sẽ không yên tâm nổi.

Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu (Ý chỉ ăn cháo đá bát). Đợi cho biên quan bình định, phụ thân tuổi già. Ngày phụ thân vô dụng với hoàng gia thì chính là ngày diệt vong của Lý gia.

Từ xưa tới nay, chuyện như vậy đếm không hết. Bày trăm ngàn kể lại thất bại vì một nước cờ sai cũng không ít.

Mặc dù là nữ nương của mình, mặc dù nàng tin tưởng bà. Nhưng vì phụ thân, vì gia tộc, nàng không khỏi lần nữa cẩn thận. Thành bại còn chưa định, không nên đem kế hoạch nói quá nhiều cho người khác.

"Nô tỳ biết." Kim ma ma nhìn nương nương cô đơn vắng lặng trước mặt, hoàn toàn không còn phong thái trẻ trung tùy tiện nữa. Chỉ còn lại vẻ đoan trang bên ngoài, cũng mưu lược thâm sâu bên trong. Khoe mắt lo lắng thấm ra một giọt nước mắt. Bà tùy tay lau đi, không nhiều lời nữa.

So với sự vất vả của nương nương, chút ủy khuất này của bà có đáng là gì? Nếu không thể giúp đỡ nương nương, vậy ít nhất cũng không thể để nương nương thêm phiền. Đó là chuyện bà có thể làm, là chuyện quan trọng nhất.

Ngày hôm sau, hoàng đế hạ chỉ sắc phong Khúc Hân Nhiên thành thất phẩm ngự nữ, đồng thời, trong Vĩnh Thọ cung có một nội thị sợ tội tự sát. Nghe nói, chuyện đại hoàng tử hôm trước châm ngòi pháo hoa bị nổ là do hần hầu hạ không chu đáo, đem sản phẩm lỗi đưa cho đại hoàng tử.

Mà Đức phi, dù trong chuyện này có sơ sẩy, nhưng niệm tình nàng lần đầu tiếp nhận sự vụ trong cung, thánh thượng cũng không thu hồi cung quyền. Vậy cũng là cấp cho gia tộc của Đức phi một cái công đạo.

Tuy rằng rất nhiều người cho rằng đại hoàng tử bị thương, người cuối cùng được lợi chính là hoàng hậu, như vậy, người đứng sau màn này đã hiện lên rất sinh động. Nhưng chung quy cũng không có chứng cứ, cho nên, hoàng hậu trừ bỏ tiếp tục cáo ốm ra, cũng không bị xử phạt như mọi người tưởng tượng.

Trong đình viện ở Phương Hoa các, Tiết Bích Đào tháo một đóa hoa đào xuống, vãn vãn cánh hoa, cười mà không nói.

Mà Nguyên Trung để đối diện nàng đang gợn một nắm tay che đi tiếng "khụ", câu "Cẩn thận cảm lạnh" dưới nụ cười của nàng bị hần nuốt lại vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đồng hương

Chiều hạ, ánh mặt trời lura thưa xuyên qua những đám mây trắng, chiếu vào đình viện của Phương Hoa các. Hoa đào trong viện phiêu phiêu muốn rụng, nhón nhao bay theo gió.

Sa trưởng bị thổi bay lên một góc, lộ ra tà váy của nữ tử. Áo kéo trễ, đầu vai trắng trẻo tinh tế hiện ra, mơ hồ thấy cả bầu ngực trắng như tuyết.

Nàng thoáng động đậy, giọng điệu còn chứa chút buồn ngủ, khẽ nói: "Nhẹ quá, nhẹ."

Ánh mắt của nam tử trong trường nhìn theo da thịt mềm mại của nàng, lại nhìn về đóa anh đào hồng nhuận kia, hầu kết lẩn một vòng, miệng khô lưỡi khô. Động tác dưới tay cũng không nhẹ lại, đem phấn trong hộp hương tới thất lung của nữ tử, mà áo lót cũng vì thế mà thả lỏng, ần ần thẩn được bờ mông tròn trịa cùng cặp đùi thon thả, tán mát ra hương mật đào ngọt ngào.

Hắn nuốt nước bọt càng lợi hại, hương thơm kia khiến hắn muốn cúi người thưởng thức.

Môi mọng của nữ tử khê mở, tựa như biết tính toán của hắn, miễn cưỡng nói:” Không được nha, hoàng thượng chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào.” Nàng còn chưa hết giận đâu. Dù hoàng đế chỉ tăng phân vị cho Khúc Hân Nhiên, không động vào nàng ta, nhưng cũng xem như thất hứa. Nàng vẫn rất không vui.

Hoàng đế nhéo mũi nàng, khàn khàn nói:” Bình đảm chua. Còn muốn giận bao lâu?”

Trâm bị động tác lên xuống làm lẫn xuống đáy giường. Tiết Bích Đào nghe vậy, lấy mền che thân mình, cười nói:” Hoàng thượng nói gì đó, người ta sao có thể tức giận với hoàng thượng.”

“Không tức giận?” Hoàng đế đang muốn cứng rắn, đã nghe thấy giọng nói mềm mại của nàng vang lên.” Người ta luyến tiếc tức giận hoàng thượng, nhưng không có nói không tức giận nữ nhân kia nha. Nhưng nàng là nữ nhân của hoàng thượng, người ta không có tư cách trách đến nàng, đành phải tự mình hờn dỗi thôi.”

“Nói đến nói đi cũng là đang tức giận lắm.” Hoàng đế bật cười, giả bộ hờn giận nói:” Có phải trăm đôi với nàng tốt quá, cho nên nàng dám trước mặt trăm thị sủng sinh kiều?”

Tiết Bích Đào nhếch môi, bộ dạng phục tùng, thuận theo nói:” Hoàng thượng sủng ta, ta tự nhiên phải báo lại một phần.” Nàng vui vẻ kéo khăn lụa lên mặt, vòng tay ngọc qua cổ hoàng đế, cách một tầng khăn mỏng khê cọ hắn.

Khăn lụa buộc vòng quanh đường cong tinh xảo của nàng khiến hoàng đế trầm mê, tâm trí thần văng. Nhất thời không phòng bị nàng, bị đẩy tới mép giường xuống.

Mà Tiết Bích Đào nhân cơ hội trốn ra xa, cười khanh khách. Nụ cười kia như giọt sương. Khóe mắt nàng cong lại, giọng nói thanh thoát:” Ân phải báo, nhưng giận vẫn phải giận.” Lời nói mang theo hai nghĩa.

Hoàng đế sớm bị nàng làm cho mê mẩn, làm gì còn lo lắng bị nàng đẩy mất đi uy nghi?

Hắn tiến lên bắt được tiểu yêu tinh kia, không quan tâm cái hứa hẹn chỉ nhìn không thể đụng gì đó. Cúi người đem nàng hết ăn lại cắn. Vật nhỏ bị hắn dường tới gan cũng lớn lên, lúc này không lam thịt thì đợi tới khi nào?

Bên trong màn, một đêm xuân triền miên.

Hôm sau, mặc dù trời sáng khí trong, nhưng gió nóng thổi qua, một nguồn nhiệt lượn qua đầu. Tiết Bích Đào ngồi buồn bực, nhân dịp gần hết trắng ở cử, liền dẫn đám người Vân Lũ tới ngự hoa viên hóng gió.

Nàng nhân nhã ngồi trong Trùng Thụy đình, tay nắm một cần câu bằng trúc, tư thế không phải rất thành thạo, còn suýt chút móc vào cung nữ đứng hầu hạ phía sau. Lúc quăng cần xuống nước, mấy con cá sợ tới mức tản ra bốn phía, tạo thành một làn sóng nước.

Cảnh này nếu ở nơi khác tự nhiên là thanh nhàn tự đắc, nhưng trong cung vốn quy củ sâm nghiêm, thành ra rất không hợp. Nàng tư thái tự nhiên, dung mạo tuyệt diệu, thêm vài phần cảm giác dung hợp, khiến người khác có lòng thưởng thức.

“Thiếp thân thỉnh an Trần tần nương nương, nương nương cát tường.” Bên tai bỗng nhiên truyền đến âm thanh vãn an. Bích Đào nâng mắt nhìn lại, thì ra là ‘thánh thượng tần sủng’ mấy ngày nay được tán tụng không dứt trong cung: Khúc ngự nữ.

Nàng một thân cung trang vàng nhạt, gần với màu sắc của sa trường mình mới thay gần đây. Nhưng với sa trường thì nhẹ nhàng khoan khoái, khi biến thành trong phục lại thanh lệ như nước, khiến người ta có ý muốn thân thiết. Tương phản với phục sức là, vây quanh nàng là một đám nữ tử xiêm y ngắn nắp xinh đẹp, nhan sắc khó phân, đúng là những người mới cùng vào cung với nàng ta. Những người đó đem nàng ta vây ở trung tâm, nhìn như vạn hồng tung trung nhất điểm hồng.

Không bắt mắt bằng màu xanh, nhưng cũng khiến người ta cứ mãi cất nhắc.

Tiết Bích Đào lăm nhăm gì đó, rồi cười khê một tiếng.

Mọi người lúc này nghe thấy tiếng cười trào phúng, không khỏi cảm giận trong lòng. Từ lúc vào cung liền nghe nói vị Trần tần này ý vào thánh thượng sủng ái, không đem những phi tần thấp hơn để vào mắt, nói phạt quý liền phạt quý, nói ban canh tránh thai liền mang canh tránh thai, mà ngay cả những phi tần cao hơn nàng, nàng cũng không có được vài phần tôn trọng. Cho nên rất ít được người yêu thích.

Nhưng bởi vì nàng một đường được thánh sủng không dứt, người ngoài cũng không dám chạm vào mặt trời ban trưa như nàng ta. Vì thế, các nàng cũng đành phải đem tức giận trong lòng nhịn xuống, không dám phát tác.

“Người là ai?” Tiết Bích Đào nâng cằm, ánh mắt hướng về phía Khúc Hân Nhiên, giọng kiêu căng.

Khúc Hân Nhiên thấy thế, trong lòng tức tối. Nàng vốn là người hiện đại ở thế kỷ 21, thông hiểu cổ kim, đọc nhiều sách vở, vậy mà khi xuyên về cổ đại, chỉ có thể hạ mình xin an với một nữ nhân đã sớm qua đời. Nữ nhân kia còn bày ra bộ dạng khinh khinh nhìn nàng, còn vào ngay lần đầu nàng được thị

tắm mà kéo hoàng thượng đi. Chính mình vì thế mà bị người ta châm chọc thật lâu.

Vô luận thế nào, hành động nâng cứu đại hoàng tử đã nhận được sự cảm kích của Đức phi, đã không còn là Khúc Nhân Nhiên không phẩm cấp chỉ tùy ý tặng người như trước kia nữa. Hiện tại, nàng cũng là nữ nhân danh chính ngôn thuận của hoàng thượng, nếu đều là thiếp, làm gì có ai cao quý hơn ai?

Vì thế, nàng cười nói:” Lần trước ở gần Trường Xuân cung, thiếp thân từng cùng nương nương gặp qua một thần. Thiếp thân không biết Trần tần nương nương không nhớ rõ, đã quên tự giới thiệu, nương nương chớ trách. Thiếp thân là Khúc ngự nữ hoàng thượng gần đây mới phong, chẳng hay nương nương có nghe nói không ạ?”

Vừa mừng Bích Đào lú lần, vừa nói ra thân phận tân sủng của mình.

“Dung mạo bình thường lại còn lấm mỡ” Tiết Bích Đào nhướn mày, vẫn nhìn vào cá trong ao, khoe miệng khê nhếch.” Trách không được phải cần nhờ cứu hoàng tử mới lọt vào mắt hoàng thượng.”

“Nương nương lời ấy sai rồi.” Khúc Nhân Nhiên trên mặt không chút tức giận, phản bác nói.” Đức ngôn dung công thì đức là xếp hạng nhất. Nếu lấy dung mạo giữ người, sợ là không được lâu dài. Thiếp thân tự biết dung mạo bình thường, không bằng nương nương, nhưng sẽ không hối hận.” Nàng ý nói, dù Tiết Bích Đào thật sự đẹp hơn nàng nhiều, nhưng cũng may, hoàng đế không phải hôn quân tham mê nhan sắc.

Mà hành động lấy thân cứu người của nàng lại là bằng chứng xuất sắc nhất của chữ “Đức”.

“Về phần lấm mỡ như lời nương nương, thiếp thân lại không dám gât bừa. Nương nương hỏi, thiếp thân tự nhiên kinh sợ trả lời, lo lắng nói không rõ ràng, cho nên nói nhiều. Nhưng câu lấm mỡ thì mong nương nương thu hồi.” Nàng làm ra bộ dạng thanh cao không chịu nhục.

Tiết Bích Đào ngay cả ánh mắt cùng lời vút cho nàng, môi mọng khê mở, nói nhún từng chữ:” Đã biết.”

Mấy lời giáo biện này quá dài, nàng nghe cũng mệt.

Khúc Nhân Nhiên bị hai chữ này làm nghẹn họng. Đây bụng lý luận đều nuốt lại vào bụng. Rất có cảm giác tú tài gặp binh lính, lời có lý đều bị đè nén.

Những người đứng cùng nàng, nghe ngữ điệu lười biếng ấy cũng thấy kinh ngạc khó hiểu. Trần tần nương nương này sao lại cổ quái như thế? Khiến người ta rất khó nắm bắt.

Đề tài bị đình chỉ, cả đình thanh tĩnh, mà Khúc Nhân Nhiên lại có cảm giác xấu hổ, tiến lùi đều không được. Nàng không khỏi nhìn Bích Đào, tựa như đang đợi nàng lên tiếng.

Đợi nửa ngày mà không thấy động tĩnh gì, nàng lại không cam lòng nói cáo lui, cảm thấy cứ thế này thì lần đầu đã thua, không khác gì với giường cò trắng đầu hàng. Nàng nghẹn hồi lâu, thấy Tiết Bích Đào nắm cân câu, rút cuộc tìm ra chỗ kỳ quái.

Nàng nhận ra cá hồng là cống phẩm của miền Nam, linh cơ vừa động liền khuyên bảo nói:” Trong ao là cống phẩm ngự dụng, nương nương ở chỗ này câu cá, thiếp thân chỉ sợ hoàng thượng biết được sẽ không vui. Nương nương nếu thích câu cá, vẫn nên chọn chỗ khác cho thỏa đáng.” Bộ dạng như chính mình rất hiểu hoàng đế.

Nếu Tiết Bích Đào kiêng kỵ đi nơi khác, thì nàng sẽ chiến thắng. Nếu Tiết Bích Đào cố ý không nghe, nàng liền tiết lộ cho hoàng đế. Loại thị sủng sinh kiêu này, tích tiểu thành đại, tổng có thể khiến hắn chậm rãi rời xa Trần tần.

Nhưng nàng không nghĩ rằng, Tiết Bích Đào ở trung cung lâu hơn nàng, sao lại cho rằng cá trong ao là loại bình thường? Nàng đương nhiên biết đây là cống phẩm, chẳng những biết, còn ăn rất yên tâm, rất vui vẻ. Dù sao hoàng đế đã cho phép, đừng nghĩ chỉ nói vậy mà khiến nàng ngậm miệng không ăn.

Vân Lũ đứng sau nghe vậy liền tiến lên, cười nói với Khúc Nhân Nhiên:” Khúc ngự nữ quá lo rồi. Có một lần nương nương muốn ăn vĩ lam trong hồ, liền hỏi thánh thượng, thánh thượng bên nói: Lại gọi họ tiến cống là được. Nếu ăn cũng cho phép thì sao lại không vui khi nương nương chúng ta câu vài con chứ?” Nụ cười kia không khác Tiết Bích Đào lắm, có cảm giác tài trí hơn người, khiến mọi người cảm thấy tức muốn nghiêng răng.

Làm nhất đẳng cung nữ trong Phương Hoa các, Vân Lũ không thể tránh khỏi điều này.

Bích Đào mang theo nàng, cũng là vì nàng thông hiểu tình đời, biết xem xét thời thế, biết căn cứ ý nghĩ của chủ tử mà làm việc. Kinh qua vài chuyện, Vân Lũ tất nhiên biết nàng không ưa Khúc ngự nữ, mới có thể làm khoa trương như vậy

Cung nhân nghe xong đều cúi đầu cười. Đều cảm thấy Khúc ngự nữ này quân rộng quá, còn tự cho là hiểu biết thánh thượng.

Vốn bọn họ còn lo lắng bản thân chủ tử khi gặp phải ‘tân sủng’ sẽ không vui, e sợ chủ tử để người ta thắng. Hiện giờ thấy tình hình này, trong lòng đều bình phục, yên tâm làm việc cho chủ tử, không quan tâm chuyện khác.

Khúc Nhân Nhiên đỏ mặt, bị nói tới ghen. Mà người bên cạnh nàng lại nghiêng người, lấy tay áo che mặt mà cười ra tiếng. Các nàng hiện tại mặc dù theo nàng ta, nhưng trong lòng vẫn không thích. Một khi thấy nàng xấu hổ, dẫu mặt là vì còn nhờ nàng giúp đỡ. Đừng nghĩ tới việc các nàng nói giúp.

Tuy nhiên vì chút tình đồng hương, các nàng cũng khó có hảo cảm với Trần tần.

“Nương nương.” Sơ Hiểu cước bộ nhẹ nhàng tới gần đình, đầu tiên là ‘hùng hổ’ trừng mắt nhìn Khúc Nhân Nhiên một cái, tiện đà vui vẻ cấp ‘chỗ dựa’

cho chủ tử.” Nương nương, hoàng thượng bảo nô tỳ tới đón ngài. Nói là đầu bếp mới đã tới, bữa tối làm cá, kêu ngài tới nếm thử xem thế nào. Nếu thấy tốt thì để lại trù phòng của chúng ta.”

“Hoàng thượng còn nói, y theo tính tình của ngài, tất không nhẫn nại ngồi câu cá, vẫn nhanh về ăn thôi.” Lời này lộ ra ba phần trêu chọc, bảy phần thân thiết vô cùng. Chắc hoàng đế cũng không biết, trong đình còn có vài ‘nữ nhân của hần’ đang nắm chặt khăn, vừa hâm mộ ghen tị, vừa hận thù nhìn vị Trân tần nương nương tham ăn này.

Vì món ăn ngự phòng bụng tới đều nguội, dù là nóng thì đi một đoạn đường cũng thành nguội, nên Bích Đào liền lấy lý do đang ở cử mà bảo hoàng đế cấp cho một tiểu trù phòng.

Tiết Bích Đào nghĩ, tám phần là hôm qua không cùng hần làm mình làm mẩy, hần vui vẻ nên thưởng cho.

Bất quá, phần thưởng này tới cũng thật đúng lúc.

Nàng liếc mắt nhìn Khúc Hân Nhiên đang biến sắc, trong lòng vui tới nở hoa.

Nữ nhân cổ đại quả thật không thú vị bằng ‘Đồng hương’ nha.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Ghen tị

"Khúc ngự nữ có thời gian ở đây cãi và với bốn cung, chẳng lo đi hầu hạ hoàng thượng, lại còn dám trước mặt bốn cung nói 'Chỉ sợ hoàng thượng không vui' ư?"

Từ ngày đó, trong đầu Khúc Hân Nhiên thường nhớ lại những lời này, cũng tiện đà nhớ lại khuôn mặt đắc ý của Trân tần khi ấy. Trong lòng càng thêm hoảng loạn.

Nàng gấp hộp trang điểm lại, lòng sinh hờn dỗi, bắt bẻ Minh Hà đang đứng quạt bên cạnh: "Chưa ăn no sao? Quạt nửa ngày cũng không thấy mát."

Cung nữ kia cũng không phải thập phần kính sợ, nhỏ giọng nói thầm: "Đối với người ta thì cúi đầu, xoay người lại lên mặt với chúng ta, ý gì chứ." Hồi đầu, khi nàng được phân tới Uyển tử này, cứ nghĩ sẽ tốt lên, nhưng người khác thấy ở đây náo nhiệt thế nào thì thấy, chứ nàng thì không. Hoàng thượng trừ bỏ ban phần vị ra, chưa từng đặt chân tới đây.

Cứ thế mãi, dù có vinh quang thế nào cũng bị người ta đạp dưới chân.

Khúc Hân Nhiên nghe thấy, lại nhìn nàng vẻ mặt lơ đãng, nhất thời trở nên giận dữ. Nàng tròn mảy nói: "Ra là ta ngày thường rất nuông chiều người, có lá gan cãi lại chủ tử. Tại sao lúc ở đình không nghe giọng người hả?"

Nói xong, chính nàng cũng buồn bực. Làm gì phải cùng một cung nữ gây hấn, vô duyên vô cớ làm mất đi hình tượng. Ít nhất bây giờ so với hồi đầu tốt hơn rồi, chẳng những có bổng lộc, còn có cung nữ chuyên dụng. Điều này đối với người từ nhỏ đã sớm có người hầu hạ như nàng cảm thấy rất vui.

So với mấy người phòng bên cạnh khá hơn nhiều. Các nàng không có phân vị, danh bất chính ngôn bất thuận, đến giờ vẫn chỉ có thể dùng người chung của Uyển tử. Mà những cung nhân này lại còn lười nhác, không bao giờ thấy xuất hiện. Các nàng không có chỗ dựa, cũng đành nén giận.

Cung nữ Minh Hà kia nhận ra thân phận của bản thân, lúc này nhất thời lờ lờ, hiện tại cũng không dám quá mức tranh luận, miễn cho bị đám ma ma trừng phạt, cho nên ngượng ngùng cúi đầu nhận sai.

"Đều do nô tỳ không phải, chủ tử đừng trách tội. Nô tỳ sau này không dám nữa."

Khúc Hân Nhiên thấy nàng khúm núm, trong lòng dễ chịu hơn một chút. Nếu muốn đối người cũng không thể mở miệng tại đây. Hiện tại, quan trọng nhất vẫn là chiếm được thánh tâm. Quả đúng như Trân tần nói, chính mình phải hầu hạ qua hoàng đế một lần, mới được xem như đã chính thức bước lên sân khấu hậu cung. Nếu không, người bên ngoài chỉ lấy chuyện nàng cứu người coi như chuyện phiếm, nghe thì có chút uy thế, nhưng bất quá cũng chỉ là hổ giấy, nhẹ nhàng đâm là có thể bay đi.

Nguồn: nekofighter.wordpress.com

Giống như Trân tần, nàng tuy rằng chán ghét vị sủng phi này vô cùng, nhưng không thể không nói, nàng ta chỉ nói một câu, dùng vài động tác đã hoàn toàn đập tan mộng đẹp của mình, làm cho mình trở nên thanh tĩnh. Nàng vì không muốn bị người ta bỏ quên mà cao giọng làm việc, nhưng vừa được mọi người tung hô một chút lại như bị say, chút nữa quên mất ước nguyện ban đầu là đoạt được thánh tâm. Còn lại người ta nói cái gì, kỳ thật đều không

trọng yếu.

"Ta nghiêm khắc với người cũng là muốn tốt cho người." Nàng thở dài trấn án, ý đồ muốn duy trì hình tượng thân thiết dịu dàng:" Chút động tác nhỏ ấy của người, trước mặt ta thì thôi đi, nếu đụng tới người chức cao, nhìn không được bắt lỗi, thì ngay cả ta cũng không thể cứu được. Biết không?"

"Chủ tử nói rất đúng." Minh Hà làm bộ dạng phục tùng, dù sao nàng cũng không có cách nào phản bác lời chủ tử, chỉ cần gặt đầu là được:" Nô tỳ biết chủ tử rất tốt, vừa rồi bất quá là nhất thời loạn trí, chủ tử xin đừng để bụng."

Nói cũng kỳ quái. Nàng tuy rằng cảm thấy chủ tử nhà mình điệu bộ rất không phóng khoáng, nhưng một khi nhìn vào mắt nàng, lại có cảm giác thân thiết không nói nên lời, khiến nàng không tự chủ được liền dịu ngoan trở lại. Nàng tò mò nhìn, rất muốn biết bí mật trên người chủ tử.

Khúc Hân Nhiên thấy bộ dạng không chừng mực của nàng, càng kiên quyết nhất định phải đổi vài cung nữ đặc dụng mới được, ít nhất cũng như người bên Trần tần, không cần chủ tử lên tiếng đã làm được việc. Nàng nhớ tới chuyện đang suy nghĩ, hơn nữa cũng không thích Minh Hà, bèn tìm một lý do sai nàng ra ngoài, khẩu khí ôn hòa nói:" Ta tự nhiên không để bụng, chỉ cần người hầu hạ tốt, trong lòng ta cũng vui mừng hơn ai khác."

"Người đi thúc giục xem nước ấm chừng nào thì đưa tới."

Việc này lại khiến trong lòng Minh Hà xuất hiện một trận chế giễu. Rõ ràng không phải người quý giá gì, cũng chính là người nhà quan của một tiểu quốc phía Nam tiến cống, từ lúc được phái đi hầu hạ, suốt ngày đều tắm rửa giữ trong sạch. Cũng không biết làm cho ai xem à. Hoàng thượng cũng chẳng thèm đến.

Hành động tắm rửa này, kỳ thật là Khúc Hân Nhiên xem từ trong sách ra.

Kinh nghiệm trong sách nói cho nàng biết, nếu không giữ thói quen tắm rửa mỗi ngày ở hiện đại thì nhất định không phải nữ chủ. Cái này gọi là, tới cỡ đại rồi cũng không quên đặc tính của người hiện đại. Huống chi, nàng cho rằng, nữ chính sẽ có lúc bất chợt gặp mặt hoàng đế, cũng không thể đến lúc đó lại bảo nàng lờ thôi đi chống đỡ, vẫn là nên chuẩn bị trước cho tốt. Dù sao thì, cơ hội chỉ dành cho những người có chuẩn bị.

Thừa dịp Minh Hà ra ngoài, nàng đóng cửa sổ, xoay mình đi vào không gian.

Trong không gian không có tro bụi, gian phòng của nàng chưa từng được quét tước, nhưng một hạt bụi cũng không có. Nàng vừa lòng gật gật đầu, chọn hai ba quyển tiểu thuyết giống giống tình huống của nàng, ngồi trên ghế sofa tìm kiếm ý tưởng.

Đọc đi đọc lại, nàng dừng tâm mắt xuống dòng "Rửa tay xuống bếp, dọn bàn hàm canh."

Từ quyển "Chê ngụ dạ dày hoàng đế" cho biết, sau khi hoàng đế xử lý chính sự, nhất định sẽ rất mệt mỏi. Tuy rằng hậu cung có rất nhiều phi tử đều hâm canh đưa tới, hỏi han ân cần, nhưng nữ chính thì ngoại lệ, nàng là tự tay xuống bếp, hơn nữa còn bắt chấp mưa gió đến đưa cho hoàng đế. Hoàng đế lúc đầu không quan tâm, đều thưởng cho cung nhân, sau này thì trở thành thói quen. Rốt cục có một ngày, nữ chủ không đưa đồ ăn qua nữa, hoàng đế hỏi mới phát hiện, nữ chủ lúc nấu bị phỏng tay. Kỳ thật nàng không biết nấu ăn, nhưng vì hoàng đế vẫn kiên trì học nấu. Hoàng đế ăn qua vật kia, hương vị quả thật không tốt lắm, lại cảm thấy rất xúc động, từ đó gia tăng tình cảm với nữ chủ. Cuối cùng bị nữ chủ tấn công thành công.

Khúc Hân Nhiên vốn thấy phải xuống bếp thì có chút lo lắng, sau khi biết nữ chủ không không giỏi nấu ăn, lúc này mới yên tâm. Thì ra mục đích cuối cùng không phải dạy, mà vẫn như cũ là tâm của hoàng đế.

Nàng đóng sách, trong lòng bắt đầu tính toán.

Si Tảo đường là thư phòng của hoàng đế, ra khỏi đường, qua một cây cầu có thể nhìn thấy một tòa đình bằng trúc, bốn phía thoáng mát, mấy đóa sen thanh tú nở rộ trên nước. Ngày hè, mọi người trong hậu cung thường tới đây hóng mát. Nhưng dĩ nhiên, lực chú ý vẫn đặt vào hoàng đế trong thư phòng.

Nhưng hôm nay, chúng phi tần lại bị thị vệ hai bên cầu chặn lại, không cho phép tới đình.

Các nàng đưa mắt nhìn sang, những cánh cửa hình thoi bình thường đã được gỡ xuống, bốn phía có lan can quay chung quanh, mái hiên rủ xuống che nắng, chắn đi cái nóng của tiết trời. Lờ mờ thấy được bóng người nằm nghiêng trên tháp, hai bên có cung nữ cầm quạt lụa thay nàng thổi gió lạnh tới.

Rất vui vẻ.

Tiết Bích Đào nghiêng người, tay cầm một quyển sách. Nàng nhặt một trái nho trong suốt, dùng răng lột tầng vỏ mỏng ra, mút lấy nước nho chảy xuống, chậm rãi ăn lấy thịt quả. Rõ ràng là cử chỉ vô cùng đơn giản, nhưng xuất hiện trên người nàng, lại phá lệ ngọt ngào mê người, khiến người ta nghĩ sâu xa.

Các phi tử bên cầu nghe nói Trần tần nương nương đang ở đây, mặc dù e ngại danh tiếng của nàng, nhưng cũng không muốn cứ vậy mà dẹp đường hỏi phủ, liền nói với mấy thị vệ kia:" Nơi đây là ngự hoa viên, không phải Phương Hoa các, chúng ta sao không được vào?"

Bên trong đám người cũng có Mẫn tài nhân xưa nay kiêu căng, nàng mặc dù khinh thường cùng người ta ở một chỗ hóng mát, nhưng bị Trần tần làm mất mặt, ngay cả đình cũng không được vào, trăm triệu lần không vui. Lúc trước, hành động Tiết Bích Đào không nói hai lời liền phạt Bồi bảo lam đã khiến nàng kinh sợ, nhưng gia thế nàng rốt cục cũng không tầm thường. Cứ thế, hành động Tiết Bích Đào bày ra trước mặt nàng cũng dần phai nhạt.

Nàng đẩy phi tần đứng trước mình ra, ngẩng đầu nói:" Hôm nay trừ phi hoàng thượng không cho chúng ta vào, bằng không, ta vẫn sẽ vào đình. Các

ngươi chó cậy thế chủ có thể làm gì ta!"

"Đúng vậy, Trần tần nương nương cần gì phải làm vậy với chúng ta, có bản lĩnh thì cùng tứ phi tranh giành đi, làm gì phải chặn ở ngoài đây, bắt chúng ta phơi nắng. Nếu nói không phải có ý, ai tin chứ." Có hai ba phi tần không cam lòng, vừa thấy Mẫn tài nhân ra mặt, liền tục phụ họa. Ban đầu không dám nói, bây giờ đều nói ra hết.

Mọi người dốc sức chen vào bên trong, bọn thị vệ không dám đụng vào phi tần các nàng, nhưng lệnh của chủ tử, càng không thể không làm. Cho nên, nhất thời nóng nảy, thị vệ liền đem đao ra, ngăn các nàng lại.

Tiết Bích Đào nghe được trận ồn ào bên ngoài, mảy mui lại. Hè nóng nực, dễ bức bối. Nàng hừ một tiếng, sắc giọng nói: "La như vậy khiến người ta khó chịu thật. Sơ Hiền, người đi thỉnh hoàng thượng tới, không đem được các nàng đi thì một chữ cũng không đọc được."

Sơ Hiền đáp lại: "Chủ tử đừng vội, nô tỳ đi mời hoàng thượng." Nàng theo hướng khác đi tới Si Tảo đường, tới cửa cung thì nói với nội thị cùng thị vệ. Nội thị vội vàng đi vào trong xin chỉ thị.

Không lâu sau, Bích Đào bị quấy nhiễu đến quăng luôn cả sách. Cánh tay vừa giơ lên, lại bị một đôi bàn tay to bắt được. Hoàng đế cúi người điểm trán nàng: "Tính tình này của nàng nên sửa lại, miễn cho sách bị hư, lại còn tìm trộm đồ lại."

Bích Đào xoay người, rút tay ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận: "Nhanh lên nhanh lên, kêu đám nữ nhân của người cút xa một chút, nhìn thật phiền."

Hoàng đế nghe vậy, liếc mắt nhìn Triệu Trung tín, cước bộ thông thả đi tới, ngồi ở tháp duyên thượng trước mặt nàng, không để ý nàng giãy dụa, ôm nàng vào ngực, cúi đầu nói: "Gần đây làm sao vậy, há miệng ngậm miệng đều là nữ nhân của trẫm. Chẳng lẽ nàng không phải, hử?"

Bích Đào cắn một ngụm trên tay hắn, đứng vị trí lần trước bị thương. Cắn có thể nói là vừa nhanh, vừa chuẩn, lại độc. Giữa hè, quần áo mỏng, dù thương thể đã tốt hơn rồi, nhưng hoàng vẫn bị cắn tới tê rần, liền trách mắng: "Nàng là chó chực?"

"Ai bảo hoàng thượng không hiểu phong tình!" Hai gò má của Bích Đào đỏ hồng "Người ta chính là muốn hoàng thượng nói bọn họ không phải, ta mới phải! Nhưng hoàng thượng không nói, hử!"

Hoàng đế nghe thế, bất mãn gì cũng tiêu tan. Hắn cùng vật nhỏ ngốc nghếch này so đo gì chứ. Trong lòng lại mềm tới rồi tình rồi mù.

Hắn sờ cái cảm phấn nộn bóng loáng của nàng, cam tâm tình nguyện chọc nàng: "Các nàng không phải nữ nhân của trẫm, nàng mới phải."

"Thật không?" Đôi mắt của Bích Đào sáng lên, chăm chăm nhìn hắn.

Một bộ dạng 'Nếu ngươi nói là giả, ta liền cắn chết ngươi' mà.

Hoàng đế cười, thấp giọng thì thầm: "Thật, chỉ có bé ngoan của trẫm là phải thôi."

Trong lòng hắn cũng có vài phần nhận thức điều này. Nữ nhân hậu cung, chỉ có người trước mắt mới khiến hắn đau nàng, sủng nàng, giúp nàng thu thập phiền toái. Nếu đổi lại là người khác, hắn đã sớm phát tay áo mặc kệ. Hắn đường đường là đế vương, muốn dạng nữ nhân gì mà không có. Chỉ là, đối với nàng, hắn lại bất đắc dĩ cam nguyện.

"Hoàng thượng thật tốt." Bích Đào bị vuốt cho rừ lông xuống, nhất thời ngoan ngoãn tiến vào lòng ngực hắn, miệng nhất thời thành bình mặt, lời ngon tiếng ngọt thẳng tắp văng ra. Không hề nghi ngại.

Hoàng đế nghe xong bật cười, một môi vì đọc sách cũng biến mất, cả người thư sướng.

Bên này hai người nùng tình ý mật, bên ngoài, những phi tần bị ngăn lại cũng không thoải mái như vậy. Ánh mặt trời chiếu xuống không nói, nhưng xông xáo nửa ngày, thật đúng là gọi được hoàng thượng tới. Nhưng hoàng thượng lại làm chỗ dựa cho nàng ta, kêu Triệu công công tới hạ lệnh, còn có thể thế nào nữa? Chỉ có thể rời đi.

Trước khi Trần tần tới, hoàng thượng vốn không quan tâm chuyện tranh giành tình cảm. Các nàng nghĩ, dựa vào điểm này, cũng có thể khiến Trần tần khó coi. Không phải nói người đồng thế mạnh sao, dù là ồn ào nháo tới trước mặt hoàng hậu nương nương, các nàng vẫn là có lý. Không nghĩ rằng, hôm nay các nàng lại tính nhầm. Hoàng thượng không chỉ tới, còn tới nhanh như vậy. Khiến bọn họ ngay cả đi báo tin cho hoàng hậu cũng không có cách nào, đành phải ù rừ rời đi.

Đây chính là cơ hội danh chính ngôn thuận khó có được để tiếp cận hoàng đế, vô duyên vô cớ bị Trần tần giành đi!

Duy chỉ có Mẫn tài nhân vẫn bướng bỉnh không chịu đi, nàng liền tiếp hỏi Triệu công công: "Hoàng thượng thật không cho chúng ta vào?"

"Hỏi Mẫn tài nhân, hoàng thượng truyền khẩu dụ, Phù Bích Đình tạm thời không thể đi vào. Xin thỉnh tài nhân dời bước nơi khác." Kỳ thật hoàng thượng nói cũng không nói, chỉ nháy mắt ra hiệu thôi, Triệu Trung Tín bất đắc dĩ nghĩ.

"Nếu không, công công đi hỏi lại một chút?" Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Chúng ta không dám giả truyền thánh chỉ, xin Mẫn tài nhân dời bước." Nói giỡn sao, không thấy cung nữ đều bị dừng ngoài đình sao, hiện tại hai người

hắn là đang ở bên trong đũa giỡn, khụ, là đàm tiếu. Hắn cũng không có dừng khí đi vào. Có chỗ dựa là thái hậu sao? Đi đi, chờ thái hậu rồi nói, chúng ta liền cho người mất mũi.

Vô luận thế nào, hắn cũng là người đắc ý nhất trước mặt hoàng thượng. Những chủ tử nương nương cũng không dám khó xử hắn. Hắn chỉ cần làm hết phận sự hầu hạ tốt hoàng đế là được.

Mẫn tài nhân thấy Triệu công công cứng mềm không ăn, tức giận cắn răng. Nàng đưa mắt nhìn vào đình, gió thổi màn trướng, bên trong là một bóng dáng nũng nịu như ngọc, rúc vào nam tử mặc long bào đũa giỡn, hai người ôm nhau chơi đùa, khiến nàng ghen tị tới đỏ mắt.

Trần tần!

Nàng trong miệng niệm niệm, muốn đem cái tên này cắn chết.

Bên trong, Tiết Bích Đào vui vẻ hồn nhiên, không biết có người đã đem nàng ghi hận. Bất quá, chu dù biết, chi sợ cũng không để bụng đi. Dù sao không phải chỉ một hai người, không bị người đồ kỵ chính là kẻ tầm thường. Đi theo con đường sùng phi, sẽ nhận được ánh mắt ghen tị chết người của các phi tần khác.

"Nàng đọc sách gì vậy?" Hoàng đế thấy, tò mò hỏi.

Nàng đầu nhỏ dựa vào cổ hoàng đế, đem sách bày ra trước mặt hắn, ảo não nói: "Thật vất vả mới tìm được, nhưng thiếu rất nhiều trang."

Hoàng đế nhìn thấy trong sách vẽ mấy đôi nam nữ khóa thân, bày ra một loạt tư thế ướt át, đa dạng phong phú, khiến người ta hoa cả mắt.

Hắn im lặng nửa ngày, đặt câu hỏi: "Cho nên ý nàng 'một chữ cũng không đọc được' chính là chỉ sách này?" Nguyên quyển sách này tìm được chữ nào mới là lạ!

Tiết Bích Đào đem sách giấu bên dưới, cười hề hề.

"Trẫm sai người kiểm bản đầy chủ cho nàng." Hoàng đế nhìn chằm chằm vật nhỏ mặt dày xem loại sách này giữa ban ngày ban mặt, cuối cùng quyết định.

Dù sao thì, người được lợi cuối cùng cũng là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Khối băng

"Ai da, ngọn gió nào đưa Vân Lũ cô nương tới đây?" Ti kếp ti của thượng công cục vốn đang một mặt ghi chép, một mặt phân phó vài kẻ dưới kiểm kê lại số lượng, phân phát tới các cung. Mắt thấy nhất đẳng cung nữ của Trần tần ở Phương Hoa các đi tới, không khỏi buông bút trong tay xuống, đứng dậy đón chào, luôn miệng hỏi: "Trần tần nương nương có việc phân phó sao?"

"Phân phó thì không dám." Vân Lũ khách khí nở nụ cười. Nhưng người trước mắt dù sao cũng là chính bát phẩm, không cần quá lấy lòng vị Khúc ngự nữ không rõ thân phận kia.

Chường kể mời nàng ngồi, cười nói: "Phàm là việc ta có khả năng, sẽ không có lý do gì mà không giúp. Cô nương mời nói."

"Chẳng qua là nương nương chúng ta xưa nay sợ nóng, muốn lấy nhiều thêm mấy khối băng để tránh nóng mà thôi. Không thể không làm được chứ?" Nàng mặc dù mỉm cười, nhưng lời nói không chút hàm hồ.

Trong cung xưa nay phân phát đều có tính toán, nhưng người của sáu cục đều là hạng người xem tướng mà hầu hạ. Đối với các phi tần gia thế không tốt, cắt xén là chuyện bình thường. Nếu đã cắt xén, tự nhiên có dư, đem đến lấy lòng các sủng phi cũng không tiếc.

Nhưng cũng không thể đáp ứng quá dễ dàng, vì thế, bà có chút do dự nói: "Trần tần nương nương có phân phó, chúng ta đương nhiên phải làm thỏa đáng. Nhưng chuyện tuy nhỏ, liên lụy lại lớn. Băng đã sớm phân chia, hiện giờ muốn ngoại lệ cũng cực kỳ phiền toái. Nếu có ai thiếu, không phải đều tính trên đầu chúng ta sao? Chỉ sợ nhị vị chường cung Đức, Hiền phi nương nương trách tội."

Vân Lũ mặc dù thấy bà ta làm bộ làm tịch không đáp ứng, vẫn cười như cũ, nhàn nhạt nói: "Nương nương chúng ta tất nhiên biết các không không dễ làm." Câu này nói xong, còn chưa đợi chường kể tiếp lại, nàng lại tiếp tục: "Chỉ là, không tham ô được đồ của các cung khác, nhưng Lưu Hương uyển kia thì sao, nằm ở chỗ thanh u mát mẻ, bên trong là công nữ phía nam dâng tới, miền nam khí hậu khô nóng, các nàng đều đã chịu quen. Sau không lấy của bên đó đem qua đây một chút?"

"Cái này..." Chương kể kia nghe vậy, hiểu ra vài phần. Trong cung gần đây dậy lên tin tức, chuyện ban đầu Khúc ngự nữ chống đối Trần tần, bọn họ đều biết, như vậy, chuyện lấy đi một khối băng không phải lạ. Bà thử thăm dò." Chính là chỗ của Khúc ngự nữ..."

Vân Lũ lắc đầu, cực ôn lương nói:" Khúc ngự nữ tốt xấu cũng là chính thất tần, cũng phải hầu hạ hoàng thượng, chỗ nàng không cần đụng vào."

Ý tứ này ngược lại chính là muốn buông tha cho Khúc ngự nữ, cũng khiến cho chương kể nghĩ không ra. Bất quá, làm vậy bà cũng tiện hơn chút. Dù sao thì, phía sau Khúc ngự nữ có Đức phi nương nương, lấy đồ của nàng, chỉ sợ không dễ giải thích. Hiện giờ thấy chuyện không khó giải quyết như trong tưởng tượng, người trước mặt lại càng không phải hiền lành, nói vài câu đã đem tâm mình yên xuống, còn không bằng trực tiếp đáp ứng.

Bà làm ra vẻ cảm kích nói:" Chỉ cần nương nương biết chúng ta khó xử, thương cảm cho chúng ta, chúng ta còn không biết đủ sao? Bảo Trần tần nương nương cứ yên tâm, không quá trưa, băng sẽ đưa tới chỗ nương nương."

"Vậy được." Vân Lũ thấy bà thông minh, cuối cùng cười nói:" Nương nương chúng ta một khi biết người làm việc thỏa đáng như vậy, khiến người vừa lòng, tự nhiên nhớ rõ công lao của người."

Chuyện bọn họ có thể cầu là gì? Còn không phải chức tước sao. Cho bà thăng lên chính thất phẩm điển kế, bất quá chỉ cần một lời nói miệng của nương nương với hoàng thượng thôi. Hoàng thượng nếu chuẩn, Đức, Hiền nhị phi có thể phản bác sao? Cho nên nói, cung quyền trọng yếu tới đâu, cũng không sánh bằng thánh thượng sủng ái.

Chẳng qua sách sử ít nói tới chuyện riêng của hoàng đế, nên mọi người mới cảm thấy, sủng ái không bằng thực quyền thôi.

Trong Phương Hoa các, trên sân nhà bằng đá cẩm thạch đứng đầy giò đá, bên cạnh là các cung nữ đứng quạt.

"Thế nào?" Tiết Bích Đào hít một hơi lạnh trong điện, vừa lòng lấy thìa đưa hẩu cho vào miệng, ăn xong liền hỏi. Ừ, đưa hẩu ngon.

Vân Lũ đem quá trình nhất nhất nói ra, tiện đà thắc mắc:" Chủ tử vì sao phải làm vậy?" Như vậy chẳng phải vô duyên vô cớ trêu chọc phiền toái sao? Rõ ràng ánh mắt đặt trên người chủ tử đã đủ nhiều. Các nàng tuy là người mới, nhưng hợp sức đứng lên, nếu thật sự có một hai người được sủng ái, sau này cũng khó xử.

Tiết Bích Đào đem đưa hẩu ăn sạch, thỏa mãn cười:" Nếu ta hiện giờ có thể lực, sao có thể để các nàng lên sân khấu chứ?"

Vân Lũ nửa hiểu nửa không.

Tiết Bích Đào than thở:" Ai bảo các nàng trẻ tuổi hơn ta chứ ~" Nàng vừa nghĩ tới chính mình hiện tại là đưa chuột chín rụng, tâm tình cũng rất vì diệu.

... ..

Đặng Minh Lộ mặc thượng sam màu xanh da trời, váy dài hồng phấn, thắt lưng buộc dải lụa ngũ sắc, thoát nhìn rất rực rỡ. Nhưng khi đi tới gần, có thể phát hiện, mái tóc đen của nàng trở nên bết dính, hai bên cánh mũi chảy đầy mồ hôi, lại thêm một cổ mùi xông vào mũi. Dù là nhặt, nhưng vào giữa hè lại càng khiến người ta khó chịu.

Hoàng đế đang muốn lâm hạnh mỹ nhân, vừa nghe mùi này, mặt lập tức biến đen.

Lúc này đèn cung đình thấp sáng trưng, tiểu mỹ nhân cũng được hiện lên rất rành mạch. Nhưng cố tình là, tiểu mỹ nhân này lại như vài ngày chưa tắm, sắp bị nắng nóng chưng thành một đồng bùn rồi.

Trong lòng Đặng Minh Lộ hiện tại cũng khóc không ra nước mắt.

Băng phân về Lưu Hương uyển không hiểu sao lại thiếu đi rất nhiều, còn lại toàn bộ đều tặng cho nữ nhân Khúc Hân Nhiên kia. Các nàng không có cửa kiện lên cấp trên, chỉ đành từ bỏ. Đợi tới hôm nay hoàng thượng lật bài từ của nàng, mà ngay cả nội thị đưa nước ấm tới cũng không đúng lúc. Khó khăn lắm nàng mới được thị tắm, sao dám trì hoãn thời gian? Lại càng không thể cáo ốm, chỉ đành để bộ dạng này tới trác điện của Đường Tâm điện.

Phải nói rằng, trước mặt ngự thiện dung nhan không chỉnh tề đã là tội trạng, hiện giờ đừng nói thị tắm thành công, trong lòng nàng vốn không yên, chỉ hy vọng hoàng thượng không trách tội là đã tốt lắm rồi.

Nàng trong lòng cũng từng suy nghĩ qua. Nếu là nói người có thể làm chuyện này trong cung, thì hai vị nương nương cảm quyền đương nhiên được nhắc tới đầu tiên, nhưng hai người họ cũng chưa từng làm chuyện xấu bực này. Chỉ có Trần tần xưa nay kiêu ngạo mới có thể. Người bên ngoài đều nhớ rõ nàng có thể thổi gió bên gối hoàng thượng, ai không nịnh bợ chứ? Sợ là hù vài tiếng đã có người làm theo ý nàng rồi.

Nhưng nghĩ cũng kỳ quái. Trần tần cùng Khúc Hân Nhiên không hợp, sao lại liên quan tới nàng? Vì nghĩ tới chuyện này, nàng liền đem Trần tần phui bỏ hoài nghi.

Kỳ thật, trong trác điện đã để sẵn vài chậu băng. Nhưng nàng bị nóng đã lâu, vừa tiến vào phòng liền bị phản khí làm cho mồ hôi xâm nhập vào cơ thể, cố nén lắm mới không hắt xi trước mặt hoàng thượng. Miễn cho lúng túng.

Nguyên Trung đế thân là nam nhân, đương nhiên không từ chối tiểu mỹ nhân. Bởi vậy, sau khi được Đức phi khuyên nhủ, hần liền lật bài từ của một vị công nữ trong Lưu Hương uyển. Nhưng hần vừa tới gần, cái mùi kia đã đập vào mặt, nhất thời khiến hần khó có thể hô hấp. Lại nhìn mái tóc còn dính

đầy mồ hôi kia, hần liền giương giọng kêu người tiến vào.

Đây quả thực là....

"Buồn cười!" Hần vung tay áo, cách xa giường một trượng, sắc mặt xanh mét.

Còn chưa từng có nữ nhân nào dám vào lúc thị tắm mà không tắm rửa sạch sẽ, đây rõ ràng là giữa ban ngày ban mặt khiêu chiến quyền uy đế vương. Hần không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp ra lệnh cho Triệu Trung Tín:" Tùy ngươi xử trí, trẫm không muốn thấy nàng ta nữa."

Nếu đây không phải là do miền Nam tiến cống, hần liền trực tiếp giáng làm hạ nhân. Muỗi tuy nhỏ, nhưng cắn một ngụm cũng rất đau.

Triệu Trung Tín hiểu ý, tuy hần cũng là lần đầu thấy có người trước mặt hoàng thượng không coi trọng dung nhan như vậy, nhưng xử lý bức chuyện này vẫn tính là quen thuộc. Chỉ có vào lãnh cung mà thôi.

Hần thủ thế với người phía sau, bảo họ đem cổng nữ kia kéo xuống.

"Hoàng thượng muốn lật bài từ tiếp không ạ?" Triệu Trung Tín làm hết phận sự hỏi.

"Bãi giá Phuong.." Hoàng đế mỗi lần không vui đều thích tới Phuong Hoa các, lúc này, nói đến đến một nửa, hần lại dừng một chút, lát sau lại nói:" Hôm nay nghỉ ngơi ở Dưỡng Tâm điện."

Bởi vì Lưu Hương uyển hẻo lánh, lui tới không tiện, cho nên có một thiện phòng riêng. Từ lần trước Khúc Hần Nhiên quyết định làm điểm tâm cho hoàng đế, liền thường chạy tới đây luyện tập tài nghệ. Vô luận thể nào cũng không thể quá kém được, nhưng cũng không thể tinh xảo bằng ngự trù, đơn giản là được rồi.

Qua vài lần thử tay nghề, món ăn cũng đơn giản, cho nên nàng cũng dần quen thuộc.

Nàng chọn lấy thịt non tốt nhất, đem tẩm gia vị, sau đó lấy bột bao lấy thịt, đem đi chưng. Nếu sau khi nói xong mà màu như lòng đỏ trứng, lại xốp giòn thì coi như đạt yêu cầu.

Mục đích của nàng là để hoàng đế nhớ rõ đây là đồ ăn nàng làm, nhưng nàng ban đầu không biết nấu, vắt hết óc cũng không nghĩ ra món bổ dưỡng gì. May là phía nam có mấy món ăn vặt, nàng trước đây thích ăn, cũng từng thấy mẫu thân làm qua, đại khái nhớ rõ vài phần.

Điểm tâm này tên tục là nhục giảo (chắc là sủi cảo), nhiều người còn gọi là "Điên bất lãng"

Nàng có ý làm viên nhỏ chút, có thể ăn một ngụm là xong. Lúc đói bụng ăn rất ngon.

"Chủ tử." Minh Hà đập bóng đêm đi tới, mang theo khẩu khí vui sướng khi người gặp họa, vội vàng nói:" Nô tỳ nghe nói, Đặng gì đó ở cách vách đã bị hoàng thượng đưa tới lãnh cung."

Khúc Hần Nhiên nghe xong thì ngẩn ra, đem bánh đặt qua một bên, hỏi nàng:" Sao lại thế?"

"Cụ thể thì nô tỳ không rõ, hình như là đáng vè không chính tề gì đó." Nàng không biết chữ, chỉ có thể tự tìm lời để diễn tả.

Đáng vè không chính tề.

Khúc Hần Nhiên nhớ tới việc phát băng gần đây, hơn nữa còn việc tranh cãi ẩm ỹ vụ nước nóng hồi chiều, hai người các nàng ở gần nhau, đương nhiên biết, lúc này mới ngộ ra.

"Ngươi đi hỏi thăm xem, băng ở Lưu Hương uyển chúng ta là bị bọn trong thượng cung cục cắt xén hay bị người cung khác tham ô đi." Nàng suy nghĩ chốc lát, phân phó nói.

"Này chỉ sợ... không tốt lắm." Minh Hà muốn uyển chuyển từ chối. Nhưng người này sao có thể dễ dàng nói ra. Chủ tử không có thể lực, chỉ dựa vào một mình nàng, rất khó khăn đó.

"Việc không liên quan tới ta, cho dù hỏi thăm cũng không sao." Khúc Hần Nhiên ôn hòa nói:" Ngươi thử cố gắng một lần cũng không sao."

Minh Hà không khỏi dụ ngoạn trở lại, cảm thấy bộ mặt thân thiết của chủ tử thật khiến người ta khó có thể cự tuyệt. Cho nên nàng liền khom người đáp ứng, ra ngoài hỏi thăm.

Khúc Hần Nhiên ăn tối xong, kêu cung nhân tới thu thập, lại thưởng cho họ ít bạc. Những cung nhân này buổi tối tới phòng bếp cũng vô dụng, có thể lười nhác, đương nhiên không có không vui.

Trên đường về phòng, nàng nhũu mày nghĩ. Tối nay chừng không tề lắm, sáng mai sẽ đem qua chỗ hoàng thượng.

Chương 48: Lạc ngọt

Nắng mùa hạ mãnh liệt rọi xuống. Trong cung điện bài trí rất nhiều bồn đựng băng. Giữa mùa hè nhưng mọi người lại lạnh muốn đóng băng.

Hoàng đế khoanh tay từ ngoài đi vào, vừa vặn bị luồng khí lạnh kia nghênh đón. Xoay người nhìn lại, tiểu nữ nhân một thân sam tử xanh nhạt, trong tay cầm một cây cây quạt, đứng cạnh bồn băng hướng nơi hắc mã quạt tới.

Chờ mình phát tay một cái, nàng liền đem quạt nhét vào tay cung nhân, hai tay nhấc váy vui vẻ chạy về hướng mình, yêu kiều ôm lấy cánh tay mình, tựa như mèo con mà cọ cọ.

“Hoàng thượng, lạnh hay không lạnh?” Bích Đào ngẩn khuôn mặt nhỏ lấy lòng, lông mi run rẩy.

Hoàng đế nhìn quanh, xung quanh chứa đầy bồn băng, không nói xa xỉ cũng đủ phô trương. Dù là không ai quạt, không khí trong phòng cũng đủ lạnh.

Hắc mã chỉ chỉ cái trán nàng, nói: “Chỉ biết khoe mẽ.”

Từ ngày hôm qua nhìn thấy nữ nhân người đầy mồ hôi kia, hắc mã cả ngày cũng ăn không nổi. Phàm là nghĩ tới liền cảm thấy buồn nôn. Đều là vật nhỏ này hồ nháo làm hại mà. Nguyên bản hắc mã vốn không định đến, nghĩ muốn lạnh nhạt một lúc rồi nói sau. Nhưng trong đầu suy nghĩ một vòng, hắc mã cũng không tìm thấy được hậu phi nào có thể làm hắc mã ngừng buồn nôn, vẫn là phải tìm đầu sỏ để xử lý, ai bảo nàng thanh lương ngon miệng chứ.

Hắc mã cũng không thể vì nữ nhân kia mà ủy khuất chính mình.

“Băng của Lưu Hương uyển đều do nàng lấy đem tới trong này?” Hoàng đế thuận miệng hỏi.

Bích Đào chỉ đơn giản giải thích: “Người ta sợ nóng thôi mà.” – Bộ dạng rất là đương nhiên.

Lại nhìn biểu tình hoàng đế, nàng cong mày cười nói: “Các nàng cũng không phải bảo vật của hoàng thượng nha, quan tâm làm chi.” Lời này để cho người nghe thấy, không phải là khiến bọn họ mất mặt, mà chính là trực tiếp bóp chết bọn họ. Câu này là chỉ, chỉ có Bích Đào nàng là bảo vật, các nàng chỉ là cây cỏ giết đó! Đây không phải là khi dễ gì nha.

“Vật nhỏ.” Hoàng đế cười mắng, xoa bóp hai má mềm mại của nàng, tâm tình hắc mã cũng dần dễ chịu hơn.

Hắc mã phát tay cho cung nhân lui ra, đem nàng ôm trong vòng tay, nhướn mày hỏi: “Gần đây có phải ăn cơm không ngon không? Thật nhẹ.”

Bích Đào quen thuộc ôm lấy cổ hoàng đế, để hắc mã ôm nàng đem tới nhuyển thấp, lẩm bẩm nói: “Hoàng thượng thấy nhẹ chứ người ta còn nghĩ là mập đó. Mỗi ngày đều ăn thuốc bổ, cũng không phải ăn vào bụng ngài, ngài tự nhiên nói thật đơn giản. Người ta đúng là mập thiệt mà!” Nàng nói xong lời này, mục đích chỉ có một, đó là không để hoàng đế nuôi nữa.

Nếu không phải nàng thêm mục “Thân thể nhẹ nhàng” thêm vài điểm thì đã bị dưỡng cho mập rồi. Nhìn hắc mã lúc đó làm sao mở miệng được!

Hoàng đế ném nàng lên thấp, kéo lấy cái chân nhỏ đang trên người mình, nói: “Từ từ nói chuyện, đừng quậy.”

Bích Đào với tay lấy hạt anh đào trong tô ra, đưa tới miệng hoàng đế, mềm giọng nói: “Ghét bỏ người ta quậy phá thì không nói nữa là được. Hoàng thượng, đến ăn nè ~” Thân thể nàng mềm nhũn dựa vào ngực hoàng đế.

Hoàng đế liền mở miệng ăn, nhân tiện cắn cắn đầu ngón tay trắng nõn.

Vật nhỏ không biết là làm sao lớn lên nữa, toàn thân không chỗ nào không mềm, mà ngay cả ngón tay cũng mềm thành một đoàn. Nếu đem nàng nuôi cho mập tròn tròn thì ăn càng thêm ngon miệng nha.

Có thể thấy được, vô luận Bích Đào xiên xỏ thế nào, thì chuyện bị nuôi cho mập cũng không thể phản kháng được.

Lại lấy thêm một viên, trong lúc lấy, Bích Đào đột nhiên nảy ra một ý tưởng tà ác. Ý, hình như đã lâu không chơi như vậy rồi nha. Trước kia lúc đi ra ngoài lêu lổng cũng thường làm chuyện này. Trong mắt nàng hiện lên tia giáo hoạt. Lấy một viên anh đào trong chén, bỏ lên miệng cắn, sau đó dứt cho hoàng đế. Hoàng đế thấy nàng dứt như vậy, rất có hứng trí ăn.

Mà nàng thì tại lúc hoàng đế ăn gần xong, liền đem phần cuối ăn vào miệng. Hai người cứ vậy đùa tới bất giác nhạc hồ.

Hoàng đế lấy tay véo nhẹ trên lưng nàng, cười mắng: “Mèo tham ăn, thật sự là cái gì cũng ăn. Nhanh nhỏ ra.” Nhưng hai má nàng lại phồng ra, bộ dạng

cũng không giống như là muốn nuốt vào.

Bích Đào lắc lắc thân mình không chịu, náo loạn một hồi, mới đưa đầu lưỡi phẩn nộn phun ra. Cuồng anh đào vừa nẩy dựng thẳng đã bị bẻ cong, cuộn mình ở đầu lưỡi. Nàng hướng mặt lên trên, có thể nhìn thấy đáy mắt nàng có tia cười khế như hiến vật quý.

Hoàng đế trừng mắt nhìn, lúc lâu sau mới nói:” Thì ra bé ngoan của trẫm cũng không phải không có tài năng gì.” Ít nhất đầu lưỡi cũng rất linh hoạt.

Ai đó nghe thấy, lập tức nhả ra, tay nắm thành quyền nện vào lòng ngực người đối diện, bắt đầu nháo:” Hoàng thượng khinh người! Người ta có mà!”

“Ồ? Trẫm như thế nào không biết nàng có? Còn giấu cái gì không nói hả?” Nắm tay của vật nhỏ thật mềm mại, đầm không đau, còn thực thoải mái. Hắn mừng rỡ hưởng thụ mỹ nhận, thỉnh thoảng lại chọc nàng, lạc thú vô cùng.

Bích Đào muốn nói, nhưng lại ngừng. Nàng chỉ tay về phía một phía. Hoàng đế hiểu ý, dựa vào phía sau, thông thả nhìn nàng chơi đùa. Bích Đào mang hạt anh đào tới, cười cười đem nhét vào miệng hoàng đế, không cho ra tiếng.

“Còn nữa, hoàng thượng nhất định thích.” Khóe mắt nàng cong lại, lời nói mập mờ.

Sau đó, nàng bắt đầu phủ môi lên môi hoàng đế, mùi anh đào ngọt ngào nhanh chóng tràn ngập khoang miệng, quần lấy hơi thở nóng rực của hoàng đế. Môi đỏ mọng khẽ nhếch, dòng nước theo miệng chảy xuống từng giọt, có giọt rơi vào miệng hoàng đế, mùi vị anh đào thơm ngon vô cùng.

Màn biểu diễn kia khiến hoàng đế rất hưng phấn. Ba loại tư vị kết hợp, quả nhiên là, tuyệt không thể tả.

Đút xong, nàng khép môi lại, ngã vào lòng ngực hắn, giọng nói bốn cột:” Nha, có phải hoàng thượng rất thích không?”

Hoàng đế vỗ đầu nàng, bình ổn sóng tình trong cơ thể, trầm giọng cười:” Trẫm quả thật rất thích.”

Bảo bối như vậy, khiến hắn luyến tiếc bỏ rơi. Hắn thầm nghĩ.

“Hoàng thượng có còn thích điểm tâm Khúc ngự nữ làm không?” Bàn tay nhỏ bé của nàng sờ tới sờ lui bên hông hắn, sờ nửa ngày liền bắt gặp một cái túi hương màu xanh đen, rất vừa lòng. Cái này là nàng luyện hồi lâu mới được, mũi kim rất nhỏ, như trứng cá vậy. Lúc ở cũ, trừ ăn uống ngủ ra, nàng liền thêu cái này rồi đem tặng. Nhưng mấy thứ như hoa điều gì đó, nàng cũng không dám thêu lên trên đó.

Đó là quà sinh nhật nàng tặng cho hoàng đế.

Cầu hoàng đế nếu dám không mang, nàng không tặng đồ cho hắn nữa. Hừ!

Bất quá, nếu Khúc Hân Nhiên không xuất ra chiêu thức ấy, nàng kỳ thật cũng không nghĩ ra. Đối với quà tặng gì đó, trong đầu nàng luôn không có khái niệm.

“Ghen tị?” Hoàng đế cười, chờ đến lúc nàng đạt được mục đích, tươi cười đến khóe mắt cũng cong lên thì xoay người ngăn nàng lại, không cho tay nàng tiếp tục lộn xộn, thấp giọng nói:” Đừng nói tới nàng ta.” Tiếp theo là cúi người hôn xuống, không nói gì nữa.

Nếu là trước đây, hắn đói bụng có lẽ sẽ có tâm tình ăn thử. Nhưng từ tối hôm qua gặp việc kia xong, cứ mỗi lần thấy dấu mờ gì đó hắn lại buồn nôn. Thịt gáo kia bên ngoài toàn mỡ, hắn nhìn thấy liền trực tiếp bảo Triệu Trung Tín đem ban cho cung nhân.

Ánh mắt của Khúc ngự nữ kia chính là không bằng bé ngoan của hắn mà.

Đút anh đào ngọt, lại mát lạnh. Hắn rất thích.

Hôm qua bị hoàng đế gây sức ép tới nghiêng trời lệch đất, Bích Đào toàn thân buồn rùn không thôi. Nàng nghĩ cứ vậy nằm trên giường, không muốn đứng dậy.

Nhưng nghe Vân Lũ nói, nàng trừ bỏ tới Phủ Bích Đình hóng gió ra thì chưa từng bước ra khỏi cung điện. Cái này thì không thể được. Nàng không muốn bị nuôi cho béo phì ra đâu. Ngoài ra nàng còn phải kiểm điểm nữa. Điểm kỷ năng khó có được, vừa được hai điểm đã bị nàng thêm vào mục “Dễ dàng sinh dưỡng rồi.”. Có thể không lãng phí thì đừng lãng phí.

Vì vậy, nàng dựa theo kế hoạch đã định, yêu kiều để Vân Lũ nâng dậy.

Người xưa nói: Tung dục thương thân (Sống buông thả hại thân). Quả thật là không nói xạo mà.

Nếu đã phải động thì cũng không thể đợi trong đình hóng gió nữa. Nhưng hôm nay trời nóng muốn chết, nàng cũng không muốn toàn thân đầy mồ hôi. Cuối cùng, nàng chọn một con đường mòn thanh u, đi hướng vào cái ao bên cạnh mảnh rừng trúc. Nhân tiện thưởng thức cảnh trí này.

Trong rừng trúc có thể ngửi thấy mùi thơm mát của những chiếc lá trúc xanh biếc, khiến tâm trí người trở nên thoải mái. Bốn phía đều có gió mát thổi tới. Bích Đào nghiêm mặt, cảm thụ hơi thở mới mẻ nơi đây.

Cùng với thân ảnh những cây trúc cao ngất sát người, cái hồ bên cạnh cũng dần dần ánh vào mi mắt nàng.

Bên cạnh ao có một người đang đứng. Tư thái nhàn tản, tướng đứng thẳng tắp như trúc.

Hình như đây là lần đầu gặp mặt hắn ở bên ngoài. Bích Đào liếc mắt liềm nhớ ra. Nam tử có thể đi lại trong cung, trừ bỏ thái y thì chính là hoàng thất tông thân, còn có những đại thần hoàng đế đặc biệt tin tưởng nữa. Mà tuy hứng đi lại thì chỉ có mình hắn.

Cước bộ nàng không mạnh, trên mặt lại càng không kinh hoàng. Tựa như lần đầu gặp hắn trong buổi tiệc, nàng cúi người hành lễ, cười nói:” Gặp qua vương gia.”

Thọ vương nghe xong liền quay lại, kinh ngạc như rụng mảy.

Giả bộ cũng thật giống đi. Bích Đào mỉm cười oán thăm.

Nội thị bên cạnh Thọ vương nhỏ giọng nói.

“Vương gia, đây là Trần tần nương nương của Trữ Tú cung.”

“À, là bảo bối của hoàng huynh hiện tại sao?” Hắn thẳng thắn nói. Nội thị nghe được thì xấu hổ ho một tiếng. Hắn lại nói:” Thoạt nhìn thật mềm mại yếu ớt, hoàng huynh từ khi nào chuyển sở thích rồi.”

Chết tiệt, nếu không phải do hoàng huynh của người tới qua gây sức ép, ta đây còn lâu mới yếu ớt! Nhưng mềm mại thì nàng nhận.

“Vương gia.” Bích Đào cong khoé mắt, mắt hoa đào không khí thế như mắt phượng, nhưng tựa tiểu phi tiểu thi nàng vẫn làm được à.

“Trần tần có lẽ.” Thọ vương cười thật ôn hoà. “Bỏn vương luôn thích ăn ngay nói thật, nếu có chỗ đắc tội, mong Trần tần bao dung.”

“Vương gia quá lo rồi.” Bích Đào cười thực khách khí “Nếu vương gia ở đây, bỏn cung sẽ không phá nhiều nhã hứng của ngài. Tạm thời cáo lui.” Dứt lời, nàng xoay người mang theo toàn bộ cung nhân quay trở về.

Xé da mặt cũng thật khó chịu.

Trình độ cỡ Oscar quả thật không phải ai cũng có thể chọc tới mà.

“Trần tần chậm đã.” Thọ vương giữ lại “Một người không khỏi có chút buồn chán, không bằng kết bạn. Cùng phẩm trà nói chuyện phiếm, lại cùng ngắm cảnh, thế nào?”

Nội thị mặt mày co rút. Vương gia, người đối xử với phi tần của hoàng thượng như vậy sao? Tuy rằng nói chuyện rất lịch sự tao nhã. Thọ vương làm việc từ trước tới nay khó có thể để người ta nắm bắt được, họ sớm đã quen. Thấy nhưng không thể trách, thấy nhưng không thể trách, thấy nhưng không thể trách.

Trong lòng hắn mặc niệm ba tiếng.

“Chuyện này sợ là không tiện.” Bích Đào quả quyết cự tuyệt. Tuy rằng Nguyên triều về phương diện này không tới nỗi quá chặt, trước mặt nhiều người thì không có trở ngại lớn. Bất quá, nàng nếu vui vẻ nhận lời thì sẽ bị ánh mắt như dao của mọi người đâm chết đi. .

Vì thế, tình cảnh hiện tại trong mắt mọi người là, một người không ngừng mời mọc, một người không ngừng mỉm cười cự tuyệt. Rất có cảm giác cò kè mặc cả trên phố bình thường.

Mấy cung nhân nhìn riết tâm cũng phiền, chỉ hận không thể kêu to:” Nương nương, ngài nên đáp ứng hắn đi! Có chúng ta ở đây, Thọ vương gia sẽ không làm gì ngài đâu mà!

Ngay lúc này, từ bên cạnh có ba người đi tới, đồng thời lên tiếng nói:” Thiếp Diêu Thị (Ngụy thị, Đinh thị) gặp qua vương gia, gặp qua Trần tần nương nương.”

Cũng là ba trong các công nữ đây mà. Lưu Hương Uyển gần đây, các nàng ấy tới đây cũng không có gì lạ.

Bất quá, Bích Đào lại rõ ràng cảm nhận được một đạo ánh mắt ngập tràn địch ý.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Rơi xuống nước

Editor: nekofighter

Thọ vương thấy có người đi tới, vẫn bắt kẻ lễ nghĩa mà một mực mời phẩm trà tán phẩm. Không đợi Bích Đào cự tuyệt, hần trực tiếp kêu nội thị đi chuẩn bị khí cụ.

Thọ vương liếc Bích Đào một cái, cảm hơi hắt về phía ba người kia, ý hỏi: người chộc tới bọn họ hả?

Tuy rằng người kia tự nhận việc mình làm rất bí mật, nhưng Thọ vương là người lúc rảnh rỗi liền bắt người về làm chuột bạch nghiên cứu, làm sao không nhìn ra? Từ lúc nữ nhân nọ đem ánh mắt sáng quắc phóng lên người Tiết Bích Đào, hần đã nhận ra. Và cũng vì hần đứng đối diện với nàng ta, cho nên phát hiện nhanh hơn so với chính chủ.

Tiết Bích Đào thu được ánh mắt, lắc lắc đầu. Bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì, lại gật gật đầu. Đại để chắc là vì chuyện mấy khối băng đi, thật ra so với dự đoán ban đầu của nàng, thì có chút nhanh thì phải.

Bất quá, cũng không sao. Những nữ nhân này nghĩ muốn nhắc lên sóng to gió lớn sao? Còn sớm tám trăm năm đó.

Vì thế, nàng khí phách mười phần mà như sóng mây, lộ ra tươi cười, ý bảo Thọ vương không cần để ý tới. Bất quá, nàng chỉ là một nữ nhân mềm mại, khí phách cỡ này Thọ vương một chút cũng không lĩnh hội, ngược lại cảm thấy nụ cười kia như khoác lên ba bốn tầng áo đường, ngọt ngào vô cùng.

Thì ra mèo con là dựa vào cái này mà đem hoàng huynh nắm trong lòng bàn tay. Hần rốt cuộc đã hiểu. Trên đời này, nam nhân có thể kháng cự lại nụ cười như thế quả thật không nhiều lắm. Hần có thể nhanh chóng hoàn hồn là đã giỏi lắm rồi.

Cung nhân rất nhanh đưa đến sàng tre thấp, một bình trà, khay trà cùng khí cụ. Hành tung nghiêm chỉnh, đầu vào đấy.

“Nếu đã vậy, ngồi đệm ngược lại không hợp, vậy chẳng bằng ngồi đất?” Thọ vương nói.

Bích Đào cười không nói, từ bên cạnh ao chọn một băng ghế đá ngồi xuống. Bên sườn khác của ghế đá có một chùm phong lan chui ra từ trong kẽ đá, vừa hay cản trở người đến ngồi cạnh nàng. Cho dù ngồi đất, cũng muốn chiếm điểm cao hơn, vậy mới phù hợp với tác phong của nàng.

Vân Lũ tay nắm lạnh lẽ, không đợi chủ tử ngồi xuống đã trải ra một cái khăn tay, miễn làm dơ váy mới của chủ tử.

Thọ vương thấy nàng như thế, cũng học ra dạng, cánh một vị trí ngồi xuống. Về phần ba công nữ kia, vô danh vô phận, làm sao dám cùng một phi tử vị Tàn cùng vương gia ngồi cùng? Cho nên chỉ có thể đóng vai cung nhân, đứng một chỗ, xa xa nhìn lại, thật đúng là giống như tỷ nữ.

Trong đó có một người rất thông minh, răng trắng mắt sáng, làm ra một bộ dạng tươi cười mà tự đề cử: “Thiếp mặc dù bất tài, cũng mong được pha trà cho vương gia và Trân tần nương nương.” Đây đúng là Hoàng Diệu- bạn tốt của Đặng Minh Lộ.

Thọ vương gật đầu.

Nàng ta rất vui vẻ, lần thứ hai khom lưng thi lễ. Nàng dùng dây buộc chặt tay áo rộng thùng thình bên người, tùy cơ ứng biến.

Hoàng Diệu ngồi xổm bên bàn dài, trước đem... (Lược bỏ nguyên đoạn miêu tả chuyện pha trà)

Nàng pha trà hết sức chăm chú, cử chỉ như nước chảy mây trôi, một chút cũng không tồi, có thể thấy là đã tốn rất nhiều công phu cho phương diện này. Chờ trà thang nấu tắt rồi, nàng nhoen miệng cười với hai người họ, bàn tay mềm bụng khay lên, tiến về phía trước. Chén trà đầu tiên, đương nhiên là đứng trình tự dâng cho Thọ vương.

Thọ vương nhận lấy liền phẩm. Trà thang thấu triệt, dư vị ngọt ngào. Hần cười: “Quả thật là so hương hạo xỉ hữu dư vị.” Ánh mắt lại nhìn về phía Bích Đào, ý tứ hàm xúc không rõ.

Hoàng Diệu đưa lưng về phía Thọ vương để dâng trà cho Tiết Bích Đào, cho nên không nhìn thấy ánh mắt này. Trong đáy mắt nàng ta loé lên tia sáng, nhưng khi Tiết Bích Đào nhìn qua thì đã khôi phục lại bộ dạng phục tùng.

“Thỉnh Trân tần nương nương dùng trà.” Nàng nhẹ giọng cười, trong đó còn có ý tứ lấy lòng, khiến người ta lơ đãng mà xem nhẹ.

Động tác dâng trà được một nửa, dưới chân lại tựa bị mắc vào váy của Bích Đào, ly trà cũng bị nghiêng qua, nàng ta lại quá bối rối mà hất luôn cả chén. Nước trà nóng sôi kia gần như sẽ hắt hết lên người Tiết Bích Đào.

Lúc này, ngay cả Bích Đào cũng không dự liệu được. Trong cung người nhiều âm mưu nhiều. Nhưng đây là lần đầu đụng phải loại chuyện này. Cảnh giác mặc dù có, cũng chỉ xuất hiện vào thời điểm người khác hành động mới phản ứng, chứ không thể thông báo những người có tâm tư xấu với mình. Chờ nàng phát hiện phản ứng tê rần trên tay thì ly trà đã muốn bay lại mình.

Dưới tình thế cấp bách, nàng chỉ đành ngửa người về sau, trước bảo vệ mặt không bị dính lấy.

Hoàng Diệu mắt thấy có thể huy dụng mạo của Tiết Bích Đào, trong lòng mừng rỡ vô cùng, làm sao có thể cứ vậy mà buông tha? Khôi tư lự vừa nảy

làm vương chân vẫn chưa bị văng đi, nàng già vờ vấp lần nữa, cả người trực tiếp ngã về phía trước, đem Tiết Bích Đào đẩy vào trong ao.

Ban đầu, Thọ vương cũng biết nữ nhân này sẽ gây chuyện, cũng nhắc nhở qua Tiết Bích Đào. Nhưng hắn lại không ngờ, nữ nhân này nhìn thì nhu nhược, làm việc lại thô bạo vô cùng. Còn chưa chờ hắn đứng lên, Tiết Bích Đào đã bị đẩy xuống ao. Bàn tay hắn vurun ra lúc trước chỉ có thể thu hồi. Hắn nhũn mảy, nàng rơi xuống nước, cả người đều ướt nhẹp, khiến hắn chỉ kịp quay lưng lại đi. Nước ao không sâu, tánh mạng cũng không có trở ngại. Nhưng giữa ban ngày, quần áo mỏng manh, nếu trước mặt mọi người để mình thấy được, vậy hoàng huynh nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Hoàng Diêu bị ngã vào ghế đá phía trước cũng có chút lờ mờ. Nếu cảnh xuân của Trần tần bị Thọ vương nhìn thấy, có phải hoàng thượng sẽ chán ghét nàng ta không? Nhưng cho dù nàng có suy nghĩ nhanh cỡ nào đi nữa, nhưng vào lúc nghiêng đầu nhìn lại, đã chỉ còn thấy bóng dáng Thọ vương quay đi. Nàng có chút không cam lòng cắn môi.

Nàng từ nhỏ đã giao hảo với Minh Lộ tỷ tỷ. Từ lúc vào cung, Minh Lộ tỷ tỷ cũng quan tâm nàng rất nhiều, chưa từng vì chuyện chung chồng mà nảy sinh hiềm khích. Giống như lần trước, Minh Lộ tỷ tỷ được Trình quý tần ban cho tin tức hoàng thượng ở ngự hoa viên, mặc dù đây là thông tin rất trân quý, nàng cũng không hề che giấu mà lại cùng mình chia sẻ. Cho nên, khi nàng nghe nói Minh Lộ tỷ tỷ bị đưa vào lãnh cung, cả người đều run sợ, chỉ kém không khóc lớn lên trước mặt đám người đang xem kịch vui kia.

Nàng ổn định tâm thần, không ngừng an ủi bản thân. Ít nhất Minh Lộ tỷ tỷ chỉ bị giam ở lãnh cung, chứ không phải bị chém. Nàng cũng hao hết tâm lực mới hỏi thăm được chân tướng, nhưng chung quy cũng không có tin tức hữu dụng. Ngay lúc nàng muốn bỏ cuộc, thì từ bên Khúc Hãn Nhiên truyền đến tin tức, nói là chuyện khỏi băng và nước ấm đều là do Trần tần gây ra. Nàng biết nàng ta hiện tại là quân cờ của Đức phi, tin này sợ là không phải giả. Từ đó, nàng nghĩ rằng, vô luận thế nào, dù là liều mạng cũng được, nhất định phải khiến Trần tần nhận báo ứng.

Không phải nàng ta ý vào sắc đẹp mà khiến hoàng thượng vui vẻ sao? Nàng huy nó! Để xem nàng ta còn có thể mê hoặc người nữa không!

Tiết Bích Đào ho hết nước trong miệng ra. Đầu tóc nàng rối bù, thỉnh thoảng còn bị sóng nước đẩy ngã. Quần áo nàng ướt sũng, mơ hồ còn thấy cái yếm màu cánh sen ẩn ẩn bên trong. May mà hiện tại là mùa hè, nàng cũng không trang điểm, bằng không lớp trang điểm sẽ nhoè nhoẹt hết.

Các nội thị công công mặc dù không thể ấy ấy, nhưng rốt cuộc vẫn là nửa nam nhân. Dưới sự nhắc nhở của Thọ vương, bọn họ đều sớm xoay người sang chỗ khác. Bích Đào hướng lên bờ nhìn lướt qua, khuôn mặt lạnh lùng, trầm giọng phân phó:”Sơ Hiểu, người đi tới Lư Hương Uyển gần đây mượn một bộ y phục đi.”

Hôm nay nếu không có Thọ vương, chỉ sợ là tiêu rồi.

Hai công nữ còn lại đã bị mấy chuyện vừa xảy ra này làm cho choáng váng rồi. Từ sau khi nhìn thấy Trần tần rơi xuống nước thì đã sớm hoa dung thất sắc. Vô luận Hoàng Diêu cố ý hay vô tình, nhưng Trần tần xưa nay “làm mưa làm gió” sẽ không chịu thua thiệt này. Lúc đó, mấy người cùng đi với Hoàng Diêu như họ sẽ bị tính là “đồng lõa”, nghĩ thế nào cũng không tốt!

Vậy nên, vừa nghe được giọng Trần tần phân phó, các nàng quả thực như bắt lấy cọng rom cứu mạng cuối cùng, liên tục thỉnh cầu nói:”Sơ Hiểu cô nương đi một mình sợ là sẽ chậm. Nương nương nếu không chê, thì chỗ chỗ thiếp có vài bộ y phục chưa dùng đến, để thiếp dẫn đường cho Sơ Hiểu cô nương đi!”

“Hay là dùng y phục của thiếp, chỗ thiếp vẫn còn y phục có thể sử dụng đây.” Đinh thị cũng không cam chịu yếu thế.

Nếu không ai vậy xem, nhảy xuống bơi lội thì cũng không phải không thể. Nhưng hiện tại nàng chỉ mong chạy khỏi đây, dù trên bờ mọi người đều quay đầu đi, nhưng vẫn khiến nàng phi thường xấu hổ. Vì thế, nàng gật đầu:”Người mang Sơ Hiểu đi đi.” Chính là chỉ Đinh thị.

Đinh thị nhẹ nhàng thở ra, trong ánh mắt ảo não của Ngụy thị mà rời đi.

Chờ tới lúc nàng phóng ánh mắt lên người Hoàng Diêu, thì trong tai đã nghe thấy giọng cười của Thọ vương:”Muốn bản vương giúp người một phen không?”

Bích Đào nghiêng đầu, không hiểu Thọ vương muốn làm gì.

Còn không chờ nàng cân nhắc, thì bỗng nhiên nghe “ào” một tiếng, một đồng bọt nước văng lên. Nàng ngạc nhiên, tầm mắt vừa chuyển đã nhìn thấy Hoàng thị vốn trên bờ đã biến mất. Thọ vương vẫn đưa lưng về ao như trước. Thì ra, không biết từ lúc nào, Thọ vương đã đi tới ghế đá, một cước đạp nữ nhân kia xuống dưới.

Nàng trong lòng yên lặng nhìn Thọ vương. Vốn là nàng tính toán khi lên bờ thay quần áo rồi mới làm việc này. Bởi vì nội thị đã xoay người đi, cung nữ thì không đủ khí lực. Thọ vương làm vậy, quả nhiên đã giúp nàng một phen.

Được đền bù mong muốn, trong lòng nàng liền thoải mái hơn.

Đợi tới khi Sơ Hiểu đem ngoại sam cùng áo choàng đến, giúp nàng vây kín lại, phui đi mấy giọt nước trên mặt, thì nàng đã trở về bộ dạng kiêu ngạo. Nàng từ trên cao nhìn xuống Hoàng thị trong mắt đầy oán khí dưới ao, nói:”Không vui?”

“Thiếp bắt quá là vô ý, nương nương lòng từ bi, làm gì cùng một công nữ nhỏ nhỏ như thiếp so đo?” Hoàng thị bắt đầu ngụy biện. Nàng không thể đổ xiêm y, tự nhiên không thể tùy ý lên bờ, chỉ có thể ngâm mình trong nước. Vốn là, lúc nàng bày ra kế hoạch đã định dùng cái cớ này. Nhưng kế hoạch không thành, biểu tình của nàng có chút vận vẹo, không thể che giấu nổi.

“Ngươi tới” Tiết Bích Đào không vô nghĩa nữa, chuyển hướng sang Ngụy thị đang nom nớp lo sợ bên kia, nói ra một câu khiến ai cũng giật mình.” Lột y phục nài ta cho bốn cung.”

“Nương nương, thiếp, thiếp...” Ngụy thị chân mềm nhũn lại, cả người quỳ xuống, không dám động, liên tục nói:” Nương nương... nài... nài dù sao cũng là nữ nhân của hoàng thượng... nếu làm vậy... vậy sẽ khiến người nhìn thấy... chẳng phải làm tổn hại mặt mũi thánh thượng sao ạ?”

Phòng chừng tìm hết hoàng cung cũng không tìm ra người nói chuyện gốc hơn nài. Trước mặt một nữ nhân lại nói nài hại nam nhân của mình, đây không phải cầu tình, là gây thù đó.

Tiết Bích Đào như phát hiện ra cái gì, nhìn nhiều nài thêm một lát. Nài ta không phải là đang giả heo ăn thịt hổ chứ?

“Các ngươi bắt quá chi là lễ vật bốn vương tặng hoàng huynh.” Thọ vương bên cạnh cười lên tiếng:” Hôm nay va chạm phải Trần tần, bốn vương cũng bắn khoản. Phải xử trí cũng là chuyện bình thường. Chỗ hoàng huynh, bốn vương có thể thế vài tiểu mỹ nhân vào.”

Lời vừa nói, hán cảm thấy sau lưng chợt lạnh, giống như có ai đó đang trừng mắt nhìn mình. Hán liếc nhìn xung quanh, thật sự không phát hiện ra ai cả.

Tuy rằng đây là tốt cho nài, nhưng Bích Đào vẫn thật bất mãn câu cuối của hán. Vì thế nhỏ giọng hừ một tiếng.

Thọ vương nếu biết trong lòng nài nghĩ như vậy, nhất định sẽ hô to oan uổng. Hán chỉ là nói qua loa một câu, chứ làm gì phí tinh lực đi vơ vét mỹ nhân cho hoàng huynh? Nếu có người hán coi trọng, hán đã sớm thu vào cho mình, quan tâm gì tới huynh đệ tình thâm.

Ngụy thị ngồi trên đất, nghe vậy thì ngẩn ra, lại nghe thấy từ dưới ao vang lên tiếng kêu chói tai, cùng tiếng gào thét đầy oán hận, khiến nài có chút luống cuống tay chân. Vô luận thế nào, bảo nài giữa ban ngày ban mặt lột đồ một nữ nhân, chuyện này truyền đi đối với nài cũng rất bất lợi. Nài hiện tại còn chưa được thánh thượng coi trọng, nào dám tự huỷ hình tượng như vậy.

Bất quá, dù nài nghĩ thế nào, mệnh lệnh của Tiết Bích Đào cũng không phải là để nài nói không.

“Ngươi cũng không thích?” Tiết Bích Đào cảm thấy trên người ẩm ướt rất khó chịu, hơn nữa trên đùi còn bị phỏng, thầm nghĩ muốn tốc chiến tốc thắng. Vì thế, nài thuận miệng phân phó hai thái giám:” Nếu là như vậy, các ngươi đi đi, thuận tiện lột luôn đồ nài ta.”

Mấy thứ như một người phạm tội, cả nhà bị vạ lây này, nài thích nhất.

Lúc này, trong lòng Ngụy thị cũng không dám tính toán gì nữa, dập đầu nói:” Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội. Thiếp, thiếp nguyện ý đi...”

Mấy từ cuối cuối cùng cũng không thể nói ra.

Bích Đào thoả mãn rồi, không muốn ở lại lâu, chỉ bỏ lại một câu:” Tiểu thuật tử, tiểu Lâm tử, hai người các ngươi giúp nài một phen. Còn nữa, không tới tới không được cho nài ta lên bờ.”

“Nô tài tuân mệnh.”

“Buông! Các ngươi dựa vào cái gì! Ta chính là người của hoàng thượng! Đừng tới đây, đừng tới đây!” Đến giờ nài cũng chưa hiểu được, vì cái gì vương gia vốn hi nộ vô thường lại giúp đỡ Trần tần? Mà tình trạng cấp bách hiện tại, đã không còn thời gian để nài suy nghĩ nữa.

Bích Đào hành lễ với Thọ vương xong, dưới âm thanh giấy dựa trong nước của Hoàng thị mà dần dần rời đi. Nài đem tóc ướt nhẹ gom tới trước mặt, liên tục vuốt vuốt, trên miệng nở nụ cười xuân phong.

Dựa vào cái gì ư?

Chỉ bằng việc nài là Tiết Bích Đào.

Hoàng đế thường thức túi hương xanh đen trong tay, hương hoa đào làm mặt hán giãn ra, nói với Triệu Trung Tín:” Một khi đã vậy, đem nài vào lãnh cung làm bạn tốt với tỷ tỷ nài ta đi.”

“Vâng.” Triệu Trung Tín khom người tuân mệnh.

“Trần tần thương thế ra sao?”

“Hồi hoàng thượng, theo lời thái y, mặc dù miệng vết thương ngâm lâu trong nước, nhưng cũng may được xử lý đúng lúc, không đáng ngại.” Hán bẩm báo cực kỳ cẩn thận.

Nếu là phi tần bình thường, một câu “vô trở ngại” là được.

“Mang Tuyết cơ cao tới, trẫm đi nhìn nài một cái.” Hoàng đế đứng dậy nói. Tuy rằng Hán tử có góp tay vào chuyện này, nhưng hán từ trước tới nay ưa thích xem chuyện vui, có hành động này cũng là bình thường. Hán cũng không nghĩ nhiều. Huống chi, nếu không phải nhờ hán, có lẽ thân thể của bé ngoan đã bị nhiều người nhìn thấy, chuyện chi sợ bị nháo tới không thể vấn hồi.

Bất quá, phẩm trà nói chuyện phiếm? Hừ, xem ra trải qua việc đêm qua, vật nhỏ vẫn còn mười phần tinh lực nha.

Hắn cũng muốn cùng nàng “nói chuyện phiếm”

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hoa điền

Thời gian nháy mắt trôi qua, đào mất đã nhập thu. Cây bích đào vốn chỉ nở hoa không kết quả giờ đây cũng hoa tàn lá rụng.

Đầu tháng bảy, An tuyển thị của Vũ Hương uyển bình an sinh ra một đứa con trai, trở thành đương kim tứ hoàng tử. An tuyển thị cũng đặc biệt được phong thành An tài nhân, mẫu băng tử quý.

Mặc dù thế, người luôn phong quang vô hạn trong hậu cung vẫn là Trần tần nương nương của Phương Hoa các. Từ lúc thủ đoạn nàng trừng trị công nữ Hoàng thị bị truyền ra, thánh thượng không hề có ý trách cứ. Vì vậy, trong hậu cung tạm thời không ai dám đối đầu với mũi nhọn này.

Bị lộ đồ ngầm mình trong ao chịu nhục, chẳng thà một đao ngay cổ còn thống khoái hơn.

Quả nhiên, ngày hôm sau, từ lãnh cung truyền ra tin tức, Hoàng thị dùng khăn trắng treo cổ tự tử, khiến những người không được ân sủng thổn thức không thôi.

Có thể một ngày nào đó, chính mình vô ý, cũng sẽ rơi vào kết cục như thế? Nghe nói ngày ấy Hoàng thị chẳng qua vấp phải váy của Trần tần mới bị như thế, bất quá là lỡ tay thôi. Chẳng những phải chịu nhục, còn bị tống vào lãnh cung, một đời không thể trở ra. Đáng thương như vậy, cũng khó trách nàng lẩn quẩn trong lòng.

Đương nhiên, những phi tử địa vị cao tin tức rất linh thông, tất nhiên biết rõ chân tướng. Hoàng đế thân là nam nhân, khó có thể nói gì, nhưng các nàng là nữ nhân, có thể hiểu rất rõ. Chỉ là, các nàng làm gì tốt bụng mà đem chuyện Trần tần mới là người bị hại nói ra?

Thời điểm Tiết Bích Đào được cung nhân dẫn vào chính điện của Trữ Tú Cung, liền nhìn thấy Trình quý tần tay ôm tam công chúa mới hai tuổi chơi đùa. Khi Trình quý tần quay lại nhìn này, tay cũng chuyển động đụng phải tam công chúa, khiến đồ chơi trong tay nó nhất thời buông lỏng, “lạch cạch” rơi xuống đất.

Tiểu công chúa bắt đầu mèu, ánh mắt dần trở nên ướt át.

Bích Đào không tự giác mà mỉm cười, tiến lên nhặt lấy con quay đồ chơi, đặt vào tay tiểu công chúa. Trực tiếp lợi dụng chuyện này để bỏ qua bước thỉnh an Trình quý tần.

Trình quý tần cũng không để ý điểm ấy, sau khi mời nàng ngồi xuống liền phân phó tiểu cung nữ đi pha trà. Tiểu công chúa khi lấy lại được đồ chơi thì tiếp tục đùa giỡn. Nàng mềm mại nhìn tiểu công chúa, sờ sờ đầu nó, lại xoay người nói với Bích Đào: “Muội muội hôm nay đến là có chuyện gì?”

“Muốn mượn người của quý tần nương nương dùng một chút thôi.” Bích Đào đi thẳng vào vấn đề, cười văn đạm phong khinh.

Trình quý tần cảm thấy có chút kỳ quái. Nàng cùng Trần tần này không có nửa điểm giao tình, đang êm đẹp sao lại chạy tới chỗ nàng mượn người?

Nàng cười nói: “Muội muội nói chuyện vẫn thật thẳng thắn. Chỉ là, không biết muội muội muốn mượn người nào?”

Nữ nhân hậu cung nhiều như vậy, chỉ cần không phải hoàn toàn đối địch, sẽ không một ngum từ chối. Cho dù các nàng có hiềm khích đi nữa, chỉ dựa vào hành động Bích Đào nhặt món đồ chơi lên, nàng cũng hiểu được, hôm nay đại thể là hoà hợp êm thấm đi.

Bích Đào tiếp nhận tách trà tiểu cung nữ lo sợ bung tó, nhẹ nhàng thổi, nhưng chưa đụng miệng, mà trước cười đáp: “Ta nghe nói tiểu cung nữ bên cạnh Khúc ngự nữ, a, hình như kêu là Minh Hà, là người của quý tần?”

Lời này vừa nói ra, không khí liền trầm xuống. Trình quý tần có chút tối mặt, nhưng khoé miệng vẫn cười: “Đã là nghe nói, tự nhiên có thể là giả. Bọn cung không biết muội muội nghe được tiếng gió từ ai?” Bị người vạch trần, mặt mũi nàng có chút khó chịu.

Nàng sớm nên biết Trần tần chính là loại người không quanh co lòng vòng.

“Chẳng qua là ta vừa xuống tay thì phát hiện mình chậm một bước, cho nên mới điều tra nàng. Người bên ngoài chắc là không biết. Quý tần nương nương hà tất phải lo lắng.” Dem quyết định của mình lộ ra một phần, cũng chính là muốn cạy miệng Trình quý tần.

Nói tới đây, Trình quý tần đã biết, đây không phải là báỉ phỏng bình thường rồi. Nàng kêu nữ nương ôm tam công chúa đi xuống, để chuyên tâm ứng phó với người trước mắt.

Tiểu công chúa đang vui vẻ, khi bị nhũ nương ôm, nàng không tình nguyện quyền luyến trên người mẫu thân hồi lâu, sau đó mới mang theo đồ chơi rời đi. Trước khi chia tay, nàng còn giận dỗi ước định với mẫu thân:” Nương, nương, ăn cơm cơm, cùng nhau chơi đùa.”

Chính là muốn ăn xong liền cùng chơi.

Bích Đào lúc này không có chút không kiên nhẫn nào, nàng thấy tình cảnh này, không tự giác mà mơn trớn bụng. Trogn lòng còn đang rối rắm chuyện sinh hay không sinh. Vốn đã định thuận theo tự nhiên, nhưng lỡ như có cảm tình, lại không thể mang đi, trong lòng nàng tổng vẫn không được tự nhiên.

Đội toàn bộ cung nhân lui ra rồi, Trình quý tần mới trầm ngâm hỏi:” Muội muội muốn làm cái gì?”

“Chẳng lẽ quý tần không nghe nói, hoàng thượng muốn tính toán để Khúc ngự nữ dòi cung sao?” Trong mắt Bích Đào xẹt qua tia sáng lạnh. Dù việc đưa điểm tâm không có đã động hoàng thượng, nhưng hẳn không chịu nổi Đức phi cứ khuyên bảo mãi. Dù sao Khúc Hân Nhiên cũng có phân vị, cứ ở lại Lư Hương Uyển cũng không hợp lẽ.

Nói tới đây, việc này đối với hoàng đế không có gì lớn. Nếu an bài phi tần dòi điện cũng phải chờ Bích Đào đồng ý, vậy hẳn làm hoàng đế làm gì nữa. Nếu lúc trước đã đáp ứng với vật nhỏ là không lật bài từ của Khúc ngự nữ, hẳn tự nhiên sẽ giữ lời. Nhưng những chuyện khác cũng không nghe nàng hoàn toàn.

Nhưng hẳn không biết, trong lòng nữ nhân cửu khúc loạn nhiều. Ban đầu không cẩn thận để nàng thăng vị, bây giờ lại cho nàng dòi cung, ai biết được tiếp đó có phải là không cẩn thận khiến hoàng đế sinh hứng thú với nàng không? Đến lúc đó, Bích Đào nào dám thực sự ngăn cản.

Nàng làm ra nhiều chuyện, hoàng đế sợ dĩ không trách tội vì một là trong lòng hẳn có nàng. Thứ hai là bởi vì hẳn đối với bọn họ không có tình cảm gì đáng kể. Chờ có tình cảm rồi, dù là có nghiêng về Bích Đào, trong lòng cũng khó tránh khỏi nảy sinh gút mắc.

Trừ phi, Bích Đào trong lòng hẳn đạt tới vị trí tối cao, không ai sánh bằng.

“Thì sao” Trình quý tần gầy gầy viên hồng châu, khẽ cười nói:” Việc này muội muội quả thật xui xẻo, nhưng không liên quan tới bản cung.”

Trong cung người nào không biết Trần tần cùng những nữ nhân trong Lư Hương Uyển ba lần bốn lượt xung đột. Muốn nói ai là người gấp nhất, quả thật là Trần tần. Bất quá, này đương nhiên chỉ là mặt ngoài.

“Nếu quý tần thật sự cảm thấy chính mình vô can, ta cũng không nói nhiều. Cáo từ.” Bích Đào không quen bộ dạng làm bộ làm tịch của nàng, trực tiếp nói. Dù sao kết quả cũng như nhau, nàng không bằng trở về cung hưởng thụ tắm trong bồn hoa đi. Hoàng đế mới dùng ngọc lam điểm khảm cho nàng một cái bồn tắm cực lớn nha. Cuối cùng cũng không cần phải ở trong cái thùng gỗ nhỏ xíu, thừa tay thừa chân rồi.

Ý, nàng nghĩ vậy có phải hay không có chút khoe khoang?

Trở về vấn đề chính.

Hoàng hậu cáo ốm thối lui về sau màn. Trình quý tần cúi đầu dưới tay hoàng hậu đã nhiều năm, nhất định phá hủy không ít chuyện của Đức phi. Hiện nay Đức phi cầm quyền, há có thể không nơi trốn tìm nàng? Muốn cùng nàng kết hợp để hạ bệ Khúc Hân Nhiên, Trình quý tần cũng không thể coi như không quan trọng.

Có hay không địa vị cao phi tần đích bồi dưỡng, Trình quý tần và Khúc Hân Nhiên chênh lệch rất lớn. Nếu so sánh ở hiện đại thì chính là con nhà dân với con nhà quan. Tuy rằng đám con nhà quan kỳ thật không thi đỗ làm nhân viên nhà nước, nhưng bọn họ bình thường đều đi du học, trở về lại mở công ty vật vờ hai ba năm là có thể lên tới địa vị cao rồi.

Trong cung thường nói mẹ sang vì con, lại không biết rằng, con cũng quý vì mẹ. Bằng không, tại sao An tần tử sinh ra tứ hoàng tử, lại không được thánh thượng coi trọng? Trình quý tần nếu không có sủng ái nhất định, ngày trời qua của tam công chúa cũng không có tốt như vậy đâu.

Nụ cười trên mặt Trình quý tần cứng đờ. Trần tần này thật không phải làm cho người ta muốn bóp chết bình thường đâu. Làm việc không theo lẽ thường gì hết. Nhưng nói tới nước này, nàng cũng đành hạ giọng:” Muội muội đừng vội. Lại không biết muội muội có tính toán gì?”

Ban đầu Trình quý tần bị Bích Đào chằm ngoi, quả thật có an bài chỗ Khúc ngự nữ, Minh Hà chính là một trong số đó.

Nhưng người cũng không phải nói mượn liền mượn. Hai bên muốn xuất ra người, lực hoặc tiền tài thì phải cả hai đều có lợi, giao dịch mới tính là công bằng. Nếu người khác nói vài câu nàng liền ngốc nghếch nhảy ra trước, thì thật sự là nuôi bao nhiêu người cũng không đủ.

“Quý tần nếu tin ta, đem người cho ta mượn dùng một chút. Kết quả tự biết.”

“Này...” Trình quý tần liếc mi suy nghĩ, có chút do dự. Kỳ thật trong lòng dĩ nhiên đang kêu gào: Tin người, tin người mới có quý à. Ai biết người lại làm ra chuyện gì nữa.

Bích Đào cũng không phải không muốn nói ra, nhưng muốn lấy ra cái gì đó, nàng đương nhiên phải dùng vu cáo thuật khiến Trình quý tần quan tâm. Nhưng chẳng phải là bị nàng nắm nhưóc điểm sao? Đội kết thúc rồi, nàng dù có điều hoài nghi, cũng không nghĩ được là do cái gì. Có tra cũng không tra ra.

Vì thế, nàng ra về đùa cợt:” Quý tần tìm ba bốn tháng, nhưng Khúc Ngự Nữ vẫn như cũ bình yên vô sự chói mắt trước mặt hoàng thượng, không lẽ cứ vậy sợ nàng ta?”

“Muội muội làm gì kích ta.” Trinh quý tần cười, chỉ là cười cũng không phải tốt đẹp lắm. Nàng mím môi nói:” Nếu là muội muội cố ý không đem tính toán toán nói rõ với ta, ta thật khó có thể yên tâm.”

Nàng thấy Bích Đào vẫn như cũ bình tĩnh ngồi một bên, cũng không nói tiếp, có thể thấy được là thật tâm không nghĩ muốn thuyết minh, thân mình nàng không khỏi giật giật.” Bất quá, thấy muội muội chắc chắn như vậy, ta liền muốn xem muội muội sẽ làm ra sao.” Dù sao không cần chính mình ra tay được, nếu thành công thì đương nhiên tốt. Nàng lo lắng là, không biết giữa đường có nhảy ra chuyện gì khác hay không.

Bất quá, Minh Hà dù sao cũng là người của nàng.

Bích Đào đạt được mục đích, khách khí vài câu cùng Trinh quý tần rồi trở về Phương Hoa các.

Nàng cũng không phải không muốn tìm một người làm việc này. Nhưng chuyện Khúc Hân Nhiên chuyển cung đã rất gấp rồi, đã có sẵn điều kiện, nàng sao không lợi dụng chứ?

“Ngày mai sẽ chuyển tới Vĩnh Thọ Cung, chủ tử sao không ăn mặc đẹp một chút ạ?” Minh Hà đem khăn ẩm tới cho Khúc Hân Nhiên, lên tiếng đề nghị.

“Có hơi rêu rao không?” Khúc Hân Nhiên cẩn thận chà lau hai gò má, do dự hỏi.

“Sao có thể ạ.” Minh Hà cười khéo, giải thích:” Nương nương trong cung nhiều như vậy, ngài cũng không phải là bị biếm cung, đây là chuyển tốt nha! Nếu rêu rao như lời chủ tử nói, làm sao có thể xuất ra khí phái của các chủ tử nương nương? Sao có thể khiến cung nhân tâm phục.”

“Người nói cũng có lý.” Khúc Hân Nhiên gật đầu.” Nhưng đừng lướt qua Đức phi nương nương mới tốt.”

“Nô tỳ hiểu rõ.” Có lẽ là vì đề nghị được chấp nhận, giọng nói của nàng lộ ra ba phần nhẹ nhàng. “Trong tráp trang sức Đức phi nương nương cho người mang tới có một cái hoa diên hình hoa mai (Là cái miếng dán trước trán các phi tần ý, giống Võ mị nương của Phạm Băng Băng ấy các bạn =))). Hay là sáng mai dùng đi ạ. Hiện giờ trong cung đang lưu hành loại này, chủ tử cũng không thể thua kém người ta.”

“Thật sao?” Khúc Hân Nhiên không có nghe nói.

Minh Hà một bên đem khăn tay thu lại, một bên nói:” Chủ tử sao có thời gian xử lý mấy việc vặt vãi, có vài thứ không nhớ được là chuyện bình thường. Nô tỳ đều thu thập ổn thoả cho chủ tử, ngài cứ yên tâm.”

Khúc Hân Nhiên giống như đang cười:” May mắn có người chiếu cố ta.”

“Làm sao dám nhận tiếng tạ ơn của chủ tử, bất quá là bổn phận của nô tỳ mà thôi.” Minh Hà hầu hạ Khúc Hân Nhiên cởi áo lên giường xong, thổi tắt nến, sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Vật hy sinh

“Cung nữ xướng khúc đã an bài xong chưa?” Đi tới trước Nhạc Chí trai, Bích Đào hướng Vân Lũ hỏi lại.

“Chủ tử yên tâm, nô tỳ đã sắp xếp tốt rồi. Bảo đảm Khúc ngự nữ một chữ cũng nghe không sót.” Vân Lũ trước tiên đáp lại, sau đó mới hỏi:” Chủ tử thật không tới Vĩnh Thọ cung chúc mừng sao? Chờ ở chỗ này, cẩn thận bị gió thổi làm đau đầu.” Tuy nói xuân ấm thu lạnh, nhưng cũng không nên lạnh như vậy chứ.

“Nếu bây giờ tới Vĩnh Thọ cung, chẳng phải vở diễn này sẽ thiếu vai chính sao?” Bích Đào chỉ mím môi, nhướn mày cười cười. Vô luận là đi Vĩnh Thọ cung hay Trừ Tử cung, Chí Nhạc trai này vẫn là chỗ quan trọng nhất. Khúc Hân Nhiên phải dời cung, hoàng đế cũng không đi cùng nàng ta, hôm nay buổi trưa còn muốn dùng bữa chỗ nàng mà.

Chung quy phải đem vai chính tụ hợp lại, vở diễn này mới thành công.

Vân Lũ nhắm mắt suy nghĩ. Ngày xưa nàng ít nhiều cũng có thể đoán được đại khái an bài của chủ tử. Nhưng vài bước hôm nay lại khiến người ta như lọt vào sương mù, hồ đồ khó hiểu. Nàng không hiểu rõ, nên chỉ có thể cầu mong mọi chuyện không xảy ra sai lầm, không làm trở ngại chủ tử.

“Nếu phải đợi, sao chủ tử không vào trong cung đợi, dù sao cũng cách không xa. Chờ nàng ta gần tới thì bảo cung nhân thông truyền, cũng tiện nghi. Đỡ

cho đám nô tỳ lo lắng.” Nàng sáng giọng.

“Ngươi không hiểu.” Bích Đào tươi cười có chút ngẩn ngơ, nhưng chốc lát lại khôi phục như thường. “Tóm lại là người quen, sau này nói không chừng là sẽ không gặp lại nữa.” Tuy rằng trừ bỏ tính kẻ này nọ, ngày trôi qua trong cung cũng không tính là tệ, nhưng nàng thủy chung vẫn muốn sớm trở lại hiện đại. Nơi đó có anh hai cùng cháu nàng, có con quý nhỏ Tô Tiểu Nghiễn, còn có cha mẹ bận rộn cả ngày không thấy người. Cho dù không thể coi nàng như châu báu, nhưng huyết mạch kia vẫn khiến nàng tưởng niệm.

Vân Lũ quả thật không hiểu. Tựa như nàng không biết, khi chủ tử ở ngự hoa viên nhìn những công nữ kia, vì cái gì liếc mắt một cái liền nhìn ra Khúc ngự nữ. Sự thật chứng minh, nàng ta đúng là người tiến lên cao nhất trong bọn họ. Nàng đem chuyện này quy thành chủ tử có mắt nhìn người, không phải một công nữ nhỏ nhoi như nàng có thể sánh được.

Mỗi một tỳ nữ trung thành tận tâm, kỳ thật đều là nã tàn bên cạnh chủ tử nhà mình.

Không lâu sau, đoàn người từ sau đi tới. Vài cung nhân phía sau mang theo đồ đạc, lộp bộp đi theo. Phía trước có một cung nữ thường thường quay đầu lại chỉ huy, lúc thì kêu cần thận, lúc thì bảo chú ý, vô luận thế nào cũng là không khí vui mừng. Chỉ có người đi đầu, thủy tạ thiên quân, hồng mai thiếp ngạch, ăn mặc mười phần rực rỡ, cùng những người phía sau vô cùng không hợp.

“Ai nha, chủ tử, Khúc ngự nữ đây là đang chuẩn bị cúng tiết Trung Nguyên ă? Tại sao mặt mày trắng bệch dẫn một đám người phía sau đi lại trong cung như thuật sĩ thế kia?” Vân Lũ biến hoá nhanh chóng, thần thứ hai trở thành đại cung nữ được yêu thích nhất của sủng phi, ngăn đường bọn họ.

“Nô tỳ (Nô tài) thỉnh an Trân tần nương nương, nương nương cát tường.” Mọi người vốn đang cầm đồ trong tay, thấy thế đều bỏ xuống hành lễ, không dám chậm trễ.

Khúc Hân Nhiên lại không biết bị cái gì, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Bích Đào, tựa như muốn nhìn ra cái gì trên người nàng.

“Như thế nào? Bọn cung không xứng để cho Khúc ngự nữ hành lễ sao?” Bích Đào nhàn nhạt nói, ánh mắt dò xét.

Khúc Hân Nhiên lúc này mới cứng ngắc hành lễ, ánh mắt nhìn Bích Đào lại toả ra tia sáng kỳ dị.

Vừa rồi, lúc bọn họ đi ngang qua một cái đình nào đó trong ngự hoa viên, nàng chợt nghe thấy một khúc ca, đó là một khúc ca dao chỉ có người hiện đại mới biết. Tim nàng phút chốc đập thật mạnh, không thể tin được triều đại này trừ nàng còn có người xuyên không khác tồn tại. Người truyền ra ca khúc này mười phần chính là nữ nhân xuyên không kia. Nếu là người trong cung, nàng tuyệt đối không thể để nàng ta ra tay trước.

Vì thế, khi nàng hỏi cung nữ đang hát kia, câu trả lời của nàng ta lại khiến nàng hoảng sợ. Trân tần, người từ khi nàng vào cung đã nhắm vào nàng, Trân tần!

Nàng kinh nghi bất định, không biết đây là trùng hợp, hay là nàng ta sớm đã biết mình cũng là người xuyên qua? Hoặc là, ca khúc kia kỳ thật cũng là nàng học được từ người khác, kỳ thật không quan hệ gì với nàng ta?

Ngay lúc nàng đang thất hồn, người trong điện nghi ngờ kia lại bất ngờ xuất hiện trước mặt nàng. Nàng đột nhiên không biết nên lấy cái dạng thái độ gì đối đãi với nàng ta. Quyền chủ động tựa hồ cũng không nằm trong tay nàng, vô luận nàng ta thắng thán hay phủ nhận, cục diện lúc này cũng đối với mình rất bất lợi.

Như vậy, Trân tần rốt cuộc có phải người xuyên không hay không? Nàng cực lực muốn tìm kiếm đáp án.

Bích Đào phảng phất đoán được suy nghĩ của nàng ta, mắt nàng liếc qua hồng mai trên trán Khúc Hân Nhiên. Còn thiếu một chút. Miếng dán này chỉ vào tình huống kích thích nhất mới phát tác được, vô luận là vui hay buồn, ngạc nhiên hay sợ hãi. Mà từ màu sắc của hoa mai, có thể nhìn ra nó đã bắt đầu tác dụng hay chưa.

Môi nàng khẽ mở, dưới ánh nhìn của Khúc Hân Nhiên, nhẹ giọng nói:” Thế kỷ hai mươi mốt.” Từng chữ một, đem mọi chuyện làm sáng tỏ.

Ánh mắt Khúc Hân Nhiên bỗng nhiên trọn to, độ nóng trên trán không hiểu sao lại tăng lên. Nàng cảm thấy cử chỉ toàn thân đột nhiên bị khống chế, sâu trong nội tâm có cái gì đó vừa bùng nổ. Nàng mở miệng, dùng ngữ điệu quý dị nói:” Ngươi quả thật không xứng. Vai diễn sủng phi của ngươi bất quá chỉ là vật hy sinh cho bốn cung mà thôi. Ngươi có thể trước mặt đám nữ nhân thấp kém kia kiêu ngạo một chút, nhưng trăm triệu lần không nên giơ lên cái giá sủng phi của ngươi trước mặt bốn cung. Chỉ một cái Tiết thị, chỉ sợ ngươi tới chết cũng không biết, ngươi kỳ thật chỉ là tấm gỗ hoàng thượng vì bốn cung dựng lên để che chắn tầm ngắm của đám nữ nhân trong hậu cung thôi. Ha ha ha, bốn cung mới là chân ái của hoàng thượng!” Nàng ta nói thật chậm, nói tới câu cuối đột nhiên trở nên hưng phấn, phảng phất như lời nàng nói hoàn toàn bình thường.

Cung nhân chung quanh đều bị làm cho choáng váng.

Này, này, này... Khúc ngự nữ bị quý hôn ám sao?

“Bốn cung sớm hay muộn sẽ trở thành hoàng hậu! Chờ hoàng thượng chết đi, bốn cung chính là hoàng thái hậu danh chính ngôn thuận! Cái gì mà đại hoàng tử nhị hoàng tử, chỉ có nhi tử của bốn cung mới là chủ nhân tương lai của thiên hạ!” Nói xong, nàng hưng phấn cười to giữa ngự hoa viên.

Mà ngay cả Bích Đào là chủ mưu cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho sợ ngây người. Nàng quả thực muốn xui, nữ nhân này trong đầu chứa cái gì vậy trời!? Sớm biết rằng trong đầu nàng ta toàn thứ như vậy, nàng, nàng đã sớm dùng chiêu này rồi!

“Hoàng, hoàng thượng...” Bích Đào hoảng sợ ôm ngực, thẳng tắp nhìn về phía hoàng đế, tựa hồ bị những từ ngữ này làm cho lo sợ.

Đế vương đứng đó không xa, sắc mặt xanh mét cùng lồng ngực phập phồng của Nguyên Trung đế đủ chứng tỏ tâm tình giờ phút này của hắn. Khi nàng nói tới một nửa thì hắn đã tới rồi.

“Còn nhìn cái gì! Không mau đem nữ nhân không biết sống chết này tha xuống đi!” Triệu Trung Tính đá tiểu thái giám bên cạnh một cước. Không phát hiện sắc mặt hoàng đế khó coi tới cỡ nào sao?

Lúc này, hoàng đế đã bình phục sau chấn động. Từ xưa tới nay, còn chưa có nữ nhân nào dám trước mặt hoàng đế nói mấy chữ “Hoàng thượng chết đi.”! Hắn lạnh giọng nói: “Nếu ả một lòng muốn chết, trẫm sẽ thành toàn. Truyền lệnh đi xuống, Khúc thị hành vi điên cuồng, bắt kính thiên tử, ban thưởng rượu độc.”

Nghe được mệnh lệnh không chút thay đổi của hoàng đế, thần trí Khúc Hân Nhiên lập tức trở lại, nàng không kịp khiếp sợ hành động vừa rồi của mình, muốn hô to: “Hoàng thượng! Thiếp... Ừm... Ừm...” Cung nhân làm sao dám để nàng tiếp tục mở miệng, vội vàng dùng khăn nhu lại thành một cục, không để ý nàng giãy dụa, vội ngăn miệng nàng lại.

Khúc Hân Nhiên gắt gao nhìn thẳng Bích Đào, cho rằng những thứ không bình thường này trừ bỏ người hiện đại không ai làm được. Nàng không ngừng giãy dụa, giống như trâu điên, dường như chỉ cần nội thị buông tay, liền lập tức vọt tới trước mặt Bích Đào, đem nàng băm thành trăm mảnh!

Nhưng vài người hợp lực lại, nàng sao có thể thoát? Cho dù nàng không cam nguyện, nhưng cuối cùng vẫn bị tha đi trước mắt hoàng đế cùng Bích Đào.

Bích Đào lúc này mặt mày dĩ nhiên cũng trầm xuống. Nàng cảm thấy tâm tình có chút phức tạp, lưỡng lự vì Khúc Hân Nhiên. Rõ ràng là trò chơi, nhưng dạng nhân vật sống động này, thật sự như cảnh tượng thật, khiến nàng không cách nào nhập diễn được.

Đội đường đá một lần nữa khôi phục yên tĩnh, sắc mặt hoàng đế cuối cùng cũng có chuyển biến tốt đẹp. Hắn xoay người yên lặng nhìn bộ dạng Bích Đào, môi trắng bệch, tựa hồ còn chưa hoàn hồn lại, không khỏi hỏi: “Bị dọa?”

Bích Đào lắc đầu, dựa người vào hoàng đế.

Hoàng đế thuận thế nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng, vuốt ve như lần đầu thị tẩm, nhưng giống như có gì đó không giống trước nữa. Hắn nói: “Đi vào trước đi.”

“Vâng.” Bích Đào lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Hoàng đế tự nhiên xúc động, nhẹ giọng nói, không để cho cung nhân phía sau nghe thấy: “Tại sao lại đứng ở đây?”

Bích Đào dựa qua, cũng khẽ nói: “Vốn là, muốn đi xem hoàng thượng có tới không.” Vành tai trắng nõn nổi lên chút đỏ ửng.

Hoàng đế đem tay nàng nắm chặt lại một chút, không hỏi gì nữa.

Cảnh Dương cung, Du Nhiên các.

Nghi quý nhân bỏ lá cúc trong tay xuống, hỏi lại: “Khúc ngự nữ?”

“Đúng vậy á chủ tử, nghe nói tình cảnh khi đó rất dọa người, mọi người đều đoán rằng Khúc ngự nữ là bị cái gì không sạch sẽ đeo bám rồi.” Như Châu có chút tán đồng nói. “Cũng chưa tới tiết Trung Nguyên mà”

“Tỷ tỷ lại nói vậy!” Như Ngọc tiến lên mắng nàng một câu, đem bình nước đầy vào tay nàng, nói: “Vẫn là học các ma ma, làm nhiều chuyện một chút mới đúng.”

Như Châu sờ sờ mũi, cảm thấy bị muội muội quân giáo có chút mất mặt, nhưng vẫn đón lấy bình nước. Để lại muội muội nói chuyện với chủ tử, chính mình thẳng tai nghe.

“Người già chữ viết đã tìm được rồi?”

“Hồi chủ tử, đã tìm thấy, chỉ chờ chủ tử phân phó.”

“Ừ, chờ tới tiết Trung Nguyên, người đi báo hắn... sau đó...”

Như Châu nghe không được, đành một lòng tưới hoa. Hừ, chỉ biết khi dễ nàng.

*Chú thích: Tiết Trung Nguyên: Ngày rằm tháng bảy âm lịch =>) Nghe là hiểu ha =>)

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lan thang

Dục trì màu lam lấy ba loại ngọc làm thành: Thủy ngọc, mặc ngọc và hoàng ngọc. Dài chừng ba thước, rộng bảy thước, sâu bốn thước. Nước ấm dâng tới ngực hoàng đế, hai cánh tay hần mở ra, đặt trên vách đá. Đường cong thường ngày vốn mạnh mẽ cứng rắn, hiện tại cũng nhắm mắt thả lỏng.

Bỗng nhiên cảm giác sau lưng có người tới, hoàng đế quay đầu, một cặp đùi ngọc trắng như tuyết lập tức ánh vào mi mắt. Lại nhìn lên, khắp nơi đều là khói trắng, mơ hồ cảm thấy Bích Đào mặc một tấm áo khoác bằng lụa mỏng, đường cong linh lung, đáng người mạn điệu.

Trong lúc lơ đãng, vật nhỏ đã lớn lên mê người như vậy. Hần than thở.

Bích Đào cúi người, chân khép lại một chỗ ngồi cạnh bệ, từ sau lưng ôm lấy cổ hoàng đế, bộ dạng vô cùng thân thiết.” Hoàng thượng còn nghĩ tới chuyện lúc này?”

Da thịt mềm mại chạm vào người, mùi hương thoảng ngay mũi, hoàng đế không tự giác nhắm mắt lại, ngữ điệu có chút lười nhác khó có được.

“Nghĩ tới nàng ta làm gì.” Bàn tay to bắt được eo nhỏ của nàng, đem nàng lôi xuống nước.

Nàng uốn éo tránh thoát, mềm mại nói: “Hoàng thượng không muốn tiếp thân giúp ngài sát hương sao” Nói xong, thân thể mềm mại không xương của nàng xẹt qua lưng hoàng đế, đem hỗn hợp bột hoa đào, hoa lê, hồng liên cùng ngọc trai, thạch nhũ vụng trộm phủ lên người hần. Mùi hương thoảng chốc dâng lên, khiến nàng cười khanh khách.

Bởi vì chưa được xoa đều, một nắm bột giữa xương bả vai cứ vậy chậm rãi trượt xuống, trông rất buồn cười.

Hoàng đế chỉ cảm thấy trên lưng mát lạnh, lại nghe tiếng Bích Đào cười vui vẻ, nhất thời hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Hần xoay người nắm chặt chân nàng, đem nàng mạnh mẽ kéo xuống bồn tắm. Thân thể trắng nõn như bánh trôi của nàng ướt nhẹp, lúc này tới phiên hần nở nụ cười.

Bích Đào không có phòng bị, bị kéo một phát, đầu nhỏ lập tức đụng vào lồng ngực rắn chắc của hần. Nàng lùi ra phía sau, vuốt vuốt sống mũi bị đụng đau, âm thanh mềm mại tức giận vang lên khiến hoàng đế tâm cũng ngứa.” Lỡ mũi bị đụng hư mất, hoàng thượng lấy gì bồi đây.”

Tiếp đó, nàng lấy tay xoa xoa khối bột sau lưng hoàng đế, nhẹ nhàng vuốt đều, đem toàn bộ bột thoa đều khắp lưng hần.

Hoàng đế biết rõ nàng đang làm loạn, nhưng vẫn tùy ý để nàng trêu chọc. Thời gian dần qua, tiếng cười của hần dần dần trầm thấp.” Trần giúp nàng rửa sạch thân thể làm bồi lễ, thế nào?”

“Hừ?” Bích Đào đang chuyên chú làm chuyện xấu, nghe thấy giọng hần liền mê mang gật đầu. Cẩn môi nửa ngày, nàng lại nói thêm mấy chữ “Tốt, tốt.”

Kỳ thật, nàng vẫn không hiểu tại sao hoàng đế lại đột nhiên nói câu này á.

Bất quá, nghe thấy gì mà “bồi lễ”, chắc cũng không lỗ.

Hoàng đế thấy nàng vì chuyện tâm quá mà trở nên ngốc ngốc, khuôn mặt vì hơi nước mà đỏ hồng như say, đôi mắt lại rất tinh thuần. Nhớ lại bộ dạng kiều ny mớm đào cho hần của nàng, bụng dưới không khỏi nóng lên, con người đột nhiên trở nên thâm thúy.

“Ngoan, trước tiên giúp trẫm xoa cái này đã.” Hần kéo tay nàng chạm vào chỗ nóng bỏng của mình, cảm thụ xúc cảm từ bàn tay mềm mại kia, da lưng hần chậm rãi căng cứng.

“Rốt cuộc cũng là ta giúp hoàng thượng nha.” Bích Đào lâu bâu phàn nàn, nhưng động tác cũng không chậm. Đôi tay trắng nõn dính đầy xà bông tại một chỗ dao động, ngẫu nhiên còn nghịch hai viên cầu. khiến hoàng đế kích thích tới run rẩy, cả người tê dại.

Hần là vì lực cản của nước, nàng động một lát liền cảm thấy đau tay, Thấy vẻ mặt thoải mái của hoàng đế, tay nhỏ khẽ giật giật, lập tức cảm thấy mọi chuyện đều là mây bay! Cho nên, nàng thờ hồng học rồi bãi công.

Hoàng đế hí hóp mắt đợi trong chốc lát, phát hiện vật nhỏ ngừng tay, bèn ôm nàng vào ngực, khàn giọng cười nhẹ.” Không thú vị?”

Bích Đào đem toàn bộ sức nặng ngã vào ngực hoàng đế, uốn éo nói.” Không có bồi lễ, không làm” Tới giờ nàng vẫn chưa ý thức được thâm ý sâu xa của hai chữ này.

“Đừng nóng lòng, trẫm nhất định cho bé ngoan bồi lễ mà.” Hoàng đế tiến đến nói khẽ vào tai nàng, lại đem móng nhỏ của nàng nắm trong tay, áp nàng lên vách đá của dục trì. Sa y bị ướt càng thêm mỏng manh, có thể thấy được địa phương say lòng người kia. Hầu kết của hoàng đế khẽ động, bàn tay không thể chờ được mà xông vào Đào nguyên u cốc của nàng tìm kiếm. Mặc dù đang ở dưới nước, hần vẫn cảm thấy một lượng chất lỏng động trên tay mình. Hần cười.” Tiểu yêu tinh nói dối, chẳng phải bản thân nàng cũng rất vui vẻ sao?”

Lụa mỏng bám vào người, lại thêm nước nóng hồi, hương thơm thoang thoảng ngấm vào da thịt, khiến nàng bị cọ tới muốn cười, như được gãi đúng chỗ

ngứa, thân thể nhẹ nhàng rung động. Nỗ lực đưa tay cời sa y mỏng xuống.

“Mới không có.” Nàng nói một câu không có sức thuyết phục, móng nhỏ tại xê dịch trong tay hoàng đế, rất có ý tứ chột dạ.

Hoàng đế đem chân nàng tách ra một chút, dùng chút xà phòng trơn mượt chậm rãi đẩy mạnh. Bích Đào không khỏi ngửa đầu ra sau, tay nhỏ cực lực ôm lấy hoàng đế, khoe mắt hàm xuân.” Gấp gáp như vậy, hoàng thượng mới là người nói dối đấy. Vừa nãy còn nói giúp ta tẩy sạch.”

Hoàng đế rất kiên nhẫn dùng vật cứng rắn cọ xát nàng, lại trêu chọc:” Đã phải giúp nàng tắm rửa, đương nhiên là phải tắm cả trong lẫn ngoài, một chỗ cũng không chừa lại.” Sau đó, hắn lại cười nhẹ:” Ngày thường một mình nàng chỉ sợ không tắm được tới nơi đây, phải chứ?” Nói xong lại dùng lực, khiến lan thang đột nhiên rơi vào chỗ sâu nhất. Khiến Bích Đào phải rên lên một tiếng.

Bích Đào đã sớm không nhịn nổi, lúc hoàng đế xông mạnh tới thì lông mày trái lại được nói lỏng. Nàng ôm chặt hoàng đế, lộ ra vẻ thỏa mãn. Từng lời từng lời nói:” Hoàng thượng, chỗ đó không có xoa đến... Ừm... ở đây cũng vậy...”

Hoàng đế bị vật nhỏ làm cho phát hỏa, rất muốn khiến nàng phải khóc xin tha thứ. Cũng không biết tại sao, tinh thần nàng hôm nay rất tốt, ẩm ỉ cả buổi, đợi tới lúc hoàng đế lơ đãng quét qua chỗ non nót kia, nàng bỗng rên lớn:” AAAa... Hoàng thượng... Đừng... Đừng ở đó... ô ô...”

“A?” Hoàng đế trán đỏ đầy mồ hôi, thấy thế dừng lại động tác, nhìn thấy mắt nàng ngấn nước, hắn rốt cục nở nụ cười:” Ngoan, còn phải tẩy rửa một lần nữa, đừng phát cáu.” Nói xong, hắn cố định nàng, mặc kệ nàng giãy dụa thế nào, ba lần bốn lượt xoáy vào chỗ kia, thẳng tới khi cả người nàng mềm nhũn, khóc nức nở mặc hắn muốn làm gì thì làm, nói không ra một chữ.

Hồi lâu sau, hoàng đế rốt cục thỏa mãn, nhưng vẫn không chịu buông ra. Lông mày hắn nhíu lên, dụ dỗ nàng:” Bé ngoan, lại ngậm thêm chút nữa.”

“Thoải mái rồi chứ?” Nàng dùng khóc, tay nhỏ đặt trên ngực hắn, mắt khế liếc. Hề hắn mà nói một chữ “bồi lễ”, nàng lập tức nhắm mắt xuống đầy ao!

Hoàng đế cười, mọi suy nghĩ của nàng đều lộ ra trên mặt. Hắn gật đầu nói:” Rất thoải mái.”

“Nước nguội rồi.” Nàng náo như vậy, đã sớm rất mệt mỏi, miệng nhỏ ngáp một cái, thật không có cự tuyệt yêu cầu của hoàng đế. A... thực sự bù đắp rất tốt. Giống như một bức tranh thiếu đi một khối, nếu dùng một khối khác lấp vá thành, dù không thích lắm, cũng có thể có một loại thỏa mãn kỳ dị.

Có thể hình dung thành, ta có cảm giác với người?

Bích Đào lúng túng.

Thấy hoàng đế ôm nàng không nói lời nào, trong dự tri chẳng biết từ lúc nào hình thành nên một cổ yên lặng. Bích Đào vén tóc, ngẩng đầu nhìn hắn:” Hoàng thượng còn đang nghĩ tới chuyện vừa rồi?” Vẫn là câu hỏi hời hợt.

Hoàng đế vuốt vuốt mấy cọng tóc rối của nàng, khó hiểu mở miệng:” Nàng...”

“Ta muốn chính là hoàng thượng” sùng ái, hai chữ này nàng thêm vào trong lòng, lại rất nghiêm túc chống lại ánh mắt của hắn:” Những thứ khác, có quan hệ gì với ta chứ?” Lúc Khúc Hân Nhiên ồn ào muốn làm thái hậu, muốn nhử từ làm hoàng đế, vị đế vương trẻ tuổi này hẳn là vẫn hy vọng hậu cung không có nữ nhân khát vọng quyền lực đi.

Có lẽ, hắn cho rằng nữ nhân bất quá là một món đồ, dễ dàng nắm trong tay, không cần dụng tâm kinh doanh. Nhưng cho dù hắn phụ rất nhiều người, nhưng lại không cho phép người khác cô phụ hắn. Nhất là người hắn để bụng.

Nguyên Trung để một mực thấy rõ đôi mắt chân thành tha thiết của nàng, giờ phút này lại càng động lòng người. Nó chỉ có chấp truy tìm bóng dáng của mình, trên trời dưới đất, không còn chuyện nào có thể hấp dẫn nàng. Mà hắn cũng biết, chính mình cũng nguyện ý bị nhìn chăm chú như vậy.

Hắn hôn trán nàng, hỏi:” Còn thích cái gì sao? Trẫm cho người mua cho nàng” Giờ khắc này, hắn như những nam tử bình thường, nguyện ý vì người yêu dâng lên mọi thứ, chỉ vì nụ cười của nàng.

” Xuân-Cung-Đồ trong phòng tắm!” Bích Đào cười xán lạn, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

.....

Thọ vương rút ra một con dao rọc giấy chuỗi bạch đồng, khắc hoa mai lên vỏ, sau đó phóng ra một bên. Hắn thanh thần tựa lưng vào ghế ngồi, vuốt vuốt một thanh tiểu đao, toàn thân tản ra hào khí khó có thể dung nhập với khí tức trong thư phòng, nhưng hắn lại không thêm đề ý.

“Vương gia, thuộc hạ có việc muốn bẩm báo.” Tiếng gõ cửa vang lên.

Hồ Bệ sau khi lên tiếng, lập tức thu tay, cung kính đứng ngoài cửa thư phòng, chờ đợi thông truyền.

“Vào đi.” Giọng Thọ vương vang lên.

Hồ Bệ đẩy cửa vào, tiến tới trước bàn, cung kính đáp lời:” Khỏi bẩm vương gia, thuộc hạ đã truy ra xuất thân của người nọ. Là người của phủ trấn quốc tướng quân.

“Phủ trấn quốc tướng quân sao...” Thọ vương trầm ngâm “Hoàng hậu gây ra sự kiện đại hoàng tử xong, không bao lâu lại đánh chủ ý tới trên đầu bốn vương.”

Đêm trước, hắn phát hiện những mẫu chữ trên các tấm thư pháp trong phòng có dấu vết động tay động chân, lập tức xuất ra một chút quân trong kinh của hắn, theo dấu vết mà truy tìm. Lại để Hồ Bệ dẫn đầu điều tra.

Nếu như là tại đất phong, thám tử căn bản không vào được thư phòng của hắn.

Gần đây quá mức thư giãn rồi.

Hắn đang trầm tư, lại thấy Hồ Bệ vẫn thẳng tắp đứng đó, liền xoa trán thở dài.” Ngươi xuống trước đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui!” Hồ Bệ lên tiếng lui ra, sau khi rời khỏi, còn không quên đóng cửa lại.

Việc này nếu như không phải cùng triều đình chính trị có quan hệ, thì đại khái là cùng hậu cung có liên quan rồi. Hắn nhớ rõ, Lý thị còn có một bào muội của hoàng hậu cũng vào cung.

Nhớ tới hậu cung, hắn bỗng nhiên nhớ tới nữ nhân khó nắm bắt kia, trên môi xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm.

Xem ra lại có trò hay để nhìn.

Bất quá, nếu như có liên quan tới nàng, hắn là để Hồ Bệ ngừng điều tra thôi.

Hắn quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.